

colecția **HEXAGON**

O lume necunoscută ne înconjoară. Ea nu e nici tăcută și nici invizibilă. Lumini și energii ciudate, înregistrări video și audio incontestabile, chipuri pe ecranele televizoarelor, găuri în timp și în spațiu, o flotilă nedetectată protejând Pământul, mesaje bizare și stranii coincidențe, toate duc la o singură concluzie: „o altă populație” și nu un „musafir temporar” conviețuiește cu noi. Și ne influențează. În ce scop ? Și până când ? Unii inițiați știu și vorbesc. Alții tac și poate acționează. A sosit momentul să aflăm. Și să înțelegem.

Ipoteze bizare • Comunicări din spațiu • Voci din invizibil • Noua carte a junglei • Înnobilarea cosmosului • Cum arată cei de „dincolo” • „Ei” sunt peste tot! • Oceanul primordial • „Farfuriile zburătoare” există cu adevărat! • Găuri în timp • Păcatele tinereții • Așa „apar” și dispar O.Z.N.-urile • Lecții milenare

DE ACELAȘI AUTOR :

OZN – o problemă modernă – Junimea, 1973

Enigme în Galaxie – Junimea, 1983

Întrebările științei – Albatros, 1988

Temponauții galactici – Moldova, 1993

Straniile Inteligențe invizibile – Institutul European, 1993

Comunicări cu cealaltă lume – Big Mama, 1993

Spirit și Destin Cosmic – Mold-Hermes, 1994

Voci din invizibil – Aldo Press, 1995

Lumi invizibile – Polirom, 1996

Editura POLIROM, B-dul Copou nr. 3
P.O. BOX 266, 6600 Iași, ROMÂNIA

Copyright © Florin Gheorghiuță – 1997

I.S.B.N. 973-9248-53-5
Printed in ROMANIA

Florin Gheorghiuță

OZN ETERICE

POLIROM
Iași, 1997

CUPRINS

PREFAȚĂ	7
CAPITOLUL I: – MESAJE EXTRATERESTRE	11
Ipoteze bizare – Comunicări din spațiu – Voci din invizibil	
CAPITOLUL II: – LUMI NEVĂZUTE	61
Noua carte a junglei – Înnobilarea cosmosului – Cum arată cei de „dincolo” – „EI” sunt peste tot! – Oceanul primordial	
CAPITOLUL III – O.Z.N. – ÎNTRE REALITATE ȘI TRUCAJ	120
„Farfuriile zburătoare” există cu adevărat! – Găuri în timp – Păcatele tinereții – Așa „apar” și dispar O.Z.N.-urile – Lecții milenare	
POSTFAȚĂ	200

PREFAȚĂ

Deși la nivelul planetei noastre prezența și manifestările OZN au o vechime care se pierde în negura timpului, diversele interpretări – pline de misticism și fantezie – care le-au fost atribuite în decursul mileniilor și al secolelor anterioare au făcut să se creadă că abia în ultimele cinci decenii s-ar fi ivit pe cerul și pe solul Pământului astfel de nave zburătoare neidentificabile.

Aparițiile și „demonstrațiile” uimitoare ale celor mai felurite OZN-uri înmulțindu-se treptat, în unele perioade înregistrându-se adevărate „valuri” – care s-au tot derulat din anii '50 și până în prezent –, acestea au șocat atât opinia publică mondială, cât și organismele oficiale – începând cu cele militare și sfârșind cu cele științifice. Devenind foarte repede „o problemă planetară” pentru care nici autoritățile și nici lumea savanților nu putea oferi explicații, s-a căutat, pe diferite căi, să fie eliminat interesul public.

Valurile de manifestări insolite au condus la acumularea continuă a unui material informativ și documentar specific, determinând, pe de o parte, formarea unei variate literaturi a noului domeniu „ufologic”, iar pe de alta, impunând autorităților și comunității științifice o atitudine mai realistă. Pe parcursul anilor, înregistrările documentare și observațiile directe a sute de mii de martori întâmplători au evidențiat aspecte tulburătoare în natura manifestărilor OZN, care depășeau de departe orice realizare a tehnologiei și științei contemporane. În acest mod, ipoteza originii extraterestre a OZN-urilor a câștigat o adeziune tot mai largă, antrenând atât un număr crescând de savanți și cercetători, cât și resurse materiale și financiare tot mai mari – care au culminat cu programele internaționale CETI (*Communication with Extra-Terrestrial Intelligence*) și apoi SETI (*Search for Extra-Terrestrial Intelligence*).

Ca în oricare alt domeniu al cunoașterii științifice, și în tânăra „ufologie” – care se dorea a fi tot mai scientizată prin implicarea inerentă a unui număr crescând de oameni de știință – s-a întâmplat același proces natural : acumularea unui material documentar tot mai bogat, analizat tot mai competent, a evidențiat un fapt surprinzător : atât primele ipoteze, care negau în fel și chip realitatea prezențelor OZN – fiind emise cu scopuri psihologice –, cât și ipoteza extraterestră nu puteau explica milioanele de observări semnalate în cele cinci

decenii de manifestări moderne ale fenomenului; era într-adevăr necesară și căutarea unei origini strict terestre a extrem de numeroaselor apariții ale ciudatelor „obiecte zburătoare” mereu neidentificabile. De la astfel de constatări – în care „fantasticul” rămânea totuși o componentă esențială – și până la conectarea „problemei OZN” la coexistența naturală a omenirii pământene cu lumea invizibilă „de dincolo” nu a mai fost decât un pas...

Acest pas a fost făcut tocmai de „ufologii” cu mai multă experiență și cu o mai largă aprofundare a documentarului OZN. Matematicianul francez dr. Jacques Vallée – stabilit în Statele Unite ca șef al sectorului calculatoare la un departament de astronomie din California – a devenit încă din anii '70 „purtătorul de drapel” al primului grup de oameni de știință care au îmbrățișat această ipoteză (*Le Collège Invisible* – Ed. A. Michel, Paris, 1975).

Beneficiind – întâmplător sau nu – de o informare mai extinsă, cât și de cel mai valoros documentar fotografic românesc al unor manifestări stranii care îmbinau direct problematica OZN cu cea a „lumii invizibile terestre”, am putut constata la rândul-mi, pe alte căi, încă din același deceniu '70, că, într-adevăr, ipoteza extraterestră nu explica totul. Prezentând documentat acest mod de interpretare la „Congresul Mediteranean de Ufologie” – în iunie 1979 – la Barcelona, am avut plăcuta surpriză să văd asistența de câteva sute de persoane ridicându-se în picioare, pentru a scanda „Viva Romania!”. Drept urmare, am încercat să-l prezint și în țară – e adevărat, mai voalat, cum se putea pe atunci –, sugerând la început ipoteza „dematerializării OZN-urilor” (*Enigme în Galaxie* – Ed. Junimea, 1983). Mai apoi, am continuat cu ipoteza existenței „materiei invizibile” și respectiv a unor „obiecte” din astfel de materie (*Întrebările științei* – Ed. Albatros, 1988). În anii '90 a devenit însă posibilă exprimarea deschisă a unor astfel de idei, încât, cu o anumită trecere graduală pe care am considerat-o necesară, am prezentat ipoteza unor manifestări de origine extraterestră, combinate însă cu un număr cu totul majoritar de apariții „prodate” de ființe eterice care coexistă cu omenirea în spațiul terestru (*Temponauții galactici* – Ed. Junimea, 1993; *Straniile Inteligențe invizibile* – Ed. Institutul European, 1993; *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, 1996).

Cartea de față este, astfel, o continuare a expunerii unor idei bine conturate în ufologia actuală, pe care le consider ca având un fond profund veridic și care oferă explicații mult mai apropiate de realitate a numeroase fenomene stranii, rămase neînțelese până în prezent. Chiar incursiunile în lumea aparent fantastică și din păcate atât de puțin cunoscută a celor „de dincolo”, precum și în complexa știință paralelă a „fizicii eterice”, le consider ca fiind utile și necesar a fi cunoscute, întrucât acestea constituie orizontul dezvoltării științelor fundamentale în secolul următor. Totuși, cum am mai spus și în alt

cadru, nici prin această carte nu doresc să-l „conving” pe cititor asupra modului de interpretare dat unor aspecte „tulburătoare”, întregul text fiind o „nouă propunere” pentru continuarea unei documentări cât mai ample, pentru ca, în lumina unor orizonturi mai extinse, fiecare să cântărească singur măsura în care își va reconsidera sau nu propriile concepții anterioare. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât „uimitoarele manifestări ale OZN” sunt produse cu un anume scop, sunt un fel de „lecții demonstrative” admirabil realizate în timp...

F.G.

CAPITOLUL I

MESAJE EXTRATERESTRE

Ca răspuns la scrisoarea Dvs. din 22 aprilie, vă comunic că în timpul zborului meu cu nava cosmică „Gemini 4” (iunie 1965) am văzut într-adevăr ceea ce unii oameni numesc OZN... Obiectul pe care l-am văzut rămâne necunoscut, dar aceasta nu înseamnă nicidecum că acesta ar fi fost o navă cosmică de pe o planetă oarecare din Univers. Rezultă doar un singur lucru : în timpul zborului am văzut un obiect pe care nici eu și nici altcineva nu l-ar putea recunoaște sau explica ce este.

James McDivitt (din scrisoarea către L. Coushet)

Ipoteze bizare

Prezența stranie și uimitoarele manifestări în spațiul terestru ale „Obiectelor Zburătoare Neidentificate” au influențat și ele felul în care, în cea de a doua jumătate a veacului, oamenii și-au remodelat treptat concepțiile privind existența noastră ca ființe pământene aflate într-un cadru cosmic mult mai extins. În fapt, această influență – întru totul normală prin realismul unor evenimente tulburătoare extrem de numeroase – a venit să se adauge la remarcabilele descoperiri ale astrofizicii moderne referitoare la formarea a zeci de tipuri de molecule de materie organică în înșșiși giganticii nori galactici din pulberi și materie în stare atomică¹; mai apoi, au survenit și captivantele zboruri spațiale, care au contribuit mult la deschiderea în gândirea umană a unor largi orizonturi cosmice.

În primii ani ai deceniului '50, față de șocul psihologic care reflecta în cadrul unor mari colectivități noutatea total neînțeleasă a manifestărilor OZN, inerția unui conservatorism inerent vehicula tot felul de explicații – care astăzi ni se par, în mare, măsură cu adevărat ridicole – : martorii de pe tot pământul ar fi văzut doar baloane, sau fulgere globulare, sau planeta Venus, sau simple

1. Spectroscopia modernă a identificat prin radiotelescoape performante aproape șaptezeci de molecule organice formate disparat, în cantități imense, în giganticii nori galactici. Printre moleculele mai complexe sunt de menționat : formaldehida, coronena, tetracena, cianopentacetilena, perilena, glicina etc. Ulterior, pe corpul solid al cometei Halley a fost descoperit un „mâl organic”, ce ar putea constitui o bază pentru biochimia materiei vii.

fenomene atmosferice, sau arme secrete, sau nori de insecte etc. Dar înmulțirea și amploarea manifestărilor respective, coborârile tot mai apropiate de sol și chiar numeroasele aterizări demonstrative au eliminat treptat explicațiile simpliste și au conturat cea mai captivantă ipoteză: OZN erau nave extraterestre, trimise de civilizații galactice mult mai avansate științific și tehnologic! Drept urmare, relația Pământ – Galaxie și respectiv Om – Cosmos a devenit treptat tot mai plină de semnificații, impunând în mod evident reconsiderări în gândire și în cunoaștere.

Influența mai mult sau mai puțin directă a „prezenței OZN” a fost un fenomen psiho-social în plină creștere, care a rezultat nu numai din miile, din zecile de mii² de dosare oficiale și de consemnări ale presei, sau din sutele de cărți apărute în țările lumii, relatând cele mai felurite manifestări ale mereu neidentificatelelor „aparate zburătoare”; însăși intervenția autorităților și a comunității științifice internaționale a amplificat importanța preocupărilor asupra straniei prezențe, chiar dacă atitudinea acestora a variat în timp extrem de mult. Astfel, pe de o parte, în țările cele mai avansate tehnologic au fost constituite diferite comisii oficiale³, pe când în restul statelor au fost înființate nuclee discrete în cadrul organismelor militare, toate având însă sarcina de a urmări și analiza cât mai competent uimitoarele „demonstrații” ale „străinilor”. Pe de altă parte, după extrem de semnificativul simpozion CETI (*Communication with Extra-Terrestrial Intelligence*) organizat de Academii de Științe din fosta URSS și din SUA (în septembrie 1971, la observatorul Biurakan – din munții Caucaz), multe țări din lume s-au integrat în ambițiosul și costisitorul program SETI (*Search for Extra-Terrestrial Intelligence*) lansat de către NASA⁴, care a fost

-
2. În ultimele cinci decenii, autoritățile locale din diferite state au înregistrat anual mii de observări ale prezențelor OZN. De exemplu, Comisia americană „Blue Book” a întocmit numai în anul 1952 cca. 1500 de dosare de anchetă; acest număr a reprezentat însă doar o parte din cazuistica semnalată de martori. În Franța, conducătorul grupului oficial GEPAN – dr. C. Poher – declara în anul 1978: „Sunt perioade când primim câte o sută de observări pe lună... Noi am primit aproape 15.000 cazuri.”
 3. În SUA au fost formate pe rând următoarele comisii oficiale: „Project Sign” (30 dec. 1947); „Comisia Grudge” (febr. 1949); „Comisia Robertson” (ian. 1951); „Project Blue Book” (mart. 1952); „Comisia Condon” (oct. 1966). În fosta URSS au funcționat: „Comisia Stolianov” (oct. 1967); „Comisia pentru Fenomene Anormale” (1983). În Anglia: „Aerial Stab 2” (sept. 1952). În Franța: „GEPAN” – în cadrul Centrului Național de Studii Spațiale (sept. 1976).
 4. Cele mai performante radiotelescoape din SUA au fost amplificate pentru deservirea Programului SETI. Apoi, s-a stabilit o colaborare pentru SETI cu cele mai mari instalații radioastronomice din Rusia, Anglia, Germania, Franța, Australia. În același scop, în anul 1979, marele radiotelescop american Arecibo (Porto Rico) a fost dotat cu o instalație care analiza simultan 60000 de unde variate venite din spațiu, pentru a se identifica eventuale semnale artificiale.

dezvoltat apoi spectacular prin programul Mega-SETI⁵. Față de relevanta importanță a evidențelor, această remodelare în concepții, produsă în mase largi ale opiniei publice, a fost consacrată și la nivelul autorităților, precum și al savanților din întreaga lume: la ședința Organizației Națiunilor Unite din 27 noiembrie 1978, grupul de experți internaționali⁶ desemnați anterior au prezentat sinteza „problemei OZN”; drept urmare, s-a aprobat recomandarea ca statele membre să organizeze cercetarea științifică a prezenței și manifestărilor OZN din spațiul terestru (documentul ONU al celei de a 33-a sesiuni a Adunării Generale cu numărul A/SPC/33/SR 4/33/SR 4, din 12 dec. 1978).

Dar, chiar dacă omenirea a recunoscut treptat, după numeroase încercări de ascundere, necesitatea și importanța studierii competente a tulburătoarelor fenomene produse mereu de neînțelese „nave zburătoare străine”, nu s-au putut da răspunsuri clarificatoare la marile întrebări inerente:

- de unde vin în spațiul terestru ciudatele aparate zburătoare – ce apăreau de fiecare dată cu modele constructive și dimensiuni diferite – și cine sunt inteligențele care le dirijează deplasările aeriene și aterizările?
- de ce ființele care sunt la bord și care în diverse cazuri au coborât pe solul terestru – în locuri întotdeauna izolate –, și au contactat uneori persoane solitare, nu iau legătura în mod organizat cu autoritățile Pământului?
- cu ce fel de energie sunt acționate straniile nave, care, oricât de mari ar fi, nu au nici un fel de organe propulsive (elice sau jeturi)?
- prin ce procese fizice pot dispărea subit aceste nave, atât din văzul martorilor, cât și de pe ecranele radarurilor, sugerând adesea că ar fi dintr-o „altă materie”?
- în baza căror principii tehnice sfidează legile fundamentale ale gravitației și ale inerției, precum și efectul termic distrugător al frecării intense cu aerul, atunci când se deplasează cu viteze foarte mari în atmosferă?
- care este „secretul” strălucirii intense și adesea în culori jucate, a suprafeței lor exterioare?

5. În anul 1985, în cadrul Proiectului Mega-SETI de căutare a unor emisii de la civilizații extraterestre, specialiștii americani au realizat un echipament care analiza simultan, în câteva secunde, 740000 de unde din spațiu, având frecvențe diferite; acesta a fost denumit „Mega Channel Spectrum Analyser”. Perfectionat ulterior, modelul „MCSA 2” – realizat în 1989 – a oferit prelucrarea simultană a 14 milioane de canale de frecvență! Marele calculator special conceput pentru această instalație a devenit însă operațional abia în anul 1992. În cadrul colaborării Mega-SETI, la marele radiotelescop francez Nançay s-a montat analizorul „MCSA 1”.

6. Experții internaționali – astronomul prof. dr. A. Hynek, matematicianul dr. J. Vallée, inginerul dr. C. Poher și locotenent-colonelul L. Coyne – au prezentat la 27 nov. 1978, în fața plenului Adunării Generale a Organizațiilor Națiunilor Unite, un studiu de sinteză asupra importanței cercetării științifice a prezenței și a fenomenelor produse de OZN.

- care sunt mijloacele prin care controlează cu extremă ușurință și în mod spectacular atât procesele biologice ale ființelor terestre, cât și psihicul celor mai diferiți martori, din diverse colțuri ale lumii ?
- care poate fi scopul, care este sensul acestor manifestări permanente – dar aleatorii și foarte distante – din întregul spațiu terestru ? Și aceasta cu atât mai mult cu cât o anume literatură demonstrează că „prezența OZN” s-a manifestat nu numai din secole și milenii anterioare, ci din cea mai îndepărtată ⁷ istorie ?

Aceste doar câteva întrebări esențiale dintr-un șir nesfârșit de interogări similare suscitade de cazuistica extrem de bogată – consemnată doar parțial în dosarele comisiilor oficiale sau în revistele și cărțile ufologiei – schițează în mod pregnant amploarea extraordinară a „problemei OZN” ; în fapt, această imensă problemă, învăluită permanent într-o aură de fantastic, ce sfidează continuu cunoașterile docte moderne, interesează absolut toate domeniile de gândire și de realizare umană : de la fizica nucleară și cea cuantică până la astrofizica întregului cer, de la tehnica cea mai avansată, biochimia materiei vii și psihicul uman, până la religiile tuturor popoarelor și cunoașterile spirituale cele mai profunde.

Neputându-se discerne însă răspunsuri la noianul de întrebări suscitade de apariții și manifestări ⁸ stranii, de-a lungul deceniilor s-au conturat atitudini publice diferite. Până prin anii '70, cercurile oficiale au căutat să ascundă, prin cele mai diferite mijloace psihologice ⁹, realitatea „prezenței OZN” ; constatându-se însă lipsa oricărei agresivități, ulterior s-a renunțat la „deprecierea organizată”

7. Analizând relatările martorilor din diferite țări privind frica ce o manifestă toate animalele la aparițiile de OZN, cunoscutul psiholog C.G. Jung o considera ca o „frică arhetipală”, transmisă din ere anterioare, când poate nici omul nu exista încă.

8. Cunoscutul cotidian francez „Le Monde” a publicat la 8 octombrie 1975 o statistică impresionantă : între anii 1947 și 1975, în întreaga lume ar fi fost semnalate cincizeci de milioane de observații asupra OZN !

Au existat numeroase cazuri în care grupuri mari de oameni au văzut pe cer deplasări ale unor stranii „obiecte strălucitoare”. Iată câteva exemple :

- Presa din 3.12.1968 relatează : „zece de persoane au observat duminică după amiază un OZN deasupra aeroportului Fiumicino din Roma. Acest obiect, care zbura la o înălțime de cca. 15000 m. emitea o lumină foarte puternică.”

- În 29.07.1972 se publica : „Agenția de știri braziliană a anunțat joi că opt OZN au întrerupt un meci de fotbal urmărit de două mii de persoane. Obiectele zburau fără zgomot și emiteau o lumină de culoare portocalie.”

- Marile cotidiane „El Pais” și „Ya” din Madrid – din 29.11.1979 – au relatat că, în noaptea anterioară, mii de locuitori ai capitalei spaniole au ieșit în piețe și pe străzi, pentru a urmări prezența și evoluția ciudată a unui mare „obiect strălucitor neidentificat” ; însuși postul de radio principal și-a întrerupt emisiunea, pentru a relata ceea ce vedeau și miile de martori de pe străzi.

9. „Comisia Robertson” (formată din patru savanți americani, patru reprezentanți ai CIA și un general al Forțelor Aeriene) a indicat autorităților necesitatea unei acțiuni sistematice de „depreciere publică a farfuriilor

a acestui subiect, ajungându-se treptat¹⁰ să se recomande prin însăși ONU studierea corespunzătoare a acestei „imense probleme”. La început, comunitatea științifică, luată prin surprindere, s-a raliat liniei oficiale, întrucât lipsa unei aparaturi de investigare specifice, precum și evidenta depășire de către „fenomenele OZN” a celor mai moderne cunoștințe tehnico-științifice constituiau handicapuri ce nu puteau fi depășite decât printr-o acerbă ascundere psihologică. Treptat însă, fie individual¹¹, fie în grupuri¹², diferiți savanți au evidențiat importanță studierii științifice a manifestărilor OZN, căutând să selecționeze măcar acele elemente accesibile înțelegerii docte care să ofere direcționări diferitelor domenii de cercetare.

Către sfârșitul deceniului '60, unii oameni de știință, care nu se alăturaseră conservatorismului liniei oficiale și eliminaseră totodată ipotezele simpliste sau ridicole (cum a fost, de exemplu, ipoteza fantezistă a construirii de OZN-uri de către anumiți specialiști

zburătoare”. Ulterior, comisia americană „Blue Book” a provocat puternice reacții ale opiniei publice, întrucât prezenta explicări mistificatoare privind manifestările OZN din anii '60 (gaze de mlaștină, planeta Venus etc.). În mod similar s-a întâmplat și după aceea, întrucât prin actul de înființare, dezvăluit publicului de presă, „Comisia Condon” se angajase să realizeze o nouă „deprecieri” (debunking) a prezenței și manifestărilor OZN.

În decenii anterioare, însăși prof. D. Menzel și ing. Ph. Klass (ambii din SUA) s-au descalificat public prin evidente mistificări de același gen, conținute în articole și cărți publicate de ei.

10. În anii '70, unii conducători de state și mulți miniștri au făcut declarații în favoarea cercetării științifice a problemei OZN. Astfel, de exemplu, ministrul francez al Armatei – ing. R. Galley – declara într-un interviu redat de postul parizian France-Inter 1 – la 21.02.1974 : „Armata Aerului a considerat, în fine, începând din anul 1970, că OZN nu prezintă nici un pericol și, deci, nu ar fi misiunea sa de a studia aceste fenomene pe plan științific. Considerăm că acesta este rolul Centrului Național al Cercetării Spațiale.” La scurt timp, acolo s-a înființat grupul GEPAN.

Într-un interviu din anul 1976, J. Carter – care a devenit după câteva luni președintele SUA – afirma : „Eu sunt convins că OZN există, fiindcă am văzut unul !” ; apoi a promis că va dispune informarea oamenilor de știință și a opiniei publice asupra „problemei OZN”. În mare măsură, s-a ținut de cuvânt, influențând favorabil și promovarea aceluși document al ONU menționat mai sus.

11. Savant recunoscut în domeniul fizicii atmosferice, dr. J. McDonald a avut acces la arhivele secrete ale Forțelor Aeriene, pentru a se documenta în „problema OZN”. Ca o concluzie esențială a cercetărilor sale, a publicat un studiu intitulat „OZN – cea mai importantă problemă științifică a timpurilor noastre?”. La rândul său, prof. dr. A. Hynek – astronom la Northwest University din Chicago și consilier științific în problema OZN al USAF – a publicat mai multe cărți privind importanța științifică a cercetării straniei prezențe aeriene ; unul dintre volume a fost tradus și în limba română : *Experiența OZN* – Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1979.
12. Prin anii '50, un grup de savanți nonconformiști s-a grupat în „Colegiul Invizibil”, încercând să descifreze aspectele neînțelese ale manifestărilor OZN prin cele mai avansate metode științifice. Ulterior, prin anii '70, dr. A. Hynek a fondat la Chicago acel „UFO Center”, ce reunea cercetători cu mare deschidere conceptuală.

ascunși în marile jungle sau sub pământ), s-au văzut confrunțați cu o dilemă greu de interpretat: dacă OZN-urile erau nave cosmice trimise de civilizații mult mai avansate care existau în alte sisteme solare, de ce apăreau totuși atât de multe tipuri constructive, cu forme și dimensiuni mereu diferite? Deși de multe ori erau văzute și fotografiate chiar și grupuri de OZN (fig. 1), niciodată acestea nu erau la fel unul cu altul. Devenise oare Pământul o planetă de excepție și, din diferite colțuri ale Galaxiei, veneau mereu în pelerinaj trimișii celor mai diferite civilizații galactice? Sau poate... realitatea era cu totul alta și scăpa posibilităților de interpretare atât de limitate ale savanților lumii noastre?

Făcându-se ecoul frământărilor de la acea vreme, fizicianul dr. James McDonald (profesor la Universitatea din capitala statului american Arizona) s-a adresat – în calitatea sa de savant recunoscut – Secretarului General al ONU, în memoriul său din 6 iunie 1967, spunând printre altele:

„Păreră mea actuală, bazată pe ceea ce consider a fi o examinare științifică satisfăcătoare a ipotezelor care se exclud reciproc, este că ipoteza cea mai probabilă – ținând cont de fenomenele specifice produse de OZN – conduce la ideea că ele sunt un anumit tip de sonde spațiale de supraveghere, de origine extraterestră... Dacă totuși OZN nu au origine extraterestră, atunci ar trebui luate în considerare alte ipoteze și mai bizare, dar poate de un interes științific mai mare pentru omenire...”

Și într-adevăr, OZN se manifestau mereu ca aparate de zbor care uimeau prin performanțele lor aeriene, totul sugerând construirea lor de către ființe mult mai avansate, care stăpâneau o știință cu o dezvoltare extraordinară în raport cu cea terestră, precum și posibilități tehnologice fantastice în raport cu industriile pământene¹³; toate aceste aspecte regăsite mereu în milioanele de observări au făcut ca, treptat, supoziția originii lor cosmice să se extindă în concepțiile mării majorități a opiniei publice interesate de „problema OZN”.

Totuși, dacă această origine explică în mod direct uimitoarele manifestări ale straniilor „nave” imposibil de identificat, ea nu răspunde convingător la unele întrebări esențiale: De ce atât de

13. În 1976, a fost găsită în vestul munților Urali o „piatră” mare extrem de strălucitoare. La lovire, aceasta scotea jerbe de scânteie. Studiată la Moscova la Inst. de Fizică, apoi la Institutul Unional de geochimie și în final la Inst. Oțelului, s-a demonstrat a fi însă o porțiune dintr-o mare piesă metalică ce nu ar fi putut să fie produsă pe Terra. Aliajul foarte ciudat – pământuri rare (ceriu 67,2%; lantan 9%; neodim 8,78%) cu fier, magneziu, molibden, și chiar metale radioactive (uraniu și thoriu) – ar fi fost prelucrat prin sinterizarea la presiuni de sute de mii de atmosfere (!); or, pe planeta noastră nu există instalații capabile să producă astfel de presiuni. De asemenea, sinterizarea s-ar fi efectuat în câmpuri magnetice extraordinar de puternice, orientate pe direcții diferite. Specialiștii respectivi ar fi apreciat vechimea straniului fragment la peste o sută de mii de ani!

multe apariții, sute de mii, milioane de observări sesizate, în afară de cele rămase neștiute? De ce atât de multe modele constructive (fig. 2), fiecare navă nefiind la fel cu vreuna din celelalte, și de ce sunt atât de diferite dimensional? Dacă extraterestrii respectivi sunt extraordinar de evoluți și atât de „puternici”, de ce coboară mai jos sau aterizează numai în locuri izolate și atunci se manifestă doar în fața unor martori, solitari? Când există totuși grupuri – mai mici sau mai mari – de martori se mențin numai la înălțime – de ce? Dar, mai mult, de ce, într-un număr ridicat de cazuri, martorii apăreau ca „manipulați psihic”, relatând un fel de trăiri diferite de cele din mediul nostru terestru? În fața noului șir de întrebări, care, după atâtea decenii de manifestări ale „străinilor” neștiuți, nu mai pot fi explicate direct printr-o origine extraterestră a OZN, unii savanți și mulți investigatori oficiali și neoficiali au ajuns treptat să încline către o ipoteză... mai bizară... așa cum intuise de fapt și dr. James McDonald...

Nemulțumiți de imposibilitatea științei contemporane de a explica „prezența OZN” și manifestările respective, și stăpâniți încă de scepticismul necesar al oamenilor de știință, un grup de savanți neconformiști au decis să renunțe la ipoteza originii extraterestre și să aprofundeze o „ipoteză bizară” față de modul nostru de a gândi. Iată cum se exprima dr. J. Vallée¹⁴ – unul dintre exponenții acestui grup, care s-a autointitulat „Colegiul Invizibil” :

„Există o certitudine : o forță străină se manifestă în mediul nostru înconjurător. Au fost văzute „obiecte zburătoare” de către milioane de oameni, în toate țările. Ele au fost urmărite cu radare militare și fotografiate în spațiu de cosmonauți. Au fost filmate de camerele automate ale rachetelor-sondă și au fost atinse cu mâna de către agricultori... Au fost numite farfurii zburătoare, misterioase obiecte cerești, obiecte zburătoare neidentificate...

...În lucrările Colegiului Invizibil se utilizează toate aparatele imaginabile din arsenalul savantului – de la microscopul electronic până la spectrograful de masă – și astfel au fost adunate o mulțime de informații asupra „farfuriilor zburătoare”.

Eu cred că o forță puternică a influențat altădată umanitatea și o influențează și acum din nou. În ce scop? Am adunat elementele unui răspuns. Ce tehnică stranie utilizează însă această forță pentru acțiunea sa? Aceasta este de fapt problema care formează baza de lucru a Colegiului Invizibil.”

Dar despre care „forță străină” atât de avansată științific și tehnic, atât de potentă, capabilă să manevreze nu numai energii extraordinare, ci și biologicul și psihicul ființelor umane, poate fi vorba ?

14. „Lucrările Colegiului Invizibil sunt revoluționare, fiindcă savanții care îl compun (vreo sută – din cinci sau șase țări) desfid o anume concepție a autorității științifice, atunci când ei afirmă că aceste observări stranii merită a fi studiate și, după părerea lor, nici o teorie, chiar fantastică, nu trebuie respinsă fără o analiză.” (J. Vallée – *Le Collège Invisible* – Ed. A. Michel, Paris, 1975).

Studiind în mod complex manifestările materiale și energetice ale OZN și analizând în paralel suita de consemnări din diferite perioade ale istoriei scrise a omenirii – care se refereau la apariții și manifestări la fel de stranii din secolele anterioare¹⁵ și din Antichitate¹⁶ –, concluzia „Colegiului Invizibil” este următoarea : în spațiul planetei noastre ar mai exista încă o „populație”, care ar fi însă invizibilă pentru noi, oamenii pământeni, întrucât ființele respective ar fi constituite dintr-o altă materie ! Și această „altă populație” nu ar fi doar un „musafir temporar”, ci ar conviețui cu „noi” încă din cele mai vechi timpuri, stăpânind chiar de atunci o cunoaștere extrem de vastă și posibilități extraordinare de a manevra materia vizibilă și cea invizibilă, precum și formele de energie, atât cele cunoscute de noi, cât și altele necunoscute ! Într-un atare context de real-fantastic, manifestările acestor ființe ar continua să ni se pară și astăzi – nouă, pământenilor – ca fenomene de înaltă magie și chiar miracole !

Desigur că, aflând astfel de concluzii tulburătoare, survine o întrebare inerentă : această „populație invizibilă” este lumea sufletelor celor decedați – „lumea de dincolo” – sau este o „altă lume nevăzută”, cu totul neștiută ? Deși sub acest aspect concluziile grupului respectiv de savanți nu sunt la fel de tranșante, cărțile ulterioare ale lui Jacques Vallée¹⁷ lasă să se întrevadă o reală diferențiere între aceste lumi invizibile. Dar, pentru cititorul care s-a informat cât de cât asupra problemei fundamentale a „lumilor paralele”, se schițează în mod normal o deducție logică : sufletele decedaților pământeni încă nu au avut cum să ajungă la nivelul unor cunoașteri și potențe într-atât de evolute ; dacă le-ar fi obținut între timp, le-ar fi etalat desigur în propriile existențe „întrupate” și astăzi civilizația umană ar fi fost mult mai departe...

Această ipoteză este ea oare prea hazardată, prea fantezistă ? Beneficiind de un total alt gen de documentar, care s-a acumulat în ultimele două decenii – un documentar fotografic cu totul obiectiv, provenit din numeroase surse –, am ajuns la concluzia că „bizara ipoteză”, cu tot aspectul ei de „fantastic”, este totuși veridică : drept urmare, am susținut la rândul-mi realismul fundamental al acestei atât de impresionante reconsiderări explicative¹⁸.

Această coexistență cu o „altă lume” în spațiul planetei noastre nu înseamnă însă că Terra nu a fost și nu ar fi „vizitată” și astăzi de

15. Vallée, J. : *Passport to Magonia* – Ed. H. Regnery, Chicago, 1969.

16. Drake, W.R. : *Ciclul Gods and Spacemen in the Ancient Time* – Ed. Sphere Books, Londra, 1974-1977.

17. Vallée, J. : *Dimensions* – Ed. Wilson & Neff, SUA, 1988 – tradusă în limba română, Ed. Savas, București, 1993

Confrontations – Ed. Random House, SUA, 1990 – tradusă în limba română, Ed. Aldo, București, 1994.

18. Gheorghită, F. : *Enigme în Galaxie* – Ed. Junimea, Iași, 1983 ; *Straniile Inteligențe invizibile* – Ed. Inst. European, Iași, 1993 ; *Spirit și Destin Cosmic* – Ed. Mold-Hermes, Iași, 1994 ; *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996.

ființe din alte lăcașuri ale inteligenței cosmice, cum a lăsat totuși dr. J. Vallée să se înțeleagă. Numai că astfel de „contactări”, de vizitări și manifestări ale mesagerilor veniți din spațiu nu sunt de ordinul sutelor de mii de apariții, așa cum au fost înregistrate pe întregul glob, ci sunt într-un număr mult mai redus și practic imposibil de sesizat de noi, cei de pe solul terestru...

Dar afirmarea „bizarei ipoteze” ca fiind o realitate fundamentală îl va face pe cititorul mai mult sau mai puțin informat în acest domeniu atât de straniu, să reia direct și foarte logic aceeași întrebare-cheie : dacă există cu adevărat o lume „paralelă” cu care am coexista de atâta timp în același spațiu planetar, de ce „EI” nu-și fac cunoscută prezența în mod efectiv și permanent ? Dacă stăpânesc o știință foarte avansată, ca „vecini” atât de apropiați, de ce nu ne-o împărtășesc și nouă, celor „de jos” ? De ce tot stau „ascunși” de mii, de sute de mii sau de milioane de ani, făcându-ne doar din când în când felurite „demonstrații” și lăsându-ne să credem că OZN-urile vin din profunzimi spațiale ? Nu cumva și această „ipoteză bizară” este și ea o ficțiune, o fantezie¹⁹ a unor savanți și a unor investigatori care, mergând și ei pe o altă cale explicativă, au ajuns brusc în fața unei bariere de netrecut ?

Unele persoane, având o cultură modernă, au îmbrăcat „bizara ipoteză” într-un veșmânt mai doct : OZN-urile și respectiv ființele de la bordul lor ar veni dintr-un „alt univers”, care se intersectează în mod neștiut cu Universul nostru material, „celălalt” fiind structurat dintr-un alt fel de materie și bazat pe alte legi fizice și un alt „continuum spațiu-timp”. Această formulare mai scientizată este foarte sugestivă și cu aspecte întru totul reale ; există totuși o diferențiere de nuanțe : din tot ceea ce omenirea „a primit” ca informație și a păstrat atât în memoria ei colectivă, cât și în istoria scrisă sau reprezentată artistic, nu poate fi vorba de o „intersecție temporară”, ci de o coexistență permanentă. Și dacă de-a lungul timpurilor au existat mereu grupuri restrânse de „inițiați” care au cunoscut această „taină”, se pare că omenirea a intrat în epoca în care trebuie să afle realitatea fundamentală a acestei conviețuiri.

Comunicări din spațiu

Autorul francez Robert Charroux relatează într-una din provocările sale cărți²⁰ o întâmplare ieșită din comun : la 16 martie 1964 a primit o scrisoare din partea unei persoane din apropierea

19. O astfel de ipoteză desigur că nu a scăpat autorilor de literatură SF. Unul din maeștrii genului – Ray Bradbury – imaginase cu trei decenii în urmă, în nuvela „Zgomotul tunetului” – din volumul său *The Golden Apples of the Sun* –, ipoteza că actualii vizitatori străini nu ar fi extraterestri, ci urmașii noștri veniți din viitor, care ar ști să călătorească în trecut, folosind o mașină a timpului...

20. Charroux, R. : *Le livre des secrets trabis* – Ed. R. Laffont, Paris, 1965.

Parisului, care îi comunica faptul că are sarcina de a-i transmite unele documente științifice foarte importante din partea unei ființe din sistemul solar Proxima Centauri. Materialul care i-a fost remis la întâlnirea cu persoana respectivă părea a fi redactat într-adevăr de savanți care posedau un înalt nivel de cunoaștere în domeniul diferitelor : fizică, chimie, biologie, matematică, arheologie etc.

Din textul primit rezulta că ființele respective ar fi sosit pe Terra venind din planeta „Baavi”, situată în cel mai apropiat sistem solar față de noi (la 4,3 ani-lumină). Navele lor cosmice – numite „vaidorge” – le-ar permite să intre în „timp pozitiv” sau în „timp negativ” : astfel, la viteze super-luminice ar parcurge imense distanțe cosmice doar în câteva minute și, în acest mod, ar putea reveni „acasă” la scurt timp după ce au plecat.

Steaua Proxima Centauri – denumită de „cei de acolo” Baalki – ar fi de treizeci de ori mai mică decât Soarele nostru ; în schimb, planeta Baavi ar fi de o dată și jumătate mai mare decât Terra și ar gravita în jurul stelei sale în decurs de 311 zile (fiecare zi având 27 de ore terestre, 12 minute și 57 de secunde). Noaptea pe Baavi ar fi luminoase, întrucât planeta primește lumină și de la stelele Alfa Centauri A și B. Din această cauză, locuitorii de pe Baavi și-au dat și denumirea de „Fiii Soarelui”.

Încă din timpuri foarte vechi ale civilizației lor, baavienii foloseau rachete fotonice, care le ofereau viteze de până la 280000 km/secundă (terestră).

Primul zbor cu aterizare pe Terra ar fi avut loc acum 15000 de ani. În prealabil, astronauții baavieni au vizitat repetat planeta Marte, împrietenindu-se cu populația de acolo. Dar acum circa 12000 de ani, condițiile de viață de pe Marte s-au înrăutățit într-atât, încât baavienii i-au evacuat pe marțieni, aducându-i pe Pământ. „Strămutații” – cu pielea gălbuie și cu fizionomia mongoloidă – ar fi fost aclimatizați²¹ în munții Tibetului, întrucât zona oferea condiții climatice și de relief mult asemănătoare celor de pe Marte. Desfășurarea migrației ar fi durat vreo treizeci de ani.

Textul transmis de „străini” făcea și o interesantă conexiune de istorie interplanetară, asemănătoare cu un pasaj biblic și cu alte scrieri antice : numeroasele zboruri făcute pe planete ca Terra și Marte, unde astronauții baavieni au întâlnit fiice frumoase ale

21. În textul antic sumerian „Epopoea lui Ghilgameș” există o consemnare ciudată, care ar putea fi explicată prin aducerea pe Terra a unei populații de pe o altă planetă ; specificarea insolită e conținută în versurile în care se descrie declanșarea potopului terestru :

„Deodată, lumina zilei s-a prefăcut în noapte / frate cu frate nu se mai vede / *poporul din ceruri* nu se mai recunoaște. / Zeii au fost cuprinși de teama potopului / Au fugit și s-au refugiat în cerul lui Anu”.

Cine putea fi acel „popor din ceruri”, diferit de Zeii care au plecat spre Lună (cerul lui Anu) sau altundeva în spațiu ?

localnicilor²², ar fi avut ca urmare un curent de răzvrătire în contra legilor foarte dure care existau în statul planetar din sistemul Centauri. Conflictul survenit s-ar fi rezolvat prin părăsirea „patriei Baavi” de către un număr de 827000 de locuitori, care aveau diferite profesii și niveluri de cunoaștere. Acești extraterestri ar fi fost strămoșii „superiori” ai oamenilor de pe Pământ.

În ciudatul text primit de R. Charroux erau incluse și interesante elemente din domeniul fizicii fundamentale : materia ar fi o condensare a mișcării, adică o energie care generează unde cu frecvențe vibratorii. Ca urmare, masa unui corp nu ar fi decât un centru de vibrații cu caracteristici specifice.

Greutatea unui corp ar fi o presiune care rezultă dintr-o reacție a spațiului înconjurător, deformat de însăși masa planetei.

Pentru ca un obiect masiv să fie ridicat și menținut în aer prin simplă levitație, ar trebui modificată frecvența vibratorie proprie aceluia corp, în așa fel încât să se opună celei a câmpului gravitațional.

Navele cosmice din Baavi ar fi niște vehicule agravitaționale. Acestea ar avea niște învelișuri neutrinice cu greutate negativă, care ar putea intra în rezonanță cu undele gravitaționale ce pătrund peste tot, având o viteză superioară celei a luminii în vid. Fenomenul de intrare într-o astfel de rezonanță ar genera o energie care se opune efectelor masei, „vaiadorga” fiind adusă într-o stare de greutate negativă și cu un câmp gravitațional autonom.

Dacă se ajunge la fantastica limită a vitezei undelor gravifice, survine un moment critic în care vehiculul cosmic este pur și simplu proiectat în „anti-timp” sau în „anti-univers”, fără ca totuși să se dezintegreze. Textul specifică însă recomandarea să nu se confunde aceste noțiuni cu „universul de timp negativ” (numit anti-timp) și cu galaxiile din antimaterie (considerate anti-lumi).

Dar, dacă acum trei decenii informațiile respective – ca idei și ca evenimente – puteau fi considerate „noutăți” întru totul posibile – așa cum le apreciasse și doctorul în științe Robert Frédérick, consultat de autorul francez –, în voluminosul text de origine „neidentificată” se evidențiau și elemente care par specifice unei gândiri foarte terestre. De exemplu, în problema vitezelor extraordinar de mari, se specifică evitarea ciocnirii cu meteoriți prin generarea unui câmp magnetic foarte puternic, care să-i îndepăr-

22. În textul aramaic antic *Cartea lui Enob*, în cap. VII, se redă un fapt care este specificat și în *Biblie/Facerea* – cap.6 – v.1 și 2 ; iată cum redă textul aramaic un ciudat eveniment antic :

„Când copiii oamenilor s-au înmulțit în acele zile, a început ca fiicele lor să se nască grațioase și frumoase. Și când îngerii, copiii cerurilor, le-au văzut, ei au devenit iubăreți ; și ei și-au spus unii altora : să ne alegem femei din rasa oamenilor și să avem copii cu ele.”

În cap. IX era specificat și „păcatul” :

„Ei s-au însoțit cu fiicele oamenilor ; ei au păcătuit cu ele și și-au pătat renumele”.

teze. Or, aceste „pietroaie” mai mici sau mai mari, fiind în general din materie paramagnetică, sunt practic prea puțin influențate de câmpuri magnetice, chiar foarte intense. Mai mult chiar, autorul capitolului tehnic mai propunea o soluție funcțională la fel de necrealistă: „vaiadorgele” ar avea un depozit special în care s-ar afla stocate cantități importante de pulberi aflate la presiuni ridicate; prin canale foarte fine, pulberile ar fi aduse într-o cameră de intensă accelerare – în care s-ar afla un tor ce s-ar roti cu viteza luminii (!) – de unde ar fi proiectate jeturi capabile să distrugă orice obiect ce ar apare în fața navei sau lateral ei. O astfel de soluție tehnică evidențiază însă doar fantezia specifică unor decenii anterioare, căci imaginarea la bordul unor OZN-uri a unor depozite de prafuri, a unor instalații extraordinare de accelerare a pulberilor, a unor „canale” prin pereții navelor pentru dirijarea variată a unor jeturi de praf sunt doar gândiri imaginative, aparținând unei literaturi științifico-fantastice.

De altfel, din cadrul textului cu presupusă origine cosmică se mai pot selecționa și alte aspecte care sugerează o origine cu totul terestră, prin fantezii specifice logicii și cunoașterilor umane. Iată, de exemplu, motivațiile vizitelor pe Terra, precum și cele pentru lipsa unor contacte manifeste cu autoritățile și populația Pământului:

„Acești extraterestri sunt neliniștiți de folosirea anarhică și periculoasă pe care o facem a fisiunii nucleare. Ei doresc să ne aducă pe drumul cel bun și, fără îndoială, nu ar ezita să declanșeze un război al lumilor – deci să ne distrugă – dacă experiențele noastre de ucenici-vrăjitori ar constitui o amenințare la scară interplanetară.”

Însăși menționarea unui război inter-planetar evidențiază un mod foarte terestru de a concepe relația civilizației noastre cu o civilizație galactică mult mai evoluată, care, de fapt, și-ar putea impune un punct de vedere „forte” fără nici un război.

La fel de „terestru” este și motivul pentru care acești „vecini cosmici” ar evita mereu contactele cu oamenii planetei noastre: extraterestrii de pe Baavi rămân mereu în umbră și nu le dau nici un ajutor pământenilor, fiindcă ei nu vor ca „exilații de altădată, soțiile lor pământene și copiii lor hibridi” să încerce să revină pe planeta lor originară (!). Dar acest „rasism cosmic”, după mii de ani, nu-și poate avea nici o justificare practică, o astfel de gândire neindicând concepții ale unei civilizații foarte evolute. Și aceasta cu atât mai mult cu cât într-o altă parte a manuscrisului se reia o temă din antichitatea terestră, menționându-se că mulți pământeni ar fi fost luați de pe Terra și duși „în cer”, pe planeta Baavi.

În fapt, însuși Robert Charroux, în finalul prezentării „textului extraterestru” pune în dubiu veracitatea voluminosului manuscris pe care îl primise: „Rămâne de aflat dacă întregă această lucrare constituie cea mai mare revelație a secolului sau este doar o farsă admirabil montată. Este de remarcat însă, înainte de orice, că la fel

ca în istoriile cu farfurii zburătoare, nu ne-a fost furnizată nici o probă materială care să dovedească realitatea faptelor respective”.

Se pare însă că în acel deceniu '60 se lansa o acțiune bine concertată : anumite persoane, mai culte și cu acces la mijloacele de informare în masă din diferite țări, primeau și ele scrisori sau manuscrise care ar fi provenit de la ființe extraterestre ! Autorii textelor respective erau oare pământeni contactați în mod foarte discret de ființe venite din alte lăcașuri ale Galaxiei ? Sau erau, poate, din categoria acelor pasionați în problemele ozenismului și încercau și pe această cale să intensifice interesul public ? Puteau fi oare doar niște talente ale literaturii SF, care se exersau în modul respectiv ? Puteau fi de fapt și niște sceptici inveterați, care voiau să-i compromită într-un anume fel pe destinatarii textelor... Sau poate scrierile respective erau niște teste publice, imaginate de social-psihologi care aveau misiunea de a sonda reacțiile diferitelor colectivități din diverse colțuri ale lumii ? Iată însă câteva fapte într-un tot asemenea :

Numeroase cotidiene de mare tiraj din Franța au publicat în zilele de 19 și 20 februarie 1967 o informație senzațională preluată de la agenții de presă din diferite țări : biologul Aharon Aray Amath – din capitala Mexicului, ar fi primit o scrisoare de la o ființă extraterestră venită de pe o planetă situată la 16000 ani-lumină față de Pământ. Acest „turist”, care semna cu numele de Kan Lau Ka, afirma că trimiși ai civilizației respective vizitau Terra – pe care o numeau „Iliush” (cea foarte înverzită) – încă din urmă cu cca 700000 de ani (!). Cosmonautul „străin” specifica un fapt și mai tulburător : unii dintre compatrioții săi s-ar afla pe Pământ de mai mult timp, trăind printre oamenii terestri fără să fie sesizați ; coabitarea le-ar reveni ca o misiune cosmică, având drept sarcină să înlăture un eventual dezastru planetar în cazul când, în mod nesăbuit, s-ar declanșa un război nuclear.

Ca să fie și mai captivantă, scrisoarea (în care se menționa că același text fusese trimis și altor personalități din diferite țări) conținea și relatarea unor evenimente ancestrale de mare amploare : pe Pământ au tot venit, în mod repetat, încă de acum douăzeci de milioane de ani (!), și alți trimiși galactici, care locuiau pe o planetă a unui sistem solar aflat la numai 1000 ani-lumină ; aceștia și-ar fi încetat însă vizitele pe Terra atunci când omenirea arhaică ar fi depășit un anume grad de primitivism și ar fi intrat în era neolitică...

S-ar părea că cel mai extins „mesaj extraterestru” s-ar afla în Argentina. Profesorul B. Reyna – de la Universitatea Del Salvador din capitala Buenos Aires –, fiind invitat acasă la Eustache Zagorsky – un oarecare locuitor al metropolei –, a avut parte de o surpriză neobișnuită : gazda i-a arătat douăsprezece volume scrise într-o limbă și cu caractere care nu există pe Pământ, al căror conținut i-ar fi fost transmis de ființe extraterestre !

Din declarațiile posesorului acelei „enciclopedii cosmice” rezultă că, la 18 februarie 1953, când acesta se afla într-o stare psihică vecină cu deznădejdea, a fost luat la bordul unei „nave spațiale”; echipajul respectiv l-ar fi antrenat astfel într-o călătorie până la Ganymede – cel mai mare satelit al planetei Jupiter²³. Readus apoi în localitatea Quilmes – de unde a fost luat –, în anii următori E. Zagorsky ar fi menținut în mod permanent legături telepatice cu „răpitorii” săi, care l-ar fi învățat astfel limba ganymediană precum și alfabetul specific – alcătuit din litere ciudate, denumite în limbajul respectiv „varculeți”. Apoi, în cadrul „convorbirilor ulterioare, i s-ar fi dictat treptat cele douăsprezece volume, pe care le scria direct în varculeți. Prin metoda telepatică obținuse o perfecționare de comunicare într-atât de reușită, încât în orice moment putea transcrie orice text în limba extraterestră și, desigur, cu varculeți.

Într-o relatare trimisă revistei franceze „Phénomènes Spatiaux”, profesorul B. Reyna menționa despre „călătorul spațial” argentinian – aflat în floarea vârstei – că acesta ar fi fost chestionat foarte amănunțit de diverși ziarști, medici, ofițeri și de un psihiatru; cu toții au încercat să discearnă dacă este ceva real în „destăinuirile” lui E. Zagorsky sau dacă nu cumva sunt o fantezie a lui. Nici unul dintre aceștia nu ar fi putut să depisteze vreo fisură în descrierile straniei călătorii și ale contactelor ulterioare.

Revista franceză a rămas totuși în expectativă²⁴, fără a trage vreo concluzie :

„Dacă documentele prezentate sunt opera unui mistificator, trebuie să recunoaștem că el nu s-a dat totuși înapoi în fața efortului, deloc banal, de a scrie douăsprezece volume cu astfel de semne insolite, deși ar fi putut să se mulțumească cu mult mai puțin. Și dacă este un farsor sau un vizionar, trebuie să admitem că a avut un anume talent și că viziunile sale au fost destul de originale.”

În analizarea mai completă a cazului a intervenit ulterior și ufologul argentinian Oscar A. Galindez. Acesta a împrumutat de la E. Zagorsky unul dintre volume și dicționarul ganymedian-spaniol pe care acesta îl întocmise pe parcurs; de asemenea, l-a chestionat foarte amănunțit în privința derulării faptelor, cât și a reacțiilor psihice prin care afirma că trecuse. Revista franceză și-a făcut un act de onoare publicând, patru ani mai târziu²⁵, concluziile investigatorului argentinian. În fapt, acesta s-a sesizat în mod obiectiv de o mărturisire scrisă a lui E. Zagorsky, privind momentele prealabile „răpirii” sale :

23. Ganymede are un diametru de 5150 km, fiind deci mult mai mare decât Luna. Sondele spațiale americane au determinat însă temperaturi foarte scăzute la nivelul solului respectiv. Fotografiiile transmise de acestea i-au intrigat totuși pe astronomi, solul satelitului jupiterian prezentând, pe mari distanțe, o serie de striuri paralele neînțelese.

24. „Phénomènes Spatiaux”, No. 12/1967, Paris.

25. „Phénomènes Spatiaux”, No. 30/1971, Paris.

„M-a invadat un vârtej de idei stranii, căzând astfel într-o stare de semi-conștientă. M-am simțit cufundat într-o stare sufletească într-atât de inexplicabilă, încât aș fi tentat să o interpretez – fără a lăsa loc îndoielii – ca un fel de vis, dar cu o stare conștientă bine trezită.”

Față de acest aspect, care scotea în evidență faptul că întreaga călătorie a lui E. Zagorsky a fost o succesiune de viziuni produse în creierul acestuia, fie de imaginația lui aflată într-o stare de reverie, fie printr-o „inducere” de către „altcineva”, investigatorul argentinian s-a concentrat pe analiza modului în care „călătorul imaginar” ar fi putut să „creeze” o limbă nouă și un alfabet original; ipotezele pe care le-a detaliat au fost următoarele :

- fie elaborarea inconștientă a limbajului (într-o stare crepusculară a conștientului sau într-o stare de excitare a subconștientului),
- fie elaborarea în mod conștient a limbajului.

Comparând acest caz cu cel al „limbajului marțian”, comunicat la fel de amănunțit – dar în stare de transă –, la sfârșitul secolului trecut, de medium-ul Helen Smith, investigatorul argentinian a constatat că la E. Zagorsky nu a fost totuși fenomenul de „xenoglosie improprie”²⁶. Confruntând textele, aspectul gramatical l-a convins pe O.A. Galindez că, în fapt, nu ar fi fost vorba de o limbă străină adevărată, ci de o creație a lui E. Zagorsky...

Totuși, s-ar putea ca problema în sine să nu fi fost chiar atât de simplă. Așa cum arătam și într-un alt cadru²⁷, în masivul stâncos Tassili-n-Asdjer – aflat la limita nord-vestică a deșertului saharian –, în acel „mare muzeu de artă preistorică” aflat în plină natură, a fost descoperit pe o stâncă un text cu litere ciudate, necunoscute de tuaregii locali. Or, literele respective au o mare asemănare cu varculeții folosiți de E. Zagorsky... A avut el cunoștință de o astfel de scriere antică, ale cărei origini s-au pierdut în negura timpului? S-ar părea că nu avea cum să cunoască imaginea stâncii respective, întrucât fotografia acesteia și a scrierii ciudate a fost prezentată ca o noutate abia în anii '70, în Europa²⁸. Declarațiile controversatului argentinian privind contactele sale telepatice prelungite cu niște ființe pe care numai o singură dată le-a văzut, la bordul OZN cu care a „călătorit” la Ganymede, par a conduce de fapt la o altă explicație, mai apropiată de spațiul terestru. Cititorul care a urmărit acest gen de literatură „mai ciudată” a relațiilor dintre pământeni „abduși” la bordul diferitelor OZN și „echipajele” respective a putut să remarce că în ultimele trei decenii s-a produs o înmulțire

26. „Xenoglosia” – vorbirea unor limbi străine pe care subiectul nu le cunoaște în stare conștientă – este un termen care a fost introdus în psihologia doctă de către omul de știință francez Ch. Richet (*Traité de Métapsychique* – Ed. Alcan, Paris, 1923)

27. Gheorghită, F. : *Temponauții galacatici* – Ed. Moldova, Iași, 1993.

28. „Science et Vie”, No 671/1973, Paris.

spectaculoasă a unor astfel de viziuni, continuate cu repetate contacte telepatiche între cei „luați” și ființele respective – care doar uneori afirmau că ar fi „extraterestri”. Era oare vorba într-adevăr de cosmonauți veniți din alte sisteme solare, sau intra în joc „o altă realitate” dirijată de acea Forță necunoscută cantonată invizibil în spațiul terestru – așa cum susținea dr. J. Vallée în cărțile sale? Dar este oare posibil ca această Forță necunoscută să-și mascheze în maniere foarte sugestive prezența atât de apropiată, prin atribuirea ciudatelor sale manifestări unor ființe extraterestre, care în fapt vin mult mai rar pe Terra, fără a interveni direct în viața pământenilor?

La un an după difuzarea de către presa europeană a senzaționalului știri privind călătoria argentinianului pe Ganymede, într-o altă parte a lumii avea să se declanșeze un alt șir de evenimente legate de „mesaje extraterestre”, a căror derulare a avut, de asemenea, o largă difuzare. Faptele, care s-au succedat timp de câțiva ani în șir, se petreceau acum în Spania. Nu a mai fost însă vorba de vreo călătorie șocantă a vreunui pământean, ci doar de o serie de texte, tot mai voluminoase, transmise prin poștă. Noua „enciclopedie extraterestră” conținea prezentarea unei planete dintr-un alt sistem solar, care favorizase dezvoltarea unei civilizații foarte avansate, ajunsă la un înalt nivel de cunoaștere științifică și de realizări tehnologice. Textele ar fi fost redactate de membri neștiuți ai unui echipaj extraterestru, care ar fi sosit pe Pământ cu o navă cosmică ce ar fi parcurs foarte repede distanța de 14,42 ani-lumină care ne-ar separa de lăcașul galactic al noilor „trimiși”.

Prima scrisoare „ciudată” a fost primită de omul de cultură și cunoscutul ufolog spaniol Antonio Ribera²⁹; aceasta fusese expediată din gara pariziană St. Lazaire, la data de 2 septembrie 1968. Purtând antetul nemaivăzut de „UMMOELEWE” (termen care, mai târziu, s-a aflat că ar însemna „Guvernul General al Planetei UMMO), textul dactilografiat în limba spaniolă (cu câteva greșeli de transcriere fonetică) era semnat de XOODU șapte – fiul lui XOODU patru. Din conținut reieșeau două fapte principale: pe de o parte, se specifica existența pe Pământ, de mai mult timp, a unor ființe de la planeta UMMO – care, având caracteristici climatice și fizice similare cu cele ale Terrei, a permis echipajelor respective să se acomodeze și să trăiască printre „frații pământeni”. Pe de altă parte, ufologul catalan era solicitat să facă știută prezența respectivă – care avea doar scopuri de cercetare științifică – într-un mod în care

29. Filosof și literat prin studii, Antonio Ribera a devenit un cunoscut autor spaniol care a îmbrățișat popularizarea scientizată a cunoașterilor și a realizărilor din domeniul „de frontieră” (cercetări submarine, poluare, ufologie); a scris peste cincizeci de cărți, unele dintre ele fiind traduse și în alte țări. În 1958 a fondat la Barcelona – cu un grup de investigatori catalani – Centrul de Studii Interplanetare, care a organizat de-a lungul multor decenii manifestări ale gândirii de avangardă – atât cu caracter național, cât și internațional.

populația terestră să înțeleagă că nu există nici un fel de intenții ascunse, ci, din contra, se urmărește o anumită ajutorare; se menționa și faptul că nu se apela totuși la contacte oficiale cu autoritățile terestre, pentru a nu se produce agitații la scară planeară. Scrisoarea avea și o emblemă interesantă, care, ulterior, avea să tot fie repetată ca „autentificare”, în culori: când venea de la „rețeaua de frați” din Spania avea culoarea lila, iar când textele veneau de la „rețeaua franceză”, culoarea era verde.

Ciudata siglă a evidențiat însă o asociere senzațională: la o anchetă efectuată în cazul unei aterizări de OZN, martorul José Luis Jordan declara că pe straniul disc zburător ce ar fi staționat la sol câteva momente, în seara de 6 februarie 1966, lângă localitatea spaniolă Aluche, ar fi văzut pictată pe partea inferioară o anume emblemă; or, după schița făcută de acesta, emblema respectivă era aceeași cu sigla de pe scrisorile enigmatice! Același semn a fost sesizat însă și un an mai târziu pe partea inferioară a OZN-ului fotografiat în seara de 1 iunie 1967 la San José de Valderas (de asemenea în apropierea Madridului) – fig. 3 –. Dar chiar mai mult, același aparat aerian neidentificat ar fi aterizat la scurt timp – iarăși doar pentru câteva momente – și lângă colonia Santa Monica unde, intenționat sau dintr-o greșală, ar fi „pierdut” pe sol niște tubulețe metalice; desfăcute ulterior, în interiorul acestora au fost găsite niște bucăți de plastic pe care era imprimată aceeași siglă! Era într-adevăr acest semn „emblema ummită” a unei populații galactice neștiute? Sau poate... câțiva spanioli mai culți se asociaseră în realizarea unei farse de proporții, foarte bine organizate de „rețeaua de frați iberici”?

Următoarea scrisoare primită de A. Ribera era din data de 26 iulie 1969 și fusese expediată din orașul spaniol Avilla; avea același antet: UMMOAELEWE. Menționând că textul fusese redactat în șase limbi (franceză, engleză, rusă, spaniolă, italiană și germană) și expediat unor persoane din țările respective, de această dată era foarte scurt; era o felicitare adresată generic, „Frați ai Pământului”, prin care era apreciată reușita aselenizare a echipajului „Apollo 11” pe astrul nopții. Ulterior, în cursul aceluiași an, dl. Ribera a mai primit și alte scrisori cu antetul și emblema ummită, mult mai extinse în conținut; textele respective apăreau ca niște capitole ale unui mesaj ce avea ca titlu general intenția unei explicări: „Cine suntem? De unde venim?” Iată câteva elemente specifice din cadrul ciudatelor scrisori:

În ziua de 28 martie 1950, la ora 4, 17 minute și 3 secunde – timp mediu galactic –, o navă spațială lenticulară ummită ar fi aterizat pentru prima dată pe Pământ. Locul așezării pe sol ar fi fost situat în Alpii de Jos, în apropierea orașelului francez Digne.

În anii care au urmat, ummiții ar fi studiat Pământul și pe locuitorii lui, cu o discreție totală.

Caracteristicile fizice ale planetei UMMO ar fi următoarele :

- raza „elipsoidului de revoluție” planetar variază între 7251,608 km și 7016,091 km
- masa planetei = $9,36 \times 10^{21}$ tone
- accelerația gravitațională medie = $11,9 \text{ m/sec}^2$
- înclinarea axei planetare față de eliptică = $10^\circ 39' 56''$
- o rotație completă în jurul axei (zi + noaptea) se face în 30,19 ore
- steaua centrală – soarele local – este denumită IUMMA
- distanța de la planeta UMMO la soarele local = 99,6 milioane km
- distanța dintre steaua IUMMA și Soarele nostru este de 14,421 ani-lumină
- masa stelei IUMMA ar fi de $1,48 \times 10^{27}$ tone (masa Soarelui nostru fiind de 2×10^{27} tone).

Cercetând datele astronomice terestre, cosmonauții veniți de pe planeta UMMO nu ar fi putut identifica în mod clar cum este denumită pe Pământ mica stea IUMMA. Este evident faptul că astronomii ummiți ar avea un sistem galactic de referință diferit de cel al astronomilor terestri. „Vizitatorii” respectivi apreciau însă că specialiștii terestri ar fi făcut totuși unele erori, întrucât ei ar fi constatat diferențe sensibile ale diferitelor valori specifice – ca masă, magnitudine, localizare galactică și distanță între aștri. Aproximând diferite date, IUMMA ar fi probabil steaua pe care astronomii noștri au denumit-o WOLF 424 și pe care au situat-o la o distanță de 14,6 ani-lumină. Aceasta are o magnitudine vizuală de 14,3 și cea aparentă de 12,5 ; categoria spectrală corespunde clasei M.

Structura geologică și compoziția planetei UMMO ar diferi mult față de cele ale Terrei. Nucleul planetar (cu un diametru de 2120 km) ar fi constituit majoritar din cobalt (88,3%) ; un prim strat intermediar (cu grosimea de 2270 km) ar fi, de asemenea, din metale grele (fier 52%, cobalt 33,5%, nichel 12%, iar silicați doar 0,3%) ; în straturile semifluide ar abunda oxizi de titan și silicați de fier ; către suprafață, stratul inferior – gros de 251 km – ar avea goluri imense, umplute cu substanțe organice solidificate, care abia către suprafață devin lichide și gazoase.

Solul planetar, cu o compoziție asemănătoare celui al Pământului, ar fi compus dintr-un continent mare și câteva insule ; uscatul ar ocupa doar 38% din suprafața globului respectiv. Și atmosfera este asemănătoare celei terestre.

Textele scrisorilor au oferit și o prezentare suficient de extinsă a principiilor filosofice care au determinat organizarea socială planetară, precum și conceptul ideatic dominant al încadrării planului fizic ca unul dintre variatele planuri de realitate ale „Cosmosului multiplu”.

Cele mai extinse descrieri se refereau însă la cunoașteri științifice și la realizări tehnologice. Acestea evidențiau, într-adevăr, un mare decalaj tehnico-științific între nivelul civilizației noastre și

cel al neștiutei „civilizații ummite”. Astfel, încă din timpuri străvechi, considerate de vizitatorii din UMMO ca aparținând „protoistoriei”, se foloseau mari acumulatori de energie electrică sub forma unor toroizi supraconductori în care erau induși puternici curenți aperiodici (!?).

Secvențe ale textelor ummite adresate d-lui A. Ribera au mai continuat și în anii 1970 și 1971. Ultimele au fost trimise din Londra pe adresa unui grup ufologic din Madrid – cu intenția de a-i fi trimise investigatorului catalan, ca și cum adresa acestuia nu le mai era cunoscută expeditorilor.

Dar în vara anului 1967 a fost, în fapt, o adevărată avalanșă de scrisori cu antetul ummit trimise unor persoane din Spania, care alcătuiau „Grupul de la Madrid”. Dintre acestea, Fernando Sesma Manzano și-a făcut o publicitate de senzație difuzând „mesajele străinilor”, cât și prin anunțarea unor aterizări „programate” ale navelor spațiale venite din UMMO.

Un text deosebit de voluminos a fost primit la 9 ianuarie 1968 de Enrique Villagroso Novoa, din Madrid. Poate că cele mai detaliate descrieri de natură tehnic-științifică au fost acelea care se refereau la principiile constructive și funcționale ale UEWA OEMM (navele spațiale ale cosmonauților ummiți).

Nucleul central al acestor nave ar fi fost o cameră cilindrică, în interiorul căreia s-ar afla „toroidul flotant”. Echipamentul respectiv ar putea produce un câmp magnetic de înaltă frecvență (de ordinul a $3,26 \times 10^4$ cicli/sec.) și de mare putere, într-un amestec gazos de oxigen și argon aflat la o presiune ridicată. Sursa de energie pentru propulsie ar fi de asemenea un sistem toroidal care ar folosi un gaz extrem de intens ionizat, controlat de un câmp magnetic de înaltă frecvență dirijat în mod complex; gazul ionizat s-ar afla la o temperatură care, în grade terestre, ar corespunde la 700000 K (!!).

Unul din principiile funcționale principale ar fi inversarea sarcinilor particulelor atomice elementare ale materiei din care sunt construiți pereții navelor. Primul efect ar fi dispariția subită din văzul martorilor de pe solul terestru a aparatelor zburătoare.

De asemenea, se menționau și anumite inele magnetice „flotante” precum și curenți electrici circulari, care ar delimita zone funcționale interioare precum și zone cu gravitație artificială, controlate prin mulțimi de senzori, cât și prin diferențieri constructive ale pereților navelor.

În ceea ce privește tehnica zborului cosmic, acesta s-ar baza pe o „topologie gravitațională” a spațiului; printr-o stabilire prealabilă a „cutelor spațiale” rezultate din deformări produse de gravitația integrată din diferite zone galactice, navele spațiale nu ar zbura pe conturul acestor cute, ci le-ar „străpunge”, pentru a ajunge în timp extrem de reduși la locul dorit.

Evitarea ciocnirilor fatale cu praful și meteoriții din spațiu ar fi realizată printr-o „membrană protectoare”, generată prin oscilații de frecvențe diferite; s-ar realiza astfel „rezonanțe dinamice” care ar

înlătura orice ciocnire. Dar chiar mai mult, pentru evitarea frecării pereților exteriori cu praful cosmic, întreaga suprafață ar fi acoperită cu un strat fin de platină coloidală ; sub acesta s-ar afla un strat ceramic protector, care ar rezista până la temperatura de 7655,8° C (grade terestre). Dacă totuși s-ar produce unele perforări, extrem de numeroșii senzori ar declanșa autorefaceri ale stratului, prin topire locală (!!).

Comunicările spațiale nu s-ar efectua prin unde electromagnetice radio sau TV, care pot fi afectate foarte ușor de variații ale câmpurilor electromagnetice zonale. În acest sens, ar fi folosite spectre din domeniul undelor gravitaționale, precum și unde specifice fenomenelor de rezonanță ale unor elemente chimice care nu ar exista însă în spațiul traversat de mesajele respective.

În privința cunoștințelor fundamentale, diferențele față de știința terestră sunt apreciable : timpul nu ar fi o dimensiune continuă și nici viteza luminii în spațiu nu ar fi o constantă. La rândul lor, particulele elementare ale materiei ar deriva dintr-o particulă sub-elementară unică, care ar fi o funcție matematică reală și nu una imaginară. Schimbarea axei de rotație a unei particule – acea inversare menționată mai sus – ar face ca particulele să treacă într-un „alt spațiu”, și astfel obiectul, sau ființa respectivă ar dispărea vederii noastre obișnuite.

Prezentarea detaliată a diferitelor „mesaje ummite” transmise anumitor persoane din Spania precum și din alte țări a fost redată de A. Ribera prin comentarii foarte favorabile în cadrul unui volum având un titlu atrăgător : „El Misterio de UMMO”³⁰. Dar încă înainte de apariția cărții, diferite articole și consemnări ale presei au relevat aspecte care contraziceau așa zisa „origine ummită” a textelor și respectiv a acelor apariții zburătoare care ar fi avut o aceeași emblemă colorată.

Se sesiza, în mod justificat, faptul că, deși textele difuzate erau dactilografiate în diferite limbi (transcrise deci de persoane terestre), timp de atâția ani de zile nici o persoană „străină” sau intermediară nu a luat legătura cu destinatarii mesajelor – ca în cazul anterior, publicat de R. Charroux. De asemenea, scrisorile-mesaj au fost expediate mereu din aceleași țări europene : Franța, Spania, Anglia, Germania de Est. Dar ceea ce a șocat mai mult, au fost două aspecte evident defavorabile coloraturii extraterestre : pe de o parte, s-a demonstrat că fotografiile atât de „reușite” (fig. 110), care ar fi fost obținute de două persoane diferite, asupra OZN de la San José de Valderas – evidențiind emblema ummită – au fost în realitate trucate (v. cap. III), autorii lor cât și „descoperitorii” tuburilor de la Santa Monica rămânând necunoscuți. Pe de altă parte, cunoștințelor științifice și tehnice care ar fi fost comunicate de „extraterestrii veniți de pe planeta UMMO” erau cunoscute într-o

30. Ribera, A : *El Misterio de UMMO* – Ed. Plaza & Jones, Barcelona, 1979.

anumită măsură de savanții tereștri sau erau vehiculate de vizionari bine documentați; elementele care depășeau evident tehnica terestră și principii teoretice necunoscute apăreau însă ca ipoteze ale unor specialiști mult prea legați de evoluția tehnicii terestre și nepregătiți pentru soluții cu adevărat revoluționare – strict necesare unor expediții spațiale. Astfel, de exemplu, sugerarea existenței la bordul OZN-urilor a unor surse de energie de tip magneto-hidrodinamic (toroizi care folosesc gaze ionizate aflate la presiuni și temperaturi ridicate) era într-adevăr, prin anii '60, o soluție de viitor (care a condus ulterior la micromotoare cu jet de plasmă pentru sateliți și chiar la centrale electrice experimentale); montarea însă la bordul aparatelor de zbor a unor astfel de echipamente este cu totul o soluție fantezistă (recipienți și rezervoare de gaze, instalații de producere și menținere a unor presiuni ridicate, surse electrice de înaltă tensiune) și de un orizont tehnic foarte limitat. La fel de „terestră” este și soluția acoperirii pereților OZN-urilor cu un strat ceramic și cu un film de platină sau fantezia „multimii de senzori” care ar fi în pereți și care ar comanda „lipirea automată” la temperaturi foarte ridicate a oricăror găuri ce ar apărea în zbor, astfel de supoziții indicând lipsa de cunoaștere a fondului real al „fenomenului OZN”.

Originea pământească a textelor atribuite unor cosmonauți umiți rezulta evident și din expunerile „teoretice”. Astfel, de exemplu, ideea unor călătorii cosmice care ar scurta esențial traseul prin traversarea cutelor spațiului deformat sub acțiunea gravitației integrate dintr-o anumită zonă era pe atunci oarecum o noutate numai pentru cei neinformați asupra ipotezelor formulate de savanții tereștri în domeniul teoretic al gravitației. În fapt, ideea unor astfel de „străpungeri”, de „punți”, fusese formulată matematic încă din anul 1936 de cuplul savanților Einstein-Rosen și a fost dezvoltată prin anii '50 de cunoscutul fizician John Wheeler; acesta demonstrase încă de pe atunci că în spațiul îngust al unor „tuneluri topologice” care ar traversa astfel de cute, valorile „timpului” și ale „spațiului” s-ar elimina, întrucât acestea ar fi doar niște „alterări” ale continuumului spațiu-timp relativist. În acest mod, trecerea prin astfel de „tunele” ar fi resimțită ca instantanee!

Față de aceste aspecte care, analizate în detaliu, apăreau din aproape în aproape ca idei și viziuni suficient de limitate ale unor oameni de știință și ale unor specialiști tereștri, însuși A. Ribera s-a văzut obligat ca la sfârșitul cărții sale – deși fusese puternic impresionat de aparenta participare extraterestră la șirul de manifestări ciudate – să includă și părerea obiectivă a unor oameni de știință ai deceniului 7. Și cea mai sugestivă concluzie din partea finală pare a fi cea a dr. Julian de los Pinos Garcia (de la Colegiul Medical din Barcelona), care se referea la porțiunile din „mesaje” referitoare la domeniul biologic:

„Acest text, prin conținutul său, nu poate fi demonstrat ca fiind scris de un extraterestru, întrucât nu aduce nimic nou demonstrabil, afară de o serie de date care ar putea fi inventate.

Dacă ideile respective au fost emise de un singur individ, atunci ele dovedesc că acesta este deosebit de inteligent și totodată că este un cunoscător al științelor medico-biologice.

După părerea mea, acestea au fost concepute însă de mai mult decât de o persoană inteligentă, și anume, de un grup.”

Același gen de concluzii avea să le prezinte mai târziu și specialistul în tehnici spațiale dr. Claude Poher; acesta fusese desemnat în anul 1976 drept conducător al grupului oficial francez de studiere a „fenomenului OZN”, instituit în cadrul Centrului Național al Cercetării Spațiale din Franța. Iată cum își prezenta concluziile sale asupra „cazului UMMO”, într-o sinteză publicată în Franța și în SUA :

„Eu am întreprins între anii 1970 și 1972 verificarea documentelor UMMO, cu ajutorul eficace al câtorva servicii oficiale și al mai multor oameni de știință.

După un efort considerabil, am conchis astfel :

1) Circa 50% din informațiile conținute în documente sunt exacte, restul fiind evident false.

2) Nivelul de cultură științifică cerut pentru elaborarea acestor documente (îndeosebi anumite aspecte ale coerenței lor interne cu legile fizice cunoscute) este apropiat celui al primilor ani ai licențiatului în științe.

3) Pare însă puțin probabil că ansamblul acestei acțiuni ar fi putut fi realizat de una și aceeași persoană.

4) Toate documentele pe carte le am la dispoziție au fost dactilografiate cu o mașină de scris spaniolă și, se pare, de persoane având o mentalitate și o cultură spaniolă.

5) Anumite aspecte ale verificărilor efectuate lasă să se înțeleagă că „punerea în scenă” asociată la această acțiune, dacă a fost o înșelătorie, ar cere mijloace superioare limitei extreme a unui grup particular.

6) Motivația unei înșelări de o asemenea amploare, fără vreo compensare în retur, nu apare deloc clară, dacă ar fi vorba de un grup particular.”

Iată-ne însă în fața unui aspect extrem de straniu : ultimele două puncte concluzive ale specialistului francez vin să implice parcă și anumite autorități, care dispuneau de mijloace materiale și de informații științifice la un nivel mai ridicat decât cel accesibil unui grup particular... Până la care nivel „oficial” se implicaseră anumite autorități, care puteau fi acestea și „cine” dăduse „acceptul”, respectiv „cine” dăduse ordinul de susținere a întregii acțiuni ?

De fapt, pentru toți cei care au putut urmări – măcar în parte – „mesajele ummite”, era evident faptul că elaborarea lor era opera unui grup. Repetatele referiri la „rețelele de frați” din mai multe țări apăreau astfel ca o realitate și nu ca o ficțiune. Atât trimiterea de scrisori, ba din Paris, ba din Londra, ba din localități spaniole, ba

din Berlinul de Est, cât și confecționarea unor „probe materiale” mai dificile, presupun colaborarea mai multor persoane de specialitate, având o cultură științifică modernă comparativ cu nivelul deceniului respectiv. Realizarea aproape perfectă a fotografiilor truate ale OZN-ului discoidal de la San José de Valderas și chiar acele tubulețe metalice (din nichel) „găsite” la Santa Monica, care aveau în interior bucăți de plastic de o calitate foarte rară (produs de firma americană Dupont numai pentru NASA), indicau într-adevăr preocuparea unor grupuri de oameni care au conceput și realizat diferite trucaje la un nivel intelectual și profesional ridicat. Se pare totuși că problema nu se limita numai la asocierea și acțiunea acestor grupuri, care au ținut mereu să fie foarte discrete, fără a ieși deloc la vedere. S-ar părea că în întreg contextul respectiv ar fi chiar mai important să se afle care a fost inteligența „de bază” ce a gândit și a direcționat întreaga „acțiune UMMO”. Și aceasta cu atât mai mult cu cât încă din ani anteriori și după aceea, în paralel cu ea, din aceleași zone europene, iar apoi și din SUA, și din țări sud-americane, din Africa și din Asia, se lansase și se desfășura o altă „acțiune extraterestră”; deși era oarecum asemănătoare cu cazului „UMMO”, aceasta se evidenția printr-o „implicare cosmică” deosebit de extinsă.

În anul 1952 fusese difuzat în Germania mesajul unor ființe, care l-ar fi transmis de la bordul unei nave cosmice aflată în spațiul terestru, ființe care afirmau că aveau sarcina de a-i ajuta pe pământeni, întrucât omenirea noastră ar fi ajuns la o fază critică a existenței sale. Comunicarea era transmisă însă pe cale telepatică... În anul următor, manifestarea telepatică a acelorași ființe extraterestre s-a efectuat în Statele Unite. Apoi, astfel de mesaje telepactice ale unor ființe neștiute, care își dădeau mereu același nume și aceeași origine cosmică, s-au extins tot mai mult. Grupul de mediumi de la Berlin, care menținea la un moment dat un contact deosebit de intens cu unii comandanți ai „formației” de extraterestri ce s-ar fi aflat mereu în spațiul apropiat globului pământesc, fără a se arăta însă pe cerul planetar, au obținut chiar și unele viziuni eterice ale acestora; drept urmare, au reușit să le și deseneze chipurile, desene care au fost folosite în scurt timp la ilustrarea unor articole și cărți ale unei noi literaturi. De unde veneau însă neștiutele ființe care erau capabile să ne transmită mesaje telepactice în diferite colțuri ale lumii, comunicările acestora având o evidentă coordonare unitară? Iată însă cum se recomandau aceste ființe ce rămâneau mereu în invizibil:

„Noi, ființe ale armoniei și ale iubirii, din constelația Alpha Centauri, suntem în slujba Creatorului vostru și al nostru!”

Cei care afirmau că ar fi comandanții unei adevărate flote venite în spațiul terestru aveau să confere ulterior un cu totul alt caracter serialului respectiv de comunicări. Conținutul mesajelor nu mai avea factura științifico-tehnică ce caracteriza manifestările citate

anterior, fiind orientat către necesitatea unei etici superioare față de trăirea morală actuală a omenirii. Noul grup de mesageri nu făcea însă parte din „baavienii” care ar fi venit tot din sistemul Alpha Centauri și care îi transmiseseră autorului francez R. Charroux voluminosul text al unei „inițieri extraterestre” moderne. În extrem de numeroasele comunicări telepatice transmise în diferite țări, ființele nevăzute își evidențiau funcții de comandă importante în cadrul unei flote impresionante de nave cosmice, care s-ar fi adunat în spațiul apropiat planetei noastre ; scopul, adesea repetat de către aceleași ființe, era de a se asigura o eventuală intervenție extraordinară pentru salvarea omenirii în cazul unui război nuclear și respectiv, în cazul unor mari cataclisme terestre ce s-ar produce ca o consecință directă a degradării eticii sociale și individuale umane. Comandantul flotei de OZN-uri se numea Sheran Ashtar și acesta ar fi fost, înainte de orice, un mare instructor spiritual al unui întreg sector galactic din care face parte atât sistemul Alpha Centauri, cât și sistemul nostru solar.

Iată – în rezumat – ce comunicau diversele personaje neștiute, care se afirmau a fi pregătite să intervină pentru „salvarea omenirii” :

Voltra (de la statul major al flotei) :

„Noi avem foarte multe date științifice de împărtășit pământenilor și multe cunoștințe benefice, care să fie date pentru binele vostru, însă trebuie să le ținem încă în rezervă până când „omul” va evolua în „OM” (ceea ce însemna transformarea omului carnal în om spiritual), pentru a-l putea investi cu mari revelații.

Există atâtea lucruri pe care voi nu le înțelegeți și asupra cărora ați tras multe concluzii eronate. Concepțiile voastre cu privire la gravitație și la energie sunt cauza multor erori în domeniul fizicii aplicate. Apropiata prietenie interplanetară va aduce oamenilor pământeni o iluminare științifică novatoare, grație noii ordini a lucrurilor.

Aceste „gândiri noi” vă vor face să intrați cu adevărat în Evul de Aur al iluminării și al abundenței.

Atunci când războiul va fi dispărut din planul vostru de existență și când iubirea va prevala pe Pământ, atunci marile binefaceri ale altor lumi vor fi împărțite liber cu voi, într-o iubire perfectă.”

Așa cum arătam și în alt cadru, comunicările respective au expus pe larg și „planul de intervenție” al flotei galactice³¹, conceput în trei faze :

Kouthoumi (vorbind în numele Alianței pentru Pace în Univers) :

„Modificarea culorii auri și a câmpului magnetic care înconjoară Pământul va declanșa în mod automat punerea în funcțiune a planului.

31. Ashtar : *In kommenden Tagen* – Ed. Ventla, Wiesbaden, 1956.

Gheorghiu, F. : *Temponauții galactici* – Ed. Moldova, Iași, 1993.

Există însă un element imprevizibil : modul de comportarea al omenirii. Liberul arbitru al umanității ne împiedică să cunoaștem exact momentul și timpul când se vor întâmpla aceste lucruri, căci acțiunile și reacțiile omenirii au anumite influențe, iar situațiile pe care le creează sunt un factor cheie.

Declanșarea unui război devastator va fi un incident crucial, care va genera efecte similare cataclismelor.

Factorii geologici, care vor interveni ca o consecință, fac parte din succesiunea propriu zisă a intrării în acțiune.”

Andromeda Rex (din statul major al florei Ashtar) :

„Navele noastre de salvare vor putea veni într-o clipă, suficient de aproape de voi, pentru a emite „razele de levitație” operaționale. Și pe întregul glob terestru, acolo unde evenimentele o vor cere, aceasta va fi metode de evacuare.

... Vi s-a explicat deja că este necesară o anumită pregătire pentru ca oamenii să se poată expune la razele puternice care vor opera în aceste circumstanțe. Frecvența lor va fi superioară celei mai mari părți a radiațiilor electromagnetice terestre pe care le cunoașteți.

Acei oameni care vor avea o densitate extremă (*n.a.* : este vorba de entitatea sufletului) și anume aceia care au predispoziție spre un egoism extrem, dirijat în mod special în detrimentul altora și producând suferințe celorlalți, vor întâmpina dificultăți fizice extreme în a supraviețui sub efectul razelor noastre de frecvență ridicată.

De aceea, noi am trimis oamenilor mesaje cu multe secole înainte, pentru a-i incita să-și ridice nivelul emisiilor și al vibrațiilor proprii prin iubire și altruism, astfel încât câmpul lor de forță să devină compatibil cu cel al nostru și, în acest fel, să le permită salvarea. Căci starea superioară în care se află inima omenească, atunci când e plină de iubire, reacționează asupra câmpului uman de forță ce înconjoară trupul fizic, oferindu-i un înveliș de protecție și o capacitate de fuziune cu vibrațiile care vor fi emise de acum și până atunci.”

De altfel, acea entitate misterioasă care comunica telepatric în mod repetat sub numele de *Andromeda Rex* a căutat, la un moment dat, să ne liniștească față de viziunile apocaliptice de groază transmise de el și de „colegii” săi de-a lungul a numeroase mesaje legate de „planul de salvare” a omenirii terestre :

„Noi suntem oameni normali, iubitori, ca și voi-înșivă, dar cu o mentalitate de „bună vecinătate” și cu spirit de într-ajutorare la vreme de criză.

... Pământeni care vor fi levitați în corpul lor fizic își vor vedea forma fizică (corpul) ca fiind „accelerată” și „însuflețită” într-o esență mai spirituală, care va transmuta trupul lor în ceea ce s-a obișnuit să se numească „trup de lumină”. În aparență, forma lor fizică va fi aceeași – pentru cei mai mulți –, însă

această contopire superioară a etericului³² și a fizicului va aduce anumite modificări și va elimina bolile și dezechilibrul fizic.”

În ultima comunicare primită din partea acestui personaj misterios și invizibil, mesajul său era plin de afecțiune :

„Noi suntem surorile și frații voștri din alte lumi și membrii Statului Major al lui Ashtar vă doresc ca pacea să fie cu voi !”

Data fiind multitudinea de mesaje care ar fi fost transmise telepativ de membrii „Comandoului Ashtar” diferitor persoane din numeroase colțuri ale lumii, în anii '70-'80 au circulat diverse culegeri ale acestui gen de texte, unele transpuse mai apoi pe videocasete. O serie de citate semnificative dintr-o astfel de colecție au fost redată și de autorul român Ion Țugui³³, care preciza în plus că mesagerii din Comandoul Ashtar ar fi fost veniți de pe planeta Metharia – din sistemul solar Alpha Centauri –, aceștia denuindu-se singuri ca fiind „santanieni” ; erau deci un grup diferit față de „baavienii” menționați anterior.

Au existat însă și unele manifestări ale acestor mesageri, care au uluit mulțimi de oameni și pe diferiți specialiști prin nivelul energetic pe care l-au folosit în „demonstrațiile” respective. Astfel, în cartea *Temponauții galactici* menționez uimirea aceluși specialist american care a ascultat în amiaza zilei de sâmbătă 24 iulie 1972 un astfel de mesaj ce a întrerupt, printr-o putere de emisie extraordinară, o secvență din emisiunea unui puternic post de radio californian. Dar, după cum relua și dl. Țugui, o astfel de suprapunere la un nivel energetic deosebit s-a produs cinci ani mai târziu și în Anglia, telespectatorii englezi având surpriza de a vedea cum emisiunea curentă s-a întrerupt brusc, pentru ca apoi să audă un mesaj extrem de straniu. Iată începutul și finalul acestei comunicări survenite în ziua de 26 noiembrie 1977, care evidențiază modul autoritar în care se poate manifesta energetic acea „Forță necunoscută” aflată în spațiul terestru :

„Vă vorbește Gilon din Comandamentul Galactic Ashtar. De ani de zile ne priviți și ne vedeți pe cer sub formă de lumini. Acum vă vorbim în pace și înțelepciune, cum am mai vorbit și altor frați de-ai voștri de pe planetă... De mulți ani vă urmărim dezvoltarea, așa cum și voi urmăriți luminile noastre pe cerul vostru. Știți acum că noi suntem aici, și pe planeta voastră există mai multe ființe (extraterestrii !) decât pot intui cercetătorii voștri.

32. N.a. : În bogata literatură a „cunoașterilor spirituale” s-a explicat încă din milenii anterioare faptul că ființa omenească este compusă – în mare – din asocierea funcțională a trei categorii distincte de trupuri : corpul fizic (din materie densă organică), corpul eteric (din materie eterică intermediară, organizată în centri energetici interconectați) și sufletul (un complex de centri energetici din materii subtile, care constituie învelișurile nucleului spiritual fundamental – adevăratul Eu superior).

33. Țugui, I.: *Iad contra Rai* – Ed. Cartea Românească – Ed. Lucky, București, 1994.

Pe noi ne interesează prefacerile spirituale și nu vom pregeta deloc să vă ajutăm. Nu vă temeți, căutați numai să vă auto-cunoașteți și să trăiți în armonie cu perioada de dezvoltare a planetei voastre.”

În decursul celor câteva decenii de comunicări din partea diferitelor personaje invizibile, care ar fi făcut parte din Comandoul Ashtar, s-au evidențiat moduri de exprimare variate, ceea ce indică în mod clar manifestarea unor personalități într-adevăr diferite ; tema era însă mereu aceeași, nuanțată din plin cu aluzii apocaliptice : necesitatea stringentă a reorientării gândirii și a acțiunilor umanității spre altruism, spre o pace planetară bazată pe iubirea aproapelui și pe o respectare a valorilor spirituale ; în caz contrar, vibrațiile joase ale egoismului, ale tendințelor războinice, ale decadenței morale vor afecta într-atât aura energetică a planetei, încât se vor genera cataclisme de la care numai ajutorul frățesc al unor populații spațiale va putea salva omenirea de la pieire.

Totuși, printre numeroasele comunicări dictate diferitor medii-muri din lume, unele personalități care se afirmau a fi „santanieni” au strecurat anumite noțiuni explicative care aruncau o lumină cu totul diferită de coloratura unor „extraterestri”, pe care o afirmau în general. În unul din mesajele reluate de dl. I. Țugui, o entitate invizibilă făcea însă următoarea precizare tulburătoare :

„Eu nu sunt nici ființă spirituală, nici suflet din lumea de dincolo. Eu sunt de fapt dintr-o altă materie subtilă, dar sunt pentru voi o realitate care trăiește”...

Într-un atare context, completat și de repetate afirmații asupra faptului că pe planeta noastră ar exista mult mai multe ființe venite din spațiu decât ne-am putea închipui, ar rezulta o situație extraordinară : omenirea terestră ar coexista în mod încă prea puțin știut cu o populație invizibilă, ale cărei ființe ar avea trupuri din materii subtile, nesesizabile ochiului uman ! Acestea ar deține o cunoaștere a legităților universale, a științelor spirituale și ale vieții, a fizicii și a tehnicii cosmice, la nivele impresionant de înalte ; deși doresc permanent să ne ajute, esențialul principiu al respectării liberului arbitru le determină să nu intervină direct în viața planetară, ci numai să ofere omenirii o îndrumare utilă evoluției sale...

Cititorul își va pune probabil o întrebare întru totul normală : oare mulțimea de mesaje transmise telepativ în diferite colțuri ale globului terestru de personaje care nu erau văzute de nimeni, nu era oare un același gen de acțiune ca cel al unui grup de oameni asociați într-o inițiativă unilaterală de „modernizare” a Apocalipsei și a unor cunoașteri spirituale ? Textele redată ca fiind din partea Comandoului Ashtar nu erau oare și ele un același gen de „instrument psihologic” conceput de câțiva pământeni, la fel ca și textele puse pe seama „extraterestrilor” din planetele imaginare Baavi și apoi UMMO ?

Deși nu putem ști în mod efectiv dacă „textele baaviene” sau cele „ummite” au fost concepute de persoane cu o cultură modernă sau dacă nu cumva au fost obținute și ele pe cale telepatică de către unele persoane cu aptitudini de medium, în schimb, în privința multor comunicări din partea entităților care se recomandau ca făcând parte din Comandoul Ashtar, se știa în mod efectiv că fuseseră obținute pe această cale, în cazurile respective de față fiind diferiți martori. Or, în aceste condiții, se conturează un răspuns la întrebarea de mai sus ce pare a fi mai aproape de o anumită realitate.

De fapt, în modul nostru de a gândi, nu ne vine să credem că o imensă flotă galactică – astfel cum rezulta din unele comunicări ale grupului Ashtar – ar tot sta cu zecile de ani, sau poate chiar cu sutele de ani, să tot aștepte undeva în apropierea planetei Terra ca, atunci când omenirea o va lua razna cu totul, să intervină să o salveze. Și aceasta cu atât mai mult cu cât navele unor civilizații foarte avansate se pot deplasa în timpuri foarte reduși de la un sistem solar la altul, iar sistemul Alpha Centauri se află la „numai” 4,3 ani-lumină...

Față de anumite evidențe, ni se pare însă mai logic a concepe – deși pentru majoritatea oamenilor este la fel de greu de acceptat sau poate chiar mult mai greu – ideea coexistenței în spațiul terestru – separat de „lumea de dincolo” a sufletelor celor decedați – și a unor grupuri de ființe foarte evoluat, dar la fel de invizibile pentru noi oamenii... Și totuși, nu putem respinge o atare ipoteză doar datorită fantasticii ei, căci întreaga istorie a omenirii este înțesată cu tot felul de evenimente fantastice : din timpuri străvechi, când și când se tot manifestau pe întregul glob pământesc diferite ființe „minunate” și cu puteri „miraculoase”, care treceau cu o mare ușurință din vizibil în invizibil și invers. În fapt, mitologiile și apoi literaturile tuturor popoarelor au transmis legende fantastice – care desigur că au avut un sâmbure de adevăr – și însăși consemnări extrem de numeroase din epoca modernă au relatat tot felul de apariții tulburătoare, pe care oamenii, neștiind să le explice în mod realist, le-au interpretat în fel și chip. Cele câteva cazuri semnificative selectate din mulțimea de evenimente de acest fel pe care le-am prezentat în alt cadru³⁴ (copila strălucitoare de la Guadalupe, ființele luminoase văzute de Jeanne d'Arc, „minunatele” doamne frumoase apărute în secolul trecut în diferite locuri din Franța, „miracolul” de la Fatima, aparițiile de la Medjugorje etc.) sunt exemplificări foarte veridice ale unei realități fundamentale ce a fost mereu ascunsă și acum încă ne este greu să o acceptăm : coexistăm într-adevăr și cu marea „omenire a decedaților”, dar și cu o anumită categorie de ființe la fel de nevăzute, însă mult mai evoluat și mai cunoscătoare a legilor și a științelor cosmice !

Dar, într-un atare context al acestor coexistențe, toate afirmațiile diferitelor entități (care ne sunt într-adevăr superioare prin modul

34. Gheorghiu, F. : *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996.

lor de manifestare și prin demonstrațiile lor energetice) că ar fi echipaje extraterestre, ba din planeta Baavi, ba din planeta UMMO, ba din planeta Metheria, ba din satelitul Ganymede, ba din planeta Puatoston³⁵, să fie oare niște trucuri cu rolul de a ascunde încă un mare adevăr? Ajungând însă la constatarea unei „realități ascunse”, a unor trucaje de mare anvergură susținute cu intenții evidente, nu este oare cazul să ne întrebăm în continuare dacă înseși OZN-urile nu sunt de origine extraterestră și dacă nu ar fi și ele niște „trucaje” ale populației invizibile coexistente? Și atunci, în extremis, nu ar exista OZN-uri extraterestre și Pământul nu a fost și nu este nici acum vizitat de mesagerii unor civilizații galactice mult mai avansate?

Experiența generațiilor trecute a arătat însă mereu că situațiile și gândirile la limite extreme nu au fost niciodată viabile și că adevărul s-a aflat întotdeauna pe „la mijloc”. Dar, pentru a ne apropia totuși de ceea ce poate să ne apară ca veridic, într-un context în care fantasticul unei anumite realități se îmbină cu miracolul și cu imensa ontologie a invizibilului, să urmărim și o altă categorie de manifestări stranii din mediul terestru, cu speranța că ne va oferi elemente suplimentare de analiză și de interpretare obiectivă.

Voci din invizibil

Deși ascensiunea extraordinar de rapidă a omenirii în această a doua jumătate a secolului XX ni se pare întru totul normală, totuși, în fapt – așa cum se exprimase și cunoscutul viitorolog Alvin Toffler –, ea apare ca „o rupere a istorie”; mai multe „ere” și „epoci” și-au avut începutul în aceste ultime decenii ale mileniului doi: era atomică, era cosmică, epoca microprocesoarelor, epoca ingineriei genetice, epoca radioastronomiei în spectre invizibile (infraroșu, ultraviolet, X, gamma), epoca transplanturilor de organe umane, epoca antibioticelor și încă numeroase alte începuturi de ere și epoci care au modificat esențial nivelul de gândire și realizare a umanității. Există și unele domenii la fel de noi, care au fost însă declarate în mod arbitrar ca „neștiințifice” și care vor mai rămâne un timp „apocrife”, până când evidențele vor depăși conservatorismul inerent – susținut în parte și de lipsa momentană a unor mijloace tehnice de investigare: domeniul bioenergiilor, ufologia, parapsihologia aplicată, medicina holistică, biofizica radiațiilor sângelui, fizica materiilor eterice, precum și diferite ramuri legate de relațiile spirit-materie. Unul dintre aceste domenii moderne, care este declarat „ocult” și care s-a făcut totuși cunoscut prin aspectele

35. În cartea *Temponauții galactici* am relatat cazul unor transmisii telepatice preluate de un medium feminin din capitala Uzbekistanului. Personajul nevăzut afirma că ar fi venit de pe planeta Puatoston, care ar fi situată într-un sistem solar aflat la o distanță de 27801 ani-lumină!

sale senzaționale, este și cel al înregistrărilor sonore și vizuale ale comunicărilor cu ființe din lumi invizibile existente în spațiul nostru ; la timpul cuvenit, recunoașterea doctă a acestui nou domeniu va modifica, totuși, în mod amplu concepțiile încă atât de simple despre relațiile dintre „lumea noastră” și „lumea de dincolo”.

Deși pentru astfel de înregistrări cu totul insolite se pare că au fost făcute diferite încercări anterioare – care au rămas însă neconcludente –, anul 1959 a marcat primele realizări uluitoare. Pictorul și regizorul de cinema Friedrich Jürgenson obținea atunci, în mod repetat – în grădina, mai retrasă, a casei sale din localitatea suedeză Nysund –, înregistrări pe bandă de magnetofon ale unor exprimări sonore din partea unor ființe invizibile aflate în apropierea sa ! Timp de patru ani, a tot făcut înregistrări de acest fel, asupra cărora a păstrat totuși o îndelungată discreție ; dar, în fața numărului mare de imprimări survenite în modul cel mai aleatoriu în plină natură, F. Jürgenson s-a convins în primul rând pe el însuși și, în fine, în anul 1963 a făcut publică fascinantă realitate : benzile de magnetofon înregistraseră zeci de exprimări fugare ale unor suflete de oameni decedați – suflete care își continuau viața în „lumea de dincolo” ! Apoi, după alți patru ani a publicat o carte³⁶, care devenea primul volum al unui domeniu tehnic cu totul nou, nominalizat foarte sugestiv prin însuși titlul apariției : „Radiotelefonie cu cei morți” ; aceasta nu numai că a uimit mulțimi de cititori, dar, informând asupra modului în care pot fi obținute astfel de imprimări, a stimulat numeroase încercări similare. Ulterior, până la sfârșitul vieții sale (15 octombrie 1987), primul pionier al preluării „vociilor din invizibil” și-a dedicat întreaga viață continuării straniilor înregistrări pe care le descoperise.

Ineditul rezultatelor sale l-a incitat, printre alții, și pe un filosof și autor leton refugiat în Germania – Constantin Raudive – să încerce obținerea unor imprimări similare ; și într-adevăr, zecile de mii de exprimări ale celor mai diferite voci din invizibil pe care le-a surprins pe benzi magnetice l-au făcut să devină, la rândul său, un alt mare pionier al insolitului domeniu. Cele două cărți pe care le-a editat³⁷ în timpul vieții sale au fost traduse la scurt timp în limbi de mare circulație (engleză, franceză și italiană), antrenând și ele mulțimi de amatori din diferite țări la experimentarea uimitoarelor imprimări „radiotelefonice”. Drept urmare, în anii '70-'80 s-au amplificat în mod spectaculos straniile realizări care deschiseseră un nou orizont de investigare ; amatorilor care posedau o anumită capacitate mediomică favorabilă li s-au alăturat la scurt timp și specialiști electroniști, obținându-se astfel repetate perfecționări ale

36. Jürgenson, F. : *Sprechfunk mit Verstobenen* – Ed. Goldmann, München, 1967.

37. Raudive, K. : – *Unhörbares wird hörbar* – Ed. Reichl, Remagen, 1968.
– *Überleben wir den Tod !* – Ed. Reichl, Remagen, 1973.

tehnicii de înregistrare (combinarea a două magnetofoane cu aparate de radio, eliminarea totală a zgomotului de fond, amplificarea selectivă crescută etc.). Și chiar dacă mulți amatori au rămas deziluzionați de lipsa unor rezultate imediate, treptat s-au format totuși zeci de „operatori” din țări europene și din SUA, care obțineau mii, zeci de mii de înregistrări asemănătoare. Dar chiar mai mult, după cum rezultă din seriile de articole și din noua literatură a acestui domeniu insolit, la multe grupuri de experimenterii s-a ajuns treptat la faza de „convorbiri organizate”³⁸ cu suflete ale anumitor decedați; acestea puteau fi chemate adeseori, în special prin intermediul unor suflete „mai puternice” care doreau tot mai insistent să coopereze cu pământeni la perfecționarea comunicărilor directe dintre „lumea lor” și „lumea noastră”. Astfel, de exemplu, după moartea sa, însuși Raudive a venit să fie înregistrat! Vocea sa a fost recunoscută imediat la niște grupuri care îi continuau opera, „maestrul decedat” solicitând intensificarea acestui gen de activități. Răspunzând și la întrebări care îi erau puse, poate că una dintre dezvoltările sale cele mai semnificative a fost oferită la întrebarea „cum se simte dincolo?” : „Acum, viața mea este atât de frumoasă!”...

Încă din timpul vieții lui C. Raudive, au fost realizate perfecționări importante în tehnica de înregistrare, o contribuție utilă oferind-o inginerul electrotehnist austriac Franz Seidl; psihofonul, psitronul, transductorul și transcenderul concepute de acesta au condus la formarea unei preocupări de cercetare care a ridicat efectiv nivelul de seriozitate și de obiectivitate al investigațiilor respective. Modul său de a interpreta întreaga fenomenologie indica un progres în fondul doct al noilor preocupări :

„În cercetarea privind «voci», ne-am găsit confrunțați cu legi diferite de cele cunoscute de noi, căci dimensiunile diferite ale acestei lumi nevăzute își au reguli diferite, care scapă concepției noastre spațio-temporale. Tocmai de aceea astfel de fenomene nu sunt explicabile în baza fizicii clasice. Aparatele pe care le-am elaborat sunt deja realizări ale unei fizici transcendentale, ale unei «psihotronici» a viitorului.”

Cu toate că în anii '70-'80 au fost obținute rezultate din ce în ce mai surprinzătoare, iar sub aspect strict tehnic au fost introduse numeroase perfecționări în schemele electronice³⁹, totuși acest domeniu într-un tot nou se afla încă la începuturile sale; înșiși

38. Gheorghită, F. : *Voci din invizibil* – Ed. Aldo Press, București, 1995.

39. Printre îmbunătățirile cele mai importante, sunt de menționat perfecționarea schemei de recepție simultană a mai multor domenii de frecvențe radio de către profesorul elvețian Alex Schneider sau inventarea „spirocom”-ului de către electroniștii Fundației „Metascience”, întemeiate de americanul G.W. Meek, perfecționarea modului de amplificare a înregistrărilor, de către germanul H.O. König, amplasarea microfonului într-o mică piramidă – făcută de italieni etc.

specialiștii electroniști antrenați în asemenea activități nu pot deocamdată să răspundă la o întrebare esențială: vocile care sunt imprimare pe benzile magnetice trec ele prin capul de înregistrare și respectiv de redare sau sunt imprimate direct pe bandă prin intermediul unor unde specifice, care ar acționa asupra câmpului electromagnetice din spațiul înconjurător sau poate numai asupra aparatului? Dar pe măsura creșterii numărului de experimenter și respectiv cel al înregistrărilor, treptat a devenit tot mai evidentă intervenția unui ciudat factor subiectiv, la fel de indescifrabil: imprimările pe benzi erau condiționate atât de potența energetică a entității invizibile care se exprima, cât și de o anumită aptitudine – transpusă într-o anumită formă de energie, având parametri specifici – a persoanei sau persoanelor care experimentau! Devenise astfel clar faptul că intervenea și o formă de „energie psihică” – sau poate, mai corect spus, de „energie spirituală” – individuală, în general necunoscută încă de „lumea noastră”; aceasta se manifesta evident într-o altă manieră asupra materiei și respectiv asupra proprietăților magnetice ale benzilor înregistratoare. Concluzia inginerului F. Seidl, menționată mai sus privind „fizica transcendențială” nu era doar un joc de cuvinte...

Încercând să compenseze pe altă cale acest factor energetic suplimentar – care se dovedea a fi totuși esențial –, și anume prin punerea în funcțiune în timpul experimentărilor a unui generator de ultrasunete, electronistul german Hans Otto König a ajuns la rândul său la următoarea concluzie (pe care a publicat-o în revista germană „Parastimme” din martie 1986): „Pentru a face ca această informație să pătrundă în domeniul nostru acustic, ființele lumii de dincolo au nevoie de o energie oscilatorie complementară, care depinde de experimenter, precum și de sistemul tehnic folosit.”

Investigatoarea germană Hildegard Schäfer, care a scris o carte⁴⁰ foarte interesantă și totodată foarte utilă – atât amatorilor, cât și specialiștilor care interesează de noul domeniu (în special prin schemele de montaj ale aparatului uzuale) –, remarcase însă și alte aspecte subiective care condiționau înregistrările. În cadrul unui șir de recomandări, ea menționa în primul rând necesitatea ca, în timpul înregistrărilor, experimenterii să adopte o atitudine calmă și destinsă, fără a se lăsa stăpâniți de obsesia rezultatelor; în nici un caz să nu participe într-o stare de stress sau cu gânduri negative. În cazul lucrului în grup, între membrii respectivi trebuie ca măcar în intervalul respectiv să existe o armonie deplină, o acordare pe aceeași „lungime de undă”.

Investigatoarea germană a primit însă în comunicările pe care le-a obținut și o indicație a celor „de dincolo”, foarte sugestivă: la experimentări în grup, persoanele respective să aibă un caracter

40. Schäfer, H.: *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits* – Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1989

echilibrat, să urmărească un scop științific și să nu considere astfel de activități ca o distracție sau ca un mod de evidențiere a unor sentimente. Persoanele prea entuziaste sau cele egoiste nu trebuie să se aștepte la obținerea unor comunicări și nici cele care se supără că nu au primit răspunsuri la întrebări strict personale.

Comparând propriile rezultate cu cele ale diferiților experimenter, H. Schäfer făcuse și o altă constatare interesantă: obținerea de comunicări calitativ bune și valoroase sub aspect informațional nu depindea în mod esențial de aparatura tehnică folosită; cu exact aceleași aparate și aceleași scheme funcționale, rezultatele difereau mult de la un nucleu de investigare la altul. Un element favorabil se părea a fi mediumitatea experimenterilor, dar mai important era însuși nivelul gândirii individuale; autoarea germană accentua chiar o specificare primită de la o voce necunoscută: „tehnica nu înlocuiește puterea gândirii”...

Dar cea mai importantă concluzie la care a ajuns treptat această dotată cercetătoare amatoare era legată de însuși fondul problemei: „Ființele lumii de dincolo aspiră ele însele la contacte cu noi; ele ne cer să stabilim comunicări de acest fel, pentru a-i convinge pe toți oamenii despre realitatea vieții de după moarte. Ele nu înțețază să afirme că lucrează pentru a forma o punte între această lume de jos și cea de dincolo.”

Considerând că toate aceste comunicări constituie o fenomenologie similară celei din domeniul radiofoniei cunoscute de noi, H. Schäfer aprecia că prin măsurători foarte precise s-ar putea determina frecvența oscilatorie a ființelor „de dincolo” și, în acest mod, de fiecare experimenter să se creeze un câmp analog, care să permită intrarea rapidă în „rezonanța” necesară stabilirii comunicărilor; ea vedea ca foarte utilă formarea unei „unități psihoenergetice” pe această cale, rezonanța vibratorie între experimenter-aparate și ființele nevăzute fiind apreciată drept elementul-cheie al acestor manifestări, aparent atât de stranii.

Legat de realitatea pregnantă a unei „fizici transcendente”, experimenterul H. O. König a primit de la o entitate nevăzută și următoarea precizare fundamentală – înregistrată pe bandă –, pe care, de fapt, o regăsim exprimată asemănător și în numeroase texte⁴¹ ale științelor spirituale: „există șapte niveluri de dezvoltare a ființelor din lumea de dincolo, niveluri care se separă în diferite zone vibratorii – mergând de la ultrasunete până la domeniul cosmic. Ființele de dincolo au posibilitatea să contacteze pe cele din straturile inferioare, atunci când au ajuns să-și aibă sediul în sferele superioare; contrariul nu este posibil. Numai iubirea spirituală permite să se avanseze către straturile superioare.”

41. Ca exemplificare, poate fi citată cartea lui Adam Ramon: *Sfere cerești* – Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

Pe parcursul mai multor ani de înregistrări în deceniul 8, acest electronist german a obținut și „transcomunicări” de un nivel ideatic deosebit de valoros în raport cu miile de imprimări obținute de investigatori din alte nuclee experimentale germane sau din alte țări. (De fapt, în cadrul acestui nou domeniu, marea majoritate a înregistrărilor au surprins voci ale unor decedați care în viața terestră fuseseră persoane de o factură mai puțin evoluată și uneori chiar inferioară.) Iată în acest sens câteva „informații” foarte interesante primite pe această cale :

„La început, fiecare om care vine aici din viața terestră, aduce cu el și obișnuințele sale, care se elimină însă cu timpul.

Știți că sunt șapte niveluri de dezvoltare.

Noi nu suntem autorizați să răspundem la toate întrebările.

Considerați că avem o lume asemănătoare cu a voastră, dar cu referințe materiale diferite.

Noi cunoaștem toate gândurile voastre.

Ajutați să devină cunoscut faptul că există viață după moarte.

Numeroși oameni dintr-o altă sferă de existență se află printre voi.

Nu există moarte – totul este prevăzut pentru eternitate.

Spiritul triumfă asupra materiei.”

O altă pereche de experimenter ai „transcomunicărilor” – Jules și Maggy Hirsch-Fischbach, din localitatea luxemburgheză Hespérange – a beneficiat în anii '80 de repetatele indicații ale lui C. Raudive, care – ca ființă neîncarnată – se exprimă mult mai degajat ; de asemenea, au înregistrat importante comunicări ale unei ființe invizibile care dovedea o cunoaștere superioară și care se intitula, cu modestie, „tehnicianul”. Cei doi soți au fost cu totul impresionați de vastitatea cunoștințelor etalate de ființa respectivă, în cele mai diverse domenii – fizică, astronomie, științe naturale, electronică, limbi străine – precum și în privința faptelor din trecut și – spectaculos – din viitor. Cu adevărat uimitoare a fost însă înregistrarea în care „tehnicianul” s-a autocaracterizat : „Nu sunt un om, nu am fost încarnat niciodată ; nu sunt nici animal și nu am fost așa ceva niciodată ; nu sunt nici o energie și nici o ființă de lumină. Am fost și sunt o ființă supraumană, însărcinată cu planeta Pământ”...

La una din întrebările celor doi experimenter, dacă prin echipamentul folosit s-ar putea obține un dialog cu ființe extraterestre, „tehnicianul” le-a indicat un alt orizont. Specificând faptul că în apropierea Pământului nu ar exista în mod material ființe extraterestre cu care să se poată intra ușor în contact, le-a recomandat să se mențină în domeniul comunicărilor cu „extraterestră lumii de dincolo” ; aceasta deoarece se va inventa un aparat care va permite „transmaterializarea” corpului și deci vizualizarea reciprocă a experimenterilor cu ființele deocamdată invizibile cu care comunică.

În ziua de 17 iunie 1987, când Jules Hirsch-Fischbach s-a întors acasă, a găsit calculatorul și aparatul de radio deschise ; surpriza

era însă cu mult mai mare : ordinatorul înregistrase direct o comunicare din partea unui grup de ființe⁴² invizibile !

Întrebându-l ulterior pe „tehnician” cine puteau fi acele ființe, răspunsul a fost cu totul derutant : „Noi nu avem nici un contact cu acest grup. Este posibil să fie vorba de un grup ieșit dintr-o lume paralelă, decalată în timp, o lume alternativă”... Iată niște noțiuni de neînțeles pentru noi, „cei de jos”, care nu cunoaștem mai nimic despre lumile invizibile, dar nici nu facem vreun efort în acest sens... Acestea sunt totuși o realitate fundamentală, poate chiar mai veche decât noi, oamenii...

Dar, din comunicările înregistrate după anumite intervale de timp, s-a constatat că „tehnicianul” colabora totuși cu acel grup de ființe necunoscute. De ce oare modestul „savant” ascundea faptul respectiv ? Nu cumva o parte din informațiile oferite pe această cale nu erau adevărate și se intenționa o anumită ascundere, bine dirijată ?

După un timp, grupul neidentificat și-a dezvăluit componența și numele : intitulându-se în mod simbolic „Fluviul timpului”, activitatea acestuia era coordonată de o pereche : entitatea feminină Swejen Salter și entitatea masculină R.F. Burton (care ar fi fost un om de știință englez ce ar fi trăit între anii 1821 – 1880).

Manifestările ființelor respective aveau să le ofere experimenterilor din Luxemburg cele mai spectaculoase și mai șocante realizări – până la acea dată – în transcomunicări ; dar și în cazul acestei insolite „colaborări”, unele dintre informațiile oferite au condus la anumite confuzii, datorită unor acelorași intenții premeditate de ascundere a anumitor realități și chiar de mistificare...

Pentru transcrierea mesajelor primite prin calculator, adesea foarte lungi, perechea Hirsch-Fischbach trebuia să facă eforturi deosebite, întrucât modul de înregistrare era total neobișnuit : între cuvinte, cât și între propoziții nu era nici o separare, fiecare text fiind o înșiruire continuă de litere. Iată unele extrase dintr-o comunicare „găsită” la 6 februarie 1988, care, de fapt, era adresată profesorului E. Senkowski (de la Universitatea germană din Mainz) prin intermediul acestor experimenterii :

„Locuitorii Universului nostru au nu numai o altă viziune fizică a lumii, dar au, de asemenea, și o altă știință a fizicii.

De exemplu, Varid, planeta de unde sunt originară, era plată cu șase sute de ani înainte de Hristos.

Spiritul omului, fie că vine de pe Pământ sau de pe Varid, este într-o evoluție constantă.”

Textul respectiv, deosebit de lung, continua cu o trecere în revistă a evoluției ideilor umane, începând din epoca caldeenilor și

42. Ulterior, mai mulți experimenterii au primit mesaje direct prin calculator ; de exemplu, informaticianul german Manfred Boden (din Bühl), sau profesorul englez Ken Webster (din Chester).

sfârșind cu descoperiri științifice din secolul XIX ; întregul conținut părea să indice însă cunoștințele unei persoane pământene care ar fi trăit în veacul trecut în zona europeană, și nu ale unei ființe extraterestre venite în vizită pe Terra, de pe o planetă „plată”... Și parcă pentru a evidenția și mai mult confuzia, ciudatul text sărea brusc la o informație extrem de stranie :

„Da, desigur, aici există o *centrală de la care este dirijată întreaga transcomunicare destinată zonei umane.*”

Cele mai spectaculoase realizări în domeniul pasionantelor comunicări cu ființele nevăzute ale lumii de dincolo au culminat în deceniul 8 prin apariții pe ecranele televizoarelor ale unor persoane care erau decedate ! În „istoria” acestui provocator domeniu al transcomunicărilor va rămâne înscrisă o dată memorabilă : 30 septembrie 1985, zi în care au apărut pe ecran și unii ”morți-vii” ! Aceasta performanță a fost realizată de pensionarul de la paza incendiilor din orașul german Aachen – dl. Klaus Schreiber –, un pasionat al comunicărilor audio, pe care le întreținea de mai mult timp cu membrii decedați ai familiei sale. De fapt, atât el, cât și alți pasionați ai înregistrărilor de voci din invizibil primiseră în mod fugar informația că, într-o bună zi, unele ființe de „dincolo” se vor arăta pe ecrane ; toți au considerat însă aceste vorbe doar ca un joc de cuvinte.

În cadrul sintezei realizărilor noului și straniuului domeniu al transcomunicărilor, H. Schäfer constata impresionată că nimic nu este imposibil ființelor din lumea de dincolo ; nu numai că acestea ofereau înregistrări audio, adesea extrem de interesante, iar mai nou și apariții pe ecrane de televizor, dar ele făceau uneori și demonstrații imposibil de interpretat : voci imprimate și când banda magnetică era derulată invers, sau suprapuneri peste convorbiri telefonice⁴³ normale.

Deși imaginile care se iveau pe unele ecrane ale diferitor experimenterii, completate cu vocile redade prin aparatul de radio și imprimate pe magnetofon, nu aveau claritatea perfectă a trupurilor „înviate”, totuși cunoștințele sau rudele le identificau ușor. Fotografiera și filmarea aparițiilor respective (documente publicate în cărți și reviste de specialitate) a permis să se poată urmări și modul în care se conturau trăsăturile feței, părul, umerii.

Este totuși interesant de remarcat faptul că, la început, bătrânul K. Schreiber nu obținea imaginile celor dragi – dar dispăruți – direct pe ecranul televizorului de acasă. El afirma că fusese îndrumat de cei de dincolo (și avea benzi imprimate cu vocile

43. În cartea sa, H. Schäfer menționa că, în timpul unei convorbiri telefonice cu o prietenă, pe circuit s-a interpus vocea surorii sale, decedată cu câțiva ani mai înainte. De asemenea, releva că autorii Scott Rogo și R. Bayless descoperiseră vreo șaptezeci de cazuri de intervenții similare (*Phone Calls from the Dead*).

acestora) să folosească o schemă indirectă : conectarea unui magnetoscop VP 100 la o cameră de luat vederi ; abia după aceea trimitea imaginea în televizorul casnic, care însă nu era fixat pe vreun canal, ci era doar conectat la priză.

Totuși, conlucrând după un timp cu inginerul electronist Martin Wenzel (din Aachen), la recomandarea acestuia a pus în funcțiune în timpul experimentărilor și o sursă suplimentară de energie radiantă : o lampă pentru raze ultraviolete și o lampă pentru raze infraroșii ; ambii au putut constata imediat o îmbunătățire evidentă a clarității siluetelor și a detaliilor feței „musafirilor de dincolo”. Referitor la necesitatea unui aport energetic suplimentar prin câmpuri radiante auxiliare, K. Schreiber explica ulterior astfel :

„Câmpurile oscilatorii sunt prima condiție pentru orice transmitere între lumea de dincolo și cea de aici, în dimensiunea noastră temporală. Fără acestea, ființele „de dincolo” nu ar putea comunica. Fiind mereu prezente, ele încearcă să intre în contact cu noi, însă câmpurile noastre oscilatorii și ale lor nu se pot uni pe plan spiritual decât dacă noi suntem deschiși iubirii spirituale și dacă într-adevăr căutăm contactul ; numai atunci cei din lumea de dincolo pot comunica cu noi.”

Și acești experimenterii au ajuns la o concluzie aparent ciudată, remarcată anterior de cei care obțineau imprimări ale vocilor din invizibil : oricât de bună ar fi aparatura folosită, nu elementul tehnic era cel care oferea imaginile celor decedați. Ei apreciau că pot exista persoane care reușesc să intre foarte ușor în comunicare vizuală⁴⁴ cu ființe din lumea invizibilă, altele care obțin astfel de imagini doar după eforturi prelungite, dar și altele care nu vor obține niciodată nimic, oricâte eforturi ar face și oricâtă aparatură perfecționată ar utiliza.

Sub aspect tehnic, cele mai „provocatoare” înregistrări video de apariții ale unor ființe decedate au fost obținute de cuplul Harsch-Fischbach, adesea în prezența unor martori ; culmea era că televizorul folosit de ei era un aparat vechi, cu defecțiuni și fără nici o antenă. Imaginile oferite erau „emise” de personaje din grupul „Fluviul timpului”, iar explicațiile însoțitoare erau date sonor (prin radio și imprimări pe bandă magnetică) fie de „tehnician”, fie de a „multe-cunoscătoarea” Swejen Salter, ori chiar de cel care pe Pământ fusese C. Raudive. În acest sens, o altă „zi istorică” a domeniului a fost ziua de 1 iulie 1988, când familia luxemburgheză a obținut recepționarea simultană a vocii și a imaginii persoanei decedate. Printre „mortii-vii” care au apreciat realizarea, a fost însuși C. Raudive, care era văzut și auzit simultan : „Trăiți în acest moment

44. Obținerea pe ecrane a imaginilor unor persoane decedate s-a extins atât în Germania – de exemplu ing. Martin Wenzel –, cât și în alte țări ; de exemplu, în Italia, d-na Raffaella Grimese, în Suedia cuplul Claude și Ellen Thorlin, iar în SUA, nucleul experimental al Fundației Meek.

o oră istorică, atât pentru voi, cât și pentru noi ; este pentru prima oară când imaginea și sunetul sunt recepționate în același timp... Evenimentele pe care le trăiți acum se produc nu numai pentru că noi facem eforturi în acest sens, ci și pentru că din partea voastră există oameni cu bunăvoință, care luptă pentru transcomunicare !”

Printre imaginile șocante transmise la înregistrări ulterioare, au impresionat acele vederi dintr-un „laborator special” în care ar fi fost concepute și montate instalațiile „lor” de transcomunicare (? !), pe care le-ar fi realizat cei din lumea invizibilă... Astfel, în fața diferitelor aparate necunoscute, au putut fi văzute pe rând acea Szejn Salter – care devenise extrem de activă în transcomunicări –, apoi Marie Curie (!) – acum tânără –, și chiar Albert Einstein (tânăr și el) împreună cu la fel de tânăra S. Salter (? !). Dar, mai mult, s-a oferit și imaginea vapurașului Trakko, aflat pe apele fluviului Eternității ; în acel vapor s-ar fi montat instalațiile speciale „poly-valent” ale grupului de specialiști din lumea invizibilă, care aveau ca sarcină realizarea transcomunicării cu pământului...

Au urmat însă o serie de comunicări din ce în ce mai ciudate, împreună cu imagini tot mai stranii. Atât specialista Szejn Salter, cât și „tehnicianul” au menționat că activitatea grupului „Fluviul timpului” se desfășoară în cea de a 3-a sferă, de unde sunt emise și imaginile. În cadrul celei de „a 3-a sferă” s-ar fi aflat „planeta Marduk”, unde curge acel fluviu al Timpului pe care staționa vapurașul Trakko...

Dar cu o insistență care efectiv îi tulbura pe experimenterii, au fost oferite numeroase detalii privind neștiuta planetă Marduk. Nu puține au fost imaginile-peisaj care ofereau experimenterilor vederi dintr-o pădure, din munți, de pe litoralul unei mări, calota glaciară a planetei respective, precum și scene din distracțiile unor decedați care acum s-ar fi aflat pe Marduk (? !), făcând baie în apele fluviului Timpului⁴⁵... Pentru cititorii care au parcurs subcapitolul anterior, detaliile respective amintesc direct – atât ca stil, cât și prin conținut – acele texte puse pe seama extraterestrilor care ar fi venit, fie de pe planeta Baavi, fie din planeta UMMO, sau din alte planete la fel de neștiute și, poate, la fel de fictive... Totuși, în cazul transcomunicărilor erau voci și imagini care veneau într-adevăr din lumea invizibilă, multe din acestea fiind recunoscute de prieteni sau rude ca fiind ale unor decedați apropiați și nu era vorba de niște scrisori trimise prin poștă de niște necunoscuți. Putea fi oare posibil, cu adevărat, ca sufletele să ajungă la scurt timp după deces pe o

45. Aceste imagini au fost prezentate la televiziunea din Luxemburg și au fost publicate în reviste ale științelor de frontieră ca „Imago Mundi” sau „Infonews” (din Hespérange), cât și în cărți ale noului domeniu ; de asemenea, au fost prezentate la congrese internaționale dedicate „transcomunicărilor” (Milano – iunie 1986 ; Udine – oct. 1987 ; Basel – noiembrie 1989 ; Sao Paolo – mai 1992).

îndepărtată și neștiută planetă Marduk, sau și aici apărea, la un moment dat, o alunecare către o anume ficțiune bine regizată? Dar în cazul „montării unor scenarii” în toate aceste transcomunicări suficient de numeroase, regizarea se efectua în modul cel mai evident, din „lumea de dincolo”! Ajunși la o astfel de constatare stranie, este întru totul normal să ne întrebăm dacă nu cumva voluminoasele texte despre planeta Baavi sau despre planeta UMMO își aveau originea tot în „lumea de dincolo” – tot în „a 3-a sferă” – de unde ar fi fost transmise telepatice diferiților mediumi terestrați, la fel cum se întâmplase și cu extrem de numeroasele comunicări telepatice din partea „Comandoului Ashtar”? Evidențele conduc tot mai mult către această ipoteză, către acea „centrală” din lumea nevăzută coexistentă cu noi, care „inventează” tot felul de metode fizice și psihologice, pentru a ne lărgi, nouă, pământenilor, orizonturile cunoașterii și pentru a ne accelera evoluția noastră spirituală...

Pentru ca cititorul să poată aprecia direct asemănarea dintre mesajele extraterestre menționate în subcapitolul anterior și transcomunicările despre planeta Marduk, iată câteva spicuiuri din „datele” furnizate de grupul „Fluviul Timpului”: corpul ceresc Marduk s-ar afla într-un sistem solar în care există trei „sori”, care îl iluminează permanent; circumferința planetei ar fi de 127000 km⁴⁶; uscatul este udat de un singur fluviu mare; Luna – satelitul planetei – este și ea mult mai mare decât Luna ce însoțește Terra; temperatura este foarte plăcută; locuitorii mănâncă și beau la fel ca pământenii, doar că toate alimentele și băuturile și le produc singuri, în mod sintetic; trupurile sunt și ele la fel, dar pe o bază oscilatorie diferită, dintr-o materie mai fină; drept urmare, acolo nu mai există boli, iar cei care sosesc pe planetă își regenerează propriul corp în așa fel încât rămân mereu tineri, la o „vârstă” medie de 25-30 de ani.

Surprinzător, în finalul comunicării despre neștiuta planetă, întreaga descriere a fost răsturnată subit printr-o exprimare ce situează întreaga expunerea anterioară în domeniul ficțiunii:

„Cea de-a 3-a sferă a lumii de dincolo este un produs al gândirii spiritului omenesc. Oamenii ale căror idei și concepții concordă se adună în grupuri și formează o unitate... Pentru a realiza aceste contacte cu voi, trebuie să ne apropiem de voi și să ne adaptăm la ceea ce vă este vouă posibil.”

Iată așadar că, după prelungite comunicări despre o planetă situată într-un alt sistem solar neidentificat, la un moment dat s-a recunoscut în mod fugar că întreaga „poveste” era o fantezie, specifică gândirii umane, a unui grup de ființe care trăiau „dincolo” și care aveau aceleași idei... Într-adevăr, vechile și noile cunoașteri ale științei spirituale privind lumea invizibilă a sufletelor au descris,

46. Pentru comparare, reamintim că circumferința Pământului este de 40075,7 km (la ecuator).

în mod repetat, un fapt profund real : aspectul cu totul iluzoriu al viziunilor pe care le au ființele din planul astral al celei de-a 3-a sferă rezultă din gândirea specific omenească care se menține aceeași și „dincolo” și care își creează un mediu geografic, orașe, locuințe, instalații proprii ce durează însă un timp limitat și apoi se destramă...

De altfel, la o comunicare din 12 decembrie 1987, dorința celor de dincolo de a ne impresiona, dar și de a ne induce anumite confuzii, a dărâmat, printr-o relatare la fel de fantezistă, întreaga „istorioară” privind planeta Marduk, fluviul unic al Timpului și vapurașul Trakka, pe care s-ar fi aflat „stația de emisie” a grupului respectiv : Swejen Salter declara acum că stația de transmitere folosită ar fi un „quasar roșiat” !

Quasarii sunt însă unele dintre cele mai îndepărtate obiecte cosmice din Univers ; aceste cvasi-stele, care emit o radiație extraordinar de puternică, atât luminoasă, cât și în domeniul undelor radio, sunt considerate a fi nucleele unor galaxii. Imensa energie emisă de acești „mamuți cosmici” ajunge pe Terra sub formă de unde, după miliarde de ani, datorită distanțelor extrem de mari la care se află. Așadar, încă o ficțiune astrală oferită de o ființă a lumii de dincolo, care până acum făcea evidente eforturi de a ne deschide noi orizonturi folosind un bagaj de cunoștințe docte pe care le posedă, dar care erau totuși limitate...

Dar, parcă pentru a demola definitiv ficțiunea care pare a fi folosită intens în această etapă a evoluției omenirii, aflată la început de „eră cosmică”, anume aceea a ființelor de pe alte planete care ne tot trimit mesaje și comunicări din spațiu, iată o transcomunicare foarte realistă (primită prin radio de experimentatoarea italiană Raffaella Gremese, care căuta să-și orienteze camera de luat vederi pentru a filma entitățile invizibile) : „Noi suntem acolo, pe divan, deasupra televizorului, în spatele tău”...

Desigur că experimentatorii, dotați natural pentru a obține astfel de contacte, au pus multă pasiune și au făcut eforturi crescânde pentru formarea și perfecționarea unei tehnici moderne de legătură directă între oamenii de pe Pământ și entitățile invizibile ale lumii de dincolo. Cine a citit cărțile sau articolele, care oglindesc aceste realizări, ajunge treptat la o singură concluzie : toate înregistrările „vociilor din invizibil” – sonore sau pe calculator –, toate imaginile apărute pe diverse ecrane de experimentatori „verificați” ca fiind deosebit de onești, sunt manifestări întru totul reale, sunt fenomene obiective ale unei fizici, prea puțin cunoscute însă. În foarte multe cazuri, entitățile ale căror comunicări sau răspunsuri au fost înregistrate pe benzi magnetice, sau care au apărut și în imagini pe ecrane, au fost recunoscute de rude sau prieteni – după timbrul vocii, după figură, sau după detalii foarte intime –, ca fiind într-adevăr manifestări ale unor persoane decedate. De asemenea, în marea lor majoritate, conținutul transcomunicărilor era obiectiv și realist, evidențiind chiar o nuanță de superioritate cognitivă – în special atunci când era vorba de perfecționarea schemelor tehnice și a metodelor de recepționare.

În cadrul comunicărilor prelungite în timp, la un moment dat, fără ca experimentatorii să se sesizeze imediat, se producea totuși un fel de „alunecare” către ficțiune. Totul apărea ca normal, ca real, până la un anumit nivel informațional ; dincolo de „plafonul” respectiv, intervenea parcă „cineva superior”, care modifica conținutul sau nuanța ideilor exprimate și inducea cu intenție date sau imagini trucate, care să-i „deruteze” pe cei „de jos”. Cine putea fi, la scară planetară, acel „cineva” și de ce de la un anumit nivel cognitiv era impusă „ascunderea” prin ficțiuni și trucaje ? Ca și în tulburătoarea „problemă OZN”, apărea intervenția unei „forțe superioare” care controla și dirija întreaga gamă de transcomunicări...

Foarte sugestiv este, de exemplu, răspunsul înregistrat pe bandă de experimentatoarea germană Hildegard Schäfer, la o întrebare adresată unei ființe „de dincolo” :

- Poți să te manifesti ?
- Aceasta îmi este permis doar din timp în timp...

Înțelegând să fie într-un tot obiectivi în modul de analiză și prezentare a realizărilor personale și a altor investigații ai străniului domeniu, atât fizicianul prof. Ernest Senkowski (el însuși experimentator), cât și Hildegard Schäfer nu au evitat să remarce anumite „trucaje”, care ridicau într-adevăr o importantă problemă de fond⁴⁷. Iată câteva exemple :

- La 9 și 10 iunie 1986, italianul Marcello Bacci – din Grosseto – a înregistrat pe bandă comunicări ale unei entități nevăzute, care se recomandase sub numele de Cordula. O parte din textele respective s-au dovedit identice cu porțiuni dintr-o conferință a experimentatorului Th. Rudolph prezentată în Italia în 1977, în care acesta cita fraze din cartea *Life after Life* a medicului american dr. R. Moody – apărută în 1975. Este deci evident că entitatea respectivă „copiasse”, într-un mod mai puțin înțeles de noi, acele porțiuni !
- Un alt exemplu : unele extrase dintr-un lung mesaj al „tehnicianului”, transmis familiei Harsch-Fischbach (experimentatorii citați din Luxemburg) la 9 iulie 1988, corespundea – având doar câteva omisiuni – cu porțiuni din cartea *Wechselrede mit dem Jenseits* a autorului german K.H. Jackel – editată în anul 1984.

Cum era oare posibil ca, după ani de zile, anumite texte, ale unor autori încă în viață, să fie reluate de „voci din invizibil” ale unor persoane decedate ? Desigur că substratul este suficient de

47. Prof. E. Senkowski (de la Universitatea din Mainz) a publicat în revista germană „Transkommunikation”, Nr.1/1990, un articol foarte critic privind anumite ficțiuni introduse în transcomunicări de către entități ale „lumii de dincolo”, sub titlul „Realități paralele? – Corespondența între anumite mesaje de transcomunicare și documente deja existente”. Elementele principale ale articolului respectiv au fost reluate de H. Schäfer în cartea sa *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits* – Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1989.

complicat pentru înțelegerea noastră actuală, putând remarca doar că ne aflăm în fața unui „scenariu”...

- La anumite imagini de pe ecran, prof. E. Senkowski a constatat fapte extrem de ciudate. Astfel, de exemplu, chipul unei fete, înregistrat video de experimentatorul german Klaus Schreiber, era cel tipărit pe o serie de afișe și reluat ca atare de o televiziune din Berlin ; or, la data înregistrării, fata în cauză era în viață... Între afișe și imaginea din înregistrare era totuși o diferență : în secvențele video ale „transcomunicării” fata mișca buzele, vorbind parcă spre cineva... Cine și cum realizase „trucajul” ?
- Tot din înregistrările video ale lui K. Schreiber, imagini în care apărea actrița Romy Schneider au fost găsite ca fiind identice cu scene dintr-unul din filmele ei anterioare. O analiză extrem de minuțioasă a arătat însă că numai o singură imagine era identică, celelalte diferind cu „câte ceva”. Cine prelucrase secvențele respective și cum le modificase cu acel „câte ceva” ? Era desigur și aici un „truc”, neînțeles însă de nimeni...
- La 27 iulie 1987, cuplul Harsch-Fischbach a înregistrat unsprezece imagini deosebite. Două dintre acestea corespundeau foarte bine cu un grup de statui dintr-o piață din Luxemburg. Întrebat ulterior, „tehnicianul” a explicat că în lumea paralelă ar exista un grup identic de statui (? !), pentru a ușura adaptarea celor din lumea „de dincolo” la mediul terestru în care se vor reîncarna... Ciudată explicație, care, de fapt, vine să întărească acea veche cunoaștere asupra caracterului iluzoriu al viziunilor pe care le au un timp cei care după deces au ajuns să viețuiască în sfera a 3-a...
- Tot printre înregistrările obținute de familia respectivă, la 4 decembrie 1988 le-a fost oferită o imagine care apăruse cu un an în urmă în revista „Esotera”, Nr.3...
- În mod similar, o imagine înregistrată la 14 ianuarie 1989 a fost regăsită ca fiind tipărită în 1987 pe coperta cărții în limba engleză *The Quantum Universe*, respectiv în publicația „Worlds within Worlds”, editată în 1977.
- Și o secvență din filmul „Tahiti” a fost găsită ca fiind identică unei imagini înregistrate de cuplul din Hespérange ; ficțiunea regizată în legătură cu această imagine a fost și mai extinsă (poate tocmai pentru a provoca progrese în cunoaștere, de felul celor propuse în prezenta carte) prin afirmația celor „de dincolo” că tânăra în cauză ar fi venit pe planeta Marduk după ce trăise și decedase pe planeta Arcturus (? !). Deci o altă planetă neștiută de pe care sufletele morților ar veni pe planeta Marduk, care, la rândul ei, era o creație a imaginației umane, dar a „oamenilor din lumea de dincolo” !
- Însăși activa Swejen Salter – cea care redase atât de amănunțit datele despre imaginara planetă Marduk – a reluat într-o transcomunicare din 27 februarie 1988 exprimări foarte asemănătoare cu texte din două cărți de fizică modernă : una a lui Paul Davies – *Gott und die moderne Physik* – din 1986, și cealaltă a lui John Gribbin – *Auf der Suche nach Schrödingers Katze* – din 1987.

- Tot în legătură cu imaginile video înregistrate prin transcomunicare și recunoscute ulterior ca având o „origine strict terestră”, a fost și cazul unei scene surprinse la 21 aprilie 1987 – o femeie ieșind dintr-o apă – imagine care a fost identificată ca făcând parte dintr-un film turnat în 1985 pe o plajă olandeză...

Cerându-se explicații asupra acestor „copieri” evidente chiar din partea celui care a fost C. Raudive, a venit un răspuns foarte ciudat pentru gândirea noastră : transcomunicările ar fi realizate mai ușor de către cei de dincolo prin folosirea unor „materiale” deja existente!?! Unde sunt însă „depozitate” aceste materiale existente, care sunt folosite apoi de către ființele lumii invizibile? Chipul acelei fete nu a fost folosit de pe afiș, ci a fost preluat dintr-o succesiune de imagini din viața ei particulară, căci înregistrarea video o arăta pe aceasta vorbind ; or, nefiind nici un film arhivat pe undeva, înseamnă că „depozitarea” are la bază altă „soluție tehnică”. Acest mod de a pune problema vine însă în conexiune directă cu ceea ce învățătura spiritualistă cunoaște de mult timp : întreaga istorie, atât a Pământului, cât și a fiecărui om în parte ar fi mereu înregistrată, zi de zi, secundă de secundă, în acele Arhive Akasha⁴⁸, constituite într-o anumită porțiune a mediului eteric planetar. Dar nu oricine are acces la imensele arhive, ci numai ființele care au ajuns la un anumit nivel de evoluție spirituală⁴⁹... De altfel, *a multe-știutorul* „tehnician” a ținut să precizeze realitatea fundamentală a existenței acestei „istorii arhivate” a planetei, la o întrebare pusă la Herpérange în 12 februarie 1987 : „Orice om care trece din universul vostru în cel al nostru are ocazia să descopere o parte din Cronica Akasha, în cea de a 3-a sferă. Tot ce s-a întâmplat cândva este – pentru a spune așa – înregistrat în ea... Ea este, am putea spune, inclusă în această a 3-a sferă.”

Cititorul a reținut, din textul parcurs în paginile anterioare, o anumită mențiune, care a tot fost reluată și în alte numeroase transcomunicări, privind faptul că grupurile de ființe invizibile⁵⁰ care și-au

48. O sinteză limitată a acestei probleme și a unor fapte care susțin această cunoaștere oferită de inițiați încă din vechime am prezentat-o în cartea *Spirit și Destin Cosmic* – Ed. Mold-Hermes, Iași, 1994.

49. Jinarajadasa, C. : *Evoluția ocultă a umanității* – Ed. Herald, București, 1995.

50. Fiecare nucleu de experimenterii pare a fi stabilit transcomunicări în special cu un anumit grup de entități ale lumii nevăzute ; grupul neștiut părea a fi condus de anumite ființe care hotărau atât conținutul informațiilor oferite, cât și chemarea la „convorbiri” a diferitelor rude și prieteni. De exemplu, familia Harsch-Fieschbach a beneficiat de colaborarea lui C. Raudive, a „tehnicianului” și a lui Swejen Salter ; familia Harting în comun cu J. Forno, a avut colaborator principal entitatea ABX Juno ; medicul D. Kaempgen a beneficiat de indicațiile unor medici decedați ; americanii de la „Metascience Foundation” s-au aflat mereu în contact cu entități care s-au denumit grupul „Life Line” ; experimenterii italieni din Grosseto au avut ca interlocutori principali un grup de oameni de știință. Doar în unele cazuri, entități mai cunoscute – ca, de exemplu, C. Raudive – au venit să comunice cu două-trei grupuri diferite.

luat ca sarcină stabilirea legăturilor sonore și prin imagini, între lumea noastră și cea a „lor”, și-ar avea sediul, de asemenea, în sfera a 3-a. Ce este oare această a 3-a sferă și unde ar putea fi ea localizată în spațiu ?

Întrucât cunoașterea doctă nu dispune încă de mijloacele tehnice capabile să studieze lumea invizibilă care coexistă în spațiul terestru, va trebui să apelăm din nou la elementele informative ale științei spirituale – amplu dezvoltată de-a lungul multor milenii –, deținătoare și a unor cunoașteri referitoare la această temă.

În cartea (tradusă și limba română) *Yogananda – autobiografia unui yoghin*, inițiatul indian Swami Paramahansa Yogananda a redat o parte din învățăturile primite de la maestrul său Sri Yukteswar – care i le-a oferit atât în timpul vieții, cât și după moarte ; în cadrul acestora, regăsim o interesantă descriere a „lumii astrale”, care ar fi o zonă unde sufletele se pregătesc pentru etapele următoare : cele mai puțin evolute sunt puse în condiții care treptat vor favoriza încarnarea următoare, pe când cele care au depășit stadiile inferioare se integrează în activități care le vor permite să acceadă la niveluri mai înalte ale îndelungatului proces cosmic al evoluției spirituale⁵¹. Iată câteva extrase semnificative, pe care maestrul i le-a transmis nu după mult timp de la moartea sa, din „lumea de dincolo” :

„Universul astral, compus din vibrații subtile ale luminii și culorilor, este infinit mai mare decât limitata noastră lume din materie solidă.

... Lumile astrale superioare sunt incomparabil mai frumoase, mai clare, mai ordonate și mai pure.

... Nu toate planurile astrale conțin însă privesți încântătoare și nu toate sunt populate cu entități evolute.

În planurile inferioare persistă o atmosferă sumbră și rece, în care se mișcă cu greu animalele, demonii și ființele omenești decăzute sau neevolute.

Omul care a gândit mult și nobil, care și-a consacrat dezinteresat întreaga viață pământească binelui și iubirii față de aproape și împlinirii idealurilor sfinte, va rămâne mult timp în zonele superioare ale acestor planuri.

... În zonele superioare... oamenii au puterea și libertatea să schimbe, după dorință, mediul astral, transformările făcându-se instantaneu, prin puterea voinței. Entitățile își pot schimba propriile înfățișări, după cum voiesc... Atomii astrali, fiind dotați cu o mare mobilitate, sunt ușor de modelat, iar imaginația fecundă, dă naștere la cele mai extravagante forme. Entitățile „dezcarnate” care vin sunt adoptate de grupuri mai mari sau mai mici, acordate pe o aceeași frecvență vibratorie. „Cine se aseamănă, se adună” spune proverbul și nimic nu e mai adevărat, fiindcă aici toți sunt clasați automat după sistemul lor vibrator. Corpul astral (incomparabil mai fin decât cel fizic) nu este supus legilor materiei dense și nu are aceleași ne-

51. Bailey, A. : *Rayons et initiations* – Ed. Lucis Trust, Genève, 1988.

cesităţi. Aici nu se simte frigul, foamea, oboseala, decât dacă, în mod special, anumite entităţi trebuie să treacă prin aceste senzaţii, ca o pedeapsă impusă. Aspectul exterior este similar cu cel de pe Pământ. Fireşte, organele sunt confecţionate din materia acestor lumi.

... De obicei, entităţile „deztrupate” îşi păstrează înfăţişarea din timpul tinereţii, dar uneori, așa cum am procedat eu, preferă înfăţişarea de bătrân.

... Unul dintre evenimentele importante din Hiranjaloka (din astral) are loc atunci când una dintre entităţi îşi termină ciclul, sistemul său vibrator devenind superior celui astral. Evoluţia astrală fiind terminată, se impune trecerea pe planul următor, cel causal.

Entităţile din aceste sfere subtile pot materializa orice și ori-când, doar prin gândirea pură.

Fiinţele cauzale îşi realizează orice dorinţă (dar atenţie : acestea au numai dorinţe curate) prin materializarea lor instantanee.

... La fel ca și în planul astral, fiinţele creează și apoi distrug formele generate doar prin puterea gândului.”

Totuși, în finalul acestor revelații făcute discipolului său, maestrul aflat „dincolo” a făcut o precizare ce ar părea – la prima vedere – de neînțeles și care anulează parcă frumusețile întregului cadru descris, prin specificarea că acestea ar fi doar o iluzie : „Omul incomplet evoluat trebuie să îndure nesfârșite reîncarnări fizice, astrale și cauzale, pentru a se elibera de aceste trei iluzii ale creației...”

Pentru a încerca să înțelegem mai bine ce înseamnă cea de-a 3-a sferă, de unde s-au tot transmis diverse comunicări telepatice, sonore și video, să urmărim și spusele altor inițiați ; în cartea *Evoluția ocultă a umanității* (v. nota 49), indonezianul C. Jinarajadasa se exprima astfel :

„Cunoștințele savanților de tradiție ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală și că în ea și dincolo de ea există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială... Materia din care este creată lumea invizibilă este mult mai subtilă decât materia cu care suntem obișnuiți... Acest vast domeniu al stărilor subtile ale materiei a fost, totuși, explorat.

... Există șapte „planuri” sau lumi, care se referă în special la om și în care se desfășoară unele faze ale vieții fiecărui individ.

... Materia fiecărui plan se prezintă în șapte sub-stări, numite sub-planuri ; lumea noastră fizică nu conține numai cele trei sub-stări – solidă, lichidă și gazoasă – cu care suntem familiarizați, ci, de asemenea, încă alte patru sub-stări.

Toate aceste lumi invizibile sunt prezente în jurul nostru, aici și acum ; în spațiu, ele nu sunt despărțite de lumea noastră ; lumea astrală și locuitorii ei ne înconjoară tot timpul, deși cea mai mare parte dintre noi nu avem cunoștință de acest lucru.

... Să ne imaginăm că o persoană ar putea să reacționeze la vibrațiile din lumea astrală și mentală și, deci, să le „vadă”... Ea va observa atunci o mulțime de fenomene care îi vor lua mult timp pentru a le analiza și înțelege. Primul și cel mai izbitor fenomen va fi acela de a vedea, trăind în corpurile lor astrale sau mentale, pe prietenii sau cunoștințele pe care îi știa morți... Îi va vedea pe „morți” fericiți sau numai mulțumiți, pe alții plini de griji sau chiar profund nefericiți; va observa că entitățile cu astfel de stări de spirit se află pe sub-planuri diferite în lumea astrală sau cea mentală...”

Inițiatul român Adam Ramon a prezentat într-o manieră experimentală mai pitorească, dar și mult mai extinsă⁵², diferitele aspecte ale vieții de continuă activitate a ființelor omenești care, prin deces, au trecut în „lumea de dincolo”. În ceea ce privește cel de-al treilea plan (din cadrul celor șapte planuri cunoscute de inițiați) în care își continuă viața sufletele ajunse la un nivel vibratoriu mai ridicat – specific celor ce au depășit manifestările omenești inferioare – și pe care autorul îl denumește „al treilea inel fluidic”, specificările sale au fost mult nuanțate.

Astfel, în primul sub-plan al „sferei a 3-a”, sufletele diferitor oameni de știință și-ar continua activitățile de cercetare; cei legați însă de concepțiile materialiste vor ajunge treptat la constatarea că „se învârt pe loc”, fără a găsi *cauza și adevărul*. În timp însă, fiind instruiți de spirite din planuri superioare și reîncarnându-se repetat în mediul terestru, „vor primi lumina cunoașterii”.

Entitățile care își continuă viețuirea în cel de-al treilea sub-plan au și ele impresia că trăiesc în orașe având o bogăție de construcții, de opere de artă, de instituții – dintre care unele au tot felul de laboratoare, „toate acestea fiind o reflectare, o imagine în oglindă a celor terestre”. Dar variatele peisaje urbane sau din natură, care le par a fi întru totul reale, de fapt „sunt asemănătoare hologramelor din lumea noastră fizică”. Ființele omenești aflate în sfera a 3-a „trebuie să învețe că ceea ce posedă nu este decât o himeră, o iluzie, pentru că toate acestea dispar, se destramă la cea mai mică atingere...”

Inițiatul român a aflat că astfel de „iluzii” eterice sunt specifice și celei de a patra sub-zone a celui de al treilea inel fluidic – sfera a 3-a – : „Cel mai surprinzător aspect al acestui sub-plan este arhitectura sa... Aici stau falnice construcții himerice pe care le-au înălțat prin orgoliul lor... care se spulberă însă în fiecare secundă...”

Iată așadar de unde proveneau impresionantele descrieri ale diferitelor planete și ale unor peisaje mărețe, precum și însăși straniile imagini recepționate, emise de entități care singure afirmau că se află în cea de a treia sferă ! Deși unele dintre ființele nevăzute aveau poate impresia – foarte reală – că se află pe o altă planetă, cum era, de exemplu, cazul entităților ce formau grupul „Fluviului

52. Adam Ramon: *Sfere cerești* – Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

timpului”, care își formaseră singure – sau și cu ajutorul altor entități având aceleași frecvențe vibratorii individuale – iluzia unui mediu cosmic original, în timp, iluzia respectivă s-a destrămat... Cea mai clară dovadă a destrămării este însăși declarația ulterioară că emisia nu se mai făcea de pe vaporasul aflat pe fluviul planetei Marduk, ci de pe un quasar!... Dar, indiferent dacă astfel de peisaje, construcții și instalații le realizaseră ca forme iluzorii, prin puterea de modelare a materiei eterice sub impulsul gândirii, sau dacă toate acestea le erau „induse”, la fel de iluzoriu, de spirite superioare care le instruiau, un fapt era totuși real: ființele „de dincolo” care se antrenaseră să ne transmită tot felul de mesaje și imagini ce depășeau cunoașterile „noastre” făceau eforturi, cu pasiune și cu intenții benefice, pentru a ne demonstra realitatea fundamentală a lumilor nevăzute, a existenței și altor feluri de materie și, în special, a extraordinarei potențe a energiei spirituale modulate prin gândirea și voința individuală și de grup. Pe această linie a relevării „ajutorului” care ni-l oferă entitățile ce își continuă „viața după moarte” în cea de a treia sferă, eruditul și inițiatul profesor german Rudolf Steiner⁵³ consemnase încă de la începutul secolului XX o reală ascendență benefică a ființelor din sub-planurile superioare respective :

„A treia regiune a „lumii spiritelor” conține arhetipurile lumii sufletești. Tot ce trăiește în această lume există aici ca ființă-gând vie... Aici vor aduce roade toate acțiunile pe care omul le-a săvârșit pe Pământ în serviciul comunității, din dăruire pentru ceilalți oameni. Căci prin acest serviciu, prin acest devotament, el a trăit într-un reflux al regiunii a treia a „lumii spiritelor”. Marii binefăcători ai omenirii, naturile devotate și-au dobândit facultatea îndeplinirii unor astfel de virtuți în această regiune, după ce în viețile anterioare și-au cucerit dreptul să aspire la o înrudire deosebită cu ea.”

Revenind la caracterul iluzoriu al viziunilor care și le creează singure entitățile din sfera a 3-a – în special cele din primele sub-planuri –, mai categorice au fost în prezentarea acestui aspect esențial, exprimările Maestrului Djwhal Khul-Tibetanul⁵⁴ (prezentat și de alți inițiați ca făcând parte din Ierarhia spirituală⁵⁵ a planetei) :

„Corpul astral uman își duce existența, în mod treptat, pe cele șapte sub-planuri ale planului astral. Însă planul astral este în mod fundamental produsul mirajului, al lui kama-manas, miraj pe care omenirea și l-a creat singură.

... Planului astral i s-au asociat următoarele aspecte: miraj, iluzii, cețuri emoționale, fenomene înșelătoare. Aceste aspecte

53. Steiner, R. : *Știința Spirituală* – Ed. Rustania, Timișoara, 1943.

54. Bailey, A. : *Rayons et initiations* – Ed. Lucis Trust, Genève, 1988.

55. Creme, B. : *Maitreya's Mission* – Ed. Tara Center, Los Angeles, 1986.

ale planului astral, bine cunoscute actualmente, sunt toate o creație a omenirii, fiind realizate de-a lungul vremii.

Din punctul de vedere al Maestrului, nu există totuși planul astral, dar miliarde de ființe îl recunosc ca atare și își continuă viața în sfera sa de iluzii : acestea sunt totuși ajutate de discipoli inițiați care lucrează cu ele, coborând însă doar în sub-planurile astrale superioare.”

Comparând din aproape în aproape diferitele elemente informative obținute în cadrul transcomunicărilor cu profundele cunoașteri ale științei spirituale – consacrate încă din vechime prin experimente efective și cristalizate în cadrul unor texte devenite clasice –, se desprind o serie de constatări :

- ambele categorii de surse informative recunosc un același fapt fundamental : realitatea existenței unor „planuri”, a unor regiuni spațiale în jurul planetei, în care își duc viața, printr-o ordonare selectivă, entități ale unor lumi invizibile pentru ochiul uman.
- în cadrul celei de „a treia sferă” își continuă existența – în spațiul a șapte sub-planuri distincte – acele entități umane care au înțeles importanța valorilor spirituale, precum și a cunoașterii – atât materialiste, cât și transcendente –, dar și necesitatea dedicării eforturilor pentru progresul complex al întregii omeniri. (Sufletele oamenilor care nu au ajuns încă la acest nivel de conștiință rămân „blocate” în sub-planurile celor două regiuni inferioare, prin însuși propriul lor nivel vibrațional mai scăzut.)
- în lumea astrală a sferei a 3-a, deși puterea gândirii imaginative este mult crescută, producând cu ușurință tot felul de peisaje naturale (munți, râuri, oceane) sau construcții și instalații minunate – prin modelarea rapidă a materiilor subtile existente în întreg spațiul toate acestea nu sunt decât iluzii, miraje... Din această cauză, informațiile care ne parvin din planul respectiv privind diferite planete care ar fi cuprinse în lumea astrală au doar un caracter imaginativ, neavând corespondențe cosmice reale. Această capacitate cu totul deosebită de a crea imaginativ „realități fictive” extraordinare este folosită însă în mod inteligent de către entități superioare, atât pentru „instruirea” entităților care evoluează în cadrul sferei a 3-a, cât și ca „instrument” activ de „trezire” și de atragere a noastră – a pământenilor – către orizonturi de gândire și de cunoaștere noi, cu scopul integrării noastre în amplul proces de evoluție spirituală a omenirii.

La acest nivel al constatărilor „astronomice”, regăsind o aceeași concluzie ca și în subcapitolul anterior, al „comunicărilor din spațiu”, devine evident un fapt, pentru mulți tulburător : ciudatele texte privind alte planete neștiute – Baavi, UMMO, Puatoston etc. – și-ar avea originea tot în cea de a treia sferă, în lumea astrală terestră !

Ceea ce apare ca deosebit față de trecut ar fi în special modul de transmitere a informațiilor respective, precum și evidenta „capti-

vare” a pământenilor printr-o ipostază intermediară (cea a unor ființe extraterestre) și prin „trucaje” atractive, mai accesibile omului contemporan, către „o realitate alternativă” mai apropiată de adevărul fundamental al coexistenței cu lumi invizibile terestre. Astfel, dacă în deceniile anterioare mesajele erau primite mai mult prin inducție telepatică și prin psihoscriere⁵⁶, în ultimele decenii au luat extindere transcomunicările, care se doreau a fi mai convingătoare prin intermedierea unor mijloace moderne, ce trebuiau să confere caracterul de obiectivitate (benzi magnetice, radio-uri, ecrane catodice). În ceea ce privește „saltul” în conținutul informațional, este desigur de remarcat renunțarea la exclusivismul mesajelor din partea unor „cosmonauți extraterestri” și combinarea acestui „truc” cu acele convorbiri directe cu sufletele „morților-vii” ale diferitelor rude și prieteni sau ale astralilor care doresc în modul cel mai sincer să ne ajute în evoluția noastră. (Prin astfel de concluzii care devin tot mai evidente pentru cei care studiază o cazuistică mult extinsă, nu aș dori ca cititorul să creadă că Pământul și pământenii nu au fost și nu sunt „vizitați” de ființe evolute extraterestre ; vizite și „contacte” au tot fost și tot există, dar ele se efectuează în special la nivelul ființelor evolute ale lumilor invizibile terestre și nu la nivelul nostru, al „elevilor din primele clase elementare”...)

- numeroase grupuri de ființe neștiute, care s-au angajat activ în efortul de transmitere – fie telepatic, fie prin transcomunicări cu ajutorul mijloacelor tehnice moderne – a unor mesaje și a unor informații foarte variate privind „lumi mult mai evolute”, apar ca fiind coordonate de ființe ierarhic superioare, care constituie o puternică „forță necunoscută”. (Cititorul a sesizat desigur două mențiuni din surse total diferite, dar foarte asemănătoare în conținut ; în transcomunicarea prin calculator adresată profesorului E. Senkowski, entitatea Swejen Salter preciza : „aici există o centrală de la care este dirijată întreaga transcomunicare destinată zonei umane” ; însă, cu decenii în urmă, Maestrul Djwhal Khul precizase și el : „ființele care își continuă viața în

56. În cursul secolelor XIX și XX au devenit tot mai numeroase persoanele care având aptitudini de medium, au scris în mod „automat” sau prin comunicare telepatică diferite texte și chiar serii întregi de cărți, „dictate” de ființe din „lumea de dincolo”.

Dacă în secolul trecut cele mai cunoscute cazuri au fost d-na Piper (din Boston – SUA) și d-na H.E. Blavatski (întemeietoarea școlii teosofice moderne), în veacul nostru cel mai reprezentativ exemplu a fost brazilianul Chico Xavier : de-a lungul a patruzeci și doi de ani a scris automat 126 de cărți ! Deși nivelul său cultural era redus, a scris – fără să înțeleagă conținutul – o operă foarte vastă : romane istorice, poeme, tratate științifice, povestiri, tratate teologice și de filosofie. Calitatea deosebită a conținutului a făcut să se vândă peste trei milioane de exemplare ; 23 dintre cărți au fost traduse în patru limbi de mare circulație. C. Xavier recunoștea în mod sincer : „eu îl văd, îl aud și îl simt pe spiritul «dezcarnat» care lucrează prin intermediul brațului meu... fără să înțeleg nimic din subiectul pe care îl tratează...”

sfera de iluzii sunt ajutate totuși de discipoli inițiați, care lucrează cu ele, coborând însă doar în sub-planurile astrale superioare”.)

Luată izolat, astfel de acțiuni, în sine foarte reale, astfel de manifestări care la un moment dat alunecă totuși în neverosimil ne apar ca fiind foarte enigmatice și poate chiar îndoielnice. Dacă le vom analiza însă la scară planetară, vom constata că această categorie de „manifestări stranii” – suficient de variate în aparență – sunt extrem de numeroase și constituie în fapt o realitate impresionantă. Or, printr-o analiză de fond, căutând esența și sensul acestor „stranietăți” în contextul ansamblului lor, vom distinge un fapt extraordinar : în intimitatea și ontologia lor, manifestările respective susțin un întreg „plan de acțiune”, de o amploare imensă, prin care „forța necunoscută” – demonstrând o inteligență și potențe superioare – ne atrage mereu – pas cu pas și cu o răbdare atemporală – către un progres continuu al modului nostru de a gândi, de a conștientiza și de a ne comporta, în baza unor cunoașteri mult mai extinse.

Dar șirul „demonstrațiilor” pe care lumea invizibilă ni le oferă nouă, „celor de jos”, este în fapt mult mai amplu. Pe măsură ce mijloacele tehnice folosite de oameni s-au înmulțit și perfecționat, în aceeași măsură au survenit noi și noi manifestări „miraculoase” care, dacă sunt considerate în ansamblul foarte variat al „enigmelor uimitoare” și nu sunt prezentate doar în mod izolat, vin să întregască impresionantul tablou al „planului de instruire continuă” a omenirii terestre... Să urmărim astfel în continuare și alte aspecte moderne ale demonstrării coexistenței spațiale cu lumi invizibile care, de la un anumit nivel de evoluție spirituală, au cele mai bune intenții pentru omenirea terestră.

CAPITOLUL II

LUMI NEVĂZUTE

Noi, duburile, suntem sferice. Nu mai avem nici un organ, nici un instrument de lucru și totuși lucrăm, executăm, învățăm, numai cu ajutorul ideilor. Noi suntem, în definitiv, niște sferoizi emițători de idei-forță, prin care creem totul.

Noi, duburile, trăim în lumea materiilor eterice, pe care le studiem, cu care lucrăm și realizăm din ele tot ce vrem.

Scarlat Demetrescu (*Din tainele Vieții și ale Universului*)

Noua carte a junglei

Așa nu se mai putea merge înainte! Trebuia găsită o cale, mai simplă și mai accesibilă, pentru a străbate jungla care părea că se tot întinde la nesfârșit! Aceasta era situația în care se găseau fizicienii prin anii '60-'70 datorită faptului că în marile acceleratoare de particule atomice se continua descoperirea a noi și noi fărâme infime și nevăzute ale materiei; fiecare particulă nou identificată își demonstra în parte alte proprietăți, apărând mereu noi „personalități”. În adevărata junglă a celor peste două sute de particule, care de care mai elementare și mai interesante, fizicienii se descurcau tot mai greu, atât teoretic cât și experimental; și dificultățile erau cu atât mai mari, cu cât fiecare particulă a materiei își avea în mod logic și antiparticula ei, specifică antimateriei.

Sămânța îndoielii își are, și ea, rostul ei, dacă este analizată și eliminată în mod lucid și cu răbdare. Metoda carteziană de a gândi și „invers” i-a determinat pe fizicienii teoreticieni să se întrebe dacă nu cumva în „subsolul junglei” ar exista doar un număr mult mai restrâns de particule elementare și sub-elementare, ale căror variații de potențial energetic intim ar crea impresia falsă a sutelor de „personalități” diferite. Sămânța acestei întrebări a încolțit și, după un timp, a rodit: jungla a fost „defrișată” din plin și din cele aproape trei sute de particule elementare nominalizate în ultimele două decenii ale veacului nostru au rămas „în picioare” doar trei mici familii¹ de particule considerate ca elementare: leptonii (electronii, muonii,

1. Folescu, Z.: *Quarkurile, supersimetria și superstringurile* – Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1988.

neutrini), hadronii (cele șase tipuri de quarkuri, cu protonii, mezonii și neutronii care rezultă din asocierea unora dintre quarkuri) și bosonii (fotonii, gravitonii – nedescoperiți încă –, gluonii și particulele W și Z).

Simplificarea, extrem de necesară, nu a soluționat însă fenomene fizice „enigmatice”, teoreticienii intuind mereu că ar trebui să mai existe și alte particule, cu alte energii specifice. Și aceasta cu atât mai mult cu cât și în veacul nostru anumite persoane „dotate” demonstrau că pot fi „materializate” sau „dematerializate” diverse obiecte! Desigur că astfel de „jocuri” erau o evidentă sfidare adresată fizicienilor, primii supuși întrebărilor și, deci, primii blamați pentru lipsa unor explicații publice. Or, amploarea acestei sfidări s-a extins tot mai mult prin numeroasele apariții și dispariții subite ale unor „ființe miraculoase”, apoi prin straniile manifestări ale OZN, precum și prin variatele „fenomene paranormale”, care evidențiau toate necesitatea unei aprofundări mai extinse a fizicii particulelor elementare. Trebuiau într-adevăr gândiri noi, mai îndrăznețe. În cadrul frământărilor teoreticienilor – în general necunoscute de opinia publică –, prin anii '70, s-a lansat ideea transformării reciproce între bosoni și familiile de leptoni și hadroni (denumite și fermioni); ideea a condus la scurt timp la consacrarea modernei teorii a „supersimetriei”. În cadrul acesteia, s-a ajuns însă treptat la necesitatea acceptării existenței și a unor particule ciudate și necunoscute, asociindu-se fiecăreia dintre particulele rămase în urma simplificării anterioare și un așa-numit „super-partener”. Acești „necunoscuți” ar avea proprietăți identice, dar ar poseda un spin² diferit (cu 1/2). De asemenea, s-a acceptat existența bosonilor Higgs (higgsoni) – de trei tipuri –, „bănuși” că ar fi originea „aspectului material” al substanței care alcătuiește mediul nostru material dens. Legat de ipoteza existenței acestor higgsoni, s-a strecurat și o idee ascunsă, rămasă însă în așteptare până când astfel de bosoni vor putea fi identificați și studiați: dacă, printr-un aport energetic ar putea fi îndepărtați din intimitatea structurilor materiale, s-ar putea obține „dematerializarea” obiectelor de orice fel – începând de la firul de nisip, până la cele mai mari nave sau construcții! Dar, deocamdată, identificarea și manevrarea controlată a „particulelor Higgs” este o problemă încă îndepărtată ca realizare...

Fizicienii teoreticieni au căutat și alte variante explicative, intuind mereu o realitate fundamentală extrem de complexă: existența și a altor tipuri de materie bazate pe alte feluri de particule și pe alte feluri de asociere a acestora decât cele cunoscute până în prezent. Drept urmare, pe parcursul anilor s-au tot experimentat în marile centre de cercetări nucleare, producerea a tot felul de „atomi

2. Termenul de „spin” reprezintă momentul cinetic – de rotație – specific fiecărei particule elementare.

hibrizi” (miuon-ul, pion-ul, pozitron-ul, quarkon-ul etc.) a căror durată de viață era însă mereu extraordinar de scurtă.

Mai mult succes au avut unele teorii fizico-matematice, care au fost acceptate în cadrul considerațiilor moderne, dar care își așteaptă verificarea experimentală. Astfel, concepția cea mai la „modă” din ultimele două decenii este cea referitoare la „materia stranie”, invizibilă. Ipoteza fizicianului american Eduard Witten privind un alt tip de asociere a quarkurilor – diferit față de cel care este la baza materiei dense din mediul nostru – prin includerea quarkului „strange” („straniu”), i-a sedus atât pe teoreticienii marilor laboratoare de cercetări nucleare, cât și pe astrofizicieni³. Această teorie a „materiei stranii” (care, neputând emite fotoni luminoși, rămâne mereu invizibilă) oferă marele avantaj al explicării imensei lipse din Universul astronomic a 90% din cantitatea de materie, calculată ca „trebuind” totuși să existe în imensitatea spațială. Dar în această teorie este vorba de un nou tip de materie hadronică și, chiar dacă ea explică posibilitatea existenței „materiei invizibile”, ipoteza acceptată nu elimină „sfidarea” ascunsă, întrucât nu explică și anumite aspecte ale dispariției „efectului de masă” – respectiv a greutății și a inerției – în cadrul fenomenelor de eliminare a „materialității”.

Drept urmare, teoreticienii s-au îndreptat către căutarea – fie și numai conceptuală – a unor particule mai „elementare”, mai fine decât cele cunoscute în cadrul anterior al „junglei”. Astfel, s-au imaginat – oarecum în paralel – două modele ale unor familii de particule sub-elementare⁴ din care ar fi compuse quarkurile înseși, renunțându-se la moderna teorie a considerării quarkurilor ca fiind „cărămizile” fundamentale ale materiei. Primul model – cel al „prequarkurilor” (al „preonilor”) –, propus de fizicienii J.C. Pati și A. Salam în anul 1974, sugera existența a nouă particule (respectiv a nouă antiparticule) mai „fine”, grupate în trei categorii : flavoni, cromoni și somoni. În mod discret, se menținea o aceeași idee apocrifă : eventuala îndepărtare a somonilor din structurile asociate

3. Materia densă din mediul nostru, regăsită și în compoziția astrilor din Univers, se bazează pe asocierea a numai două tipuri de quarkuri (din cele șase prevăzute teoretic și descoperite apoi experimental) și anume pe tipurile „up” și „down”, cu antiquarkurile respective. Fizicianul E. Witten (de la Universitatea Princeton) a formulat matematic posibilitatea existenței unei materii foarte stabile, prin asocierea și a quarkului „strange” ; aceasta nu ar fi însă sesizabilă cu aparatul astronomic, întrucât neavând electroni, nu poate emite fotoni. „Pepitele de quarkuri” (nugget), care conform ipotezei sale ar umple spațiul cosmic, ar fi totuși ca niște firifoare de praf grele, dar invizibile (fiind materie hadronică). Ipoteza acestei „materii stranii” a fost acceptată treptat atât de somitățile fizicii nucleare, cât și de astrofizicieni. Astfel, cercetătorii cerului au considerat la un moment dat că „ciudățeniile” stelei N49 din Marele Nor al lui Magellan s-ar datora faptului că astrul respectiv ar fi constituit din „materia stranie” – având o densitate fantastică de 400 de milioane tone într-un cm cub ! („New Scientist” din 4 dec. 1986).

4. Folescu George : *Din enigmele Microcosmosului* – Ed. Albatros, București, 1986.

ar oferi o materie aproape fără greutate... Al doilea model al particulelor sub-elementare din care ar fi constituite quarkurile – cel al rishonilor – a fost propus în anul 1979 de fizicianul H. Harari ; prin conceperea a opt feluri de asemenea „grăunțe fine” (cu cele opt antiparticule specifice) s-ar obține șaisprezece combinații de asocieri posibile, care ar simplifica extrem de mult explicarea gamei complexe de particule elementare inventariate de fizica secolului XX.

Pentru ambele modele teoretice au fost acceptate – ca și în cazul quarkurilor – prezența unor particule de legătură, de asemenea mult mai „fine”, care au fost denumite hipergluconi, precum și a unei alte forme de energie (necunoscută încă), denumită simbolic „forța hipercolor”.

În lume nu există însă instalații capabile să genereze energiile necesare punerii în evidență a prequarkurilor sau a rishonilor⁵, astfel că, deocamdată, și fizica experimentală a particulelor „hiper-fine” rămâne blocată, cercetătorii trebuind să se rezume doar la o analiză teoretică.

Cercetătorii intuiesc existența unor particule extrem de fine care, conform cosmogoniei docte, ar fi apărut în primele miimi de secundă de după „marea explozie” care a generat Universul. Astrofizicianul american M. Turner le-a dat o denumire generică⁶ ce „maschează” total finețea lor : WIMP (Weakly Interacting Massive Particles). Un anumit tip de asemenea „wimp”-uri i-a preocupat în mod deosebit pe teoreticieni, anume particula sub-elementară denumită (de fizicianul F. Wilczek) „axion”. Pentru a ne putea da seama de „finețea” axionilor, iată o caracteristică esențială a lor : masa unui axion ar fi de 10 până la 1000 de miliarde de ori mai mică decât masa electronului ! Drept urmare, într-un centimetru cub al încape un miliard de astfel de micro-entități fizice ! Nici pentru particulele din familia wimp-urilor nu există, desigur, vreo instalație capabilă să le verifice existența. O schemă tehnologică concepută pentru punerea în evidență a axionilor ar trebui să realizeze în primul rând un câmp magnetic care să aibă o intensitate de 200000 ori mai mare decât cea a câmpului magnetic terestru...

În căutarea unor noi variante conceptuale care să conducă la înțelegerea și explicarea tuturor fenomenelor fizice – obișnuite sau strani, dar toate „naturale” și „normale” –, diferiți teoreticieni s-au văzut conduși în mod logic la acceptarea deschisă a existenței particulelor „super-fine”, excluse din schemele consacrate oficial.

-
5. Cel mai puternic accelerator de particule din lume – de la Laboratorul Fermi din Chicago, SUA – dezvoltând o potență de 1800 GeV, a permis identificarea, în fine, și a celui de al șaselea tip de quark – în 1994. În SUA se prevede construirea unei instalații de accelerare de opt ori mai puternică (însă extrem de costisitoare) ; prin aceasta se speră că în al doilea deceniu al secolului XXI se va putea pune în evidență „lumea prequarkurilor”.
 6. Folescu, Zeno : *De la quarkuri la quasari* – Ed. Albatros, București, 1990.

Trebuia găsită totuși o punte între ceea ce realizase știința doctă și intuiția cercetătorilor mai puțin conformiști... Așa s-a născut acel concept al „supersimetriei”, care a devenit o teorie de bază a fizicii moderne⁷. După cum am menționat, conform acesteia se consideră că particulele elementare cele mai fine ar avea niște „parteneri necunoscuți”⁸, care, sunt deși asemenea cu ele, au spinul diferit; drept urmare, ar aparține unui spațiu cu alte legități, unui „super-spațiu”! În acest nou cadru, ca diferențiere pentru fotonii, gluonii, bosonii intermediari și gravitonii care sunt specifici „spațiului nostru”, partenerii respectivi din „superspațiu” au fost denumiți fotini, gluini, bosini și gravitini. La rândul lor, hadronii „de dincolo” au primit un indicativ „s”, quarkurile devenind „squarkuri”, neutronii din superspațiu fiind „sneutroni”, iar protonii parteneri fiind „sprotoni”... Iată, așadar, că, printr-o elegantă formulare științifică, însă mai puțin înțeleasă de cei neinformați, s-a ajuns la o recunoaștere doctă a existenței fundamentale a unei lumi paralele, oarecum asemănătoare cu cea de „aici”, diferită doar prin proprietăți energetice specifice, o „lume de dincolo”, din „superspațiu”! Ce admirabilă punte de legătură între cunoașterea științifică savantă și cunoașterea științifică spirituală, ambele spunând un același adevăr fundamental, exprimat însă în moduri diferite!

Punerea în evidență a „particulelor-parteneri” din superspațiu prin actualele metode de cercetare necesită energii enorme pentru învingerea forțelor intime de coeziune, și anume energii de nivelul celei care ar fi declanșat „big bang”-ul ce a condus la formarea Universului: un nivel de ordinul a 10^{19} GeV! (pentru comparație, reamintim că cel mai puternic accelerator din lume dispune de o putere doar de $1,8 \times 10^3$ GeV). De aici rezultă și un fapt deosebit de important pentru înțelegerea impresionantelor manifestări energetice pe care ni le demonstrează ființele „miraculoase” ale lumii „de dincolo” și respectiv OZN-urile: cu cât particulele componente ale unei structuri oarecare, ale unei ființe, sunt mai fine, cu atât potențele energetice proprii sunt mai mari. De aceea, în lumea noastră, a materiei dense și respectiv a particulelor grosiere, nu vor putea fi create nicidecum instalații capabile să înfrângă coeziunea și potențele energetice ale structurilor și ființelor din lumea super-fină care există în superspațiu, întreaga energie a materiei Pământului neputând rivaliza cu fantastica energie declanșată la crearea Universului!

Schițarea sintetică a modului în care cercetarea teoretică modernă a căutat – și continuă să caute prin eforturi tot mai mari – tainele intimității materiei și ale energiei, reliefează câteva aspecte generale care, împreună cu elementele scientizate de mai sus sunt oferite pentru o înțelegere mai exactă a expunerilor nonconformiste din această carte:

-
7. Wess, I. și Bagger, I.: *Supersymmetry and Supergravity* – Ed. Princeton Univ. Press, 1983.
 8. Fayet, P.: *La Supersymétrie* – „La Recherche”, No. 197/1988, Paris.

- prin mijloace tehnice mereu mai moderne și mai performante, știința secolului XX – ca o culme a cunoașterii umane – a putut să studieze, teoretic și experimental, numai materia rezultată din elementele chimice cunoscute pe Pământ, precum și o parte din formele de energie care îi sunt specifice acesteia.

Deși cercetătorii din întreaga lume intuiesc și uneori constată și existența a altor feluri de materie și de energie, deocamdată nu există aparatura și instalațiile necesare investigării acestora.

- cele mai mari eforturi ale fizicii moderne – atât teoretice, cât și ca investiții în imense instalații de cercetare – au fost dirijate către identificarea și studierea particulelor elementare tot mai „fine”; direcționarea respectivă a fost permanentă, întrucât s-a constatat mereu că, prin comportamentul lor, acestea „ascund” cele mai mari „taine”, atât ale ontologiei Omului – ca ființă materială și spirituală –, cât și ale Universului însuși. O atare orientare a fost stimulată de un fapt esențial – nerecunoscut în mod oficial, dar acceptat tacit de mulți fizicieni⁹: din timpuri neștiute, cunoașteri paralele ale științei spirituale au demonstrat mereu realitatea fundamentală a altor categorii de materie, constituite din particule de o finețe extraordinară. Denumite prin termeni generali ca materii eterice sau materii subtile, acestea nu interacționează în mod obișnuit cu materia terestră cunoscută nouă, iar în procesele fizice specifice manifestă forme de energie proprii; drept urmare, ar avea un comportament relativist – un continuum spațiu-timp – diferit de cel al materiei hadronice cunoscute de noi. (Citorul va remarca, desigur, că importanta punte a teoriei „supersimetriei” nu este deloc un „joc” întâmplător al gândirii moderne.)

Într-un atare context, este evident că straniile manifestări ale „lumii de dincolo” – ca, de exemplu, apariția și dispariția în invizibil a unor „ființe luminoase” sau fenomenele de materializare și dematerializare ale unor obiecte – nu pot fi cercetate și explicate deocamdată prin fizica zilelor noastre. Actualii cercetători fac eforturi imense ca să descopere speciile de particule sub-elementare „super-fine”, care însă diferă doar prin denumire de cele nominalizate în știința spirituală; arzătoarea dorință a fizicienilor de a finaliza aceste cercetări prin descoperirea energiei originare care a generat lumea particulelor sub-elementare, prin formularea „marii unificări” a forțelor¹⁰ fundamentale, nu va putea fi însă abordată în

9. Fizicianul american Michael Talbot îl cita în cartea sa *Beyond the Quantum* (1986) pe fizicianul Fred A. Wolf, care afirma în volumul *Mind, Consciousness and Quantum* că „Spiritul nu va fi descoperit niciodată în nici o circumvoluție a materiei noastre cerebrale. Ultimul element al conștiinței se află în lumea fantomatică a cuantelor”.

10. Știința modernă cunoaște (parțial) numai patru forțe fundamentale: interacțiunile tari, electromagnetismul, interacțiunile slabe și gravitația. Acestea s-ar fi detașat după „big bang” dintr-o forță primordială unică; o reproducere

mod realist decât după unificarea cunoașterilor științei docte cu cele ale științei spirituale. Acest fapt a fost pregnant pus în evidență pentru fizicieni (rămânând însă ascuns, prea puțin popularizat pentru opinia publică) prin însuși modernul concept al supersimetriei : lumea din „superspațiu” – „lumea de dincolo” a „partenerilor necunoscuți” – își are și ea forțele sale fundamentale, similare într-o anumită măsură cu cele ale materiei „grele”, dar la niveluri, la potențe energetice mult mai mari, chiar extraordinar de mari !

Înnobilarea cosmosului

„Știința spirituală” oferă într-adevăr cunoașteri suplimentare privind intimitatea „altor feluri de materie”, datele respective fiind obținute prin metode întru totul specifice : detașări ale corpului astral, comunicări directe cu entități evolute din lumea nevăzută, care coexistă în spațiul planetar, revelații din partea unor ființe extraterestre¹¹ foarte evolute, experimentări efective ale oamenilor dotați și cu preocupări superioare.

Fondul problematic al acestor elemente provine din însăși schema cosmogonică fundamentală, care, fiind concepută într-o altă viziune, conduce implicit la o altă scriere a „cărții junglei” particulelor elementare. Deși la vechile popoare ale Orientului regăsim diferite texte care dovedesc o îndepărtată cunoaștere „științifică” a cosmogoniei, este totuși interesant de remarcat un aspect mai puțin discutat : aproximativ într-o aceeași perioadă a primei jumătăți a secolului XX, o serie de inițiați europeni (H.P. Blavatski, R. Steiner, A. Bailey, O.E. Bernhardt-Abd-ru-shin, Scarlat Demetrescu ș.a.) au primit „de dincolo” comunicări foarte extinse, permițând o re-actualizare modernă a vechilor cunoașteri. Astfel, conform acestora, gigantul fenomen cosmic al „nașterii” Universului organizat ar fi avut, în mare, următoarea desfășurare :

inversă a fenomenului primordial, o unificare a celor patru forțe, ar fi soluția ideală pentru obținerea nelimitată de energie, atât de necesară dezvoltării civilizației terestre. Acceptând conceptul „supersimetriei”, teoreticienii au relevat unificarea deocamdată a forței slabe cu electromagnetismul – fapt confirmat prin producerea experimentală a bosonilor W și Z – în 1983 –. „Marea Unificare” rămâne însă foarte îndepărtată, întrucât gravitația este o forță încă necunoscută, care nu poate fi studiată deocamdată, neexistând aparate adecvate.

11. În cartea *Lumi invizibile* Ed. Polirom, Iași, 1996, am reamintit evidențe istorice, precum și elemente cognitive privind vizitarea planetei noastre încă în perioade îndepărtate ale formării omenirii terestre de către ființe foarte evolute venite din sistemul solar Sirius. Deși acestea nu au fost singurele entități extraterestre care au contribuit la îmbogățirea cunoașterilor acumulate de oamenii pământeni, ele au avut totuși, și continuă să aibă, un aport important în obținerea unor elemente de „știință cosmică”, care stau și acum la baza „științei spirituale” terestre.

Atunci când Inteligența Absolută – Divinitatea – a decis în-nobilarea spațiului prin biblicele cuvinte „Să fie Lumină!”, o parte din energia Sferei divine – sferă care exista din eternitate – s-a revărsat în imensitatea cosmică. A fost într-adevăr un fel de „big bang”, asemănător celui conceput de fizicienii secolului XX; aceștia însă nu l-au imaginat decât la nivelul unei mici părți a grandiosului fenomen – și anume partea sa finală, care s-a desfășurat în cea mai îndepărtată regiune în raport cu Sfera divină¹². Or, este foarte important și ce s-a „întâmpat” în imensitatea cosmică în „amonte” de această ultimă regiune.

Fantasticele valuri de energie străbătând „frigul spațial” au suferit o răcire continuă și deci o scădere treptată a nivelului energetic în raport cu impulsul inițial. Drept urmare, s-a produs permanent procesul fundamental de transformare a undelor radiației primordiale în particule elementare; dar, pe măsura îndepărtării față de sursă și respectiv a scăderii potențialului energetic, particulele s-au diferențiat între ele, având mereu caracteristici și „personalități” noi. (Pentru o asociere fizică sugestivă, am putea asemui amplul fenomen produs cu procesul industrial al crio-precipitării în vid a diferitor substanțe). O scenă de ansamblu a ceea ce s-a întâmpat în cosmos în timpuri neștiute, foarte accesibilă oricărui cititor, poate fi regăsită în volumul al doilea al operei *În Lumina Adevărului – Mesajul Graalului* a inițiatului german O.E. Bernhardt¹³, care a publicat-o sub pseudonimul Abd-ru-shin. Conform viziunii acestuia, iradiația sferei divine, străpungând tenebrele neantului, aducea cu sine mișcarea și viața. Încă de la început, această fantastică revărsare de energie, care era în fapt o curgere continuă, s-a disociat în două feluri de fluxuri: pozitive și negative; drept urmare, Forța vie manifesta concomitent și un puternic efect de retur¹⁴, fapt care a determinat mereu ca forța rezultantă locală să imprime o mișcare giratorie eliptică. (Acesta ar fi cauza rotației continue a miliardelor

12. Inițiatul german O.E. Bernhardt menționa că Sfera divină s-ar afla la o distanță de circa douăzeci de ori mai mare decât dimensiunile Universului materiei dense. Or, cele mai performante radiotelescoape nu au depistat încă „marginile” Universului astral al miliardelor de galaxii. În septembrie 1986, astronomi britanici anunțau că au descoperit cel mai îndepărtat obiect cosmic: un quasar situat la 20 de miliarde de ani-lumină; dar acolo nu era încă „hotarul”, iar dacă galaxiile sunt mereu în expansiune, cu greu vom putea afla vreodată limitele căutate.

13. Abd-ru-shin: *Im Lichte der Wahrheit* – Ed. Stiftung Gralsbotschaft, Stuttgart, 1989. Această operă, tradusă în unsprezece limbi, a fost editată și în limba română de Fundația „Mișcarea Graalului în România” – din Timișoara –, în anii 1992-1994.

14. Acest fenomen – fundamental în întreg cosmosul – a fost relevat în fizica modernă pe cale cu totul deductivă, neputând fi însă identificat la scară planetară. Academicianul român prof. Octav Onicescu a demonstrat matematic și a publicat la noi în țară – cu decenii în urmă – existența cosmică a unei „forțe repulsive”, opusă efectului gravitic. Peste mai mult de zece

de stele și planete din fiecare galaxie, atât în jurul axului galactic, cât și în jurul fiecărui soare local, precum și în jurul axului propriu al fiecărui corp ceresc.) Fenomenul de răcire continuă a valurilor de radiații a favorizat procese zonale de „precipitare” a diferitelor categorii de particule, care se detașau treptat de-a lungul imenselor distanțe străbătute, de energia radiantă aflată la potențe energetice fantastice. Masa și proprietățile fizice specifice ale fiecărei categorii variaua astfel în raport cu distanța față de sursa primordială : cele mai fine și respectiv cele mai potente energetic se detașaseră în regiunile oarecum mai apropiate de Sfera divină, pe când cele mai grosiere și mai puțin active energetic au fost generate în regiunile periferice ale „cosmosului înnobilit”.

Deși aflată la o distanță suficient de mare – imensă pentru noi – față de Sfera divină, prima regiune importantă a procesului cosmic de „precipitare” a fost „populată” cu mulțimi enorme de „scânteii” extrem de potente energetic și având calități pe care cu greu ni le putem imagina ca fiind posibile la nivelul unor asocieri de particule „super-fine” : acestea erau capabile – datorită alimentării cu energie în curgere continuă – să gândească și totodată să emită idei-informații sub forma unor radiații active modulate ; dar, mai extraordinar, după procese energetice îndelungate, aceste „scânteii” aveau strania potență programatică de a deveni „conștiente” și de a-și etala o „voință”, modelând după propriile idei-informații particulele „mai inferioare”, din mediile precipitatelor din regiunile următoare, pe care le-au traversat apoi în timpi neștiuți, împinse de presiunea valurilor curgătoare de energie. Aceasta primă regiune spațială, uriașă, este cea a particulelor de natură spirituală – raiul originar – din care au tot plecat miriade de germeni spirituali către celelalte regiuni imense, străbătute de iradiația divină. În acest mod, Universul a fost populat treptat de miriade și miriade de „entități spirituale”, intrate în gigantul proces al evoluției cosmice.

În hăurile spațiale străbătute continuu de iradiația originară, s-au tot detașat apoi alte categorii de „precipitate”, pe care Abd-ru-shin. le-a denumit substanțe de „esențialitate”. Din acestea s-au format straturi protectoare cu care au fost „îmbrăcați” germenii spirituali ce străbăteau în periplul lor cosmic regiunile respective, pentru a putea rezista la condițiile modificate ale mediului pe care îl traversau ; astfel protejate, „scânteile spirituale” au ajuns – după parcurgerea unor distanțe fantastice – în regiunea celor mai grosiere particule, cea a universului material cunoscut de noi, în care vor avea posibilitatea să-și dezvolte potențele „adormite” de care dispun, printr-un îndelungat proces de evoluție spirituală.

ani, profesorul american Alan Guth (de la Massachusetts Inst. of Technology) a prezentat, cu multă publicitate, demonstrația privind existența cosmică a „antigravitației” ca forță distinctă. Savanții științei spirituale cunoșteau, deci, cu mult înainte această forță fundamentală !

Asupra felurilor de „precipitate” cosmice care au umplut zone imense cu diferite categorii de particule de o finețe deosebită – pe care unii inițiați le-au denumit generic ca fiind „materii subtile” sau „materii eterice” –, o indicație foarte interesantă ne-a oferit inițiatul român prof. Scarlat Demetrescu în volumul al doilea al operei sale¹⁵ – citată anterior. Conform elementelor informative primite de la o entitate invizibilă aflată pe o treaptă mai ridicată de evoluție, „materia fluidică” ce umple întregul cosmos s-ar împărți în trei categorii principale, rezultate din iradiația divină: „eterul spiritual” – din care s-au desprins scânteile divine (respectiv spiritele); „eterul captiv” – care, penetrând orice structură a materiei dense (solidă, lichidă, gazoasă), îi asigură vitalitatea energetică; „eterul liber” – care este mediul cosmic în care plutesc ca pe un ocean gigantic toate corpurile cerești, învăluind orice stea și orice planetă.

Fluidele captive și libere ar fi, la rândul lor, de două feluri: fizice și psihice.

Întrucât eterul captiv este antrenat în cele trei stări ale materiei dense, rezultă că vor fi trei feluri de fluid fizic captiv (solid, lichid și gazos).

Tot de trei feluri este și fluidul psihic, în raport cu regnul coabitat: mineral, vegetal și animal (inclusiv uman).

Este însă foarte interesantă specificarea obținută de inițiatul român cu privire la faptul că fluidul psihic liber este „hrana” corpului fluidic al ființei noastre; acest fenomen a fost confirmat de mulți clarvăzători, care au sesizat acest proces fizic prin permanentele contracții-dilatări ale corpului nostru invizibil; cititorul va putea, de altfel, să constate direct realitatea fenomenului respectiv, ilustrația acestei cărți redând „dovezi materiale” concludente.

Deși particulele fluidelor fizice și psihice nu se combină și nu interacționează între ele, coexistând în mod natural, atât în spațiul cosmic, cât și în atmosfera planetelor, autorul român a preluat și o altă informație foarte importantă pentru înțelegerea unor fenomene cu totul deosebite care vor fi descrise în această carte: entitățile mult evolute ale lumii invizibile pot efectua – în diferite scopuri – „amestecuri” ale fluidelor respective, obținând fluide fizico-psihice.

Aceste individualizări au și ele însă un caracter general, întrucât în cadrul fiecărei specii nominalizate mai sus există diferențiate – prin particule specifice care nu se combină între ele – câte alte trei categorii. În acest mod, tipurile de materii fine – eterice –, care există în parte și în mediul nostru apropiat, fără a le putea însă

15. Cam în aceeași perioadă în care germanul O.E. Bernhardt și respectiv englezoaica Alice Bailey transcriau textele cărților care le-au fost „transcomunicate”, profesorul român S. Demetrescu primea revelații la fel de importante tot de la o entitate invizibilă neștiută. Drept urmare, în anul 1939 a publicat trei volume ale operei sale *Din tainele Vieții și ale Universului*, care au fost reeditate în anii 1993 – 1994 la Editura Emet Art, Oradea.

detecta deocamdată din lipsa de aparatură adecvată, ar fi un multiplu de combinații estimat la 81 de variante de substanțe, sau poate chiar mai multe...

Din precizările obținute de prof. S. Demetrescu, fiecare corp ceresc trăgând o serie de fluide eterice care se întrepătrund cu atmosfera locală compusă din gazele unor elemente chimice specifice, și-a constituit și o serie de învelișuri sferice din astfel de fluide ; la Pământ, acestea depășesc cu mult altitudinea cunoscută a stratului atmosferic. Învelișul său de fluid eteric liber ar fi constituit din câte trei straturi principale de eteruri fizice și respectiv psihice ; sub acțiunea radiației cosmice, acestea ar avea o continuă emisie colorată proprie, sesizată adesea de unii clarvăzători : învelișul cel mai de jos – de deasupra solului – ar avea o culoare roșie ; al doilea înveliș principal ar avea o culoare albastruie, iar cel de al treilea, o culoare albă. Fiecare dintre aceste straturi sferice ar avea câte trei sub-zone mai evidente, cele inferioare având nuanțe mai întunecate. În acest mod, din cele nouă planuri distincte, noi, oamenii, ne-am desfășura existența într-un înveliș eteric de culoare roșie – mai închisă –, în care există totuși penetrări cu totul independente și din fluidele albastre și chiar din cele albe.

De fapt, fiecare dintre sub-zonele colorate conține mai multe diferențieri, fiind stratificate în raport cu felul particulelor fine care au fost atrase în timp de corpul planetei noastre ; astfel, după cum menționează inițiatul român, fluidul roșu variază de la nuanțele mai închise – de la nivelul solului – până la roz-deschis, în partea lui mai înaltă ; în mod similar, albastrul închis care urmează se deschide treptat până la azuriu, iar învelișul alb variază de la alb-mat în partea inferioară, până la alb-strălucitor în porțiunile cele mai înalte.

La fel cum diversele structuri din materie densă – sub cele trei stări – ale Pământului rețin fluide captive, și entitățile spirituale – fie încarnate, fie aflate în lumea invizibilă „de dincolo” – rețin propriul fluid psihic captiv ; la rândul său, și acesta este colorat, dar culorile și nuanțele depind direct de nivelul de evoluție a nucleului spiritual, al cărui fel de radiație este sursa care imprimă culoarea specifică (roșu, albastru, alb, în nuanțe extrem de variate).

Este deosebit de interesant de remarcat – în legătură cu acest număr de nouă sub-zone principale de fluide eterice – faptul că vechi populații din diferite continente (din India până în actualul Mexic) cunoșteau de milenii existența a nouă „ceruri” în care se duceau sufletele oamenilor după decesul trupului carnal. Această cunoaștere antică – pe care am prezentat-o în alt cadru¹⁶ prin exemplificări sugestive – indică un alt fapt fundamental : există o corelație logică între „calitatea” particulelor fluidului psihic captiv al fiecărui suflet și cea a fluidului eteric liber din mediul ambiant al „lumii de dincolo”, sufletul neputând să-și continue „viața” decât în

16. Gheorghită, F. : *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996.

sub-zona aceeași nuanțe de culoare ca cea a radiației proprii. (În fapt, fenomenul este cu totul natural, această „rezonanță” de natură energetică conducând legic la o selecție „stratificată” a sufletelor ce viețuiesc în „lumea de dincolo”, selecție care demonstrează perfecțiunea „justiției cosmice”: cine se aseamănă, se adună!). O dovadă elocventă a vechimii acestei cunoașteri este regăsirea ei în creștinismul timpuriu, așa cum o evidențiază și scrierile teologului¹⁷ Dionisie Pseudo-Areopagitul (sec. VI e.n.):

„... cel care ne-a inițiat în cele divine le împarte în trei grupări triadice... Căci revelația Sfințelor Scripturi, spune el, ne-a lăsat, ca tradiție, că tronurile cele mai sfinte și ordinele cu ochi mulți și aripi multe, denumite în lumea ebraică heruvimi și serafimi, se află în chip nemijlocit în cea mai mare apropiere de Dumnezeu... Cea de-a doua triadă, afirmă el, este cea formată din: domnii, stăpâniri și puteri. În sfârșit, a treia și cea de pe urmă din ierarhiile cerești, spune că este cea a îngerilor, a arhanghelilor și a începătorilor.”

Chiar și marele poet italian Dante Alighieri avea să pună în evidență, peste câteva secole, această veche tradiție creștină a celor „nouă ceruri”, în cadrul monumentalei opere *La Divina Commedia*.

În secolul XX, în special în prima sa jumătate, ne-au fost oferite reactualizări de mare amploare ale unor cunoașteri din vechime, în mare parte pierdute din memoria popoarelor sau deformate adesea de-a lungul secolelor¹⁸. Unul dintre „aleșii” care au beneficiat de astfel de comunicări în cadrul „acțiunii concertate” din perioada respectivă a fost și pictorul francez P.-E. Cornillier, prin intermediul tinerei medium Reine. Iată cum relua cercetătorul francez René Sudre¹⁹ comunicarea privind realitatea existenței celor nouă planuri principale ale „lumii umane de dincolo”, la care fusese adăugat și un prim plan suplimentar – cel mai inferior – al animalelor :

„După spusele medium-ului d-lui P.-E. Cornillier, „Lumea de dincolo” s-ar împărți în zece sfere. Prima conține sufletele

17. Dionisie Pseudo-Areopagitul : *Ierarhia cerească* – Ed. Cartea Românească, Chișinău, 1932.

18. Secolele XIX și în special XX au fost „reper de timp” în care lumea invizibilă a trecut la ample acțiuni de dezvăluire a existenței și respectiv a imenselor sale posibilități de manifestare. Dacă spre sfârșitul veacului trecut metoda folosită a fost aceea a „ședințelor de spiritism” (care s-au depreciat în mod rapid), în prima jumătate a actualului secol s-a trecut la metoda transmiterii prin intermediul diferiților medii sau direct, prin selectarea unor persoane dotate pentru psiho-scriere sau preluare telepatică a comunicărilor. În numeroase țări din lume s-au derulat zeci de „contactări” prin care s-a oferit o adevărată literatură inițiativă modernizată. Într-un atare context, francezul P.-E. Cornillier a obținut – în cursul câtorva zeci de ședințe –, prin mediumul Reine, revelații foarte utile, pe care le-a publicat în cartea *La survivance de l'âme* – Ed. F. Alcan, Paris, 1927.

19. Sudre, R. : *Traité de Parapsychologie* – Ed. Payot – Bibl. Scientifique, Paris, 1956.

animalelor, a doua spiritele umane cele mai tinere – care se încarnează fără a fi devenit conștiente încă. A treia și a patra rețin dezîncarnării care mai au afinități pentru Pământ. Începând de la sfera a cincea, spiritele nu mai comunică direct cu cercetătorii metafizicieni ; acestea posedă vederea astrală și nu doresc decât să se ridice în ierarhia spirituală. Spiritele din sfera a șasea nu mai sunt supuse reîncarnării, care acolo este facultativă. Sferele a șaptea și a opta aparțin spiritelor superioare, iar a noua și a zecea aparțin spiritelor-lumină, care sunt ghizii evoluției.”

Nu mult timp după această comunicare, inițiată engleză Alice A. Bailey avea să transcrie ani de-a rândul impresionantele revelații ale Maestrului Djwal Khul-Tibetanul, care s-au constituit într-o adevărată enciclopedie (24 de volume) a reactualizării moderne a unor ample părți din „știința spirituală”. Or, în volumul 5 al ciclului parțial *Traité sur les sept rayons* (Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988) este prezentată mult mai explicit diferențierea calitativă a „lumii de dincolo”, în cadrul acelorași nouă planuri majore de existență în medii ambiante eterice ; criteriul de selecție comunicat de Maestru este mereu neschimbat – cunoscut din vechime : nivelul de evoluție spirituală individuală, care conduce la obținerea în timp a unor trepte de inițiere și, în mod corespunzător, la obținerea unor potențe psiho-energetice din ce în ce mai ridicate. Treptele de inițiere corespunzătoare celor nouă planuri sunt descrise astfel :

- inițierea I : ființele umane care se eliberează de dominarea trupului și a dorințelor,
- inițierea a II-a : ființele eliberate de dominarea naturii emoționale și a sensibilității egocentrice a sinelui inferior,
- inițierea a III-a : eliminarea de dominarea personalității egocentrice și folosirea mentalului ca instrument major,
- inițierea a IV-a : eliberarea de interesele sinelui și trecerea către o stare de conștiință orientată spre universalitate,
- inițierea a V-a : eliberarea de „orbirea” terestră și descoperirea puterii Voinței asupra materiilor eterice și a materiei dense. Renunțând la corpul astral, ființa rămâne numai cu „trupul de lumină”, putând să-și materializeze însă orice trup și orice obiect (inclusiv OZN !). Aceste ființe devin Maeștri ai Întelepciunii.
- inițierea a VI-a : eliberarea de necesitatea reîncarnării pe Pământ,
- inițierea a VII-a : eliberarea de viața proceselor și a fenomenelor materiale,
- inițierea a VIII-a : trecerea la o nouă stare de conștiință și de percepere cosmică,
- inițierea a IX-a : eliberarea de orice antrenare către straturile planului fizic cosmic al vieții planetare.

Aparent, se conturează totuși o confuzie între diferitele texte, datorită faptului că unele specifică existența a nouă „ceruri”, pe când altele descriu numai șapte niveluri majore de existență în marea lume invizibilă. Astfel, de exemplu, inițiatul român Adam Ramon – în cartea sa *Sfere cerești* (Ed. Emet Art, Oradea, 1994) – evidențiază concret principiile de selecție logică în raport cu nivelul evoluției spirituale, doar în cadrul a șapte „inele” fluidice în jurul Pământului (fiecare având câte șapte sub-planuri specifice). În realitate, descrierile sale corespund într-un tot cu cele ale Maestrului Djwhal Khul sau ale mediumului Reine, lipsindu-i numai ultimele două planuri existențiale; or, cititorul poate remarca direct că, în fond, aceste două ultime nivele, aceste ultime două inițieri, se referă de fapt la ființe spirituale care s-au desprins cu totul de viața planetară, conectându-se la o altă percepere cosmică, printr-o stare de conștiință, mult superioară nivelurilor terestre... Acest aspect era de fapt bine cunoscut încă din milenii trecute și însăși textul citat al teologului Dionisie Pseudo-Areopagitul îl pune în evidență: în părțile cele mai înalte ale celor nouă planuri se află heruvimii și serafimii... În restul celor șapte planuri, mult mai terestre, în care își desfășoară existența invizibilă și cu totul lipsită de moarte miliarde de ființe spirituale umane²⁰ fără trup din materie organică, cititorul nu va găsi diferențe de conținut, ci doar de termeni folosiți de diferiți autori, care prezintă în fapt una și aceeași realitate fundamentală... Și toate aceste scrieri, toată această „năvală” de comunicări și mesaje, toate vin să ne demonstreze că a sosit timpul ca întreaga lume să cunoască impresionanta realitate a coexistenței noastre cu o lume mult mai mare, în care există numeroase ființe evaluate cu puteri extraordinare...

Cum arată cei de „dincolo”

Dintotdeauna oamenii au dorit „să vadă” cu ochii lor cum arată sufletele după ce trupurile decedaților au fost îngropate sau incinerate. Satisfacerea curiozității nu le-a fost oferită însă muritorilor, întrucât omenirea terestră nu s-a aflat niciodată la nivelul de înțelegere a sensului existenței sale cosmice, respectiv la nivelul de evoluție necesar să justifice acest „dar”. Rareori au existat unele persoane care au binemeritat și care au beneficiat discret de darul respectiv. Separat de acestea, au survenit însă unele „demonstrații” sau întâmplări, în care diferiți oameni s-au aflat față în față cu „fantomе”, din care unele au intrat și în legendă prin persistența lor

20. În ambele volume ale cărții sale *Maitreya's Mission* (Ed. Partage, Londra, 1986), inițiatul englez B. Creme specifică o impresionantă informație primită de la Maestrul său, privind existența a cca. 60 miliarde de ființe umane în spațiul globului nostru terestru. O cifră relativ asemănătoare o menționase și Abd-ru-shin în *Mesajul Graalului*.

în timp (fig. 4); de multe ori nu era vorba propriu zis despre ființele respective rămase fără trup din carne, ci doar despre trupurile lor eterice, care după câteva luni sau săptămâni aveau să se destrame. Au existat totuși, din când în când, și apariții tulburătoare ale unor ființe „minunate”, ale căror manifestări au influențat concepțiile a mii, sute de mii, milioane de oameni²¹; în astfel de cazuri se iveau din invizibil ființe umane cu „trup de lumină” care erau în general văzute de grupuri restrânse de martori, dar care, după dispariții subite, deveneau venerate de mulțimi întregi, atrase la diverse „miracole”, admirabil realizate de cei din lumile nevăzute. Importanța acestor apariții este într-adevăr deosebită, întrucât, așa cum indica și Maestrul Djwhal Khul, numai ființele foarte evaluate ale lumii de dincolo – și anume începând de la a cincea inițiere – obțin capacitatea de a-și forma prin proprie voință „trupuri din lumină” asemănătoare cu ale noastre, dar din materii subtile! Este totuși de remarcat un fapt straniu: când la astfel de apariții asistau grupuri de martori (ca, de exemplu, la aparițiile materiale din La Salette – în 1846, de la Lourdes – în 1851 – etc.), marea majoritate a celor de față nu vedeau nimic! În realitate, se întâmpla același fenomen fizic ca și cel relevat la transcomunicări: nu toate persoanele pot stabili o legătură cu ființele din lumea invizibilă, întrucât la unii oameni nivelul vibrațional individual poate diferi foarte mult de cel al ființelor nevăzute și nu intră „în rezonanța” necesară recepției. Iată, de exemplu, cum explica inițiatul englez B. Creme (v. nota 20) felul și sensul aparițiilor de ființe luminoase:

„Viziunile Fecioarei Maria sunt de două tipuri principale: unele realizate în însăși mentalul credincioșilor de către anumiți Maeștri sau de discipoli care lucrează plecând din planuri subtile, iar altele sunt emanații astrale. Altfel spus, anumite viziuni sunt de natură astrală, emanând din dorințe astrale și emoționale: oamenii doresc să o vadă pe Fecioara Maria, ei doresc să fie ajutați și aceste dorințe se concretizează prin viziuni astrale. Există totuși și viziuni care provin de la Ierarhia Maestrilor, atunci când aceștia consideră necesar să întrețină anumite talismane. O viziune a Fecioarei Maria este un astfel de talisman, la fel cum este, de exemplu, giulgiul sfânt din Torino. Există multe manifestări de acest gen. Ele sunt reale, chiar dacă alte viziuni nu sunt, rămânând simple emanații sau proiecții astrale.”

Din timpuri neștiute, unii oameni au văzut când și când, în aer, la diferite înălțimi, forme luminoase rotunde, de dimensiuni suficiente de reduse (fig. 5A și 5B), uneori chiar de culori variate. De

21. După o serie de apariții ale unei „frumoase copile” luminoase – în anul 1851 –, descoperindu-se calitățile vindecătoare ale apelor unui izvor indicat de aceasta, s-a dus vestea că în localitatea franceză Lourdes vine repetat Fecioara Maria. Numărul pelerinilor a crescut în mod constant, ajungându-se la milioane de oameni anual; în 1974 au fost înregistrați 3489055 pelerini și bolnavi care au venit acolo, având o credință profundă.

obicei, în secolele anterioare, astfel de prezențe erau considerate ca fiind „semne cerești”. Mai târziu, unii cronicari și le-au apreciat a fi comete sau chiar aștri, fără a sesiza însă că „formele luminoase” apăreau și dispăreau subit, se deplasau și staționau în mod ciudat. Astfel de exemple regăsim în numeroase texte antice și medievale, fără ca oamenii să fi înțeles semnificația straniilor prezențe. Autorul englez W.R. Drake a publicat în ciclul de volume *Gods and spacemen in the ancient time*²² numeroase consemnări de acest fel ; iată un extras dintr-un text antic foarte sugestiv, reluat într-o scrisoare a eruditului autor grec Plutarh :

„... De aceea, mulți au crezut că rezultatul s-a datorat intervenției divine... Au fost unii care au declarat că Dioscurii (Castor și Pollux) au apărut deodată ca două stele gemene, de o parte și de alta a navei lui Lysandru, strălucind deasupra cârmei tocmai atunci când acesta se îndrepta spre dușman.”

Este evident că nu poate fi vorba aici nici de aștri, nici de „fulgere globulare”, nici de „focul Sf. Elme” care se formează pe timp de furtună la vârful catargelor ; era cu totul „altceva”, care a fost pus pe seama unor prezențe divine. Probabil că, în secolele anterioare, o imagine ca cea din fig. 6 ar fi fost interpretată în mod similar ; în zilele noastre însă, după tot felul de explicații improvizate și nedocumentate care sugerau diferite fenomene atmosferice, vorbim despre stranii globuri radiante, având un comportament inteligent, care se evidențiază ca aparținând unei alte lumi terestre...

Abia acum două secole o minte genială începuse să bănuiască un atare adevăr fundamental, fără să cunoască însă elemente comparative sau elemente ale științei spirituale care să-i permită o interpretare realistă. Fire de cercetător înăscut, marele om de cultură care a fost germanul Johann W. Goethe a avut parte în una dintre călătoriile sale de un spectacol care friza fantasticul ; iată cum descrie el însuși straniul tablou, văzut din poștalion :

„Într-o vale îngustă de la dreapta drumului, am văzut subit un fel de amfiteatru iluminat în mod minunat. Într-un spațiu cu formă de canal, străluceau nenumărate lumini mici, așezate ca treptele, unele mai sus decât altele ; și ele străluceau atât de tare, încât ochiul îmi era orbit. Dar mai tulburător, în această vizionare, era faptul că luminile nu stăteau fixe, ci se săltau de ici colo, mergeau de sus în jos și viceversa, în toate direcțiile. Totuși, cea mai mare parte dintre ele rămâneau pe loc și radiau... Rămâne acum de știut dacă acolo era un sălaș de spiriduși sau o adunare de creaturi luminoase, și eu nu aș ști să decid.”

În secolul XIX, leagănul științei moderne, numeroasele descoperiri ale științei conducând la primele invenții tehnice de amploare,

22. Din cadrul ciclului respectiv, a fost editat și în limba română un prim volum, având titlul *Australii în antichitate*, la Ed. Polirom, Iași, 1996 ; vor fi editate probabil și alte volume aflate în curs de traducere.

au generat o emulație deosebită în toate domeniile de cercetare ; în acest cadru, diferiți savanți sau chiar „amatori” au abordat și fenomenele considerate paranormale – denumite pe atunci cu termenul aristotelic de „fenomene metafizice”. În Europa și apoi în Statele Unite au proliferat astfel numeroase „cercuri spiritiste”²³. Deși în majoritatea cazurilor în care se derulau astfel de experiențe domina amatorismul – care nu putea conduce la rezultate valabile²⁴ –, grupurile care lucrau cu seriozitate și cu dorința sinceră de lărgire a cunoașterii umane au obținut totuși documentări valoroase. La cercurile cu tendință de scientizare, punându-se accent pe stimularea controlată a aptitudinilor naturale suprasenzoriale – atât ale experimentatorilor, cât și ale medium-urilor riguros selectate – au survenit uneori surprize : apariția și manifestarea inteligentă a unor globuri strălucitoare, care doreau să-și demonstreze prezența în public ! Iată un caz semnificativ reluat de cercetătorul francez René Sudre (v. nota 23), la care erau martori persoane recunoscute ca fiind de o obiectivitate deosebită în observările și descrierile faptelor :

„Împreună cu pastorul englez Stanton Moses, dr. Speer a văzut treizeci-patruzeci de sferoizi luminoși ieșind din parchet, fiecare având mărimea unei portocale. Și iată că unul dintre aceștia s-a așezat pe masă și a început să producă lovituri puternice, ca și cum ar fi fost date cu piciorul unei lămpi ! Culoarea lor – a sferoizilor – era variabilă ; când albăstrui, când verzuie. Maxwell le-a văzut la Eusapia ca scânteii nedefinite, având în general contururi estompate, fiind adesea ca niște mici globuri strălucitoare sau chiar ca niște limbi de foc, ori ca picături de Batavia răsturnate. El a declarat că «este imposibil» sau chiar absurd, după ce le-ai văzut o singură dată, să le mai compari cu fosforescențe artificiale”. Crookes, cu întreaga sa autoritate de fizician-chimist, a declarat că aceste lumini sunt de neimitat.”

Este într-adevăr tulburător să vezi apărând subit, la nivelul pardoselii sau în aer, o mulțime de globuri radiante neștiute care, ca să completeze demonstrația, mai produc și bătăi ritmice într-o masă, fără a dispune însă de nici un obiect contondent... Poate totuși că nu e mai puțin tulburător să afli că, în zilele noastre, la o

23. Castellan, Y.L. : *La Parapsychologie* – Ed. Presse Universitaire de France, Paris, 1955.

Sudre, R. : *Traité de Parapsychologie* – Ed. Payot – Bibl. Scientifique, Paris, 1956.

24. Din diferențierile calitative ale planurilor „lumii de dincolo”, cititorul a remarcat desigur că prima sferă de deasupra solului terestru este locul de ședere al sufletelor umane cel mai puțin evaluate, cele mai inferioare. De aceea, la majoritatea experimentelor spiritiste cu amatori curioși, au tot apărut acele „spirite înșelătoare”, care își băteau joc de experimentatori, în special prin informații greșite. Din textul anterior, cititorul a putut să constate că în zilele noastre „lumea de dincolo” folosește atât alte metode, cât și un control mai riguros al comunicărilor, acestea fiind oferite prin entități din planul al treilea, sub dirijarea unei entități și mai evaluate, ce coboară din planuri superioare.

discuție publică pe astfel de teme, grupul de oameni din sală a fost „survolat” – în mod indubitabil – tot de o „echipă” de peste patruzeci de globuri radiante „inteligente”, care au rămas însă în invizibil ! Iată în acest sens un document fotografic total obiectiv și impresionant ca evidență faptică – dar și ca fenomen energetice necunoscut – care a fost obținut în România (fig. 7), în infima fracțiune de timp a expunerii unui blitz.

Dacă în perioada secolului XIX, când se încerca o lărgire a cunoașterii umane asupra realității lumii invizibile prin intermediul „cercurilor spiritiste” – cu toate dezavantajele sale –, se prezentau numai „demonstrații” fără explicații, nu după mult timp a urmat o primă perioadă de clarificări. În voluminoasa colecție de consemnări ale comunicărilor transmise la începutul secolului XX de entitatea superioară Vettellini, prin intermediul tinerei-medium Reine, francezul P.-E. Cornillier obținuse următoarele lămuriri ²⁵ :

„... revin la problema corpului ei fluidic. Cer Reinei să-mi facă o descriere a ceea ce poate vedea prin ea însăși... S-ar putea duce cu trupul ei fluidic prin atmosferă și s-ar întoarce apoi aici, dar Spiritele mici și răutăcioase îi fac o barieră și o dau îndărăt, ea neavând acum forța necesară să le comande, așa cum va face mai târziu...

Vede aceste spirite ca pe niște licurici, ca pe ceva vaporos – mai luminat la partea superioară – și numai când se apropie ca să-i vorbească, iau formă omenească. De obicei, materializarea se face numai pentru partea superioară a corpului... «Ele nu au trup. Am văzut mai întâi licăriri venind și plecând, apoi aceste licăriri, acești aburi luminoși, au căpătat o formă, puțin câte puțin.»

În legătură cu acest mod obișnuit al entităților din lumea invizibilă de a se materializa numai la partea superioară a „trupului” lor uman, ca o exemplificare a realității categorice a unor astfel de fenomene, iată un document fotografic obținut două decenii mai târziu în Anglia : capul materializat din „abur luminos” al scriitorului britanic Sir Conan Doyle a fost impresionat pe un clișeu în prezența soției sale – (fig. 8A) –, dar fără a fi fost văzut de celelalte persoane din grup. (Acest clișeu reprezenta, de fapt, o împlinire a promisiunii făcute soției, că după deces îi va demonstra că rămâne totuși viu.)

Un document fotografic asemănător a fost obținut de biologul Al. Sift – cu totul întâmplător – în plin peisaj natural, la 16 septembrie 1973, pe pajiștea care extinde lunca Someșului Rece în vestul municipiului Cluj-Napoca (fig. 8B). Nici aici persoanele de față nu au observat materializarea aceluși cap uman în fața tufișului din apropiere. (În cartea *Lumi invizibile* am prezentat și un alt document fotografic obținut tot întâmplător de biologul Al Sift, în care un același gen de materializare parțială a unui cap uman fusese înregistrată doar de pelicula fotosensibilă, fără a fi observată vizual ;

25. Cornillier, P.-E. : *La survivance de l'âme*, Ed. Alcan, 1920.

acest al doilea clișeu, expus la 12 aprilie 1974, a surprins neobișnuitul fenomen printre ramurile copacilor de la liziera pădurii Hoia-Baciu.)

Referitor la astfel de documente fotografice, autorul român N. Porsenna îl cita, cu jumătate de veac în urmă²⁶, pe francezul Gabriel Daluaune (autorul cărții *Apparitions matérialisés*), care preciza cu autoritatea unei documentări extinse : „Locuitorii lumii invizibile au pus totul în acțiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu ; iar când nu se mai pot materializa în mod obiectiv, fotografia a demonstrat că existența lor continuă în cuprinsul spațiului...”

Dar iată ce spunea medium-ul Reine despre globurile de „aburi luminoși” pe care le vedea în mod direct în starea de detașare hipnotică a corpului său astral – în relatarea lui P.-E. Cornillier :

„Pare că ar vedea forme. Numără până la unsprezece din acestea. Discutând despre culori, atribuie cuiva culoarea roșie, dar contestându-i-se aprecierea, recunoaște până la urmă că e numai roșiatică.

... Probabil că e înconjurată de spirite. Unele o ating, o ciupesc și ea se plânge că îi sunt penibile asemenea familiarității : «Sunt reci aceste atingeri. Sunt neplăcute. Am impresia că sunt atinsă de niște melci».

... Vettellini, neputând să o facă să iasă, a făcut-o în schimb să vadă în încăpere diferite categorii de Spirite.

Întâi : Spirite având o lumină roșiatică (despre care auzisem anterior crâmpie de discuție). Acestea sunt spirite inferioare, pe care trebuie să le evite întotdeauna (n.a. : pentru exemplificare a se vedea fig. 9A și 9B).

A doua categorie : Spiritele care apar ca niște licăriri albastre, dar de un albastru cu totul special, albastrul cerului curat, intens luminos (n.a. : pentru exemplificare, a se vedea fig. 10A și 10B). Acestea sunt spirite evolute, spirite prietene, pe care Vettellini le trimite uneori să o ajute, să o învețe, să o conducă. Albastrul lor nu seamănă deloc cu dublul celor vii (n.a. : e o referire la unul din straturile auri umane) sau al spiritelor obișnuite. La acestea e mai curând un cenușiu întunecat, pe când albastrul prietenilor lui Vettellini e clar și strălucitor.

În fine, a treia categorie este aceea a spiritelor cu totul albe, de un alb strălucitor. (n.a. : pentru exemplificare, a se vedea fig. 11).

... Aceste spirite luminoase sunt mult mai rare, și Vettellini i-a dat posibilitatea să le vadă (de fapt, să ia cunoștință de ele printr-o imagine subiectivă, creată de el) doar pentru a-mi face cunoscută existența lor. Vorbim apoi despre spiritele albastre.

Maestrul spune că acestui grad de evoluție îi aparțin unele Spirite care vin în mod voluntar să se întrupeze pe Pământ, alegând o viață care le va permite să dea exemple mari. Categoria spiritelor albe nu ar putea da asemenea educatori,

26. Porsenna, N. : *Aparițiuni* – Ed. Cugetarea, București, 1946.

întrucât ele nu mai sunt în condițiile fizico-chimice necesare reîncarnării pământești.

... Cu toate acestea, ele influențează ființele și evenimentele planetei noastre – prin mijloace indirecte –, folosind ca intermediari Spiritele albastre. Totuși, în cazuri foarte importante, ele ar putea să acționeze în mod direct, producând imagini sau reprezentări ale formei lor sau ale altui personaj (n.a. : este vorba de „aparițiile miraculoase” și de alte demonstrații similare), prin care ar voi să impresioneze oameni.

... Deodată l-a văzut pe Vettellini care o aștepta acolo, ca să-i arate locuitorii spațiului eteric.

... Spațiul în care se afla ea era un furnicar de Spirite având diferite nivele de evoluție, ușor de identificat după culorile lor. În această regiune nu se găseau totuși nici Spirite prea inferioare, nici Spirite cu o evoluție superioară. Cele neevolute se află în atmosfera care ne înconjoară, în timp ce Spiritele foarte evolute – dimpotrivă – se află în regiuni mai îndepărtate de planeta noastră.

... Nu o satisfac nici cuvintele „scântei, flăcări, licăriri, ceață fluorescentă, limbi de foc”. I se pare că termenul de „unde luminoase, limbi de aer colorat și vibrant” ar exprima mai bine cele văzute... În general, forma lor ar fi alungită (n.a. : pentru exemplificare, fig. 12) și de mărirea unei mâini mari (n.a. : vezi fig. 13A și 13 B); ele comunică prin emisii, impresii vibratorii. Această formă luminoasă (n.a. : vezi fig. 14) conține Spiritul – conștiința, voința –, toată ființa umană în puterea ei.

...Vettellini a mai dorit ca Reine să observe fenomenul creării imaginilor și reprezentărilor, prin care Spiritele impresionează uneori – în mod subiectiv – pe oamenii întrupați...”

Se pare, totuși, că forma alungită menționată de medium-ul Reine și înregistrată de fotografiile documentare – ca cele din ilustrațiile indicate – ar corespunde surprinderii entităților respective în timpul deplasării. În mod normal, în staționare, așa cum specifică și motto-ul acestui capitol și cum ne arată marea majoritate a fotografiilor documentare, forma entităților care populează lumea de dincolo este sferică. Dar, funcție de „acțiunile” lor, acestea își pot modifica forma cu ușurință, cele foarte evolute putând să-și creeze prin propria voință orice formă, orice trup ar dori...

Înmulțirea spectaculoasă a înregistrărilor fotografice – în mare majoritate obținute cu totul întâmplător –, care au surprins în numeroase locuri din lume prezențe și manifestări ale entităților nevăzute, confirmă pe deplin concluzia atât de semnificativă a autorului francez G. Delaune : „Locuitorii lumii invizibile au pus totul în acțiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu !” Și într-adevăr, în special în acest secol XX, asistăm la cele mai variate „procedee” prin care ni se demonstrează realitatea fundamentală a lumii paralele, atât de apropiată de noi ; începând de la „apariții miraculoase” vechi de milenii și înregistrate cu sutele numai în secolul trecut și în cel actual, trecând la „ședințele

de spiritism”, la comunicări telepatice de o amplă valoare informațională, apoi la mesaje poleite cu o aparentă origine extraterestră și completate cu trucaje bine concepute, ajungând la „transcomunicări” înregistrate pe benzi magnetice ori chiar transpuse în imagini pe diferite ecrane, gama de metode a fost completată cu numeroase și diverse înregistrări fotografice. Deci, prin mijloace tehnice și psihice diferite, accesibile multîmilor de oameni ai secolului XX, ni se oferă tulburătoare demonstrații privind o realitate fundamentală, aparent necunoscută. Doar o inerție și un conservatorism specifice nivelului inferior de evoluție fac ca marea majoritate a oamenilor să fie încă puternic ancorată în mărunte concepții materialiste și să nu observe eforturile făcute de lumea invizibilă pentru a ne îndruma către „ceva”: recunoașterea coexistenței în spațiul terestru cu alte miliarde de ființe umane, care se deosebesc de noi prin compoziția materiei trupurilor lor și care sunt deci supuse altor legi fizice! O acceptare generală a acestei realități, în fapt atât de necesară, ar impune într-adevăr o importantă schimbare în gândirea și comportamentul întregii omeniri. Acesta este, în fond, scopul urmărit de către cei „de dincolo”; din păcate, tocmai acest lucru îl evită și îl tot amână inerția și conservatorismul, atât de lipsit de perspectiva sensului existenței noastre planetare... Cu toate acestea, înregistrările fotografice se adună mereu, oferind informații valoroase celor care înțeleg să le cerceteze fără idei preconcepute.

În deceniile trecute, imprimarea sporadică și cu totul întâmplătoare a unor globuri radiante pe pelicule fotosensibile a surprins atât pe cei care au expus clișeele respective, cât și pe diverșii specialiști consultați; cu toții erau însă lipsiți de informațiile necesare unui domeniu documentar incipient. Drept urmare, după primele publicări izolate ale sesizării unor „fenomene atmosferice ciudate”, unii meteorologi și fizicieni au lansat, la nivelul anilor '50 și '60, mult prea ușor, o explicație cu alură științifică, dar nesustținută faptic: sferoizii radianți fotografați ici și colo, nu ar fi decât „fulgere globulare”. Dar, mai mult, pentru a explica în același mod unele înregistrări și mai ciudate, acelea ale unor trasee având o ritmare a radiației (fig. 15), înregistrate de peliculele fotografice, a fost inventat un termen nou – din păcate pseudo-științific²⁷ – „fulger globular pulsator” sau „perlat”. Treptat, diverși cercetători au sesizat totuși imposibilitatea unei realimentări energetice a fulgerelor globulare după ce acestea „s-au stins” – fenomenul luminos „corona” neputând fi reactivat –, astfel că ipoteza simplistă a pulsării (cu stingeri și reaprinderi repetate) a fost eliminată.

Constatându-se evidenta neconcordanță între „fenomenele” ciudate fotografiate și ipoteza înregistrării de fulgere globulare, generate numai la furtuni foarte puternice, numeroși investigatori ai feno-

27. Jakubowski, J. L.: *Trăsnetul ingenunchiat* – traducere – Ed. Științifică, București, 1961.

menelor enigmatice au lansat o ipoteză mult mai greu de verificat : straniile globuri sau ovoizi radianți – uneori văzuți, dar în general descoperiți pe clișee ulterior – ar fi OZN-uri! Drept urmare, în avalanșa de articole, cărți, videocasete, filme și albume privind „prezența OZN”, au tot fost publicate numeroase imagini de globuri radiante considerate mult prea ușor a fi nave extraterestre strălucitoare. Decenii de-a rândul, fotografii ca cele din fig. 16 au fost prezentate ca fiind uimitoare aparate de zbor sosite din alte sisteme solare (din lipsa unui documentar fotografic mai extins, însumi căzând în această „capcană” în urmă cu un sfert de veac); în realitate, după acumularea unui material comparativ mai bogat, s-a putut constata că, de fapt, clișeele respective înregistraseră diferite globuri radiante. Literatura ufologică este și astăzi plină cu astfel de interpretări, întrucât mulți dintre autori și investigatorii domeniului nu au sesizat încă fondul veridic al manifestărilor lumii paralele invizibile. Însăși oferirea de către NASA, spre cunoaștere publică, a câtorva dintre numeroasele fotografii și filme obținute de astronautii americani asupra unor prezențe radiante stranii, care se deplasau în spațiul extraplanetar în mod evident inteligent (fig. 17), ori chiar în apropierea solului lunar (fig. 18), a stimulat și mai mult interpretarea respectivă²⁸.

Totuși, pe măsură ce unii ufologi au obținut tot mai multe informații și tot mai multe înregistrări fotografice – din întreaga lume –, iar unele grupuri de investigatori au dispus și de aparatură de analizare a clișeelelor, obiectivitatea interpretativă i-a obligat să elimine ipoteza „OZN strălucitoare”... Astfel, de exemplu, cercetătorii de la onestul grup american „Ground Saucer Watch” – din statul Arizona –, analizând tehnic fotografia obținută de tânărul canadian Michel Imbeault asupra unui „șir indian” de prezențe strălucitoare (fig. 19), a respins²⁹ interpretarea publicată de numeroși autori a unei „defilări a flotele de OZN-uri”.

Obținerea de către un biolog din municipiul Cluj-Napoca – în condiții în general întâmplătoare – a unui număr deosebit de mare de înregistrări fotografice asupra unor prezențe radiante stranii a oferit – în primul rând unor investigatori din România, și apoi unora din străinătate – dezvăluirea treptată a unei realități impresionante: cea mai mare parte a imaginilor de OZN-uri luminoase publicate în reviste și cărți de specialitate ufologică nu sunt OZN, ci înregistrări ale diferitor entități ale lumii invizibile coexistente! Pionierul acestei noi categorii de evidențe – pe cale fotografică – care veneau să completeze gama atât de variată a metodelor utilizate de lumea de dincolo, a fost biologul Al. Sift. Dotat cu o sensibilitate deosebită, și anume pentru un domeniu de vibrații mai extins decât cel al fiziologiei umane obișnuite, vedea încă de copil

28. Barattinii, G. : *Gli UFO e la NASA* – „Notiziario UFO”, Nr. 2/1978, Roma.

29. „Canadian UFO Report”, No. 6/1978, Duncan B. C.

ceea ce restul oamenilor nu puteau sesiza : existența și deplasările diferitor entități luminoase, având forme globulare. Mai târziu, ca elev, a descoperit în pădurea Hoia-Baciu (din vestul capitalei transilvane) faptul că prezențele luminoase neștiute produceau și efecte stranii, care pe atunci nu le putea înțelege. Dar ajuns biolog (într-o unitate de cercetare clujeană), și-a pus în practică visul tinereții – în fapt, rolul care îi era hărăzit. Timp de mai mulți ani, mergând în timpul liber în zona vestică, spre care din tinerețe se tot simțea atras, a făcut fotografii, mii de clișee, în direcțiile în care i se părea că vede sau că „simte” ceva. Și într-adevăr, din sutele de filme expuse de-a lungul anilor '60-'70, pe zeci de clișee au fost înregistrate prezențe și fenomene cu totul extraordinare : acumulări și curgeri neorganizate ale unor tipuri de materie diferite de cea cunoscută de noi (fig. 20 și fig. 21A și B), precum și mai multe categorii de entități globulare radiante în invizibil :

- globuri având o imagine „albă” – fig. 6, 22, 23, 24
- globuri albe având ciudate halouri întunecate – în fig. 25, 26, 27
- globuri întunecate – fig. 28, 29
- figuri de capete umane materializate, fără trupuri – fig. 8B, 30
- siluete de animale și de ființe umanoide invizibile – fig. 31, 32
- prezențe și manifestări ale unor fenomene ciudate – fig. 33 și fig. 34

Înțeles doar de soția sa, Viorica, și intuind importanța deosebită a documentarului pe care îl obținuse cu pasiune, dar și cu mari eforturi materiale și chiar sacrificii, la un moment dat m-a căutat și mi-a solicitat concursul pentru interpretarea mai extinsă și prezentarea publică a tezaurului său. În acest sens, mi-a transmis treptat o bună parte a înregistrărilor, foarte interesante, pe care le obținuse, relatându-mi pe larg, pentru fiecare document în parte, condițiile în care a expus clișeele, experiențele suplimentare pe care le imagina ca necesare, precum și considerațiile personale ; totodată, m-a antrenat în unele dintre investigațiile sale de factură biologică dintr-o porțiune – relativ restrânsă – din pădurea Hoia-Baciu, în care el identificase o zonă cu o „activitate” mai intensă a diferitor ființe din lumea invizibilă. Am putut să constat alături de el anumite carbonizări foarte ciudate ale crengilor mai joase și ale unor porțiuni din tulpinile arborilor din zona respectivă, unde biologul obținuse atât înregistrări repetate ale unor prezențe invizibile, cât și ale unor neobișnuite emisii energetice (fig. 34 A și B). Pentru a studia mai detaliat astfel de fenomene, el a conceput o metodă originală (repetată ulterior și de alți investigatori ai „zonei active”), și anume ascunderea sub frunzișul uscat a unor bucăți de pelicule fotosensibile – de diferite categorii –, protejate și ecranate în moduri variate. Având în vedere complexitatea fenomenelor constatate în pădure (pe care le-am verificat în mod separat ca veracitate), am obținut o anumită colaborare a unor fizicieni de la Institutul de Fizică Atomică și de la Universitatea din Cluj-Napoca. Aparatele

fine de măsură a radiațiilor și a câmpurilor electromagnetice cu care aceștia au venit în mod repetat să investigheze zona nu au arătat însă nici o indicație deosebită; și totuși, structurile vegetale din porțiunea respectivă de pădure prezentau evidente afectări, ca din partea unor radiații dure, similare unor expuneri la radiații gamma de o intensitate relativ redusă...

Documentarul fotografic obținut, cu pasiunea și migala cercetătorului, de către biologul Al. Sift era într-adevăr surprinzător prin noutatea și prin conținutul său fenomenologic, impunând prin obiectivitatea sa o constatare categorică: în mediul natural terestru, există în mod real și alte feluri de materie, precum și alte categorii de ființe – umane și animale –, constituite din alte substanțe, în general invizibile; existența și manifestările acestora se bazează pe procesele fizice ale unor forme de energie diferite de cele cunoscute!

În acest mod, din România, avea să fie oferită treptat – din păcate, într-o manieră lipsită de publicitatea necesară –, o nouă și amplă „dovadă materială” asupra realității existenței lumii paralele invizibile! (În anii '70-'80, nefiind posibilă publicarea la noi în țară a unor astfel de concluzii, am făcut totuși cunoscute realizările lui Al. Sift în publicații din străinătate³⁰; după anul 1990 am publicat însă articole³¹ și cărți³² în care am evidențiat atât importantul aport științific al documentarului obținut de Al. Sift, cât și rolul său ca deschizător de drum pentru noi domenii de cercetare în doar aparent fantastica realitate ontologică a lumilor terestre.

Plecând însă definitiv din Cluj-Napoca, i-am solicitat pe doi studenți – actualul chimist A. Pătruț și actualul inginer C. Borbăth (din Tg. Mureș) – să încerce să obțină și ei înregistrări fotografice similare în „zona activă” din pădurea Hoia-Baciu; acest paralelism era necesar pentru a se putea demonstra în orice moment că biologul Al. Sift suprinsese într-adevăr, în modul cel mai natural și mai obiectiv, valorosul său documentar fotografic. Rezultatele favorabile nu au întârziat să apară: concomitent cu noi înregistrări pe

-
30. Gheorghită, F.: *Weird Flying Globe photographs in Romania* – „F.S.R.” No. 1/1976, Londra, *Bell-Jars and Gargoyles* – „Canadian UFO Report” – No. 3/1975 și No. 7/1976, Duncan BC, *The Bell-Jar's Warning* – „Canadian UFO Report” – No. 3/1977, *Mystery of Flying Globes* – „Canadian UFO Report” – No. 7/1978, Duncan BC, *Considérations sur le Phénomène OVNI* – „Lumières dans la nuit” – No 155/1976, Lyon.
31. Gheorghită, F.: *Fenomene stranii pe cerul României* – „Flacăra Bis”, Nr. 5/1990, București, *Strania materie a ființelor nevăzute* – „Flacăra Bis”, nr. 8/1991, București, *Strange Invisible Intelligences* – „INFO Journal” – No. 73/1995, Arlington, Virginia, *Enigmatic Invisible Globes* – „INFO Journal” – No. 75/1996, Arlington, Virginia, *Space Brothers* – rețeaua INTERNET – indicativ: <http://www.cccis.ro/rodire/computer/personal.page/f.gheorghita/space.html>.
32. Gheorghită, F.: *Straniile Inteligențe Invizibile – Spirit și Destin cosmic – Voci din Invizibil – Lumi invizibile*.

care biologul mi le transmitea prin poștă, am început să primesc fotografii similare și de la cei doi studenți, care, în plus, își formaseră și câte un mic grup de investigare. În acest mod am putut releva ulterior, mai amplu, obiectivitatea „tezaurelui” adunat ca adevărată dăruire de sine de Al. Sift și consacarea pădurii Hoia-Baciu ca o zonă foarte ciudată sub aspectul populării ei cu ființe din lumi invizibile, respectiv a posibilităților de înregistrare a manifestărilor lor.

După anumite intervale de timp, s-a produs totuși un fenomen foarte ciudat : atât Al. Sift, cât și tinerii investigatori nu mai obțineau înregistrări fotografice ale prezențelor invizibile... Dispăruseră oare acestea cu totul din zona respectivă sau se întâmplase ceva deosebit și survenise un fenomen perturbator necunoscut ?

După trecerea anilor, am putut constata însă aceeași situație surprinzătoare – a întreruperii posibilităților individuale de fotografiere a prezențelor invizibile – și la alte persoane care îmi trimiteau documente similare, din alte locuri din țară. Dar, mai mult chiar, la fel păteau și grupurile din străinătate, care în anumite intervale de timp obținuseră comunicări telepatice sau „transcomunicări” prin intermediul aparatelor electronice moderne (casetofon, radio, televizoare). Care putea fi fenomenul acestei discontinuități pe care cei „de jos” nu o doreau ? Demonstrațiile diverse oferite cu un scop atât de amplu erau limitate totuși la un anumit nivel informațional și erau întrerupte de cei de „dincolo” în mod dirijat, sau erau de vină însăși experimentatorii pământeni ?

Încercând să explice această întrerupere, unii investigatori au preluat o idee provenită de la cercuri din străinătate insuficient informate asupra intimității proceselor fizice implicate, pe care nu le-au înțeles în mod analitic ; s-a emis astfel ideea, total eronată, că marea diversitate de fotografii care au surprins prezențele ființelor globulare ar fi doar „psihofotografii” (denumite în deceniile trecute și scatografii), respectiv imprimări pe clișee fotosensibile ale unor imagini gândite, ale unor „forme-gânduri” sau, chiar mai exagerat, ale unor imagini aflate în subconștient, a căror energie s-ar imprima pe filme fără participarea conștientă a celor care le expun ! ? Există într-adevăr unele exemplificări de astfel de psihofotografii, dar acestea au fost realizate în mod demonstrativ doar de puține persoane din întreaga lume, anume de persoane dotate în mod cu totul deosebit și care, totodată, și-au exersat și amplificat dirijarea propriilor energii „psihice” de-a lungul multor ani de „educare”. Or, între persoanele care, mereu întâmplător, au înregistrat prezențe ale lumii invizibile (cunoscând ulterior o parte din „autorii fără voie” a unor astfel de înregistrări, fie din țară, fie din străinătate), nu au existat astfel de superdotați. Dar, mai mult, cine a studiat cât de cât „artefactele”³³ puținelor psihofotografii făcute ca demonstrații –

33. Pentru analize asupra psihofotografiei și exemplificări, pot fi consultate :
– *Rencontre internationale de parapsychologie* – Ed. Berg-Bélibaste, Paris, 1976.
– Sudre, R. : *Traité de Parapsychologie* – Ed. Payot, Paris, 1956.

de exemplu cele realizate de superdotatul american Ted Serios sau de cunoscuții mediumi Eusapia, Palladino și Linda – își dă seama cât de confuze și lipsite de conținut sunt acestea în raport cu înregistrările foarte numeroase, atât de clare și uneori foarte detaliate, ale prezențelor efective din mediul nostru; de altfel, asemenea prezențe neștiute sunt uneori văzute de diferiți martori, atunci când atmosfera locală este mai ionizată sau există instalații ce degajă doze sporite de radiații, sau când înseși entitățile invizibile intră în „rezonanță” întâmplătoare sau voită cu „cei de jos”. Faptul că în decursul a două decenii am primit și am identificat înregistrări fotografice ale prezențelor și manifestărilor – adesea evident inteligente – ființelor globulare surprinse de cele mai diverse persoane, pe teritoriul a 22 de țări – din patru continente – indică în mod categoric caracterul planetar al lumii paralele, retrasă în general în invizibil.

În realitate, fenomenul ce conduce la întreruperea posibilităților de înregistrare fotografică a prezențelor neștiute, atunci când nu este dirijat de înșiși „coordonatorii spațiali”, este cu totul altul, fiind strâns legat de „comportamentul energetic” al celor care au obținut un timp respectivele documente. Pe această linie, cititorul a sesizat, desigur, la subcapitolul privind transcomunicările, două aspecte care intervin în manifestările demonstrative oferite cu larghețe de „lumea de dincolo” :

- în primul rând, comunicarea prin înregistrări pe benzi magnetice, prin radio și prin imagini pe ecrane catodice, precum și prin fotografii este condiționată de o anumită amplificare a emisiei radiante a ființelor nevăzute printr-un aport energetic preluat de la experimenterii, cu condiția ca acest aport să fie de o frecvență vibratorie apropiată sau chiar identică, pentru obținerea efectului de rezonanță. Or, aici intervine factorul subiectiv perturbator, specific nouă „celor de jos”, dar pe care nu îl sesizăm : dacă ființele „de dincolo” își mențin mult timp frecvența radiației proprii la un nivel constant – iar entitățile evoluat și-o pot regla după propria voință –, noi, oamenii, ne modificăm permanent această frecvență – fie odată cu vârsta³⁴ ori datorită stresului cotidian întreținut de viața materială, fie datorită unor conflicte de natură psihică, fie prin alimentație și băuturi, fie prin acțiuni care conduc la evoluție sau la involuție spirituală³⁵; drept urmare, variațiile respective afectează direct și posibilitățile avute la un moment dat de a prelua comunicări de la entitățile nevăzute. Astfel de variații survin adesea și în mod trecător, poate chiar în secunde în care ar fi dorită comu-

34. Importanța radiației sângelui în cadrul proceselor psihice și al manifestărilor spirituale – frecvența sa oscilatorie modificându-se atât odată cu vârsta, cât și cu diferiți factori fiziologici – a fost relevată de terapeutul elvețian Vasey Ch., în cartea sa *Le Mystère du Sang* – Editions Françaises du Graal, Paris, 1994.

35. Yahî, Salem : *L'influence de l'esprit sur la santé* – Monde du Graal No. 192/1991 și No. 211/1994, Paris.

nicarea sau înregistrarea fotografică. Cititorul a reținut, desigur, acele recomandări specificate la transcomunicări ca la ședințele respective să nu participe persoane stresate în cursul zilei sau stăpânite total de alte gânduri și stări pasionale etc., toate acestea putând interveni nefavorabil de la un moment la altul în realizarea legăturii, (Ca exemplu, citez un experiment pe care l-am organizat cu două persoane cu aptitudini mediumice asemănătoare și care, având aparate de fotografiat și filme identice, au expus simultan în aceeași direcție, înspre liziera pădurii Hoia-Baciu ; rezultatul a fost aparent ciudat : pe unul dintre clișee a fost înregistrată prezența unei entități globulare, pe când la cealalt film nu a apărut absolut nimic ! Și totuși, în alte ocazii, cea de a doua persoană obținuse înregistrări foarte reușite... Iată cât de mare este importanța factorului energetic individual !) În mod clar, „calitatea gândirii” noastre este esențială, importanța conținutului ei energetic, ca nivel vibrațional cât mai ridicat – prin puritatea gândurilor –, fiind determinantă în stabilirea comunicărilor, respectiv în obținerea de înregistrări fotografice.

- în al doilea rând, condiția esențială a „rezonanței” duce la o situație mult mai extinsă : marea majoritate a persoanelor din lume, chiar dacă ar avea posibilitatea practică de a face fotografii, nu ar obține absolut nici o înregistrare de acest fel... Faptul se datorează în sine nivelului vibrațional al frecvențelor radiațiilor individuale în general mult prea scăzut față de cel al entităților din lumea „de dincolo”³⁶, care sunt mereumereu în apropierea noastră, dar invizibile... Deci sunt puțini cei care pot obține înregistrări fotografice, deși astfel de documente par total întâmplătoare...

Pot totuși să intervină și situații favorizante, pe care nu știm însă să le determinăm ; e adevărat, în cazul transcomunicărilor prin aparatul video s-ar putea introduce elemente tehnice care să ușureze condițiile de amplificare printr-un aport energetic suplimentar : lămpi pentru radiații infraroșii și ultraviolete. Bineînțeles, în cazul fotografiilor cu totul întâmplătoare, în plin mediu natural, nu pot fi utilizate astfel de surse radiante ajutătoare. În schimb, se pare că prezența în apropierea celui care fotografiază a uneia sau a mai multor persoane având un câmp radiant cu nivel vibrațional mai ridicat ar oferi surplusul energetic necesar. (Din păcate, și situația inversă – a prezenței unor persoane cu câmp individual de frecvență mai scăzut – afectează nefavorabil posibilitățile de înregistrare.) În legătură cu întrebările repetate care mi s-au pus, dacă ar exista condiții atmosferice favorizante pentru înregistrările fotografice

36. În *Maytreia's Mission*, inițiatul englez B. Creme a menționat o statistică suficient de tristă : după milioane de ani de existență terestră, nivelul de evoluție spirituală a oamenilor este încă extrem de redus : din cele peste cinci miliarde de oameni aflați în viață, doar cca. 800000 au ajuns la nivelul primei inițieri ; la a doua inițiere ar fi cca. 240000 persoane ; cca. 3000 de oameni ar fi la a treia inițiere, iar la a patra ar fi doar 450 persoane...

(ținând cont de componentele în infraroșu și ultraviolet ale radiației solare ce pot fi modificate ca intensitate de prezența norilor), până acum nu au fost selectate elemente favorizante sau perturbante : au fost obținute imagini întâmplătoare specifice, atât pe timp de ploaie, cât și pe cer senin, atât iarna, cât și în toate celelalte anotimpuri, atât ziua, cât și noaptea. Esențial este, în modul cel mai evident, „energia psihică” individuală, calitatea radiației gândirii proprii, raportată la nivelul frecvenței undelor emise ; pentru a mări energia „cuantelor psihice” a „fotonilor psihici” emiși de entitățile invizibile, astfel încât impactul energetic al acestora să acționeze asupra substanțelor chimice ale peliculelor fotosensibile, este necesară desigur tot o energie de natură psihică, care să aibă o frecvență oscilatorie similară cu cea a cuantelor emise de entități, capabilă să se „acordeze”, să producă rezonanța fizică. La înregistrările fotografice, această „acordare” sau „dezacordare” e o problemă de ordinul fracțiunilor de secundă – în momentul expunerii clișeeilor –, fapt care, de asemenea, reduce mult numărul persoanelor ce obțin asemenea înregistrări ; pe această linie, este foarte interesantă experiența practică a investigatorului spaniol prof. Luis J. Grifol, care, înainte de a expune clișee spre nevăzut, își elimină orice idee divergentă, concentrându-și gândurile spre solicitarea sinceră a unei colaborări, utile cunoașterii umane a coexistenței celor două lumi. Și într-adevăr, pe această cale, a obținut o impresionantă colecție de documente fotografice, dintre care unele sunt prezentate în această carte.

Din numeroasele clișee care, de-a lungul anilor, au surprins „întâmplător” prezențe ale diferitelor ființe globulare invizibile, se remarcă însă și un alt factor subiectiv favorizant : evidenta dorință a unor entități aflate în apropierea persoanelor care „fac poze” de a fi fotografiate ! Această manifestare, specific umană, pe care am relevat-o încă din cărțile *Straniile Inteligențe invizibile* și *Lumi invizibile*, a „stricat” multe clișee-suverin ale unor scene familiale. Astfel, de exemplu, în fig. 35 A se poate remarca „graba” cu care s-a deplasat entitatea neștiută pentru a se amplasa exact în centrul fotografiei, dâra cețoasă din partea stângă indicând clar efortul deplasării în fracțiunile de secundă ale expunerii clișeului, în paralel cu extrem de rapidă „îmbrăcare” cu un înveliș fluidic, care să devină fotografiabil ; activat energetic, învelișul din particule „albe” a avut rolul de a pune în evidență „trupul globular” care să poată fi fotografiat... Dintre diferitele exemple de acest fel am reluat și imaginea din fig. 36, care, de asemenea, este deosebit de semnificativă în privința dorinței și a grabei cu care unele entități „se așază” în centrul clișeeilor, fără a fi însă văzute de cei de față.

Într-un atare context fenomenologic suficient de complex, datorită necunoașterii formelor de energii psihice implicate, precum și a fizicii materiilor invizibile, este, desigur, cu totul recomandabilă o anumită atitudine de prudență obiectivă ; cei care au obținut cândva sau care mai obțin înregistrări fotografice privind diferitele prezențe

și manifestări ale ființelor lumii invizibile nu trebuie să se grăbească în a emite păreri sau să preia idei „la modă”, emise mult prea ușor de persoane insuficient documentate ; pentru a pătrunde cât de cât în acest vast domeniu, apare ca necesară o informare și o documentare foarte extinsă.

Un astfel de fenomen al întreruperii posibilităților de a obține fotografii documentare a survenit, din păcate, și în pasionata activitate de pionier a celui care a fost biologul Al. Sift. În urma interviului său publicat de revista „Flacăra” (nr. 20/1974), considerându-se că preocupările suplimentare dedicate noului domeniu ar dăuna muncii sale profesionale, a fost adus în penibilă situație de a-și da demisia și a deveni șomer din a doua jumătate a deceniului 7 ; nimeni nu a înțeles valoarea tezaurului său documentar, adunat cu îndelungate eforturi și multe sacrificii. Condițiile tot mai grele de viață care au urmat l-au făcut să-și modifice parametrii noesici într-atât încât a pierdut și unica bucurie intimă, aceea de a obține înregistrări fotografice ale „prietenilor” neștiuți din lumea invizibilă. Izolându-se tot mai mult datorită lipsurilor materiale și suferind psihic atât din cauza tratamentului discriminator la care fusese supus, cât și din cauza întreruperii înseși a comunicării pe cale fotografică, biologul-șomer a căutat să mențină totuși o legătură cu „lumea de dincolo” prin meditație. În decursul mai multor ani, a obținut într-adevăr a nouă „punte”, dar gândurile sale frământate nu i-au mai oferit întotdeauna comunicarea cu entitățile luminoase. Din scrisorile pe care mi le trimitea, se desprindea adesea faptul că, la gânduri întunecate, comunicarea se făcea cu entități la fel de întunecate, cu acele „esprits trompeurs” care, la numeroase comunicări telepatice din întreaga lume, au transmis felurite dezinformări. Astfel, în unele din scrisorile sale, menționa repetate „precizări” asupra iminentei sale morți, comunicări care de fapt nu se realizau³⁷, dar care îi întrețineau o stare psihică

37. Cunoscutul psiholog – și parapsiholog – german prof. Hans Bender (de la Universitatea din Freiburg im Breisgau) a relevat în conferințele și în studiile sale faptul că entitățile inferioare din „lumea de dincolo” înșală mulți oameni „slabi de înger”, transmițându-le telepatic mesaje sinistre : atunci când gândirea lor se află la nivele vibraționale la fel de scăzute ca și a entităților „parșive”, le transmit fie gândul sinuciderii, fie ideea că în curând le va surveni moartea ; procedează astfel doar din dorința inferioară (care au avut-o și ca oameni încarnați) de a-și bate joc de oameni și de a-i înșela. Aceasta concluzie a exemplificat-o cu cazuri concrete.

Un fapt penibil de acest fel s-a produs relativ recent și în municipiul Iași. Cotidianul local „Monitorul” – din 14 septembrie 1996 – relatează printre alte detalii : „P.F., de 42 de ani... aflată sub impulsul unor voci interioare care zi și noapte nu-i dau pace și îi cer imperios să se omoare,... s-a aruncat de la etajul doi... Acele voci malefice pe care ea le aude au îndemnat-o să-și taie venele cu lama, apoi să se electrocuțeze prin introducerea unui cui în priză... Înainte de a se arunca de la etaj, vocile i-au cerut să facă o baie, pentru că vin să o ia... După încheierea tratamentului de la Spitalul de Urgențe, pacienta va fi transferată la Spitalul de Psihiatrie...”

și mai întunecată. În astfel de momente sumbre, el a dorit să mai facă un efort prin care să demonstreze importanța documentarului obținut fotografic: a „lucrat” în micul său laborator improvizat un set de fotografii care să imite entitățile radiale, tocmai pentru a scoate în evidență diferența dintre modul de impresionare a peliculelor fotosensibile de către radiațiile specifice materiilor subtile și respectiv radiația luminoasă a unor lămpi electrice. Transmițându-mi câteva poze de acest fel, Al. Sift menționa în scrisoare: „Tot de la Demon am primit instrucțiunile cum să realizez metoda de fotografiere și prelucrarea specială a materialului fotografic”. Față de răspunsul pe care i l-am trimis, el nu a mai insistat însă și nu a mai dat nimănui artefactele respective. După mai bine de un deceniu, a survenit o situație nefericită. Chimistul A. Pătruț – care în primii ani după plecarea mea din Cluj-Napoca a primit (student fiind) și el de la A. Sift o parte din documentarul – tezaur – a căutat să recupereze arhiva fotografică rămasă după penibila moarte a soților Sift (de la începutul lunii octombrie 1993). A găsit doar câteva poze, căzute prin curtea casei; totul fusese încărcat între timp și dus la deșeuri. Așa cum a publicat ulterior³⁸, a scos la iveală din noroi și un plic umed în care se afla setul de „artefacte” – fără nici o notă, doar cu un indicativ. Necunoscând originea lor (biologul întrerupsese orice legătură cu chimistul încă înainte de anul 1980) și părându-i-se că sunt „senzaționale”, a făcut greșelă să publice într-o carte (v. nota 38) setul de patrusprezece poze „lucrate” (din care una a ilustrat și coperta...), sub titlul regretabil și total eronat de „Testamentul lui Sift”. Pentru ca cititorul să-și „formeze ochiul” – direct sau prin intermediul unui specialist –, am inclus în ilustrația acestei cărți și două din artefactele respective – fig. 38 și fig. 38 –, care oferă posibilitatea comparației cu documente veridice, comparație pe care a dorit-o și pionierul acestui domeniu atât de straniu (desigur că, la analiza comparativă, fotografiile originale oferă mai multe detalii semnificative decât imprimarea tipografică).

(Dacă, sub aspect teoretic, aportul chimistului A. Pătruț în prezentarea unei sinteze a parapsihologiei moderne este de apreciat prin cele două volume publicate anterior sub titlul *De la normal la paranormal*, în interpretarea fizică a prețiosului documentar obținut de la Al. Sift au survenit unele alunecări neinspirate. Astfel, de exemplu, în cazul fig. 39 din această carte, respectiv al imaginii 64 din cartea lui, citată la nota 38, deși cele două globuri „albe” se aflau mult deasupra solului – în aer – și nu prea departe de aparatul de fotografiat – fapt evidențiat în primul rând prin poziția marelui halo exterior de materie difuză, mai întunecată –, chimistul a interpretat că atât cele două globuri, cât și dărele ce au înregistrat deplasarea – radiate de asemenea în alb – ar fi fost la nivelul solului; or, această apreciere nereală și subiectivă a condus la

38. Pătruț, A.: *Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu* – Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

specificarea, total exagerată, că ansamblul celor două entități globulare ar fi avut un diametru de 28-30 metri..., când în realitate, era de ordinul a câtorva zeci de centimetri...)

Analizând și mai amănunțit unele detalii din fig. 39, se remarcă un aspect interesant : prin trena dârelor din aer, care au înregistrat o mișcare rapidă a perechii de sferoizi radianți înainte de oprirea în centrul imaginii (de asemenea, pentru a fi fotografiați ?), se disting mult mai bine detaliile de la nivelul solului, decât în restul fotografiei. Or, un același efect de amplificare a „acuității aparatului de fotografiat” îl regăsim și într-un alt document obținut întâmplător, cu patru ani mai înainte, de biologul Al Sift, anume cel din fig. 22. În fapt, cele două fotografii care au surprins și acest aspect necunoscut al fizicii materiilor eterice demonstrează, alături de întregul tezaur documentar al „pionierului”, că toată suită sa de înregistrări este într-o total obiectivă și nu are nimic „prelucrat”; nici un specialist fotograf nu ar putea realiza prin trucare o imagine la fel de naturală și cu un conținut fenomenologic atât de deosebit ca cea prezentată de fig. 39.

(În textele lui A. Pătruț referitoare la entitățile lumii invizibile mai există, de altfel, unele aspecte pe care probabil le va reanaliza și elimina în viitor. Astfel, de exemplu, folosirea repetată a termenului „bioplasmă”, lansat de cercetători sovietici în urmă cu peste cinci decenii³⁹ – care au definit-o ca un câmp de electroni sau de protoni emiși în procesele biochimice ale organismelor vii –, și pe care el o consideră ca fiind „materialul” din care sunt constituite corpurile vitale – dublul eteric – și corpurile astrale, este un tribut acordat unor concepții științifice vechi și depășite. Drept urmare, se creează confuzii, neținându-se cont de legitățile și de structurile fundamentale ale materiilor subtile și ale ontologiei cosmice a ființelor vii. Însăși considerarea că substanțele extrem de fine ale corpurilor entităților globulare ar emite electroni, că la contacte directe s-ar produce reacții cu transfer de electroni, că „bioplasma albă” ar constitui o bioplasmă cu un ridicat nivel de „condensare” (?) – cum „condensează” electronii și protonii ? – sau că orice bioplasmă își poate schimba cvasi-instantaneu culorile – cum ? –, sunt aprecieri subiective și nesuținute de realitatea fenomenelor fizice specifice materiilor subtile – așa cum demonstrează mai explicit literatura fizicii materiilor eterice. De altfel, recunoașterea, preluată de la autori depășiți, că ar exista o „bioplasmă transfizică” – din ce fel de particule ? – reliefează confuzia existentă în texte, confuzie care va trebuie eliminată printr-o documentare mai largă.

Mai legată de înregistrările fotografice obținute de Al. Sift, o confuzie care de asemenea nu este susținută de realitatea fizică fundamentală o reprezintă considerarea alcătuirii trupurilor ființelor globulare din „bioplasma eliberată în natură” de organismele care

39. Grisenco, V. S. : *La quatrième forme de la matière*, Paris, 1944.

își duc viața pe solul terestru ; este însă suficient să amintim că entitățile sferice au fost văzute și fotografiate de astronauți atât în spațiul⁴⁰ extraterestru – fig. 17 A, B, C –, cât și în apropierea solului lunar⁴¹ – fig. 18 –, zone în care nu sunt nici cele mai mici urme de organisme vii generatoare de bioplasmă, care să susțină cât de cât ipoteza eronată a chimistului clujean ; cu atât mai mult apar ca fanteziste „pârâurile de bioplasmă” menționate în textele sale...)

Dar activitatea de pionier a lui Al. Sift – cu însuși sacrificiul material total pe care l-a acceptat pentru lansarea noului domeniu – s-a înscris într-un ansamblu mult mai mare, declanșat de lumea paralelă invizibilă în aceeași perioadă, prin multitudinea comunicărilor și a transcomunicărilor manifestate în diferite colțuri ale lumii. Pentru cei care consideră acest ansamblu în toată amploarea sa, devine într-un tot evident un fapt de mare importanță : ultima jumătate a secolului XX constituie un reper în timp, în care concepțiile unei însemnate părți a omenirii trebuiau să se schimbe în mod esențial. Or, Al. Sift știa acest lucru... Iată cum se exprima într-o scrisoare ce mi-a trimis-o la 30 iulie 1980 :

„Prin aceasta am transmis un mare secret al lumii transcendente, am comunicat secretul care să nu mai fie secret, întrucât omenirea este deja coaptă pentru a se apropia de lumea spiritelor, cu înțelepciune și nu numai prin credință oarbă. În acest sens, am fost o poartă a cerului, prin mine devenind cunoscute intimitățile, secretele lumii spiritelor... Eu cu asta deja, în linii mari, aș putea spune că am terminat misiunea mea. În orice caz, până acum a fost o misiune extrem de grea, dar cea mai frumoasă care poate să existe.”

Din păcate, pentru el și pentru soția lui aveau să urmeze treisprezece ani și mai grei, lipsurile materiale devenind tot mai acute, ducând în final la o moarte în condiții de mizerie... Nu au avut parte nici măcar de o satisfacție morală : prima carte ce a prezentat părți din tezaurul său documentar și care a evidențiat importanța pionieratului său – *Straniile Inteligențe invizibile* – Ed. Inst. European, Iași, 1993 – a apărut la o lună după plecarea lor în lumea ale cărei secrete Al. Sift dezvăluise cu atâtea sacrificii...

„Ei” sunt peste tot !

În urma diferitelor articole și cărți publicate de-a lungul a trei decenii, care au reluat textual și ilustrativ repetate apariții de OZN deasupra pădurii Baci, din vestul municipiului Cluj-Napoca, precum și a atât de numeroaselor înregistrări de entități radiante

40. *Lumi invizibile* – fig. 61 a și 61 b.

41. – *Ibidem* – fig. 62 a ; 62 b și 62 c.

– *UFO Album* – Ed. UJ VENUSZ Lal – és Könyvkiadó, Budapest, 1993.

surprins în zona respectivă, multă lume s-a întrebat și continuă să se întrebe : de ce *numai acolo* sunt manifestări atât de stranii ?

În realitate, nu „numai acolo” se înregistrează aceste prezențe. Întrebarea ar trebui pusă mai corect în felul următor : de ce acolo sunt atât de numeroase globurile radiante și aparițiile diferitelor tipuri de OZN ?

Dezvăluirea „secretelor” lumii invizibile prin imaginile obținute de Al. Sift avea să dea totuși roade, dar ceva mai târziu. După primele două grupuri de tineri care au continuat să obțină înregistrări fotografice asemănătoare, de-a lungul anilor – și în special după anul 1990 – s-au tot dus în pădurea Hoia-Baciu sute de amatori – dar și cercetători având un nivel științific elevat; la rândul lor, și unii dintre aceștia au surprins pe filme fotosensibile prezențe variate și manifestări fizice neînțelese. În acest mod, pe parcursul anilor am primit noi „probe materiale” interesante.

Părăsind capitala transilvană pentru a locui la Iași, am început să primesc și de la localnici înregistrări stranii, care dezvăluiau și aici existența a tot felul de globuri radiante – de asemenea invizibile în marea majoritate a cazurilor. (Numeroși martori – foarte diferiți – mi-au relatat totuși de-a lungul a două decenii repetate observări vizuale a unor „forme luminoase colorate”, care se deplasau în zonele sudice și sud-vestice ale municipiului Iași). Din cadrul documentarului moldovean care mi-a fost încredințat, deosebit de interesante și utile pentru înțelegerea unor manifestări specifice ale entităților radiante au fost spectaculoasele înregistrări fotografice obținute de tehnicianul-arhitect ieșean Andrei Frentz ; acesta a surprins tot „din întâmplare” diferite deplasări și „jocuri” – atât în exteriorul, cât și în interiorul locuinței sale – ale unor grupuri de ființe globulare, care în unele cazuri se asociau cu zecile !

Față de noile „probe documentare”, am început să caut înregistrări similare și din alte zone ale țării ori din alte părți ale lumii. Prin relația de colaborare care am stabilit-o cu o echipă de investigatori italieni ai fenomenelor „insolite” – Gruppo di Ricerche Clipeologiche ed Ufologiche (GRCU) din Genova – (cărora le-am indicat o metodă tehnică de înregistrare a manifestărilor invizibile), am primit și de la aceștia – la sfârșitul deceniului 7 – probe documentare deosebite. Treptat, tot amical, am început să primesc documente fotografice și din Spania, Canada, SUA, Elveția, India, Egipt. În paralel, în diverse cărți și reviste am identificat înregistrări foarte asemănătoare ; autorii respectivi – din lipsă de informare exhaustivă – le prezentau drept „curiozități fotografice”, fenomene optice sau fenomene atmosferice, jocuri de insecte etc. ; în acest mod, s-au adăugat imaginii din Anglia, Franța, Germania, Rusia, Polonia, Yugoslavia, Belgia, Ungaria, Moldova, Ucraina, Thailanda, Japonia, Argentina, Brazilia, China ; dar cele mai provocatoare sunt desigur, imaginile obținute de astronauți în timpul misiunilor extraplanetare, cât și în spațiul Lunii. Există totuși în unele țări investigatori care au sesizat importanța și

conținutul revoluționar al documentarului acestui nou domeniu al cunoașterii. Astfel, separat de grupul italian menționat anterior, o interesantă colecție de înregistrări ale prezențelor din lumea invizibilă a fost obținută în Spania de profesorul de economie Luis José Grifol din Barcelona. De un nivel spiritual deosebit, acesta a remarcat un fapt important: când se afla în plină natură, într-o stare de deconectare totală, obține clișee interesante, în special în cazul concentrării psihice în care solicita entităților din jur să se lase fotografiate! Zecile de documente realizate astfel pe masivul muntos Montserrat⁴² – de la limita nord-vestică a metropolei catalane – constituie o altă colecție documentară valoroasă, care demonstrează un fapt tot mai evident: entitățile lumii invizibile există peste tot, în întreaga lume, atât pădurile, cât și marile aglomerări urbane, precum și siturile istorice și arheologice atrăgând în apropierea lor grupuri mai mari sau mai mici de ființe globulare.

Colaborarea directă cu acest dotat „mediator” spaniol și schimbul documentar au permis ca în prezenta carte să fie inserate unele imagini din colecția sa, care nu numai că sunt foarte sugestive, dar sunt și foarte utile pentru studiul manifestărilor fizice ale lumii nevăzute.

În ultimii ani am primit și din țara noastră numeroase fotografii, toate obținute în modul cel mai întâmplător în locuri diferite – în plină natură, ca și în plină zonă urbană –, evidențiind concluzia menționată mai sus: entitățile globulare există peste tot! Astfel, separat de documentele fotografice de la Cluj-Napoca și Iași, au fost surprinse prezențe și manifestări ale diferitelor entități invizibile în plin București, în stațiunile Mamaia și Neptun, în zona orașului Huși, la Sighișoara, la Câmpina, la Poiana Brașov, la Craiova, la Timișoara, la Slănic Moldova, la Râmnicu Vâlcea, în zona lacului Bicăz și tot pe valea Bistriței la Broșteni, în Munții Bucegi, în Munții Rodnei, pe valea Jijiei, în Munții Banatului, la Cetatea dacă Sarmisegetusa, la Cetățuia dacă de la Costești în Carpații Meridionali, la Pașcani, la Târgu Mureș, la Dobrovăț-Iași și, desigur, există și alte înregistrări neintrate încă în circuitul documentar, sau necunoscute autorului.

Înregistrări foarte interesante au fost obținute în urmă cu două decenii de grupul de studenți clujeni care s-a intitulat CETI – 5 și era însuflețit de tânărul pe atunci – actualul inginer constructor Csaba Borbath (din Tg. Mureș). Din colecția clișeeilor surpriză obținute atât iarna, cât și în lunile calde, pe plaiurile din imediata apropiere a pădurii Hoia-Baciu, cel mai spectaculos a fost documentul din 11 ianuarie 1976, care a înregistrat „dorința expresă” a unui grup de unsprezece entități globulare „albe” de a fi fotografiate într-o asociere foarte ordonată. Evidența „intenției” (fig. 40) rezultă atât din dărele care au înregistrat deplasarea rapidă a unora dintre globuri, cât și din „săltările” locale, pentru a se aranja într-un mod voit pe trei șiruri verticale paralele, în poziții perfect echidistante.

42. Grifol, L. J.: *Vivencios de un contactado* – Ed. Karma 7, Barcelona, 1994.

În fapt, acest document fotografic confirmă comportarea pregnant inteligentă a ființelor globulare, evidențiată și de interesantul document fotografic din fig. 19 (al „defilării” în grupuri cu asocieri echidistante de câte două și câte trei entități radiante, de la Montreal). De altfel, acest gen de demonstrații au fost surprinse și în alte părți ale lumii. La fel de convingătoare este și ordonarea în „coroană” a unui grup de peste douăzeci de ființe globulare albastre-alb, strălucitoare, apărute pe clișeu, dar nevăzute de martori, din cadrul peisajului fotografiat – la 27 octombrie 1979 – de Lou Blackburn la Motunau, Noua Zeelandă (fig. 41). Cititorul care a parcurs cartea *Lumi invizibile* a putut să aprecieze în același sens și alte imagini categorice : clișeele „stricate” (fig. 68 și fig. 70 din volumul respectiv) care au surprins, nevăzute, șiruri perfect aliniate și cu amplasări echidistante ale grupurilor de 16 ființe globulare roșii și 28 entități radiante albe, ce s-au manifestat astfel pe cerul orașului francez Gennevilliers, în seara de 5 noiembrie 1990.

Dar dacă în activitatea grupului CETI – 5 numărul de imagini care au înregistrat globuri albe a fost redus, aceiași studenți clujeni au obținut un serial mult extins al unui gen cu totul diferit de prezențe aeriene invizibile. Formele aeriene care au fost surprinse – atât în luni cu zăpadă, cât și în luni calde –, mereu invizibile, semănau foarte mult – ca aspect – cu celulele țesuturilor vii : o masă translucidă mai întunecată, fără o formă anume, având un nucleu globular întunecat, iar la exterior un fel de „membrană” – la nivelul căreia se distingeau, în multe cazuri, efecte energetice slab luminoase ce păreau a fi produse la contactul cu mediul aerian înconjurător. Dată fiind labilitatea masei translucide care înconjoară nucleul, nu au fost remarcate niciodată două entități „de tip celular” care să aibă aceleași siluete (fig. 42, 43, 44, 45). O indicație foarte utilă privind culoarea invizibilă radiată de „trupul” unor entități de acest fel, care este totuși înregistrată de peliculele fotosensibile, a fost obținută în urmă cu peste două decenii de cunoscutul antropolog român dr. Cantemir Rășcuția. Pe unul dintre clișeele expuse în anul 1972 în imediata apropiere a ruinelor cetății medievale dobrogene de la Enisala (fig. 46), grupul de „forme celulare” apare ca având o culoare maronie a masei translucide din jurul nucleelor, chiar și nucleele având aceeași nuanță.

Și investigatorii italieni de la GRUC – Genova au obținut fotografii cu asemenea entități atmosferice mai „ciudate”⁴³; unele înregistrări din diferite regiuni ale Italiei, și anume în Sardinia, în Toscana și în Liguria, au confirmat culoarea maronie evidențiată de documentul fotografic românesc de la Enisala ; fig. 47 prezentată ca exemplificare este, desigur, relevantă.

Un clișeu expus în Thailanda, deasupra unor construcții ale capitalei Bangkok, a surprins și în acea parte a Asiei o „formă”

43. Boccone, L. : *UFO – la realtà nascosta* – Ed. Ivaldi, Genova, 1979.

ciudată, considerată de unii investigatori a fi un OZN, dar care în realitate era o ființă „celulară” al cărei trup translucid avea culoarea maro-roșcat (fig. 48).

Existența unor ființe aeriene invizibile, având corp asemănător celulelor țesuturilor vii, fusese însă înregistrată și publicată în Statele Unite încă din anii '50. Așa cum arătăm și în *Lumi invizibile*, specialistul american în meteorologie, inginerul T. J. Constable, zburând adesea cu avionul la altitudini mari și făcând fotografii atât pe filme normale, cât și pe cele sensibile la domeniul infraroșu, a obținut numeroase imagini ale unor prezențe invizibile de acest fel. Cercetările pe care le-a făcut în anii următori – la sol – prin intermediul unor instalații originale de concentrare a energiei orgonice (a se vedea capitolul următor) denumite „cloudbuster”, au pus în evidență un fapt foarte straniu : după punerea în funcțiune a instalației respective, soseau în apropiere astfel de entități nevăzute, dar fotografiabile ; față de această constatare, le-a considerat ca fiind niște ființe aeriene, care ar fi avut însă un nivel de inteligență redus, și, drept urmare, le-a dat numele de „critters” (creaturi)⁴⁴.

După două decenii, investigatorii italieni de la GRCU – Genova aveau să constate că aceste ființe atmosferice se manifestau totuși cu un grad de inteligență suficient de ridicat și nu erau niște „animale din lumea paralelă”. Principalii animatori ai grupului, vizitând România în vara anului 1978 și făcând fotografii și aici, pe un clișeu al unui film pentru infraroșu – expus în seara de 7 august la mănăstirea Voroneț – au avut parte de o surpriză : pe cerul de deasupra pădurii din apropiere plutea în „șir indian” un grup de nouă „ființe celulare”, a căror aliniere indica o evidentă intenție inteligentă de ordonare spațială !

O surpriză asemănătoare avea să le fie oferită din nou investigatorilor genovezi peste un an : chiar la sediul grupului (din Arenzano – Genova), pe paisprezece clișee consecutive ale unui film pentru infraroșu, expuse timp de două minute în seara zilei de 13 septembrie 1979, a fost înregistrată „defilarea” continuă – tot în „șir indian” – a unei numeroase „familii” de ființe având trupuri cu aspect celular (fig. 49). Deci, din nou, o manifestare cu o anumită intenție și organizare, respectată de o colectivitate neștiută, având un anumit nivel de inteligență !

Grupul pasionaților de la GRCU – Genova identificaseră și ei, niște zone cu prezențe invizibile mai numeroase – în nord-vestul Italiei – și nu ezitau să se ducă adesea în echipă, pentru a fotografia „în invizibil” pe timpul nopții. Drept urmare, au înregistrat nu doar manifestări ale unor ființe nevăzute, de tipul „critters”, ci – în baza metodei pe care le-am indicat-o de a folosi contoare Geiger – și manifestări ale unor numeroase și variate ființe globulare. Colecția

44. Constable, T.J. : *The Cosmic Pulse of Life* – Ed. Borderland Science, Garberville-California, 1990, (ed. 2a).

documentelor fotografice italiene s-a îmbogățit astfel cu imagini foarte interesante sub aspect documentar : globuri radiante (ca, de exemplu, fig. 50 ; 51 A ; 52 ; 53) ; globuri roșii – fig. 54 – (și fig. 43 din *Lumi invizibile*) ; globuri albastre – fig. 10 A – ; grupuri numeroase de ființe globulare în deplasări variate – fig. 55 A și B – ; aglomerări spațiale de materii radiante invizibile – fig. 56 – ; efecte optice neobișnuite. Acumularea unui bogat material documentar a condus la editarea de către grupul italian a unei cărți-album (în condiții tehnice remarcabile), în cadrul căreia, prin cooperarea directă stabilită, au fost incluse și documente fotografice românești întru totul similare – din documentarul obținut de Al. Sift – ; în acest mod, cartea-album având titlul *UFO – la realtà nascosta* (v. nota 43) va rămâne un valoros aport documentar oferit atât cercetătorilor acestui nou și fundamental domeniu, cât și opiniei publice.

Investigatorii italieni au obținut și înregistrări ale unor demonstrații din partea unor ființe globulare „albe”, prin care se evidențiază comportarea lor inteligentă : clișee expuse în anii 1977 – 1979 au surprins grupuri restrânse de astfel de entități, care efectuau în comun, foarte rapid, exact aceleași mișcări în spațiu, respectând un același „program” – fig. 57 – (și fig. 53 din *Lumi invizibile*).

Este de remarcat însă faptul că anterior acestor înregistrări ale pasionaților de la GRCU – Genova, care relevau interesantele „jocuri cu program”, un fotograf român obținuse în municipiul Iași documente mult mai spectaculoase, în care grupuri mari de ființe globulare efectuau în mod inteligent diferite „modele spațiale” (despre aceste imagini, investigatorii italieni nu au știut însă nimic). Noul „mediator” între „noi” și cei „de dincolo” era tehnicianul arhitect Andrei Frentz, care între anii 1975 și 1978 a surprins atât în interiorul camerei unde locuia, cât și în spațiul urban vizibil de pe balconul apartamentului său de la etajul 5, impresionante manifestări ale unor colectivități neștiute (fig. 58 ; 59 ; 60). În afară de impresionantele demonstrații colective surprinse de A. Frentz într-un serial propriu mai extins decât exemplificările prezentate aici, fotografiile sale au evidențiat în mod pregnant un nou tip de fenomen fizic, care depășește cunoașterea doctă : deplasarea pulsatorie a ființelor globulare prin secvențe radiante echidistante, ale căror constante de timp diferă doar în funcție de viteza mișcării. Într-adevăr, știința contemporană nu cunoaște la materia inertă fenomene de emisie secvențială a energiei specifice (procese chimice, radioactivitate, fenomene electrostatice, fenomene magnetice, procese nucleare, fotonice sau cuantice), ci numai emisii continue, până la epuizarea potențialului procesual ; pulsarea – cu întreruperi și reactivări succesive – poate fi realizată la structurile materiei cunoscute de noi doar printr-un dispozitiv „inteligent”, anexă. În schimb, știința actuală cunoaște foarte bine diferite procese pulsante la organismele vii (respirația, bătăile inimii, procesele metabolice). Documentarul obținut de tehnicianul-arhitect Andrei Frentz – completat ulterior cu

numeroase înregistrări similare obținute la noi în țară și în străinătate (pentru exemplificare : fig. 61 ; 62 ; 63 ; 64 ; 65 ; 66) au venit să demonstreze un fapt esențial : entitățile globulare sunt într-adevăr ființe vii, având o comportare energetică proprie, total diferită de orice fenomen al materiei dense inerte (este o diferență netă între „fulgerele globulare” de natură electrostatică, de exemplu, care au emisie luminoasă vizibilă și ființele radiante, care în general sunt invizibile, se comportă inteligent și dispun de o formă de energie încă necunoscută) ; astfel de documente fotografice vin să confirme totodată și ceea ce știința spirituală afirma de mult timp : ființele din lumile paralele își întrețin „viața” printr-un schimb energetic continuu, pulsator, fenomen sesizat de altfel și de clarvăzătorii dotați în mod deosebit. Iată cum se exprima în acest sens entitatea care l-a inițiat atât de amplu pe profesorul român S. Demetrescu :

„Când duhul se dilată, inspiră fluid din spațiu. Când se contractă, el elimină fluidul uzat sau viciat din perispiritul său... El absoarbe din spațiu, din mediul său, numai fluid corespunzător cu natura fluidului din care este format corpul său. Acestui fel de fluid i s-a dat numele de fluid psihic. El umple tot universul și e amestecat, fără să se combine, cu fluidul fizic despre care am spus că umple și el universurile.”

Deși ilustrația prezentată până la nivelul acestui sub-capitol a urmărit exemplificări ale anumitor tipuri de entități și de manifestări ale lumii invizibile, poate că cititorul a sesizat și un alt aspect, ciudat în felul său : fotografiile amatori și investigatorii care au obținut înregistrări-surpriză au avut parte fiecare, în general, cam de o aceeași „tipologie” de prezențe și fenomene. Astfel, de exemplu, Al. Sift a surprins mai mult prezențe aparent statice ale unor ființe globulare albe (și doar câteva imagini cu globuri întunecate), precum și diferite materializări ; în mod similar, investigatorul spaniol Luis José Grifol și pasionații de la GRCU – Genova, au înregistrat în marea majoritate a clișeelelor tot prezențe ale unor entități albe. În schimb, grupul CETI – 5, după câteva imagini mixte, a surprins numai prezențe ale diferitor „ființe celulare” nevăzute. La Iași, Andrei Frenț și Ion Ciobanu au obținut numai deplasări ale diferelor entități mai mici, albe, care au dezvăluit prin traseele lor ritmate acea „fiziologie pulsatorie” specifică ființelor din lumile paralele. (Nu este cazul să se creadă că astfel de diferențieri ar fi legate de locul sau zona geografică, întrucât – de exemplu – tot la Iași, inginerul Ion Cristea, cât și alte persoane au surprins entități globulare ca prezențe aparent statice ; în fapt, astfel de diferențieri depind de sensibilitatea – respectiv de „parametrii energetici” ai persoanelor care expun și a celor de față și, în special, de ceea ce „intenționează” să ne ofere cei neștiuți.)

Ciudata „profilare” pe anumite perioade (mai lungi sau mai scurte) a posibilităților individuale de înregistrare pe clișee am regăsit-o și la mulți alți fotografi amatori care au obținut documente

întâmplătoare ale acestui domeniu. Așa este, de exemplu, cazul d-lui inginer Ion Chelaru din Câmpina care – având o sensibilitate energetică deosebită – a surprins la început manifestări ale diferitor entități albe, pentru ca apoi, marea majoritate a înregistrărilor sale – cu totul întâmplătoare – să conțină entități de alte culori, care pe filmele alb-negru apar ca fiind întunecate ; și este într-un totu evident faptul că „fenomenul” nu depinde de zona geografică, ci de persoana care expune (probabil și de grupul însoțitor), întrucât dl. inginer I. Chelaru a înregistrat diverse prezențe colorate, atât la Câmpina (fig. 69), cât și la Poiana Brașov (fig. 68 A, B), la o cabană din munții Bucegi (fig. 70), în stațiunea Neptun de pe litoralul Mării Negre (fig. 67) sau Sighișoara (fig. 71).

Surprinderea unor grupuri de astfel de entități colorate în nuanțe mai închise, din care unele în mișcare, cum sunt cele din Poiana Brașov, evidențiază și la această categorie de ființe intenția efectivă de a fi fotografiate, pe care o sesizasem și globurile „albe” ; o evidentă dorință de „participare” la cotidianul nostru o regăsim la globurile întunecate și în imaginea din fig. 72, numeroase ființe nevăzute alăturându-se grupului de oameni de la o manifestare din Volgograd (în *Lumi invizibile* prezentasem un document similar înregistrat la Moscova, în timpul puciului din august 1991 – fig. 67).

În fapt, radiațiile nevăzute ale ființelor din lumile paralele fac parte dintr-un alt spectru energetic, nesesizat de simțul uman al vederii ; peliculele fotosensibile color înregistrează totuși diferite nuanțe și culori ale acestora, în raport cu frecvențele de undă ale radiațiilor respective. Pe filmele alb-negru însă, aceleași entități colorate apar mai mult sau mai puțin întunecate, în funcție de nuanțele culorilor specifice. Astfel, culorile maro, roșu-închis și gri-închis vor apărea pe filmele alb-negru sub forma unor globuri foarte întunecate, pe când nuanțele mai deschise ale acelorași culori vor apare sub diverse nuanțe de gri⁴⁵. La aceste diferențieri se mai adaugă și un alt fenomen mai puțin cunoscut ce devine evident doar la analizarea unui număr mare de documente fotografice, care să permită comparații analitice detaliate : pentru a putea fi înregistrate pe peliculele fotografice o bună parte dintre entitățile nevăzute își densifică „trupul” prin absorbții extraordinar de rapide ale anumitor categorii de particule foarte fine existente în mediul ambiant ; totodată, mulțimile de particule nou absorbite în „trupul lor globular” sunt activate energetic extrem de rapid. (Acest fenomen a fost evidențiat în cadrul fig. 35 A și cititorul va putea să-l constate și în alte documente din ilustrația cărții.) Unele documente fotografice vin să indice însă – pentru alte cazuri – o „absorbție selectivă” a unei anumite categorii de particule, probabil în raport cu anume

45. Pentru determinarea culorilor și a nuanțelor care impresionează în mod variat filmele alb-negru, este necesară o aparatură electronică specială, care se află în dotare numai la puține laboratoare fotografice din lume.

necesități „funcționale”. O înregistrare întâmplătoare – obținută de ing. Marian Rădulescu în cadrul unei fotografii de peisaj în stațiunea climaterică Muntele Mic (din Carpații Meridionali) – evidențiază o altă nuanță de radiație pe „fruntea” unei entități globulare nevăzute – fig. 73 –; acest gen de „altă materie” era oare un gen de protecție la deplasarea rapidă prin aer? Acest document românesc confirmă o înregistrare total asemănătoare, obținută cu ani în urmă – 22 aprilie 1973 – în capitala Italiei și care, la timpul respectiv, fusese prezentată drept o „curiozitate fotografică”...

Un același gen de profilare a felului de entități surprinse pe filme fotografice în raport cu sensibilitatea energetică proprie avută în momentul expunerii a evidențiat-o în ultimii ani și tânărul tehnician Géza Bukaresti – din Tg. Mureș. Simțind „o chemare” deosebită pentru a merge să facă fotografii în pădurea clujeană Hoița-Baciu, se deplasează periodic acolo întrucât, într-adevăr, aproape de fiecare dată a surprins în pozele sale nu numai numeroase prezențe globulare, dar uneori și fenomene fizice stranii, încă foarte dificil de interpretat. Profilarea sa constă în faptul că pe clișeele expuse au fost surprinse entități globulare întunecate (desigur colorate), de diferite nuanțe; doar pe câteva clișee au fost prezente și „ființe albe” (fig. 13 B).

Din cadrul extinsei colecții documentare pe care a obținut-o acest tânăr „mediator” de-a lungul a șase ani de investigații fotografice în „zona activă” clujeană – care demonstrează permanența, acolo, a unei adevărate populații de entități globulare –, în ilustrația cărții au fost incluse doar documentele foarte semnificative. Dintre fenomenele fizice mai deosebite puse în evidență de acestea, se relevă o aceeași dorință a multor ființe globulare întunecate, aflate în apropierea fotografului-amator, de a apărea în poză, accelerându-se brusc spre centrul spațiului vizat. Astfel, de exemplu, imaginea din fig. 75 – obținută la 1 octombrie 1994 – evidențiază, pe de o parte, dărele unei deplasări rapide a celor cinci globuri inteligente, iar pe de alta, o aparentă mărire a densității trupului sferic al fiecărei entități – prin acea absorbire de noi particule specifice, activate energetic rapid în nuanța de culoare proprie acestor entități.

O intenție similară se remarcă și mai pregnant în alte două clișee expuse succesiv – fig. 76 A și B – în aceeași zi de 1 octombrie 1994, între prima expunere și cea de a doua fotografatul făcând o mică deplasare spre stânga (copacii din stânga imaginii A apar în centrul imaginii B). Or, dacă în poza 76 A trei dintre cele șase entități globulare erau mai îndepărtate, în fig. 76 B se constată că toate cele șase ființe aeriene nevăzute s-au adunat în centrul imaginii vizate de tânărul investigator al lumii neștiute.

Un set de opt clișee expuse un an mai târziu în aceleași locuri – de această dată, Géza Bukaresti fiind însoțit de ing. C. Borbăth (cel care în urmă cu două decenii efectua fotografiieri în invizibil cu colegii săi din grupul CETI-5 – a evidențiat parcă și mai accentuat o

intenție asemănătoare a altor globuri întunecate (fig. 77 A ; B ; C și D) ; acest set fiind expus treptat, pe măsură ce ambii investigatori avansau pe drumul spre „dumbrava minunată clujeană”, a tot înregistrat prezența unei perechi de globuri nevăzute, care îi însoțeau parcă pe cei doi, mergând în fața lor. Analizând pozele respective mai în amănunt, se pot remarca și alte aspecte interesante : pe de o parte, imaginea 77 A evidențiază efortul rapid de „materializare”, prin absorbție de noi particule, a entității din dreapta ; pe de altă parte, „săltarea” acelei entități în două poziții succesive pe același clișeu demonstrează – ca și multe alte documente – că prezențele întunecate surprinse nu sunt deloc vreo defecțiune tehnică survenită în prelucrarea filmului, ci constituie o realitate fizică, chiar dacă erau invizibile. Poate că, pentru cititorii care nu au avut ocazia să vadă zeci și zeci de imagini asemănătoare – obținute în condiții de totală onestitate –, și fig. 77 D ar putea fi considerată la prima vedere ca fiind „pătată” la prelucrarea clișeului ; în realitate, semi-transparenta trupului entității respective – care permite vederea detaliilor terenului până departe „prin” corpul său dintr-o altă materie, elimină supoziția respectivă (defecțiunile de prelucrare fiind de natură chimică, „ard” filmul, locurile respective apărând pe fotografiile total înnegrite) ; de asemenea, o analiză atentă a formelor mai slab sau mai pregnant întunecate indică evidente deplasări – în timpul scurt al expunerii clișeului –, cu suprapuneri poziționale de foarte scurtă durată ale celor două entități.

Deosebit de interesante sunt unele documente fotografice obținute de Géza Bukaresti în care au fost surprinse faze succesive ale procesului fizic de trecere rapidă a entităților din invizibil, în „fotografiabil”. Așa cum s-a relevat și prin alte documente care au surprins formarea unor „globuri albe” prin absorbția extrem de rapidă a unor particule „subtile” și prin activarea lor energetică imediată (fig. 23 și fig. 35 A), același proces fizic este realizat la fel de rapid și de entitățile globulare întunecate ; acest fapt pune în evidență un aspect esențial : în mod obișnuit, nici vâzul uman și nici substanțele chimice ale peliculelor fotosensibile nu înregistrează prezențele ființelor din lumile invizibile, care există în mediul ambiant la diferite înălțimi ; acestea devin fotografiabile doar atunci când, cu un anumit scop, își materializează trupul globular într-o manieră specifică ; pot deveni totuși vizibile pentru ochiul uman sau fotografiabile, dar numai persoanelor cu o sensibilitate sporită – și în special copiilor –, printr-un efort energetic intim, atunci când „trebuie” să fie văzute.

O interesantă exemplificare a acestor procese este oferită cititorului în fig. 78 A și B, obținută de tânărul tehnician din Tg. Mureș tot pe plaiurile pădurii Hoia-Baciu, la 2 iulie 1944. Detaliul mărit al deplasării ascensionale (sau poate invers, al coborârii) a entității globulare evidențiază că pe, timpul redus al expunerii, imaginea nevăzută dar fotografiabilă a apărut din „nimic” și a dispărut subit,

în mod secvențial, de trei ori. La prima „formare” se disting trei poziții diferite, respectiv trei activări energetice distincte. A urmat apoi o dispariție, pentru ca la a doua „ivire” – cu o activare mai redusă (sau poate cu o densitate mai redusă), pelicula fotosensibilă să înregistreze alte patru poziții succesive, care apar ca niște deplasări pulsate; o analiză mai detaliată relevă deci și în cazul entităților întunecate procesul fizic specific al ritmării schimbărilor energetice, atât de pregnant evidențiat anterior prin documentarul de la entitățile „albe”. În fine, după o nouă dispariție și o nouă reactivare energetică – cea de a treia –, se mai pot remarca două staționări succesive, cu noi variații ale densificării înainte de revenirea la invizibilitatea totală (atât pentru ochiul uman, cât și pentru domeniul de „sensibilitate” al filmului fotografic).

Acest document fotografic remarcabil, care a înregistrat într-o fracțiune de secundă o serie întreagă de activări energetice și pulsări, evidențiază nu numai faptul că în mod obișnuit și entitățile întunecate (colorate) își au propriul corp sub formă globulară format din substanțe nesensibile vizual și fotochimic (devenind „mai materiale” doar printr-un efort intim), ci și un alt element: în deplasarea pulsată, acestea par a-și reface mai greu propriul potențial energetic față de entitățile „albe”, interspațiile în care imaginea globulară dispăre fiind mult mai mari și fără un interval stabil, fără o „constantă de timp” stabilă, așa cum s-a putut remarca la traseele pulsate ale globurilor albe.

Un provocator document fotografic cu surprinderea schematică a fenomenelor menționate mai sus fusese de asemenea obținut, cu două decenii mai înainte – fig. 79 –, de către grupul CETI – 5, tot prin aceleași locuri; iată deci că și în acest caz, înregistrări mult decalate în timp și având autori diferiți vin să susțină reciproc nu numai autenticitatea lor, ci și realitatea unor fenomene fundamentale ale lumii paralele – necunoscute până acum marelui public.

Documentarul fotografic obținut de Géza Bukaresti oferă, la o analiză mai amănunțită, și alte „intimități” ale entităților întunecate. Astfel de exemplu, un detaliu mărit – fig. 80 – al imaginii unui glob care staționa lângă ramurile neînfrunzite ale unui copac – în spatele lor – pune în evidență un fenomen aparent „foarte ciudat” (spun „aparent”, întrucât acest fenomen se produce de fapt permanent între absolut toate ființele vii de pe glob, fără să ne dăm seama de realitatea și generalitatea lui): porțiunile a trei crenguțe aflate aproape de entitatea respectivă „i-au furat” acesteia „ceva” din substanța corpului globular, învelindu-se cu câte un „manșon” din aceeași materie (cu aceeași culoare) – manșoane pe care clișeul le-a înregistrat ca niște îngroșări locale. Învelirile localizate apar chiar și cu mici extensii în exteriorul conturului globular, fapt ce permite distingerea existenței unei „îmbrăcămiși” subțiri și mai puțin dense a ovoidului nevăzut. (Aceste elemente ce rezultă la o analiză mai atentă a documentului fotografic demonstrează ca-

tegoric realitatea fizică a entităților respective și elimină orice supoziție simplistă a unor greșeli de prelucrare a filmelor sau chiar a unor trucaje.)

Desigur că relația de „furt” – sau poate mai corect de „împrumut”, sau de „schimb” – a unei mici cantități din substanța trupului globalar de către ființa vie care era copacul alăturat ni se pare ceva neobișnuit, întrucât până în prezent nu s-au oferit „dovezi materiale” și nici informații curente în acest sens. Totuși, fenomenul este permanent și general ; m-am convins de acest lucru nu numai din literatura științei spirituale, eu însumi obținând un document fotografic similar – în urmă cu două decenii, împreună cu biologul Al. Sift, prin aceleași locuri ale zonei Hoia-Baciu. În cazul clișeului meu, un copac bolnav „furase” sau „împrumutase”, probabil de la cei de față, o substanță mai activă energetic – care strălucea în invizibil ca zăpada în lumina soarelui – și își făcuse din aceasta niște manșoane, în zonele probabil cele mai afectate (fig. 81) ; desigur că nu putea fi vorba de zăpadă, în acea zi călduroasă de la sfârșitul lunii mai, în care temperatura aerului era de peste 25°C. În fapt, acest fenomen al „împrumutării” directe de către ființele vii a unor substanțe eterice necesare sub aspect energetic, pentru revitalizare sau pentru vindecare, este un proces fizic ancestral deosebit de important și, chiar dacă este invizibil, se manifestă între toate structurile materiei, în special ale celei vii, indiferent de regn. Suprasensibilii care văd și în domeniul materiilor subtile cunosc foarte bine aceste schimburi energetice directe, fenomenul fiind similar celui al vaselor comunicante, în care inițial lichidul nu avea același nivel. Fără a-și da seama, oamenii se simt foarte reconfortați după stresul cotidian atunci când se plimbă în natură, în special prin pădure, tocmai datorită acestui aport⁴⁶ subtil invizibil, preluat în modul cel mai natural de la „frații” noștri, copacii.

Un document foarte „curios” a fost obținut de Géza Bukaresti pe unul dintre clișeele expuse de el în zona plaiurilor pădurii Hoia-Baciu în ziua de 11 iunie 1996. Către marginea din dreapta a imaginii respective, a fost înregistrată prezența aeriană invizibilă a unui glob a cărui suprafață emitea o radiație limitată ca întindere la zona de contact cu mediul atmosferic. (Fenomenul respectiv pare a fi asemănător cu un același gen de radiație redusă evidențiat de înregistrările diferitor ființe celulare – de exemplu, fig. 47.) Partea mai „curioasă” se relevă însă la mărirea detaliului respectiv – fig. 82 : materia interioară nu mai este difuză – ca la restul entităților

46. Unele persoane au relatat că s-au vindecat de anumite afecțiuni (astenice și chiar reumatice) după o serie de „ședințe” în care îmbrățișau un copac sănătos sau stăteau lipite cu spatele de el. Se pare că eficiența unor tratamente de acest fel crește atunci când „fratele copac” este rugat să-și dea din rezerva sa vitală o parte a energiei sale ; renumiți în acest sens sunt copacii cu lemnul tare (stejarul etc.), dar și multe plante de cameră au astfel de aporturi (filodendronul, feriga ș.a.).

înregistrate –, ci are niște granulații care redau fidel imaginea... unui cap de câine! Ar putea fi unele dintre astfel de globuri sufletele unor animale ⁴⁷ decedate?

Într-un astfel de cadru ilustrativ – atât de bogat, atât de extins geografic în întreaga lume, precum și în spațiul extraplanetar și chiar pe Lună –, este întru totul justificată o constatare categorică : „EI”, cei din lumile invizibile, există peste tot !

Deși în cea mai mare parte a documentarului fotografic, înregistrările mereu întâmplătoare prezintă entități aparent solitare – de diferite niveluri radiante –, atât în România, cât și în multe alte țări au fost surprinse și grupuri mai mici sau mai mari de astfel de ființe invizibile. Din manifestările lor neobișnuite, s-ar părea că putem distinge și un alt aspect : când două sau mai multe entități schimbă informații un timp mai îndelungat, atunci ele se apropie până la alipire reciprocă, ca, de exemplu, în fig. 26 A și B și fig. 39. Totuși, documentele fotografice care au surprins grupuri de entități globulare care în fracțiuni de secundă efectuau în comun exact aceleași mișcări, aceleași „modele spațiale”, par a indica un alt mod de comunicare (ca, de exemplu fig. 57 ; 59 ; 63 ; 64 ; 66) ; acest mod de transmitere a gândurilor seamănă cu cel descris de medium-ul Reine :

„M-am găsit deodată în apropierea unei mulțimi de Spirite reunite. Nu erau decât Spirite de evoluție înaltă, toate albastre, de un albastru pur, ca Vettellini. Păreau că se întrețin despre cele mai grave lucruri ; m-au lăsat să mă apropiez mult și am simțit că ele voiau să-mi permită să ascult discuția lor. Oh, dar să înțelegeți bine. Nu era o discuție sonoră. Mai întâi, nu erau emise decât idei, căci ele se înțeleg numai gândind, și astfel sunt imediat de acord. La gradul lor de evoluție, Rațiunea este identică, unică pentru toate.”

Această armonizare a gândirii a fost confirmată și de entitatea Vettellini, astfel :

„De îndată ce este atins un grad mai înalt de evoluție, prin însăși acest fapt armonia este totală. Aceasta nu alterează principiul individualității, dar judecata asupra acțiunilor de întreprins în comun nu poate fi diferită. Idealul este același și se subîmparte

47. În legătură cu asemănarea procesului fizic al luminiscentei în zona contactului cu mediul atmosferic a „membranelor” labile ale „ființelor celulare” cu cel al unor entități globulare întunecate, reamintesc celor care au citit cartea *Lumi invizibile* o ipoteză pe care o inserasem acolo : acele „critters” cu trup întunecat asemănător celulelor materiei vii par a fi sufletele unor oameni decedați nu de prea mult timp ; știința spirituală a consemnat din vechime faptul că, după decesul terestru, ființa respectivă își mai menține un timp „corpul vital” – acel „dublu eteric” – în jurul nucleului sferoidal. După dezagregarea treptată a acestui înveliș eteric, ce are o formă total labilă, entitatea rămâne doar sub forma globulară, specifică tuturor ființelor din lumea paralelă invizibilă.

în scopuri pe care fiecare grup se străduiește să le atingă prin mijloace asupra cărora nu se ivesc niciodată discuții.”

Or, acest mod de a gândi – atunci când s-a ajuns la un nivel mai înalt de evoluție spirituală – este foarte bine sugerat de executarea în spațiu a exact aceluiași „program”, putând fi sesizate în înregistrările fotografice doar foarte mici diferențe individuale. Poate dacă am ști să traducem geometric „modelele respective” sau strict matematic – prin găsirea ecuației fiecărui „model” –, am putea înțelege și conținutul mesajelor înscrise în „jocurile” atât de diverse surprinse pe clișee. Și poate că o atare sugestie a fost enunțată cu decenii în urmă, dar a rămas mereu neînțeleasă, din lipsa unor „probe materiale” care să ne satisfacă modul de a gândi ; iată cum consemnase prof. S. Demetrescu (în *Tainele Vieții și ale Universului*) un fenomen natural și totuși încă atât de necunoscut :

„Spiritul este o scânteie, o particulă infinit de mică, dar oricât e de mică ea gândește, gândește în veșnicie. Din acest punct de vedere, este o fabrică de idei. Dar gândind, emite o forță asupra corpului ei planetar. Din această cauză, o particulă fluidică se desprinde din corpul ei planetar, învelind o anumită idee, căreia îi imprimă o anumită formă. O înșiruire de forme constituie o *gândire*.

Spiritul deci se descarcă, se dezumflă, emițând forme-gânduri. După un timp, corpul planetar s-a micșorat și, dintr-o nouă pulsare, absoarbe o nouă cantitate de fluid și tot așa mereu.

Spiritul, prin natura lui, trebuie să fie activ. Activitatea sa e de două feluri : externă și internă... Dar, trăind pe planetă, corpul lui planetar se consumă și se reduce încetul cu încetul. Pentru a-și menține totuși acest corp planetar, spiritul execută, involuntar, niște mișcări de dilatare și de contractare, niște pulsații, similare celor ale plămânilor și inimii, care au ca rezultat absorbirea în mod automat a fluidului planetar... Acest act corespunde hrănirii cu alimente a trupului nostru carnal.”

Valorosul documentar fotografic existent oferă într-adevăr un material informativ deosebit de important. Înregistrarea acestui straniu proces fizic pulsator pentru „hrănire” prin absorbția anumitor particule cu potențe energetice specifice, respectiv eliminarea ritmată a altor particule fine care sunt „uzate”, precum și pentru compensarea particulelor emise în exterior de „forța scânteii spirituale” în extraordinarul proces energetic al „gândirii”, evidențiază o înșiruire de procese fizice necunoscute de fizica contemporană a particulelor elementare și sub-elementare. Desigur, ar fi nu numai pasionant, dar și foarte necesar de aflat fondul procesual al acestor fenomene fundamentale : în niște învelișuri de particule extrem de fine – cu grosimi de la câțiva centimetri până la zeci de centimetri –, materia invizibilă respectivă este reținută mereu în cadrul unui aceluiași volum de forță intimă a unui nucleu la fel de invizibil, care, în plus, este capabil și să gândească ! În fantasticul proces al

gândirii – al emiterii de idei –, precum și în procesul hrănirii – specific oricărei ființe vii –, sunt emise selectiv anumite particule intime (cele ale ideilor sunt energetic-active, pe când în hrănire sunt eliminate cele energetic-uzate), pentru ca apoi, la fel de selectiv și în mod ritmat, să fie alese și absorbite alte particule existente în amalgamul mediului exterior. (Un același gen de proces se produce continuu și în trupul nostru organic: țesutul fiecărei organ își înlocuiește permanent celulele, la intervale de timp specifice, astfel că tot cam la trei ani, trupul nostru este mereu altul! Și deși nu suntem „informați” în mod conștient despre acest proces permanent, pe care nu îl conștientizăm în nici un fel, „cineva” îl dirijează admirabil!)

Față de timpii de expunere a clișeelelor, adesea foarte reduși, trebuie remarcat și un alt aspect al procesului ritmat: toate aceste pulsări de „hrănire” se efectuează în intervale de timp extraordinar de scurte, de ordinul miimilor de secundă! Faptul este cel mai bine evidențiat prin înregistrările unor trasee pulsatorii surprinse la flash-ul unui blitz – ca de exemplu cele din fig. 83 A și B.

Un alt aspect deosebit, care vine să confirme „material” un vechi „conținut” ale științei spirituale, este cel evidențiat de fig. 84: cu cât unele entități ale lumii paralele au un nivel de evoluție spirituală mai ridicat, cu atât particulele învelișurilor radiante ale trupului globular sunt mai fine, dar și mai potente energetic. Or, clișeul respectiv a înregistrat ca o prezență întru totul reală, doar un contur globular, care avea parcă un gol interior; era însă un „gol” de materie mai grosieră, căci, în întunericul nopții, clișeul a fost impresionat de intensele emisii energetice de la nivelul suprafeței „trupului” acelei entități, pe care filmul fotosensibil nu-l mai putea sesiza; frecvența vibratorie specifică a particulelor foarte fine era într-atât de ridicată, încât atomii substanțelor chimice nu au mai reacționat la cuantele radiației de bază, ci doar la efectele secundare produse de aceasta. Într-adevăr, clișeul a surprins sub formă de raze procese atomice în cascadă și emisii de fotoni – prin accelerarea electronilor atomilor gazelor atmosferice de către energia generată continuu de acel „gol”.

Dorința efectivă a celor mai diferite entități ale lumii invizibile de a fi fotografiate, sesizată repetat și ilustrată în mod suficient de convingător, a permis evidențierea și a altor fenomene fizice specifice manifestărilor entităților globulare. Accentuând această dorință a ființelor lumii paralele, iată cum consemnase profesorul S. Demetrescu o „confesiune”, exprimată încă din prima jumătate a veacului nostru de o entitate oarecum mai evoluată din „lumea nevăzuteor”:

„Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator care să ne poată fi de folos ca medium, dăm buzna în cabinetul lui de lucru, ca să ne fotografiem și noi. În acest caz, iau fluide din dublul său vital și le îmbib în perispiritul meu pentru a-l face mai compact, mai dens... Fotograful, developând placa, se miră de ce i s-a stricat poza și bănuiește că a cumpărat o placă alterată.

Mediumi fotografi, care să fie consacrați ca atare de Cer, nu se prea găesc. De aceea, adesea noi nu reușim să ieșim pe placa fotografică de la prima încercare și iarăși pentru fiecare repetare, trebuie să luăm o nouă cantitate de fluid de la fotograf...

Am credința că, deoarece că am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualizare, se vor naște mai mulți mediumi fotografi."

Într-adevăr, această precizare finală făcută în urmă cu mai bine de jumătate de veac, s-a realizat în mod cu totul spectaculos în ultimele trei decenii, la nivelul întregii lumi...

Există și anumite înregistrări fotografice „mai ciudate”, în care ființele globulare ce se deplasau pulsator extrem de rapid și nu au mai avut timpul necesar pentru a „se îmbrăca” cu fluid mai dens – care să permită preluarea imaginii lor de către peliculele fotosensibile –, au oferit un alt tip de detalii stranii, care au condus însă la numeroase confuzii. Astfel, când nu s-a mai încheiat complet „densificarea” întregului corp globular radiant, unele clișee au înregistrat numai o serie de „lamele fotografiabile” paralele, rezultate probabil din suprapuneri foarte rapide – în ritmul pulsărilor – ale porțiunilor centrale cu înveliș ceva mai dens ale entităților nevăzute. Un document întru totul edificator în acest sens a fost obținut în infima fracțiune de secundă a expunerii cu blitz, în momentele în care preotul unei biserici din București oficia cununia unei cunoscute personalități a metropolei; sesizând parcă intenția fotografierii, o entitate neștiută a ținut să fie immortalizată împreună cu mirii – fig. 85 – și să-și manifeste binecuvântarea proprie prin traversarea ultra-rapidă a întregului câmp vizat de fotograf. (De altfel, dorința multor entități nevăzute de a participa la cununii a fost surprinsă și în alte biserici din diferite localități; cititorii care au parcurs cartea *Lumi invizibile* au putut aprecia singuri atât „năvala” impresionantă de entități nevăzute la o cununie ce a avut loc în monumentală biserică Golia – din municipiul Iași –, precum și cea de la o cununie dintr-un sat din județul Suceava. În paralel este însă de sesizat și o dorință similară a diferitor entități de a fi fotografiate când participă la diverse adunări ale pământenilor (de exemplu, fig. 7 și fig. 86) și chiar la „petreceri” – ca în exemplele din fig. 87, fig. 88 și fig. 89.

Surprinderea unui fenomen lamelar similar a fost înregistrată și în altă parte a țării, la o adunare de tineret, tot în infima fracțiune de secundă a flashului unui blitz – fig. 90. În acest caz însă, entitatea respectivă a reușit să-și densifice întregul corp în ultima porțiune a traseului parcurs cu o viteză extrem de mare și, în plus, și-a realizat chiar și dorința de a apare în centrul fotografiei respective. Deși pentru tânărul fotograf-amator această poză-amintire a fost un „clișeu stricat”, el a obținut totuși, sub aspect științific o valoroasă înregistrare.

Dar așa cum menționasem anterior, imaginile de acest fel, în care au fost surprinse deplasări secvențiale ale unor entități care nu

au mai avut timpul necesar – sau poate anume nu au voit – să-și învâluie trupul globular cu fluidul special care permite preluarea imaginii sale sferice pe clișeu fotosensibil, au produs într-adevăr anumite confuzii. Este cazul unor clișee expuse în plină natură, în care „graba” pulsantă a unor prezențe nevăzute a fost interpretată ani de-a rândul (și continuă încă să fie considerată) ca „manevre” locale ale unor OZN-uri mult coborâte spre sol; în acest sens, a fost reluată adesea, în reviste și cărți ufologice, imaginea obținută la 22 noiembrie 1966 într-un peisaj montan din statul american Oregon (fig. 91), sau cea înregistrată în Anzii argentinieni (fig. 92), în decembrie 1968.

Așadar, tot în România, înregistrări fotografice întru totul edificatoare (fig. 85 și fig. 90) au venit să elimine din nou o altă interpretare veche, care nu mai rezistă în fața probelor documentare mai explicite ce se acumulează treptat.

Parcurgând selecția de documente fotografice prezentate în cadrul acestui capitol (care, alături de cele incluse în cărțile *Straniile Inteligențe invizibile* și *Lumi invizibile*, reprezintă doar o anumită parte din înregistrările obținute asupra ființelor din lumea nevăzută) cititorul a putut să afle aspecte noi și interesante din intimitatea entităților care populează spațiul înconjurător. Mulțimea și amploarea manifestărilor acestora este desigur cu mult mai mare, dar aproape toate rămân nesesizate, fiindcă marea majoritate a oamenilor nu și-au dezvoltat încă posibilitățile denumite în mod curent „suprasenzoriale” – pe care le avem cu toții. Din întreaga ființă umană, din această asociere de trupuri care ne alcătuiesc – trup organic, trup eteric, trup astral, trup spiritual – noi, oamenii, folosim în general în mod conștient, numai simțurile celui organic; astfel, în permanentă, simțurile paralele ale celorlalte trupuri, mult mai fine, rămân doar puțin utilizate și fără a fi conștienți de funcționarea lor. Dacă ne-am preocupa în mod adecvat să le dezvoltăm, am putea „simți”, „vedea” și „înțelege” această coexistență ancestrală cu lumile neștiute și cu imensa mulțime de manifestări permanente care se derulează în spațiul comun. Este evident totuși un fapt, care devine treptat tot mai cunoscut: numărul persoanelor care înregistrează direct sau prin diferite mijloace tehnice existența și unele manifestări ale lumii paralele este în continuă creștere, demonstrându-ne tot mai amplu că „EI sunt peste tot”: în aer (fig. 6 și fig. 93), la nivelul solului (fig. 94 și fig. 95), pe stradă (fig. 61 și fig. 96), în locuințe (fig. 88 și fig. 97), în spațiul extraatmosferic (fig. 17A, B, C), sau în apropierea solului lunar (fig. 18).

Trebuie însă remarcat un aspect deosebit de important: dacă, de exemplu, din mulțimea de transcomunicări obținute prin aparatură electronică, cele mai numeroase demonstrații au fost înregistrate în Germania, în privința documentarului fotografic, cele mai numeroase înregistrări au fost – și continuă să fie – obținute în România; dar documentarul românesc nu impresionează numai prin mulțimea

imaginilor care se acumulează, ci și prin varietatea prezențelor și a manifestărilor care au impresionat peliculele fotosensibile, oferind astfel un valoros fond informativ și demonstrativ.

Oceanul primordial

În tradițiile cosmogonice milenare ale populațiilor antice din India și China, spațiul cosmic era conceput ca un ocean imens, umplut cu un fluid primordial. Pentru filosofii indieni din secolele îndepărtate, oceanul cosmic ar fi avut chiar înfățișarea arhetipală a marelui zeu Vishnu, care ulterior a devenit Ființa Supremă ce a emanat un Univers ordonat și plin de puritate. Eruditul român Mircea Eliade se exprima în acest sens⁴⁸ foarte concis: „Or, în India, Apele reprezintă substanța cosmogonică prin excelență”. Explicitând această idee, cercetătorul german Heinrich Zimmer scria⁴⁹ următoarele: „Totul a evoluat și a crescut din fluidul primar. Formele individualizate și diferențiate ale Universului – Pământul, ca și sferile superioare și cele inferioare ale cerurilor și ale lumilor sub-pământene – sunt conținute de elementul amorf al adâncului spațial”.

Știința spirituală a preluat acest „mit cosmogonic” bazat pe un fond real, aflat la toate popoarele importante din vechime și a dezvoltat pe parcurs această idee a „cosmosului plin” cu un anume fluid, informația fiind „revelată” în mod repetat de entități spirituale superioare.

De fapt, atât cunoașterea doctă medievală, cât și știința modernă și-au însușit această concepție; astfel, în secolul XVII, fizicianul Christian Huygens explica posibilitatea propagării undelor de lumină prin profunzimile spațiale tocmai prin această umplere a cosmosului cu „eter” – ca mediu fluid universal. Dar, după ce în secolele XVIII și XIX concepția cosmosului plin cu particulele extrem de fine ale mediului eteric ajunsese și la formulări matematice și fizice savante, imposibilitatea punerii în evidență a unor astfel de particule prin instrumentele tot mai performante ale astrofizicii a făcut ca treptat – în secolul XX – mediul eteric să fie considerat drept o „noțiune metafizică”⁵⁰; drept urmare, știința strict materialistă a veacului XX a desconsiderat ca totul o atare concepție, eliminând-o din programele de studii și cercetare. Cititorul a putut să remarce totuși din capitolul anterior un fapt relevant de eforturile unui larg grup al

48. Eliade, M.: *Istoria credințelor și ideilor religioase* – Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1981.

49. Zimmer, H.: *Mituri și simboluri în civilizația indiană* – Ed. Humanitas, București, 1994.

50. Lansând această apreciere cu o evidentă nuanță disprețuitoare – într-o perioadă în care demonstrațiile matematico-fizice ale lui Albert Einstein aveau să revoluționeze gândirea științifică și să orienteze cercetările moderne spre obținerea energiei conținute în materia densă –, matematicianul francez Henri Poincaré a reușit să îndepărteze pe o lungă perioadă a secolului XX preocupările teoreticienilor cu privire la „materia eterică”.

oamenilor de știință contemporani : în ultimele decenii ale acestui secol, teoreticienii și specialiștii marilor laboratoare de cercetări nucleare au reorientat multe din preocupările tematice spre vădita încercare de pătrundere a „tainelor” materiei ultra-fine. De fapt, așa cum a prezis și acel înțelept indian – Sudhei Babu – cu atâtea decenii în urmă, treptat, se va ajunge la reala unificare a celor „două științe” – cea doctă și cea spirituală –, care în prezent sunt doar aparent divergente.

Pentru a ne apropia însă de unele clarificări necesare în cadrul acestui tezaur atât de straniu al unor documente obținute prin diferite mijloace tehnice, din lipsa unor explicații docte, să apelăm din nou la faptele oferite de știința spirituală ; desigur, dincolo de o anumită deschidere și receptivitate pe care trebuie să o avem pentru tot ceea ce ni „se dăruiește” atât de convingător, va trebui să dăm dovadă și de prudența „exploratorului” care, din mers, trebuie să perceapă noile fenomene și, tot din mers, să încerce să le înțeleagă.

Pentru faptul fundamental, preluat de miturile cosmogonice, că întregul spațiu este un „ocean de eter”, cercetătorii științelor care până acum au fost ascunse și transmise numai unor grupuri restrânse de inițiați cunosc bine următoarea explicație : din gigantica emisie radiantă a sferei divine – așa cum explica schematic și Abd-ru-shin sau prof. S. Demetrescu –, ale cărei valuri de energie continuă să se reverse mereu, s-au diferențiat în hăurile spațiale diferitele categorii de particule extraordinar de fine ; la scară cosmică, tipurile de particule astfel detașate sunt în număr foarte mare. La nivelul sistemului solar și respectiv în spațiul planetei noastre, inițiatul român specifica existența unui număr de optzeci și unu de tipuri de fluide eterice. Pentru o înțelegere mai clară a ceea ce se află – din acest punct de vedere – în jurul globului terestru, Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul a prezentat prin intermediul autoarei engleze A.A. Bailey⁵¹ o schemă ceva mai restrânsă : în fiecare „inel fluidic” al celor „șapte ceruri” strict terestre domină o anumită „familie” de materie eterică ; la rândul ei, fiecare familie ar fi compusă din câte șapte feluri de particule, ceea ce a condus la diferențierea a patruzeci și nouă de „sub-planuri” ca locuri specifice de continuare a vieții pentru entitățile din „lumea de dincolo” (selectarea sub-planului de „locuire” făcându-se în modul cel mai simplu în baza unui efect de rezonanță energetică între particulele fine ale „trupului” entităților și cele ale sub-planului respectiv în raport cu nivelul evoluției individuale). Or, așa cum cititorul a putut să constate și în sub-capitolul anterior „Înnobilarea cosmosului”, o aceeași cunoaștere a existenței celor patruzeci și nouă de „sfere” a etalat-o și inițiatul român Adam Ramon, în diferite locuri din lume

51. Bailey, A.A. : *Inițierea umană și solară* – traducere în limba română la Ed. Neuron, Focșani, 1995.

existând clarvăzători dotați, care „văd” efectiv aceste structurări diferențiate prin simțurile celorlalte trupuri ale ființei umane.

Conform acestei scheme mai restrânse, în planul fizic al mediului existenței noastre zilnice (care este nivelul cel mai inferior al „planului cosmic fizic”), separat de cele trei feluri de particule eterice specifice materiilor dense cunoscute de noi – solide, lichide și gazoase –, mai există deci încă patru feluri de materii eterice care au un rol efectiv în desfășurarea vieții tuturor ființelor din spațiul terestru și însuși a planetei Pământ – ca entitate cosmică a acestui sistem solar.

Există însă o proprietate fundamentală a materiilor eterice, prea puțin cunoscută, dar de o importanță cu totul deosebită; pentru înțelegerea acesteia, cititorul care nu a avut până acum ocazia să se informeze în domeniul cunoașterii spirituale va trebui să facă în plus un „pas” intuitiv esențial și, în cazul unei dificultăți momentane de percepere, să o considere ca o axiomă cosmică: la fel cum omul poate modela cu mâinile lutul, lemnul sau, în fond, orice material, tot așa – dar cu o ușurință extraordinară – spiritul poate modela prin energiile formatoare ale gândirii-voinței (care ni se par ascunse) diferitele categorii de materii eterice. În fapt, acest fenomen face parte din manifestările curente ale miliardelor de entități terestre care își continuă existența în „lumea de dincolo”, în cadrul celor patruzeci și nouă de sub-planuri menționate de toți inițiații științelor spirituale și, respectiv, ale miliardelor de miliarde de ființe spirituale care viețuiesc în galaxiile universului astronomic...

Cunoașterea spirituală a oferit încă din trecut un anumit nivel de informare asupra celor șapte feluri de materii eterice specifice mediului terestru apropiat, în special cu privire la materiile eterice implicate în fenomenele proprii materiilor solide, lichide și gazoase. În acest secol XX, în care s-a trecut la o apropiere directă între cunoașterile spirituale și cele docte, acest nivel de cunoaștere a fost totuși ridicat în mod treptat; drept urmare s-au pus bazele unei „fizici a materiilor eterice”, cu o nuanță direct științifică a unor cercetări și experimente care au condus la concluzii teoretice și aplicative. Astfel, separat de identificarea unora dintre proprietățile fizice ale fluidelor eterice din mediul nostru imediat, s-a mai constatat un fapt important pentru viitorul civilizației terestre: sub continuă curgere a radiațiilor cosmice, straturile sferice de materii eterice înmagazinează energii enorme, pe care deocamdată oamenii nu știu să le folosească (fenomenul fizic poate fi asemănat oarecum cu modul în care cărbunii și petrolul planetar au stocat de sute de milioane de ani o mică parte din energia solară aflată și ea în curgere permanentă).

Într-un alt cadru⁵², reluasem schematic unele elemente sintetice ale noii „fizici eterice”, relansată de diferiți cercetători ai secolului XX,

52. Gheorghită, F.: *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996

așa cum au fost expuse de „pionierul” american T.J. Constable⁵³ (cel care a pus în evidență pentru prima oară existența acelor „critters” din lumea paralelă invizibilă). Menționându-le și acum, pentru o mai bună înțelegere a acestor cunoașteri încă „apocrife”, iată o îmbinare a lor cu unele aspecte specifice ale celorlalte patru feluri de materii eterice menținute de planeta noastră în spațiul planului cosmic fizic, și care diferă de particulele incluse în materiile solide, lichide și gazoase :

- deși constituie sub-planuri distincte, materiile eterice respective se întrepătrund spațial, fără a se combina însă între ele în mod direct ;
- particulele materiilor eterice „mai inferioare” (având emisii specifice mai reduse ca potență energetică și evidențiate deci prin culori cu lungime de undă mai mare) s-au format din particule mai fine „superioare”, care prin diferențiere și-au pierdut o parte din potențele primare ; drept urmare, deși fiecare fel de particule are proprietăți specifice și se constituie în „forțe formative” distincte, materiile eterice „superioare” cumulează toate proprietățile particulelor care s-au detașat filogenetic către nivelurile inferioare ;
- pornind de la particulele mai „inferioare” – cele implicate în materiile solide, lichide și gazoase – către tipurile de particule mai fine și mai potente energetic, celelalte patru categorii de eteruri au fost denumite astfel :

* eterul fierbinte (eterul căldură)	* eterul chimic
* eterul lumină	* eterul vieții

Față de cele specificate mai sus, rezultă că, în mod fizic, eterul lumină poate produce totodată și efecte termice, pe când eterul fierbinte nu poate produce și efecte luminoase. La fel, eterul chimic poate produce și efecte termice și de lumină, iar la rândul său eterul vieții poate reproduce toate formele specifice ale celor trei categorii inferioare, generând în plus și procesele fizice specifice potențelor sale de formator al vieții.

- din înșiși termenii cu care au fost denumite tipurile respective de particule se pot deduce logic categoriile de fenomene – întru totul naturale – la care participă fiecare fel de materie eterică atunci când este stimulată energetic în mod suplimentar sau numai sub acțiunea continuă a complexei radiații cosmice :

eterul fierbinte (căldură) participă la efectele termice, respectiv la procesele energetice produse la o frecvență vibratorie suficient

53. Constable, T.J. : *The Cosmic Pulse of Life* – Ed. Borderland Sciences, Garberville, California, 1990.

În cadrul acestei cărți, autorul american recomandă și următoarele volume :
 – Wachsmuth, G. : *Etheric Formative Forces in Cosmos, Earth and Man* – 1932.
 – Marti, E. : *The Four Ethers* – Ed. Schaumberg Publications, South Mohaws, Illinois, 1984.

de joasă. De aceea, atunci când este activat energetic, este văzut de clarvăzători sau este înregistrat de peliculele fotosensibile color prin nuanțe roșii – specifice domeniului undelor cu frecvențe radiante mai reduse.

O impresionantă demonstrare a existenței acestui tip de materie eterică în mediul nostru atmosferic este redată în fig. 7; documentul fotografic – obținut în anul 1990 la București – scoate remarcabil în evidență realitatea obiectivă a fizicii eterice, întrucât a preluat ceea ce o întregă asistență nu a văzut: falduri întregi din eterul caldura existent în aer au fost activate intens de emisia energetică a grupului de peste patruzeci de entități globulare albe care au străbătut sala în infima parte de secundă a expunerii clișeului la flash-ul unui blitz. De altfel, efecte impresionante similare au fost înregistrate și în India (fig. 98 și fig. 99); și poate că nu este lipsit de interes să remarcăm faptul că atât documentul din fig. 7, cât și aceste două imagini indiene au fost obținute la conferințe privind Sahaja Yoga, la care participa și maestra Shri Mataji.

Astfel de documente fotografice – fie cel din România, fie cele din India – în care câteva zeci de ființe globulare au efectuat „jocuri”, cu aceleași programe locale, producând intensa activitate energetică a eterului fierbinte existent în mediul aerian, constituie în fapt o adevărată „uvertură” documentară la fizica secolului următor, care va îmbina fizica modernă a particulelor elementare cu fizica eterică.

eterul lumină participă la efectele luminoase – de asemenea în mediul aerian – care, în anumite cazuri, sunt totuși percepute vizual în mod direct de către oamenii aflați în apropiere. Culoarea specifică emisă de acest eter atunci când este activat este galbenul; când efectele respective sunt surprinse pe pelicule alb-negru, fenomenul este redat ca o lumină albă. Documente fotografice interesante care demonstrează existența în mediul aerian a eterului lumină au fost înregistrate chiar și atunci când unele entități globulare întunecate se activau energetic intens pentru a se deplasa cu mare viteză. De exemplu, un spectacular efect de acest gen – de activare simultană a eterului lumină din aer – a fost surprins în primăvara anului 1990 în apropierea Moscovei (fig. 100) și, oarecum în aceeași perioadă, la Florești (Republica Moldova) – fig. 101. Fenomenul, mult mai restrâns însă, a fost menționat anterior și la nivelul suprafețelor de contact cu aerul înconjurător ale „trupurilor” unor „ființe celulare” (de exemplu, fig. 47 ș.a.).

Este interesant de relevat însă un anume specific al eterului lumină, cunoscut în fizica eterică: dacă în mediul ambiant nu există factori perturbatori, acest tip de materie ultra-fină – care este și ea formativă – produce forme triunghiulare. O sugestivă, dar suficient de discretă evidențiere a acestui fenomen de formare, o putem distinge în acea înregistrare fotografică provocatoare a fantomei doamnei Walpole (obținută în anul 1932 într-un conac din districtul

Norfolk, din Anglia): la partea inferioară a picioarelor sale, eterul luminează din care s-a format trupul transparent pe care și l-a improvizat entitatea respectivă și-a dezvăluit „identitatea” printr-un triunghi foarte semnificativ (fig. 4). Un document fotografic mai categoric în acest sens a fost obținut în România de hipersensibilul biolog Al. Sift, pe plaiul dintre râul Someșul Rece și pădurea Hoia-Baciu. În fig. 102 (care este un detaliu mărit din cadrul fotografiei de ansamblu prezentate în cartea *Lumi invizibile* – fig. 6), alături de un triunghi „luminos” invizibil mai mare ce „staționa” în aer în plin peisaj natural, pelicula fotografică a înregistrat și o altă formă triunghiulară constituită dintr-o aceeași materie nevăzută, capabilă să se organizeze liber în forme geometrice. Raportată la astfel de împrejurări, în care s-au surprins în modul cel mai obiectiv fenomene într-un tot real, nu este exclus ca acea antică reprezentare egipteană denumită „ochiul lui Horus” – care zugrăvea un ochi în interiorul unui triunghi – să fi fost introdusă în ritualul artistic de persoane hipersensibile ce vedeau aievea astfel de triunghiuri aeriene luminoase (de altfel, această imagine simbolică antică a fost preluată mai târziu – poate din aceleași motive – și în unele reprezentări tradiționale ale artei creștine).

eterul chimic participă activ – în mod evident – la procesele chimice; această formă a materiei eterice este implicată totuși și în transmiterea vibrațiilor specifice domeniului sunetelor și infrasunetelor, fapt pentru care este denumit și „eter sonor”. Intervine, de asemenea, și în transmiterea frigului, fiind astfel legat de fenomenele de contracție și de cele absorbante. Activate energetic, masele de eter chimic emit o radiație pe care hipersensibilii – sau peliculele fotografice – o înregistrează ca fiind de culoare albastră; funcție de nivelul activării energetice, eterul chimic poate oferi însă și culorile specifice eterului luminii sau celui fierbinte.

Un document fotografic foarte interesant, care s-ar părea că demonstrează existența eterului chimic până la nivelul solului (de altfel, se știe că acesta pătrunde și în scoarța terestră), a fost obținut în plină vară în anul 1985 – într-o zonă dens locuită a municipiului Iași. După o ploaie care a răcit sensibil atmosfera, clișeul expus de ing. Marius Manea (pe atunci student) a surprins un straniu val de „abur” care a învăluit o întreagă porțiune din cartierul Alexandru cel Bun, inclusiv automobilele parcate, fără a fi văzut însă de absolut nici o persoană aflată în zonă (fig. 103).

Dacă în mediul ambiant nu există efecte perturbatoare, forța înmagazinată în masele de eter chimic se manifestă prin aglomerări de particule specifice în formă de semilună. Un ciudat fenomen aerian care a intrigat mulți locuitori ai orașului american Columbus (capitala statului Ohio) a permis înregistrarea fotografică a unor semiluni care s-au menținut la o anumită înălțime pe cer, modificându-și treptat contururile (fig. 104). În cazul acestui straniu fenomen –

produs în octombrie 1973 –, manifestarea respectivă pare să fi pus în evidență nu numai potența eterului chimic de a forma semiluni, ci și potența de a produce efecte luminoase, care sunt specifice și tipului de particule mai „inferioare” – cele ale eterului lumină.

Sub aspectul proceselor fizice în care se implică, eterul chimic se manifestă într-o gamă mai largă de fenomene; drept urmare, cercetătorii „fizicii eterice” cunosc faptul că entitățile globulare, în special cele mai evoluate, folosesc această categorie de materie invizibilă drept „materie primă” pentru diferite activități formative. Ba chiar mai mult, s-ar părea că în anumite situații, entitățile „albe” l-ar folosi ca un strat protector (poate ca absorbant al unor radiații nocive pentru ele din mediul apropiat solului terestru). Un document fotografic care ar sugera o astfel de manifestare este cel redat prin fig. 39: în aer, nu prea departe de sol, se aflau două entități globulare albe, care probabil schimbau informații, învăluite într-un straniu mantou de materie foarte fină, la fel de albă; acesta părea a fi din eter chimic activat de radiația celor două prezențe invizibile. Înregistrarea documentară oferă desigur detalii mult mai complexe, cuplul respectiv fiind învăluit în exterior și de un strat mai extins de materie eterică – aparent întunecată –; acest strat pare a fi din eter fierbinte al cărui culoare roșie este înregistrată de filmele alb-negru sub o tentă închisă. Știința spirituală explică astfel de „îmbrăcări” ale entităților mai evoluate coborâte în mediul apropiat solului ca o necesitate directă pentru staționări temporare în mediul cu particulele cele mai inferioare, greu de suportat de ființele venite din înălțimi cu mediu eteric mult mai fin.

eterul vieții este o categorie de materie eterică mai complexă, datorită diverselor sale posibilități formative și energetice. Planeta noastră primește permanent un aport de astfel de materie, care este radiată continuu de Soare. Implicat direct în procesele vitale, eterul vieții este absorbit continuu de toate regnurile „materiei vii” de pe solul terestru, care se hrănesc astfel și cu potențele energetice conținute în particulele respective.

Când nu intervin fenomene perturbatoare, formele în care se aglomerează particulele specifice sunt pătrate. Hipersensibili care pot sesiza radiația acestor categorii de materie invizibilă o „simt” ca având o culoare violacee-purpurie.

Pentru cunoștințele și pentru modul nostru comun de a gândi, eterul vieții conduce la manifestări fizice cu totul surprinzătoare. Astfel, de exemplu, după cum consemna și T.J. Constable, „în fizica eterică, magnetismul este considerat ca o concentrare locală a eterului vieții”!

Aceste cunoașteri ale științei spirituale privind principalele categorii de materii eterice din spațiul apropiat mediului planetar în care existăm sunt, în mare măsură, foarte vechi; ele au fost exprimate într-o manieră mai scientizată în Europa, în primele decenii ale secolului XX. Modul respectiv de prezentare a fost reluat

ulterior, în a doua jumătate a veacului nostru și de autori americani. O exemplificare în acest sens, accesibilă cititorilor din țara noastră, a fost prezentată încă din anul 1939 de inițiatorul român prof. Scarlat Demetrescu – în volumul al doilea al operei sale citată anterior. Conform comunicărilor directe preluate de acesta de la o entitate mult mai evoluată, „atmosfera eterică” a Pământului ar avea trei zone fluidice distincte, care se interpenetrează. Activate de energia cosmică, radiația specifică a zonelor respective ar fi sesizată prin culori proprii : începând din înălțimi spre sol, sus ar fi zona albă, apoi cea albastră și în partea inferioară ar fi cea roșie. În cadrul acestora, ar exista sub-zone, care diferă între ele prin nuanța – mai deschisă sau mai închisă – a fiecărei culori în parte.

Personal, am avut ocazia să constat în mod foarte convingător realitatea acestor aspecte, practic necunoscute, ale structurii straturilor eterice existente în spațiul atmosferic și extra-atmosferic, prin observări directe făcute de către o persoană care demonstrează mereu, în fața celor mai diverși specialiști, capacitățile sale de vedere în lumea eterică.

În municipiul Iași, trăiește oarba Valentina Gârlea, care, în urma unui accident survenit în curtea casei părintești din comuna Dobrovăț – jud. Iași, și-a pierdut vederea la vârsta de șapte ani și jumătate, fiindu-i afectat sistemul nervos al văzului din zona cerebrală. Obligată să rămână în întuneric pentru restul vieții, după un timp, copil fiind încă, a început totuși „să vadă”, dar într-un alt fel, nu prin ochii deveniți inutili, ci prin „organele vizuale” ale trupului său din materii subtile (ale sufletului). În acest mod, după cum se exprima singură, „stând pe prisma casei”, în singurătatea care o izolase definitiv de restul copiilor de vârsta ei, vedea imagini cu totul noi, inexistente de fapt, pentru restul oamenilor. Și privind la cer, a văzut mereu aceleași imagini stranii, cu diferite culori, pe care le vedea pe când era copilă, decenii de-a rândul ; din păcate, nimeni din jurul ei nu putea înțelege că cerul, atât de albastru pentru noi, ar fi în realitate compus dintr-o întreagă stratificare de materii de diverse culori. După vârsta de 45 de ani, această vedere prin organele corpurilor subtile i s-a dezvoltat în mod deosebit, în prezent având o „vedere penetrantă” extrem de puternică. Astfel, prin unde neștiute de noi ceilalți, ea vizualizează nu numai tot ce este în trupurile oamenilor (devenind o importantă colaboratoare a unor grupuri de medici din Iași și a unor medici din București), dar pătrunde prin „radarul” său complex atât la anumite adâncimi în pământ, cât și la înălțimi nebănuite ale spațiului aerian și eteric existent deasupra solului terestru. Iată ce vede oarba Valentina în înaltul cerului, la prea puțina învățătură care i-a fost accesibilă în viață, neavând cum să știe cele scrise și transmise de inițiați :

„Atunci când aveam nouă ani, îi spuneam lui Tata toate semnele care le vedeam pe cer. Când îndreptam capul către cer, îi spuneam că acolo sus, mai sus decât norii – cum văd și acum foarte bine cu ochii închiși – sunt straturi de culori. Dar acolo

sus nu sunt ca în aura din jurul omului, să se tot schimbe mereu. Acolo, altfel se schimbă culorile. Sus nu există culoare gri, neagră, cenușie, maro. Aici, deasupra noastră, în unele locuri și nu întotdeauna, este culoarea roșie. Urmează stratul cel mai mare, care e de culoare albastră. După acesta, după un fel de abur alb mai subțire, vine stratul violet, apoi stratul verde și după aceea stratul galben. Dar ele nu stau fixe. Cel care-i mai luminos și mai frumos, deci îi mai tare, își schimbă poziția. Dincolo de galben, este stratul auriu care-i foarte frumos. Iar sus de tot, urmează un strat adânc alb, dar nu alb ca laptele, ci un alb strălucitor, foarte pur, foarte sensibil. În acela, privirea mea cu ochii închiși se pierde și nu mai pot vedea globuri din acelea vii, pe care le văd în toate straturile colorate de care am vorbit.”

Această descriere atât de neobișnuită pentru noi, dar întru totul obiectivă și neinfluențată de nici o informație prealabilă, ar putea fi considerată de unii cititori ca o fantezie. Cei care au avut însă ocazia să o cunoască pe această oarbă, cât și capacitățile sale suprasenzoriale, am putut să-i constată o totală onestitate și, chiar mai mult, o grijă deosebită pentru exactitatea redării celor văzute cu ochii trupurilor subtile. De altfel, însăși concordanța dintre culorile menționate de fizica eterică (atât de puțin cunoscută) pentru cele patru categorii de eteruri din spațiul atmosferei și culorile specificate de oarba Valentina este o dovadă în plus a verității spuselor sale și, respectiv, a acestei realități fundamentale a mediului terestru.

O anume dezvoltare experimentală, cu totul originală, a fizicii eterice a fost realizată în Statele Unite prin deceniile 4-5.

Încă din anii anteriori, puținii cercetători ai acestui domeniu total desconsiderat de comunitatea științifică a vremii știau totuși un fapt singular : geoidul dens al Pământului își are și el un „ciclu respirator” zilnic, în cadrul căruia inhalează eter chimic – începând de la orele amiezii și până în zorii zilei următoare ; expirarea se produce ulterior, în cursul întregii dimineți. Acest proces ciclic diurn ar fi cauza neștiută a multor fenomene atmosferice.

Pe de altă parte, pentru cercetătorii respectivi era logic să gândească faptul că masele de materii eterice – la fel ca orice masă materială structurată din atomi – ar înmagazina cantități enorme de energii specifice, sub acțiunea radiațiilor solare și a celor cosmice. Și de aici nu a mai fost decât un pas până la o idee sugerată de „foamea de energie” care a dominat întregul secol XX : extragerea acestor energii acumulate, prin găsirea legităților proprii domeniului eteric.

Pe această linie, o contribuție originală care a apărut însă ca o provocare prea directă la adresa științei oficiale, a fost adusă de dr. Wilhelm Reich (un cercetător german stabilit în SUA în anul 1940). După îndelungate studii făcute asupra „undelor vieții”, acesta a descoperit faptul că eterul chimic deține o energie considerabilă, pe care a denumit-o „orgon”. Spirit inventiv, el a conceput un

aparatură pentru detectarea energiei orgonice din atmosferă – orgonoscopul; apoi, a conceput „orgonometrul”, un dispozitiv pentru măsurarea intensității de câmp a forței respective. Cercetările experimentale l-au condus, de asemenea, la realizarea unui acumulator de energie orgonică și chiar a unui motor care să funcționeze cu energia stocată în învelișul de fluid eteric al Pământului.

Pe parcursul anilor, dr. W. Reich a inventat o instalație pentru absorbția concentrată și retrimiteră ulterioară în atmosferă a unor fascicule de energie orgonică, pentru influențarea manifestărilor meteorologice – pe care a denumit-o „cloudbuster”. O perfecționare interesantă a acestei instalații – formată dintr-un mănunchi de țevi metalice – avea să o realizeze ulterior ing. T.J. Constable (acel descoperitor al „critters”-urilor), care și-a dedicat o întreagă parte a vieții cercetărilor privind modul în care energiile materiilor eterice influențează manifestările atmosferice.

În cursul deceniului 5, dr. W. Reich a constatat un important fenomen fizic necunoscut: adversitatea dintre energia orgonică și energia electrică. În baza acestei descoperiri, el a propus o explicație pentru straniile „pene de curent electric” produse în unele centrale electrice din câteva țări și chiar pentru scoaterea temporară din funcțiune a instalațiilor electrice din avioane, automobile și chiar din locuințe, prin intense fluxuri de energie orgonică produsă demonstrativ de unele OZN-uri.

Cercetările efectuate de acest pionier al fizicii eterice moderne, împreună cu un grup de specialiști, în cadrul unui laborator pe care l-a botezat cu numele de „Orgonon”, au luat sfârșit însă în mod dramatic, în anul 1954. Experimentând interacțiunea dintre energia orgonică și radioactivitate (experiențele „oronur”), fenomenele care s-au declanșat nu au mai putut fi stăpânite: o formă de energie necunoscută a făcut ca întreaga clădire a laboratorului să devină luminoasă, iar apoi, în zona din apropiere întreaga vegetație s-a uscat rapid, insectele au murit și atât păsările cât și animalele au evitat-o cu totul.

Fiind sesizate autoritățile, în baza unui ordin federal au fost oprite toate activitățile laboratorului; apoi, clădirea respectivă a fost distrusă și toate materialele scrise privind cercetările respective au fost arse. Însuși dr. Wilhelm Reich a fost judecat și întemnițat, sfârșindu-și viața în închisoare.

Acest sfârșit dramatic al unor încercări curajoase de descifrare a legilor și fenomenelor necunoscute ale fizicii eterice a fost de fapt un final al unui pionierat, final specific multor acțiuni îndrăznețe ale diferiților „exploratori” ai necunoscutului. Deși mulți dintre astfel de temerari ai noului au decedat – la vremea lor – în condiții penibile (așa cum din păcate a avut parte și biologul român Al. Sift), ei au rămas în cronicile progresului uman ca niște deschizători de drumuri. În fapt, întregul efort depus cu pasiune de dr. W. Reich – și

sacrificiul său total – au arătat lumii contemporane o realitate de mare perspectivă : în lumea invizibilă dar frumos colorată a materiilor eterice, se află zăgăzuite imense energii neștiute, care într-o bună zi ar putea fi preluate în mod controlat, în măsura în care cunoașterea umană va descifra legăturile fizicii eterice.

CAPITOLUL III

OZN – ÎNTRE REALITATE ȘI TRUCAJ

În aceste fenomene aeriene vizuale (și nu spun mai mult) pe care le-am reunit sub termenul de OZN, este sigur că există lucruri pe care nu le înțelegem și care sunt, la ora actuală, relativ inexplicabile; și voi spune, chiar, că este neîndoielnic faptul că există lucruri care astăzi sunt neexplicate sau rău explicate.

Robert Galley – ministru francez al Armatei
(citat din interviul difuzat de France-Inter la 21 febr. 1974)

„Farfuriile zburătoare” există cu adevărat !

„Soția și cu fiul meu se duseseră să se culce, iar eu citeam la gura sobei. Ceasornicul din perete arăta ora 22³⁰, atunci când atenția mi-a fost atrasă de lătratul câinelui meu, Kiki.

Animalul a început apoi să urle parcă a moarte. Crezând că poate este vreun vagabond jos, în curte, mi-am luat lanterna și am ieșit afară.

Ajungând în grădină, am observat pe calea ferată, la mai puțin de șase metri de poarta mea, la stânga, un fel de masă întunecată.

La început, m-am gândit că vreun țăran își lăsase acolo căruța. Trebuia deci să-i avertizez pe cei de la gară, încă de la prima oră, să o ia de acolo, să nu se producă vreun accident.

În momentul acela, câinele a venit spre mine gudurându-se și, deodată, am auzit la dreapta mea pași grăbiți. Este acolo o cărare, numită „cărarea contrabandiștilor”, căci aceștia o folosesc de multe ori noaptea (pentru a trece frontiera franco-belgiană). Câinele meu s-a întors iarăși în direcția aceea și a început să latre. Atunci am aprins lanterna și am proiectat lumina spre cărare. Dar ceea ce am descoperit nu avea nimic de-a face cu contrabandiștii : la trei sau patru metri de mine, alături de gardul care mă separa de ele, mergeau una după alta, în direcția masei întunecate pe care o zărisem pe calea ferată, două „ființe” cum nu am mai văzut niciodată.

Una dintre ele, cea care era în față, s-a întors spre mine. Fasciculul lanternei mele a întâlnit, în dreptul feței sale, ceva din sticlă sau din metal, care reflecta. Am avut impresia directă că acolo era un cap închis într-o cască de scafandru. De altfel,

cele două ființe erau îmbrăcate în combinezoane asemenea celor ale scafandrilor. Erau de o înălțime foarte redusă, probabil mai puțin de un metru, însă aveau umerii extrem de largi, iar căștile care le protejau capul mi s-au părut enorme. Le-am văzut și picioarele, care erau mici, însă proporționale cu talia lor; în schimb, mi se pare că nu le-am văzut brațele. Nu-mi dau seama dacă le aveau.

O dată trecute primele momente de uimire, m-am repezit spre poarta grădinii cu intenția de a ocoli gardul și de a le tăia calea, pentru a captura cel puțin pe una dintre acele ființe.

Nu eram la mai mult de doi metri de cele două siluete când, printr-un fel de pătrat al masei întunecate pe care o văzusem pe șinele căii ferate, a țâșnit o lumină extrem de puternică, ca o strălucire de magneziu aprins, care m-a orbit. Am închis ochii și am vrut să strig, dar nu am putut. Eram ca paralizat. Am încercat să mă mișc, însă picioarele nu mă ascultau.

Înspăimântat, am auzit ca într-un vis zgomotul unor pași pe dala de beton care era așezată în fața porții grădinii mele. Erau cele două ființe care se îndreptau spre calea ferată.

În fine, proiectorul s-a stins. Mi-am regăsit controlul mușchilor și am alergat spre calea ferată. Dar deja masa întunecată care stătuse acolo se ridica de la sol, balansându-se ușor, ca un elicopter. Am putut să văd totuși un fel de ușă care se închidea.

Un abur dens și întunecat ieșea pe dedesubt, cu un fluierat ușor (I.A. : fig. 105). Aparatul acela s-a ridicat pe verticală până la vreo treizeci de metri și apoi, tot înălțându-se, s-a îndreptat spre apus, în direcția Anzin. După o anumită distanță, el a căpătat o luminozitate roșietică.”

Aceasta a fost declarația dată autorităților locale de muncitorul metalurgist Marius Dewilde – 34 ani –, care locuia lângă satul Quarouble din nordul Franței, în legătură cu cele ce i s-au întâmplat în seara zilei de 10 septembrie 1954.

Au urmat o serie de anchete¹ ale jandarmilor, apoi ale poliției locale, ale poliției Aerului și ale inginerilor de la calea ferată. După ce cu toții s-au convins, treptat, de buna credință a martorului, s-a eliminat de la început ipoteza aterizării unui elicopter, întrucât prezența apropiată a liniilor telefonice aeriene nu ar fi permis așezarea unui astfel de aparat pe terasamentul căii ferate.

Cercetându-se pietrele terasamentului liniei ferate de la locul aterizării, s-a constatat că sunt sfărâmițoase, ca și cum ar fi fost arse la o temperatură mai ridicată.

Ingineri de la exploatarea feroviară care au făcut diverse măsurători ale urmelor lăsate și ale deformării terasamentului – inclusiv

1. Atât ancheta mai extinsă, cât și investigațiile privind observarea de către martori din zonă a evoluției aeriene a ciudatului obiect zburător au fost prezentate de ufologul francez Aimé Michel în cartea sa *Mystérieux Objets Célestes* – Ed. Planète, Paris, 1967.

ale traverselor –, au fost foarte concisi : „Presiunea care a produs urmele respective corespunde unei greutate de 30 de tone a aparatului aterizat”.

Dacă nu ar fi fost găsite amprente și deformările traverselor, Marius Dewilde – ca martor solitar – nu ar fi fost crezut de nimeni și declarația sa ar fi rămas o ficțiune nedemnă de luat în seamă.

Dar, oare, a fost într-adevăr vorba de un ciudat obiect zburător și de niște ființe stranii, cu totul reale, astfel cum urmele imprimate de o presiune deloc neglijabilă, de treizeci de tone, au vrut să o demonstreze? Survin însă aspecte cu totul neclare : respectivul aparat zburător nu avea nici elice, nici jet reactiv pentru propulsie, martorul văzând doar ceva ce părea a fi un abur întunecat atunci când mașina străină s-a ridicat de la sol ; și, chiar mai mult, acesta nu a auzit nici un zgomot al vreunui motor, ci doar un șuierat... Este evident faptul că, atunci, ca și acum, orice specialist în tehnicile de zbor nu ar putea spune decât că acel aparat necunoscut a fost... un Obiect Zburător Neidentificat...

De altfel, o atare concluzie rezulta și din straniețea micușilor membri ai echipajului, îmbrăcați atât de provocator în costume de scafandri extraterestri, care au coborât în oceanul aerian al Terrei ; însăși acea paralizare a martorului, printr-un fascicul luminos al unei alte forme de energie indica vizita trimișilor unei alte lumi...

Totuși, un anume detaliu al întâmplării relatată cu toată sinceritatea de muncitorul Marius Dewilde vine să tulbure schema logică cu care ne-am obișnuit să interpretăm astfel de evenimente, specifice manifestărilor OZN : micușii „străini” nu aveau mâini ! Însuși martorul fără voie părea foarte încurcat în declarațiile sale privind acest amănunt, căci, într-adevăr, lipsa mâinilor la niște ființe care zboară cu un aparat extraordinar pare total absurdă, de necrezut... A fost oare o iluzie optică a martorului sau exista un „substrat” care a scăpat anchetatorilor ?

Reluând un alt caz, suficient de mediatizat la timpul respectiv, ufologul belgian Michel Bougard a prezentat pe larg o întâmplare² mai dramatică trăită de un alt muncitor, din altă parte a lumii, care s-a aflat și el, tot de unul singur, în fața unui aparat misterios ; de această dată, evenimentul a avut loc în Canada, într-o regiune nelocuită, din estul provinciei Manitoba.

Stephen Michalak – pe atunci în vârstă de 52 de ani – a plecat în sâmbăta de 20 mai 1967 în zona Falcon Lake, sperând să găsească mostre de minerale care să-i ofere un câștig material. Spre amiază, pe când cerceta diferite roci, a auzit un cârd de găște sălbatice care se îndepărtau speriate de ceva. Uităndu-se la ele, a văzut pe cer două lumini roșietice, care veneau spre locul în care se afla el. Pe măsură ce se apropiau, i s-a părut că acestea aveau

2. Bougard, M. : *Des Soucoupes volantes aux OVNI* – Ed. Sobeps, Bruxelles, 1976.

formă de cilindri, cu o bombare în partea superioară. Unul dintre ciudatele obiecte zburătoare a coborât însă rapid spre terenul de unde le privea, în timp ce al doilea aparat, după ce a planat puțin deasupra arborilor, s-a ridicat iarăși spre înălțimi, dispărând în unul dintre puținii nori de pe cer.

Strania „mașină” aeriană, care venise acum în imediata lui apropiere, emana de pe întreaga sa suprafață o luminozitate mereu schimbătoare : de la un roșu-strălucitor trecea la un roșu-cenușiu, apoi la gri și la gri-lucitor. Dinspre aceasta veneau curenți de aer încălzit, având un miros neplăcut de izolație arsă. De fapt, aparatul zburător necunoscut (la timpul respectiv, Michalak era total neinforma asupra OZN-urilor, el considerând obiectul, în declarațiile sale ulterioare, un prototip experimental american) nu era cilindric, ci avea o formă rotundă, cu un diametru de vreo zece metri ; în partea centrală avea un dom, de la care se răsfrângea un rebord, care-i dădea aspectul unui trunchi de con. Această descriere făcută de Michalak sugerează desigur imaginea unei „farfurii zburătoare”, dar de un tip oarecum mai deosebit. În partea inferioară a straniuului vehicul, el a remarcat nouă panouri mici, fiecare având vreo treizeci de găuri, după părerea lui, necesare pentru ventilația interioară. Lângă panouri era un gol în perete, din care se revârsa o lumină violacee puternică, ce îl orbea.

Tot prin golul din perete, auzea venind din interior un fel de bâzâit, iar apoi a distins vocile diferite a trei persoane, care discutau între ele. Auzindu-le, Michalak a început să strige pentru a-și face simțită prezența, chemându-i în mai multe limbi pe cei dinăuntru să iasă afară. Văzând că nu i se răspunde, s-a apropiat de vehicul și a intrat în el. A pătruns într-o cameră mare circulară, care avea pe pereți numeroase surse de lumină mici, colorate (albastre, roșii, albe), ce tot pâlpâiau. În schimb, nu era nici o persoană ! Nu a stat însă mult timp, căci a observat că o ușă glisantă începuse să se închidă lent în spatele său. A reușit totuși să iasă rapid. Afară, având o mânășă de lucru pe mână, a atins rebordul – care acum i se părea a fi din oțel cromat. Dar suprafața atinsă era atât de fierbinte, încât i-a ars vârful a două degete ale mânușii ; în același timp, straniuul aparat a început să se clatine ușor. Deodată, Michalak a simțit ca o arsură pe piept și, în acel moment, i s-a aprins cămașa ; apoi, din micile panouri cu orificii a țîșnit un jet violent de aer fierbinte și urât mirositor, care l-a împins din locul unde stătea și a aprins iarba din jurul său.

Simțindu-se deodată foarte rău, a plecat grăbit spre un motel din zonă. Pe drum, a tot vomat. Telefonând acasă de la motel, fiul lui a venit la începutul nopții să-l ia cu automobilul. Dar starea în care l-a găsit pe tatăl său l-a făcut să-l ducă direct la spitalul din Winnipeg.

La început, i s-a aplicat un tratament contra arsurilor, pentru că pe piept îi apăruseră douăzeci și patru de arsuri circulare, cu

adevărat ciudate (fig. 106). Apărându-i și tulburări funcționale, a fost supus la mai multe tratamente, de durată. Un an și jumătate a tot trebuit să se interneze periodic la spital, datorită diferitelor afecțiuni neobișnuite – care au mers până la tumefierea întregului corp –, asupra naturii cărora medicii nu se puteau pronunța.

În paralel, autoritățile canadiene au desfășurat anchete amănunțite, la care au participat la un moment dat și specialiști americani; însuși fizicianul Roy Craig – de la Universitatea Colorado – a venit la fața locului, ca anchetator din partea repudiatei Comisii Condon.

Ciudatele tulburări funcționale care l-au afectat pe Michalak timp de optsprezece luni, cât și suferințele implicate, au fost desigur dovezi evidente că relatările sale nu au fost nici fantezii, nici simulări, că întregul eveniment, cât și straniul obiect zburător au fost într-un tot real, cu toate că și în acest caz a existat doar un singur martor.

Dar și în relatările lui Michalak, unele amănunte par nu numai neobișnuite, dar și complet nelogice pentru modul nostru de a gândi analitic. Desigur, „disonanțele” respective nu pun în dubiu realitatea faptelor trăite și declarațiile bietului om, dar vin să sugereze alte orizonturi interpretative. Să încercăm o selectare a acestora în mod succint, pentru a le putea compara ulterior și cu alte cazuri bine verificate.

În primul rând, ar putea fi impresia martorului că cele două obiecte zburătoare care coborau din înălțimi ar fi avut forme cilindrice, pentru ca, o dată unul aterizat, să constate că era rotund; deși sunt cunoscute multe relatări ale modificării formei obiectelor zburătoare neidentificate pe parcursul traseului lor aerian (cum ar fi, de exemplu, OZN-ul fotografiat de aviația spaniolă deasupra insulei Gran Canaria, la 22 iunie 1976 – vezi *Lumi invizibile*), aspectul respectiv ar putea fi pus și pe seama unei acuități vizuale mai reduse a martorului. Dar și dispariția subită „într-un nor” a celui de-al doilea obiect zburător atrage atenția; deși există numeroase înregistrări fotografice de peisaj natural în care unii nori ar avea aspectul unor OZN-uri – de exemplu, fig. 107 – (și chiar în arta din epoca Renașterii, cunoscutul pictor italian Piero della Francesca – sec. XV – redase în câteva tablouri astfel de nori ciudați³), nu poate fi totuși exclusă „camuflarea” voită a OZN-ului respectiv în acel nor aparent solitar.

Ceea ce intrigă însă în modul cel mai direct este faptul că Michalak a auzit bine trei voci diferite care păreau că discută în interior, dar, atunci când a pătruns în marea cameră circulară, care se vădea a fi singura încăpere a vehiculului de formă rotundă, el nu a văzut nici o persoană! Conform descrierilor martorului, ființele

3. În frescele „Legendei Crucii” pictate pe pereții bisericii Sf. Francisc din orașul italian Arezzo sau, de exemplu, în tabloul „Botezul lui Hristos” (existent la Galeria Națională din Londra), apreciatul pictor renascentist Piero della Francesca a redat norii cu forme mai puțin obișnuite, pe care astăzi le asemuim ușor cu siluetele unor „farfurii zburătoare”.

respective nu ar fi avut unde să se ascundă... Erau ele invizibile oare? Dar atunci, „discuția” lor putea fi sonoră și audibilă de urechea umană? Este evident faptul că aparatul zburător era condus de ființe inteligente, dar făceau oare parte dintr-o lume invizibilă? Într-o atare situație, devine clar că totul a fost doar o demonstrație, doar un fel de „joc” : după ce vehiculul cu ființe invizibile a aterizat în apropiere, pământeanul a fost lăsat să intre, iar apoi, la scurt timp, i s-a atras atenția că ușa se închide încet și a fost lăsat să iasă pentru ca, în final, să fie „însemnat” prin arsuri (ca în antichitate). Care putea fi însă rostul întregii înscenări, căci, în fond, muncitorul nu a văzut înăuntru nimic deosebit, doar pâlپăirile unor luminițe? Se urmărea poate ca, printre altele, să se demonstreze și faptul că în interiorul OZN-urilor nu ar exista „nimic”? Logica acelu „joc” desfășurat într-un loc atât de izolat, având numai un singur martor, și acela cu un nivel mediu de cultură, pare că ne-ar scăpa și acum, în lipsa unor elemente mai evidente ale motivației, ascunse în mod intenționat.

1968 a fost unul dintre anii cu manifestări ale OZN-urilor deosebit de numeroase pe întregul glob terestru. Atunci și în România, la fel ca și în atâtea alte țări, au fost semnalate nu numai mulțimi de observări cu mulțimi de martori, dar au fost obținute și reușitele înregistrări fotografice⁴ ale „farfuriei zburătoare” de la Cluj-Napoca, intrate ca documente recunoscute⁵ în literatura mondială a acestui domeniu. Dar tot din acel an, iată un exemplu tipic al demonstrațiilor întru totul convingătoare privind realitatea fizică a existenței OZN-urilor, descris de comandantul unei aeronave peruane, care împreună cu echipajul și cu cei 52 de pasageri au trăit în seara de 2 februarie un eveniment de neuitat :

„Eram la o altitudine de 2100 metri când, deodată, am văzut la dreapta avionului un obiect luminos. Începuse să se întunece ; obiectul, care emitea o lumină foarte vie, avea forma unui con răsturnat. El se afla la cca. 1,3 km de avion și zbura cu aceeași viteză, la aceeași altitudine și în aceeași direcție. În timp ce-l observam eu însumi, l-am văzut făcând numeroase manevre, care erau efectuate toate la o viteză fantastică. De mai multe ori

-
4. Setul de fotografii obținute de Emil Barnea în pădurea Baci (din vestul municipiului Cluj-Napoca) în ziua de 18 august 1968, asupra unui OZN coborât foarte jos, l-am prezentat în cărțile *OZN – o problemă modernă* (1973), *Enigme în Galaxie* (1983), *Lumi invizibile* (1996).
 5. Fotografiile obținute de E. Barnea au fost expertizate de cunoscutul laborator belgian LAET din Bruxelles, fiind atestate ca veridice. Diferite reviste ufologice („FSR” – Londra, „Phénomènes Spatiaux” – Paris, „Canadian UFO Report” – Duncan, „Lumières dans la nuit”-Lyon, revista germană „Magazin für Greizenwissenschaft” și altele) au publicat in extenso aspecte analitice ale evenimentului din România. De asemenea, cazul și documentele fotografice au fost reluate și de autori din alte țări (de exemplu : Adolf Schneider – *Das Geheimnis der unbekanntenen Flugobjekte* – Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, sau Julien Weverbergh și Ion Hobana : *Les OVNI en URSS et dans les pays de l'Est* – Ed. R. Laffont, Paris, 1972.

el s-a lansat în sus pe verticală, iar apoi a coborât din nou la poziția sa anterioară. Am alertat echipajul și apoi le-am spus pasagerilor să privească OZN-ul. Câtva timp, obiectul ne-a însoțit pe partea noastră dreaptă, efectuând din timp în timp manevre de urcare și de coborâre, urmând însă permanent drumul paralel cu avionul nostru. Apoi, subit, el a venit spre noi ca o săgeată și a trecut pe deasupra avionului. Făcând aceasta, emitea culori foarte vii. Când s-a apropiat de avion, avea o strălucire albăstruie la partea superioară și o lumină roșie la partea inferioară. Dar când s-a ridicat și a trecut deasupra avionului, lumina albastră a devenit roșie, iar după aceea, portocalie. Când OZN-ul a trecut pe deasupra, am văzut că partea sa inferioară era în formă de pâlnie. Am apreciat că diametrul părții sale superioare – partea cea mai mare – era de peste șaptezeci de metri. După ce a trecut pe deasupra, OZN-ul s-a stabilit în stânga noastră, la o distanță de cca. trei kilometri față de avion.

Instalația noastră radio nu mai funcționa și luminile din avion deveniseră de asemenea foarte slabe. Nu încetam să încerc punerea în funcțiune a radio-ului, însă fără rezultat.

La căderea nopții, emițind lumini foarte vii, obiectul s-a ridicat în trombă și a dispărut cu o viteză de necrezut. După dispariția lui, am descoperit că radio-ul funcționa din nou perfect, iar iluminatul de la bord revenise la normal. Am putut să obțin astfel legătura cu turnul de control și tocmai eram în curs de a le spune operatorilor că am văzut un OZN, când am constatat că obiectul revenise iarăși. Dar alături de el se afla acum și un al doilea OZN. Amândouă erau de aceeași mărime și de o aceeași formă. Începusem să spun turnului de control că au apărut două OZN în jurul nostru, când, deodată, ambele au plecat cu o viteză extraordinară și au dispărut.”

Declarațiile comandantului Osvaldo Sanvitti au fost confirmate de zecile de pasageri care s-au aflat la bord și care au urmărit captivați, dar și cu o evidentă frică, straniile demonstrații aeriene. Cuvintele spuse la coborâre de unul din pasageri, care era decanul unei facultăți din capitala Lima, erau în fapt întru totul sugestive pentru întreaga problemă mondială a OZN : „Fiecare persoană care a luat avionul în acest zbor și nu credea în OZN-uri a coborât cu un punct de vedere total diferit. Iată tot ce pot să spun acum : eu cred în existența acestora !”⁶

Dar din miile, din zecile și sutele de mii de evenimente ufo-logice relatate de martori din toate colțurile lumii, care au redat

6. Fostul președinte al SUA, Jimmy Carter, a făcut la 1 iunie 1976 o declarație asemănătoare : „De un lucru sunt sigur : nu voi mai face haz niciodată de acela care spune că a văzut pe cer OZN-uri. Eu sunt convins că OZN există, fiindcă am văzut unul ! Acesta a fost o prezentă foarte stranie, dar am văzut-o în comun peste douăzeci de persoane.”

variate detalii privind uimitoarele manifestări ale Obiectelor Zburătoare mereu Neidentificate, poate că cel mai mediatizat caz – care a ajuns să fie prezentat și la cel mai înalt for mondial al statelor lumii, la Organizația Națiunilor Unite – a fost cel survenit echipajului unui elicopter american în noaptea de 18 octombrie 1973. Martorii implicați au fost patru militari ai Armatei Aerului : căpitanul Lawrence Coyne, locotenentul Arrigo Jezzi, sergentul Robert Yanacsek și polițistul John Healey.

Elicopterul a decolat la ora 22³⁰ de pe aeroportul militar din orașul Columbus și s-a îndreptat către baza de la Cleveland. Pe la jumătatea traseului, în zona orașului Mansfield, la ora 23⁰², căpitanul a fost avertizat de sergent că în paralel cu aparatul zbura o lumină roșie. Dar, după o jumătate de minut, sergentul l-a alertat pe căpitan spunându-i că lumina respectivă se îndreaptă direct spre elicopter. Au urmat efectiv clipe de groază, întrucât se părea că nu mai putea fi evitată coliziunea cu necunoscutul obiect zburător, despre care nici turnul de control de la aeroportul Mansfield nu știa nimic. În acele momente grave, căpitanul L. Coyne a acționat brusc pentru o coborâre cât mai rapidă spre sol ; de la plafonul de zbor de 2500 picioare, elicopterul a ajuns repede la o altitudine de 1700 picioare. Dar în aer se petrecea ceva extrem de ciudat : deși elicopterul cobora foarte rapid, cei din interior vedeau mereu prin ferestre acel aparat străin, care parcă stătea „agățat” în fața lor. „Necunoscutul” era un fel de cilindru, lung de vreo optsprezece metri, cu o bombare în partea centrală superioară ; din extremitatea sa stângă era emisă o lumină roșie, pe când la celălalt capăt era o sursă de lumină verde, care a pivotat în așa fel, încât a cuprins întregul elicopter în fasciculul emis continuu. În momentele respective, în interiorul aparatului militar totul devenise verde, chiar și indicatoarele roșii de pe tabloul de bord !

Echipajul a trăit într-adevăr minute teribile și, deși celor de la bord li s-a părut că acea coborâre rapidă, având mereu în fața lor „obiectul străin”, ar fi durat doar vreo 10 – 12 secunde, martori de la sol au afirmat că neobișnuita manevră a tandemului respectiv ar fi fost văzută timp de aproape două minute. Gândul că se puteau strivi de sol era însă la fel de chinuitor. Dar căpitanul nu și-a putut crede ochilor la un moment dat : deși manșa pentru coborârea rapidă o împinsese până la capătul cursei, altimetrul de zbor indica acum o înălțime de 3500 picioare și elicopterul tot continua să urce, ca și cum o forță extraordinară îl „aspira” spre înălțimi ! Abia la plafonul de 3800 picioare căpitanul Coyne a reușit să recâștige controlul asupra aparatului. Dar acest fapt s-a produs numai după ce obiectul aerian necunoscut a virat brusc la stânga și s-a îndepărtat, având acum aspectul unei mari lumini albe, tot mai strălucitoare...

La anchetele care au urmat, echipajul avea să remarce că, atât la coborârea bruscă manevrată de căpitan, cât și în timpul straniei urcări, nici unul dintre ei nu a simțit acea senzație specifică de

modificare inerțială a presiunii în interiorul corpului; fantastica „aspirare” s-a datorat oare unui puternic efect antigravitațional?

Dar în declarațiile ulterioare făcute de echipaj a mai survenit și un alt fapt, deosebit de ciudat: fiecare martor de la bord a descris în mod total diferit aspectul și forma obiectului zburător străin. Sergentul Yanacsek l-a comparat cu un submarin metallic având un dom central, polițistul Healey l-a asemuit cu un corp solid în formă de țigară, în timp ce locotenentul l-a văzut ca o „formă ovoidală intens luminoasă”.

La congresul din anul 1989 al grupului american MUFON – de cercetare a manifestărilor OZN –, investigatoarea Jennie Zeidman trăgea concluzia că straniile fenomene menționate mai sus ar fi de o altă natură, inexplicabilă prin cunoștințele noastre actuale⁷.

Într-adevăr, anularea pur și simplu a forței de sustentare a puternicului motor al unui elicopter militar, precum și a gravitației terestre și, respectiv, a efectului forței de inerție asupra corpurilor membrilor echipajului, prin acea „aspirare” de câteva sute de metri pe verticală, nu pot fi explicate, desigur, de știința contemporană. Dar, de fapt, s-ar putea ca situația reală să fi fost încă și mai complicată: oare trăirile pline de teroare din acele momente dificile au fost rezultatul șirului de fenomene descrise foarte sincer de fiecare membru al echipajului, sau poate o parte au fost efectiv „induse” printr-o altă formă de energie în conștientul celor patru militari? O astfel de ipoteză nu este deloc hazardată dacă ținem cont de faptul – foarte important – că locotenentul A. Jezi (de profesie inginer chimist) a văzut straniul obiect aerian ca pe o mare „formă de ovoid intens luminos”, polițistul J. Healey ca pe un corp în formă de țigară, iar sergentul R. Yanacsek ca având silueta unui submarin...

Prezentând întregul eveniment – cinci ani mai târziu – în fața miniștrilor acreditați la ONU, după expunerea în fața acestora de către prof. dr. J. A. Hynek și dr. J. Vallée a studiului de sinteză privind importanța științifică a studierii manifestărilor OZN din spațiul terestru, ofițerul L. Coyne a contribuit și el la adoptarea aceluși document ONU cu caracter de unicat mondial: recomandarea făcută tuturor statelor membre de a organiza cercetarea științifică a problemelor legate de viața extraterestră și de prezența OZN (document ONU nr. A/SPC/33/SR din 8 decembrie 1978).

Un „submarin aerian” avea să tulbure însă – în condiții mai puțin chinuitoare – și pe locuitorii comunei Flămânzi din județul Botoșani. Relatarea ciudatei apariții și a manifestărilor neobișnuite din seara de 20 octombrie 1990, publicată de „Gazeta de Botoșani” și de „Opinia Studentească” din Iași (nr. 47/nov. 1990), a fost reluată ulterior și de reviste din străinătate⁸. Iată un extras din textul publicat de A.I. Comoti:

7. „Lumières dans la nuit” – No. 321/1993 – Le Vaudoué, France.

8. „Flying Saucer Review” – Vol. 37, No.1/1992 – Londra.

„Lumières dans la nuit” – No. 312/ France, 1992 – Le Vaudoué.

„Obiectul luminos de pe cer a fost văzut de Virgil Atodiresei în jurul orei 21³⁰, când se afla încă pe șosea, în Flămânzi, și se îndrepta spre casă.

De pe șosea se vedea doar o lumină difuză deasupra satului Poiana... În același timp, în Poiana se întrerupsese curentul electric... Afară era întuneric beznă, căci, de fapt, curentul era întrerupt în toate satele comunei și nici măcar stele pe cer nu erau. «Mai întâi am văzut o lumină care pâlăia în grădina vecină, ca și cum ar fi ars o grămadă de buruieni, însă flacăra părea că stă deasupra solului, în aer. Noi ne-am speriat că ard furajele familiei Volosina», spunea Iulian Preda...

După descrierea lui Virgil Atodiresei, obiectul zburător era de mărimea unui submarin și survola satul la vreo sută de metri înălțime; avea însă o formă nedefinită, era parcă un fel de sferă făcută numai din raze. Cele două fascicule de lumină erau conice; porneau de la surse având un diametru de 1 – 2 metri și ajungeau pe pământ ca un disc luminos de douăzeci de metri în diametru. La un moment dat, a văzut niște lumini mai mici, ca de poziție, dispuse simetric. Tot ansamblul acesta când se deplasa cu viteză mare, când se oprea brusc și apoi schimba traiectoria, câteodată în unghi ascuțit.

Pentru Neculai Bildea, obiectul aerian a arătat mai întâi sub forma unei broaște țestoase uriașe... La ultima apariție însă, obiectul se vedea sub forma unui obuz de aproximativ cincizeci de metri lungime și de doisprezece metri înălțime...

Voichița Bildea și mama sa, Maria Trifan – în vârstă de 73 de ani –, au văzut și ele luminile... Ele nu au putut descrie însă forma obiectului, căci au văzut doar o lumină lăptoasă, cețoasă, relativ sferică, din care porneau cele două fascicule de lumină foarte puternice, «de puteai să culegi mărgelile la lumina lor».

Toți martorii, fără excepție, au relatat patru apariții ale obiectului aerian, acestea producându-se simultan cu întreruperea curentului electric... În zilele următoare a venit cineva de la Întreprinderea de Rețele Electrice, a verificat linia, dar nu a găsit nici o avarie... Dar, timp de două ore, cei de la IRE nu au reușit să țină sub control stația de 110 KV și linia de alimentare a comunei Flămânzi, iar furnizarea curentului electric nu a fost întreruptă de ei. Și totuși, contorul din stație a înregistrat consum de energie pe timpul în care alimentarea cu energie electrică a fost întreruptă...”

Din nou, deci, o observare colectivă⁹ care a uimit martorii prin fenomene neînțelese, cât și prin dimensiunile apreciabile ale unui ciudat obiect aerian, total necunoscut. Ca și în atâtea alte întâmplări similare din diferite locuri din lume, puternicele fascicule luminoase

9. Este interesant de remarcat că, în aceeași noapte, stranii obiecte zburătoare cilindrice au zburat și deasupra unui cartier de locuințe din municipiul Cluj-Napoca. O parte din relatarea extinsă a unui martor ocular – lectorul universitar dr. Savel Chepteia – a fost publicată de „Flying Saucer Review” – Vol. 37, No. 1/1992, Londra.

păreau că ar căuta ceva pe sol, fără a găsi însă nimic. Și era evident că în acea parte a țării, pe un teren proaspăt arat, nu era nimic de găsit în luna noiembrie. Conform logicii noastre uzuale, acea căutare cu atâta consum de energie părea total fără rost. Dar dacă întreaga manifestare, atât de neobișnuită pentru localnici, fusese concepută de niște inteligențe neștiute, tocmai ca o demonstrație care să impresioneze un grup de populație mai puțin informată? Într-un atare caz, se distinge totuși o anumită logică a întregii desfășurări, văzută și descrisă în modul cel mai sincer de diferiții martori.

Ceea ce intrigă și la acest eveniment este un fapt care se regăsește la majoritatea observărilor colective asupra manifestărilor OZN: fiecare martor a văzut „în felul său” aspectul straniului obiect aerian – ba submarin înconjurat de lumini mai mici, ba o mare broască țestoasă, ba un obuz, ba o sferă de lumină... Intervenția unui factor psihic necunoscut devine evidentă, și cei care au analizat o cazuistică mult mai extinsă a relatărilor martorilor privitoare la manifestările OZN și-au putut da seama de importanța acestei influențe subiective. Deși majoritatea autorilor de articole sau cărți ufologice au trecut mult prea ușor peste aspectul respectiv, totuși în ultimul deceniu s-a remarcat o schimbare în tratarea analitică a acestei influențe, în sensul acordării unei atenții sporite componentelor psihice care intervin în extraordinara fenomenologie demonstrată de obiectele zburătoare neidentificate. Atât în cazul american menționat anterior, cât și în evenimentul din România prezentat mai sus – ca de altfel și într-o mare mulțime de cazuri întru totul asemenea, de pe tot globul – se ridică în plus și o altă întrebare: care dintre martori a văzut obiectul real, adevărata lui formă – sau, mai corect spus, adevărata prezență aeriană? Dar o astfel de întrebare, o astfel de situație se aseamănă parcă destul de mult cu situațiile întâlnite în capitolele anterioare, în care se evidențiază faptul că nu orice persoană obține transcomunicări de bună calitate și nu oricine poate fotografia entități din lumea paralelă invizibilă...

Acest subiectivism psihologic, legat de modul individual de sesizare și interpretare a fenomenelor produse de OZN, este totuși un detaliu colateral în raport cu aspectul psihologic de bază, urmărit cu asiduitate de inteligențele neștiute de noi, care întrețin permanent impresiunile manifestări specifice. Analizând însă în mod global fenomenele și evenimentele care se derulează în cadrul „aparițiilor de OZN” și încercând să le descifrăm un sens general, a devenit treptat tot mai evident caracterul demonstrativ al acestora.

Dar oare ce doresc, în fond, inteligențele respective să ne demonstreze nouă, pământenilor, care în acest secol avem senzația că am ajuns la o culme a dezvoltării civilizației, a cunoașterilor științifice și a realizărilor tehnologice?

Trebuie să recunoaștem însă că, înainte de orice, și numeroasele manifestări OZN au convins mulțimi crescânde de oameni că „deasupra noastră”, în spațiul terestru, cât și în cosmos există forme de viață inteligente, mult mai avansate în cunoaștere și în realizări față

de ființele umane terestre. Dar la fel de importante sunt și demonstrațiile privind existența altor forme de energie, cât și a altor forme de materie, a căror stăpânire inteligentă reprezintă culmi mult mai înalte ale dezvoltării, în raport cu cele atinse de civilizația terestră contemporană; evidența existenței altor forme de energie și a altor feluri de materie în miile și miile de manifestări ale OZN constituie în fapt o chemare continuă și tot mai insistentă către cunoașteri și realizări mult mai ample și mult mai profunde. Și este întru totul clară intenția acestor inteligențe – derulată cu o remarcabilă răbdare în timp – de a ne antrena în mod progresiv spre niveluri de cunoaștere și de concepție tot mai ridicate, fapt care rezultă din însăși istoricul prezenței OZN-urilor în spațiul terestru: așa cum am arătat și ilustrativ în *Lumi invizibile*, în antichitate aceste „obiecte zburătoare” apăreau sub forma unor care – adesea minunat împodobite –, pentru ca în evul mediu să tot fie văzute sub forma unor corăbii cu pânze care pluteau în aer; apoi, din secolul trecut au apărut ca vapoare zburătoare ce scoteau fum negru pe coșuri, iar în secolul nostru au devenit – prin zeci și zeci de prototipuri – adevărate „nave cosmice” care au tulburat omenirea întregă.

Sesizând la rândul-i acest „aspect istoric” al modificării formelor de „nave zburătoare” în raport cu nivelul de percepere al oamenilor din epocile trecute și până în prezent, cu scopul antrenării pă-mântenilor către noi trepte de gândire, ufologul francez Denys Breyse se exprima astfel în cadrul unui studiu de sinteză¹⁰ al cazuisticii OZN din ultimele două secole:

„Fiecărui val de apariții ale OZN-urilor îi corespunde un profil-tip, legat de „lansarea” localizată – în spațiu și în timp – a unui nou conținut. Perioadele din afara valurilor au fost intervale de consolidare, în care acest nou conținut a fost „digerat” progresiv și a fost difuzat în afara zonei sale de manifestare.”

Evidența acestor „demonstrații progresive” se reliefează de altfel în mod pregnant și în cazuistica OZN din cea de a doua parte a secolului XX în care, după două decenii de zeci de mii de apariții pe cer a unor variate tipuri de „nave zburătoare neidentificabile”, au urmat zecile și apoi sutele de cazuri de aterizări – simple sau cu descinderi de „umanoizi”; iar mai apoi, s-au derulat multiplele cazuri de „răpiri demonstrative” și provocatoarele „crop circles” – acele urme geometrice tot mai complexe, produse la fel de demonstrativ pe întregul glob terestru, în culturile de cereale gata să dea în copt.

Cine a analizat în ansamblu relațiile documentare ale aterizărilor survenite în diferite continente¹¹, a putut să sesizeze că

10. Breyse, D.: „Projet Bécassine” – „Lumières dans la nuit” – No. 291-321/1993, Le Vaudoué.

11. Separat de cazuistica fragmentară din numeroase cărți și publicații ufologice, au fost întocmite și studii de sinteză, ca, de exemplu, cel al ufologului brazilian I.U. Pereira – publicat și în Europa sub titlul *Les Extraterrestres* – Ed. GEPA, Paris, 1974.

acestea se produceau în general după un același scenariu, ce avea parcă la bază o aceeași regizare, tipizată pentru toate categoriile de OZN implicate; aspectul respectiv era deosebit de pregnant la acele aterizări la care martorii au văzut și ființe ce au coborât din aparatele zburătoare (evenimente denumite de ufologul american dr. J.A. Hynek „întâlniri apropiate de al treilea tip”¹²). În astfel de cazuri, faptele se derulează după un tipic similar :

- locurile alese pentru „întâlniri” au fost întotdeauna izolate de aglomerările urbane și de arterele de circulație sporită ;
- martori cât mai puțini – unul sau doi –, capabili totuși să facă ulterior o largă publicitate, rămânând puternic marcați de întâmplările trăite ;
- din OZN au coborât una, două sau trei ființe umanoide având o aceeași statură și configurație anatomică, adesea „ciudată” ; îmbrăcămintea lor sub formă de costume lipite de corp nu evidenția nici o cusătură, fermoare sau nasturi ; uneori, costumele respective erau luminoase ;
- ieșite în exterior, ființele „străine” se fac la început că nu îi observă pe martori, mimează un control (inutil) al carcasei aparatului de zbor și schimbă între ei cuvinte într-o limbă neînțeleasă de martori ; la „descoperirea” pământenilor, fie că se urcă grăbiți în extraordinarul lor vehicul, care se va deplasa pe cer cu o viteză foarte mare, fie că acționează telepatic sau prin anumite raze asupra martorului – care de cele mai multe ori rămâne paralizat un anumit timp.

La aceste scenarii care, analizate în ansamblu, sunt mereu asemănătoare, apare totuși o diferențiere esențială a fiecărui caz în parte : la sutele de evenimente relatate și adesea descrise foarte detaliat, tipul constructiv și dimensiunile aparatului aterizat, precum și aspectul anatomic al ființelor coborâte au fost mereu altele ! Această constatare a venit să adauge dubii în plus la valabilitatea „ipotezei extraterestre” privind originea OZN-urilor și a echipajelor respective, întrucât este greu de crezut că Pământul ar fi mereu vizitat – în mii și mii de expediții – de reprezentanții a sute de rase galactice de pe sute de planete neștiute. Devine astfel tot mai evident un fapt, poate mai dificil de înțeles la prima vedere : manifestările întru totul demonstrative ale OZN-urilor și ale ființelor de la „bordul” lor au la bază o „realitate total diferită”, iar „pattern”-ul respectiv este regizat în virtutea unei logici și a unei fenomenologii mult mai complexe decât cele care rezultă din relatările considerate doar izolat – și nu în ansamblul lor – în literatura ufologică uzuală.

Iată, de exemplu, unul dintre cele mai recente cazuri petrecute în România (până la scrierea acestei cărți) și care este atât de asemănător cu sutele de cazuri petrecute în lume :

12. Hynek, J.A. : *The UFO Experience* – Ed. H. Regnery, Chicago, 1972 – traducerea în limba română sub titlul *Experiența OZN* a fost editată de Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

Presa din 12 iunie 1996 :

„Un obiect zburător neidentificat a aterizat în noaptea de 7 spre 8 iulie în fața postului de poliție din localitatea Certești – județul Galați, au declarat agenției Mediafax surse din Inspectoratul Județean de Poliție Galați, care au dorit să-și păstreze anonimatul. În jurul orei 0³⁰, plutonierul Marian Mancu, de la postul de poliție Certești, și paznicul Maricel Rusu tocmai porniseră în patrulare. Deodată, cei doi au simțit o intensificare bruscă a curenților de aer și, subit, în fața postului de poliție a apărut un obiect zburător cu un diametru de aproximativ șase metri, o înălțime de doi metri și care în zona mediană avea lumini roșii și verzi. Obiectul se oprise și staționa însă în aer, la o înălțime de 0,5 metri față de sol.

Subofițerul a declarat superiorilor săi, ulterior, că a văzut lângă obiectul neidentificat un extraterestru cu aspect umanoid, cu o înălțime de 0,8 metri, cu partea din spate a craniului mult alungită și care avea capul acoperit cu ceva asemănător unor solzi, de culoare gri-metalizat. După câteva secunde însă, obiectul a decolat, dispărând din raza vizuală a celor doi. Purtătorul de cuvânt al IGP – colonelul Nicolae Bucur – a declarat ieri agenției Mediafax că plutonierul Marcu își menține afirmațiile, care au fost confirmate și de paznicul Maricel Rusu ; acesta a menționat că, privind dintr-o poziție diferită de cea a polițistului, a observat lângă obiectul zburător trei ființe având caracteristicile descrise de subofițer.

Colonelul Nicolae Bucur a precizat că, în aceeași noapte, obiectul neidentificat a fost văzut și de Nicu Chicoș și de Emil Buceag – paznici la S.C. Agromec Pochidia. Ei au declarat că au văzut OZN-ul zburând fără zgomot, la o distanță apreciabilă față de sol, pe direcția Tecuci – Vaslui.”

Presa din 16 iulie a revenit cu detalieri :

„... subofițerul a povestit primarului Gh. Nechifor și altor curioși : «... pot să vă spun că arăta ca un avorton. Avea brațele subțiri, cu câte două degete».

În general, descrierile făcute de cei doi martori coincid, deosebirea provenind de la vocabularul utilizat. «Ființele» aveau cca. 80 centimetri, capul alungit spre spate, urechile clăpăuge, îmbrăcăminte lucitoare.

Extraterestrii comunicau între ei în mod evident, «învârtindu-se în jurul mașinării și bolborosind». «Misteriosul OZN s-a urcat în sus într-o clipă», la strigătele plutonierului Mancu, ce a alertat paza.

«Mașina» a lăsat urme evidente, mare parte dintre acestea fiind văzute de către locuitorii comunei, dar au fost șterse de ploaia torențială de a doua zi. La decolarea pe verticală, o bună parte din frunzele și fructele cireșului din apropiere s-au scuturat pe șosea și în șanț.

La fața locului mai poate fi văzut cireșul care are frunzele și fructele din partea de la șosea deshidratate. Crenguțe mici și mijlocii sunt rupte și căzute în șanț. Acestea nu prezintă urme de arsură, dar sunt uscate, cu toate că ar trebui să fie verzi.”

Parcurgând descrierea acestui eveniment, totul apare desigur ca o relatare foarte captivantă. Dar pentru cititorii și investigatorii care au citit zeci sau sute de descrieri ale unor evenimente de acest fel, printre alte întrebări se conturează una la fel de generală : la ce a folosit oare scurta aterizare de la miezul nopții, într-un sat mai îndepărtat de marile centre urbane și în care, la acea oră, locuitorii dormeau cu toții ? Ce rost putea să aibă acea „învărtire în jurul mașinării și acea bolboroseală”, pentru ca apoi, după câteva secunde, „mașinaria” să dispară extrem de rapid ? Și de ce, în plină noapte, obiectul necunoscut a aterizat atât de provocator tocmai în fața sediului poliției locale ? Acele ființe mărunte, care de astă dată aveau numai două degete (!?) la mâinile lor firave, ar fi venit ele din cine știe care sistem solar doar ca să se arate numai câteva secunde unui polițist și unui paznic dintr-un sat pustiu în timpul nopții și, apoi, să se întoarcă în micuța lor navă pe o planetă neștiută ? Este evident că schema logică a întregii acțiuni a ființelor respective a fost cu totul alta și că întreaga scenă „captivantă” era doar o demonstrație ; scopul urmărit era în sine mult diferit față de ceea ce apare la prima vedere, însă a fost și de această dată bine trucat printr-o regizare specifică (de altfel bine cunoscută celor ce au studiat o cazuistică mai numeroasă), atât prin comportarea ființelor de la bord, cât și prin producerea câtorva „urme materiale”.

Pentru a exemplifica și ușurînța cu care aceste ființe inteligente, care tot coboară și apoi dispar în înaltul cerului, „jonglează” cu diverse forme de energie încă necunoscute de știința contemporană, să revenim și asupra altor evenimente stranii :

Într-o manieră suficient de lapidară, cunoscutul cotidian moscovit „Izvestia” a publicat la 11 octombrie 1989 o știre ieșită cu totul din comun, care a avut apoi o largă difuzare internațională :

„Agenția TASS transmite că la Voronej a aterizat un obiect zburător neidentificat – OZN. Iată ce spune despre aceste evenimente V. Ajaja – președintele Comisiei Ufologice din cadrul Uniunii Oamenilor de Știință și a Inginerilor din URSS : «Anul acesta, ca niciodată mai înainte, este foarte bogat în „aparitii” ale obiectelor zburătoare neidentificate. După cum mi-a comunicat A. Mosolov – conducătorul de la Voronej al Comisiei noastre –, locuitorii orașului au urmărit OZN-uri de trei ori, în zilele de 21, 23 și 27 septembrie. La ultima observare, a avut loc o aterizare în parcul orașului a unei sfere mari și luminoase. Menționez că la acest eveniment au fost destui martori în parc, la ceasul înserării. După descrieri, „străinii” erau înalți de 3 metri, aveau câte trei ochi și erau îmbrăcați în combinezoane argintii. Eu personal consider că ar fi greșit – față de aceste aspecte – să credem că erau ființe umanoide din alte lumi. Cunoașterea noastră este însă foarte săracă pentru interpretarea științifică a fenomenului. De aceea, pentru Comisia Ufologică sunt foarte utile orice informații despre aceste apariții ciudate în atmosfera terestră.»”

Pentru a se evita alunecarea spre senzațional, evenimentul a fost cercetat de autoritățile locale, care au convocat o comisie complexă de investigare. Astfel, după cum relatează publicația „Moskow Weekly News” – Nr. 43/1989 –, analiza iradierii terenului unde a aterizat ciudatul obiect străin, efectuată de tehnicienii ai Ministerului de Interne, a relevat un fapt ciudat: în interiorul amprentelor rămase în sol de la suportii aparatului respectiv (care ar fi indicat o greutate a acestuia de cca. 11 tone), radioactivitatea ar fi fost de 30 – 37 microröntgen/oră, în timp ce mostrele terenului din jur indicau o intensitate de 10 – 15 microröntgen/oră. Accentuând acest aspect derutant, publicația cita și o apreciere a colonelului L. Makarova: „Nu pot să știu ce s-a întâmplat aici, dar știu un lucru – radioactivitatea locului este foarte ridicată. Apare însă o altă întrebare: de ce radioactivitatea este mare în interiorul găurilor și nu la suprafață, pe sol?”

Un caz la fel de mediatizat al unei „radioactivități ciudate” fusese intens cercetat și în Franța, dar cu opt ani mai înainte. Prezentând în cadrul unei reuniuni științifice și apoi la televiziunea franceză centrală elementele faptice, profesorul Jean-Pierre Petit – fizician la CNRS (Centrul Național al Cercetării Științifice) – specifica următoarele:

„La 8 ianuarie 1981, la Trans-en-Provence, în apropiere de Draguignan, în Var, un anume Renato Nicolai făcea niște reparații în curte. Era ora 17⁰⁰. Vremea era liniștită, iar cerul era degajat. După cum a relatat acesta, la un moment dat a auzit un fel de șuierat și apoi a văzut un obiect săltând pe deasupra copacilor de la marginea grădinii sale, care a coborât și s-a așezat cu zgomot surd pe solul tare și pietros.

Mașina zburătoare, spunea el, avea un diametru de vreo doi metri și jumătate și se aseamăna cu „două castronașe cuplate”. Aceasta avea „culoarea plumbului” și stătea pe niște „picioare semănând cu tuburi de ciment”. Intrigat, Nicolai s-a apropiat, rămânând însă la adăpost, până la vreo douăzeci de metri de obiect, pe care l-a observat mai bine de douăzeci de secunde. Apoi, acesta s-a ridicat cu un șuierat ușor și a dispărut foarte repede în cer, lăsând însă pe sol o urmă circulară bine marcată. Deși observări de acest fel sunt cunoscute cu sutele, întâmplarea respectivă este unică în anele cercetării OZN-urilor. Printr-o adevărată șansă, eșantioane de vegetație au fost prelevate de jandarmi conștiincioși, care le-au făcut să ajungă la laboratorul unuia dintre cei mai buni specialiști din lume în domeniul traumatismelor vegetale, la profesorul Bounias... Dacă jandarmii nu ar fi prelevat plantele cu suportul lor de pământ, care le-a permis să supraviețuiască, această întâmplare ar fi rămas fără urmă.”

Care au fost însă constatările specialistului francez de la Avignon, ale căror precizie și finețe au deranjat mult pe cei care puneau în dubiu importanța științifică a studiului straniei prezențe a OZN?

În primul rând, acesta a găsit în țesuturile plantelor primite din Trans-en-Provence o serie de alterări biologice foarte complexe, datorate unor iradieri extraordinar de intense. Legat de aspectul respectiv, profesorul Bounias specifica faptul că pentru a se putea acționa asupra nucleelor celulelor vegetale, sunt necesare doze de ordinul a unui milion de rad. În cazul plantelor respective însă, intensitatea constatată a iradierilor a fost cu mult mai mare!

Analizele extrem de fine efectuate de profesorul Bounias au constatat și un efect cu totul neobișnuit: deși parte din mlădițele plantelor erau evident tinere, acestea prezentau îmbătrâniri efectiv inexplicabile...

Ce fel de radiații ar putea produce oare evoluții ultrarapide ale țesuturilor vii, de la starea de „tânăr” la cea de „bătrân”, în numai douăzeci de secunde?

Dar radioactivitatea constatată nu este de fapt un fenomen specific „funcționării” OZN-urilor, întrucât în marea majoritate a cazurilor de aterizări nu au fost măsurate iradieri ale solului. Or, o intensitate de peste un milion de rad – și această iradiere a fost determinată pe o suprafață de cca. trei sute de metri pătrați în curtea lui R. Nicolai –, care ar fi fost produsă de o „mașină zburătoare” având un diametru doar de doi metri și jumătate, constituie deja o demonstrație de înaltă clasă privind posibilitatea ființelor inteligente care construiesc și folosesc OZN-uri de a produce efecte energetice extraordinare și în domeniul radioactivității... Și este întru totul evident că, și în acest caz francez, apariția, aterizarea și staționarea doar timp de douăzeci de secunde a aceluia obiect zburător a avut doar un scop demonstrativ...

Jonglarea cu diferite categorii de radiații, dintre care unele făcând parte din spectre necunoscute încă de știința terestră (ca, de exemplu, inducerile telepatice sau razele paralizante), a fost demonstrată și prin spectaculare efecte biologice produse asupra diferitor persoane (vindecări de răni sau de boli, doar în câteva secunde); în multitudinea cazurilor de acest fel, petrecute în diferite locuri din lume, la o analiză globală a acestora vom găsi mereu o aceeași intenție ascunsă și foarte bine regizată ca realizare: demonstrarea amplelor posibilități de care dispun ființele necunoscute care se află în OZN-uri de a se manifesta prin energii care domină total materia inertă, materia vie, formele de energie pe care le utilizăm noi, pământeni, și însuși psihicul uman.

Un exemplu la fel de sugestiv este și o întâmplare ce a avut loc în R. P. Chineză, în anul 1975. Evenimentul – rămas mult timp necunoscut – a fost prezentat în cartea *China și extraterestrii*¹³ de ufologul chinez Shi-Bo (din Beijing). Conform relatărilor consemnate, într-o noapte de la sfârșitul toamnei, doi dintre ostașii care erau de gardă la cazarma unui batalion din districtul Jianshui

13. *La Chine et les Extraterrestres* – Ed. Mercure de France, Paris, 1983.

(provincia Yun'nan) au fost uluiți de apariția subită a unui obiect zburător imens, care strălucea în roșu-portocaliu pe întreaga sa suprafață și care avea o formă de „farfurie adâncă” răsturnată. Unul dintre aceștia a alergat să dea alarma, celălalt rămânând în post. Dar la sosirea rapidă a comandantului și a celorlalți soldați alertați, soldatul rămas de pază nu a mai fost găsit ; toate căutările au fost zadarnice.

Câteva ore mai târziu, garda – care fusese dublată de comandant – a auzit însă niște gemete, care au condus la regăsirea „dispărutului” chiar în apropierea locului în care acesta și-a avut locul de pază. Dar uimirea a fost cu mult mai mare când, adus la lumină, au constatat cu toții că ostașului respectiv îi crescuseră subit atât părul sprâncenelor și cel de pe cap, cât și barba, care acum părea că nu a mai fost rasă de mai multe zile... Din păcate, eroul fără voie nu și-a amintit absolut nimic din cele ce i s-au întâmplat în cursul orelor în care a fost dispărut. În schimb, arma și ceasul său au păstrat un magnetism indus în timpul respectiv, drept probă de netăgăduit că i se întâmplase „ceva” total neobișnuit...

S-ar putea ca unii cititori să fie înclinați să considere că șocul psihic suferit în neștiuta aventură a tânărului soldat a declanșat procese biologice care i-au modificat subit „programul” de creștere a părului de pe cap și din barbă. Totuși, într-un alt caz foarte asemănător, care s-a derulat în condiții și mai spectaculare în statul sud-american Chile – în zona Pampa Lluscuma, din munții Anzi –, a fost evident faptul că nu procesele hormonale au determinat creșterea subită a părului ; în cazul caporalului Armando Valdes, dispărut în fața întregii patrule de militari chilieni¹⁴, în noaptea de 25 aprilie 1977, prin proiectarea asupra lui a unui puternic fascicul de lumină emis de un „obiect” intens strălucitor, ceasul lui electronic a arătat o dată ulterioară – data de 30 aprilie –, corespunzătoare cu mărirea părului crescut în timpul dispariției lui de un sfert de oră. Și, desigur, ceasul și-a modificat indicația sub influența unui anumit flux energetic exterior, tot așa cum de altfel s-a întâmplat și cu creșterea subită a părului, ca și cum caporalul ar fi fost transpus într-o „altă realitate”, într-o altă „curgere a timpului”, produsă doar prin jocul unor energii necunoscute...

În fapt, aceste câteva exemple clasice ale demonstrațiilor stranii oferite de ființele „altor lumi” prin diferite scenarii ale manifestărilor OZN, alăturate miilor și miilor de evenimente consemnate de autorități și de literatura ufologică, reliefează două aspecte esențiale : pe de o parte, demonstrează realitatea fizică a existenței în mediul terestru – în permanență – a unor inteligențe care dispun de o varietate extraordinară de posibilități de manifestare și respectiv de o mare varietate de „obiecte zburătoare”. Pe de altă parte,

14. Cazul a fost prezentat de numeroase reviste de specialitate (de exemplu, „Stendek”, Nr. 29/1977 – Barcelona) și l-am relatat în cartea *Temponauții galactici* – Ed. Moldova, Iași, 1993.

„stârnirea” interesului public la nivel planetar (dovadă fiind sutele de cărți ufologice și sutele de mii de articole publicate în ultimele decenii), cât și preocuparea însăși a autorităților până la nivelul guvernelor tuturor statelor din lume au condus treptat la o reconsiderare de mari proporții : sute de milioane de oameni nu mai consideră astăzi manifestările OZN ca simple ficțiuni sau psihoze colective și, depășindu-se adesea căutarea captivantului, au ajuns să-și revizuiască propriile concepții despre orizonturi cognitive mai largi.

În acest cadru evolutiv, însăși ufologia din primele decenii ale formării ei contemporane a progresat, ca rezultat al acumulării unui documentar tot mai bogat și mai variat. Pe această linie, cititorii și investigatorii care au fost atrași mai mult de aspectul documentar și au încercat să facă o sinteză analitică a caracteristicilor care se evidențiază în manifestările OZN au putut să remarce, după un timp, un fapt general : în desfășurarea manifestărilor specifice, componenta psihică a martorilor implicați – atât individual, cât și colectiv – a devenit din ce în ce mai pregnantă. Și poate că dincolo de modificările în modul de a gândi și chiar de comportament în conceperea existenței noastre terestre și cosmice, cea mai tulburătoare influență de natură psihică a fost generată de extrem de ciudatele întâlniri cu ființe „străine” și în special cu impresionanta cazuistică a „răpirilor” de oameni „la bordul” diferitor OZN.

Găuri în timp

Cine a conspectat cât de cât voluminosul dosar factic al neînțelesei „prezențe OZN” în spațiul terestru, a sesizat desigur că marea majoritate a observărilor de „echipaje extraterestre” a fost înregistrată pe teritoriul SUA. Deși pentru această țară, foarte întinsă geografic, situația este explicabilă în bună parte și prin dotarea tehnică superioară – atât ca sisteme de urmărire a „prezențelor străine” și de transmitere a informațiilor, cât și ca mijloace individuale accesibile populației –, totuși substratul apare ca fiind cu totul altul. Și partea mai „ascunsă” a situației respective iese în mod deosebit în evidență la consultarea cazuisticii OZN desfășurată în secolul trecut când, spre deosebire de veacurile și milenii anterioare, teritoriul SUA a fost „vizitat” de străniile obiecte zburătoare mult mai intens decât oricare altă zonă terestră. Or, într-un atare cadru „numeric” deosebit, este explicabil și faptul că acele tulburătoare și uneori îngrozitoare „abducții” de oameni la bordul obiectelor zburătoare străine sunt, și ele, consemnate într-un număr mai mare, tot pe teritoriul SUA. Un sondaj efectuat în cursul anului 1994 în marele stat american constatase peste șapte sute de mii de sesizări ale celor mai diferiți locuitori, care ar fi fost în pericolul de a fi „luați” sau chiar au fost duși fără voia lor în interiorul unor nave zburătoare foarte ciudate, de către tot felul de ființe „străine”

nepământene. Drept urmare, în ultimele decenii, în SUA au fost scrise nenumărate articole și editate numeroase cărți¹⁵ care au relatat sute de cazuri de răpiri de acest fel; unele dintre cărțile respective – în special cele din anii '70-'80 – au evidențiat o atracție pentru senzațional și chiar a unor ficțiuni intenționate, pe când altele – scrise mai târziu de oameni de știință – au prezentat o cazuistică selectată cu rigurozitate și au oferit analize realiste.

Dar numeroase cazuri de răpiri de către „nepământeni” coborâți din diferite OZN-uri au fost relatate de-a lungul anilor și dintr-un alt stat, având un teritoriu mare și o populație numeroasă, și anume din Brazilia. În literatura care s-a format pe această temă au fost reluate mereu evenimente de acest gen și din țara respectivă¹⁶, deși în marele stat sud-american nu mai regăsim o explicare directă printr-o dotare deosebită cu mijloace tehnice de urmărire și de transmitere a informațiilor. Ar putea oare să intervină în cazul acestui teritoriu însăși largă răspândire a concepțiilor privind realitatea „lumii de dincolo”?¹⁷ Dar iată unul dintre numeroasele evenimente larg mediatizate în Brazilia, cât și în publicații europene de¹⁸ largă circulație :

Soldatul José Antonio de Silva a fost reținut de poliția feroviară din orașul Belo Horizonte – în dimineața de 10 mai 1969 – întrucât

15. Dintre cărțile mai cunoscute sunt de citat :

- Fuller, J. : *The Interrupted Journey* – Ed. Dial Press, New York, 1966.
- Lorenzen, C. și J. : *Abducted!* – Ed. Berkeley, New York, 1977.
- Hopkins, B. : *Missing Time : A documented Study of UFO Abductions* – Ed. Marek, New York, 1981.
- *Intruders* – Ed. Random House, New York, 1987.
- *Manhattan Transfer* – Ed. Random House, New York, 1992.
- Flower, R. : *The Andreasson Affair* – Ed. Bantam, New York, 1979.
- *The Watchers. The Secrete Design behind UFO Abductions* – Ed. Bantam, N. Y., 1990.
- Bullard, E. : *Mysteries in the Eye of the Beholder* – 1982.
- Jacobs, D. M. : *Secret Life. Firsthand of UFO Abductions* – Ed. Simon & Schuster, New York, 1994.
- Mack, J. E. : *Abduction. Human Encounters with Aliens* – Ed. Ch. Schribner' Sons, New York, 1994.

16. Față de multitudinea evenimentelor braziliene de întâlniri cu ființe „nepământene”, ufologul brazilian Jader U. Pereira (din Porto Alegre) a editat un catalog al unor cazuri mondiale cu evidențierea tipurilor de „astronauți cosmici”. Tradus și în Franța, a fost editat de GEPA, Paris, 1974.
17. O publicație braziliană de mare tiraj, care a efectuat în anii '70 un sondaj de opinie, a publicat următoarele rezultate :
- 68% din persoanele întrebate au recunoscut utilitatea preocupărilor spirituale ;
 - 27% au declarat că au resimțit direct influența „lumii de dincolo” ;
 - 15% au afirmat că au comunicat în diferite moduri cu sufletele decedaților ;
18. Acest caz a fost publicat la 15 și 16 mai 1969 de cotidienele braziliene de mare tiraj „Meridional” (din Belo Horizonte), „Diario de Noticias” (din Rio de Janeiro), și „Diario de Norte” (din Sao Paolo) și a fost reluat în Europa de revistele „Flying Saucer Review” No. 6/1973 și „Phénomènes Spatiaux” No. 43/1975.

avea o stare fizică ce atrăgea atenția, era îmbrăcat foarte sumar cu haine civile și nu avea nici un act de identitate asupra lui. Anchetat amănunțit, a fost eliberat după câteva ore, după ce ofițerul respectiv s-a convins de veracitatea declarațiilor sale asupra unei străni înțâmplări care a survenit în zonă.

În seara de 3 mai, soldatul, aflat în permisie, a plecat să pescuiască pe malul râului Rio das Volhas; peste noapte și-a instalat acolo un cort, într-un loc numit Bebeduro. În ziua următoare, pe la ora 15⁰⁰, a auzit undeva în spatele lui niște voci; întorcându-se să vadă cine poate fi, dintr-un tufiș a văzut însă țîșnind un jet scurt de „foc” – verde la centru și roșu pe margini –, care i-a atins picioarele. Durerea care a urmat a fost însoțită de o îngreunare subită a acestora, fapt care l-a făcut să cadă cu fața la pământ.

După câteva secunde, au apărut doi indivizi de statură mică – de cca. 1,2 metri –, care i s-a părut că erau foarte puternici, fiindcă l-au luat ușor de subțiori și l-au dus cu picioarele târânde către un loc anume. În cursul deplasării, el a remarcat și ușurința cu care cei doi străini treceau peste solul mlăștinos. Pe traseu a apărut și un al treilea individ, asemănător la trup și la îmbrăcăminte cu „răpitorii” lui, care parcă supraveghea întreaga acțiune. „Străinii” erau îmbrăcați în niște costume-combinezon de culoare deschisă, strălucitoare; capetele și respectiv fețele le erau acoperite complet de niște căști metalice prelungite până la umeri, fără a fi însă etanșate; acestea aveau în dreptul ochilor niște fante. Din partea inferioară a „măștilor” ieșea un tub elastic, care era dus pe sub brațe, până la o cutie fixată pe spatele fiecărui personaj.

Traseul parcurs nu a fost însă prea lung, căci grupul s-a oprit în fața unei „mașini” foarte ciudate – fig. 108 – (în fapt, construcția acesteia nu se încadra în nici o categorie a variatelor tipuri de OZN): un cilindru înalt de doi metri, acoperit, ca o ciupercă, de un disc puțin bombat; la bază, avea un alt disc, cu un diametru ceva mai redus decât cel superior – de cca. 2,5 metri. „Acoperișul” era rigidizat într-o manieră pe care am putea-o aprecia ca total lipsită de tehnicitate, prin câteva tije oblice fixate de cilindru, la bază.

Târât în continuare de cei doi răpitori și urmați de cel de al treilea, care încheia grupul, da Silva a fost introdus printr-o ușă mică în interiorul „mașinii”: acolo era o cameră pătrată, cu laturile de câte doi metri. De-a lungul unui perete se afla o banchetă, pe care a și fost așezat, alături de el rămânând și cei doi „omuleți mascați”. Aceștia i-au pus și lui o cască metalică similară, ale cărei margini inferioare l-au jenat până la rănire încă de la început. În centrul micului spațiu interior era un scaun, pe care s-a așezat ulterior cel de-al treilea „străin”. După câteva momente, acesta a acționat două manete și, auzind un bâzâit în ambele discuri, soldatul a simțit că ciudatul aparat se ridică pe verticală.

În timpul zborului, cei trei străini au vorbit într-o limbă cu totul neînțeleasă de pământean. Pe parcurs, lumina interioară, fără a

avea vreo sursă vizibilă, devenea tot mai intensă, făcându-l să-i lăcrimeze ochii ; aceasta pulsa continuu ; totuși, după vreo oră, intensitatea i-a scăzut mult.

Astfel a trecut un timp destul de lung, pe care răpitul nu l-a putut aprecia. Dar, la un moment dat, aparatul a aterizat undeva ; da Silva a remarcat că a avut o senzație de șoc la atingerea solului.

Ca într-o poveste cu gangsteri, răpitorii i-au acoperit orificiile căștii din dreptul ochilor și l-au dus, tot târându-l, într-o sală mare, cu pereți din piatră, lungă de vreo 10 – 15 metri. Acolo, după ce l-au așezat pe o banchetă, i-au lăsat vederea liberă. A constatat astfel că se află în fața unui „șef”, alături de care era un grup de „localnici”. Cu toții aveau părul mare, cu plete și bărbi lungi. Șeful avea ochii foarte mari, sprâncene foarte late – care parcă îi acopereau jumătate din frunte – și o barbă până la brâu. Nasul deosebit de mare îi ascundea gura, care parcă era ca la pești și fără dinți.

Soldatul s-a îngrozit însă când a privit lateral, căci pe o platformă din piatră erau patru trupuri de oameni goi, care păreau morți. Pe peretele lung din față i-au atras atenția o serie de imagini în culori, care îi erau familiare : un camion, un avion cu două motoare și câteva animale – un elefant, un jaguar, o maimuță și o girafă.

A urmat apoi o acțiune ciudată : în fața grupului de omuleți bărboși, a fost desfăcut pachetul cu toate lucrurile sale, luat probabil de cel de al treilea răpitor. Cei de față au arătat o mare curiozitate pentru acele sale de pescuit, pentru conserva care o avea ca rezervă, pentru banii săi, chibriturile și cuțitele din pachet ; din ceea ce avea dublu i s-a reținut câte o piesă, cu excepția banilor – din care i s-a luat doar o bancnotă de valoare mică.

Dar mai ciudată a fost „convorbirea” cu șeful grupului : acesta a început să deseneze pe o tăbliță din ardezie (o tăbliță folosită altă dată în școlile primare) tot felul de schițe, care erau însoțite de o anumită mimică. Treptat, da Silva a început să înțeleagă ce dorea de la el micul șef bărbos : nici mai mult și nici mai puțin, acesta îi cerea să-i procure anumite arme terestre (! ?). Cu toate că personajul tot insista, soldatul îl tot refuza, deși se strecurase și gândul că refuzul său l-ar putea costa însăși viața.

Șeful a continuat să insiste cu o serie de schițe simbolice, din care da Silva a înțeles următorul mesaj : „îmi propunea să mă aducă pe Pământ, unde să rămân trei ani și să adun informații pentru el. După aceea, va trimite să mă caute și să mă readucă aici la ei, unde să rămân șapte ani ca să studiez. În final, ei vor debarca pe Pământ, avându-mă drept ghid pe mine”.

Refuzându-l din nou, soldatul și-a prins șiragul de mătânie și a început să se roage. Aceasta l-a iritat și mai mult pe șef, care s-a repezit și i-a rupt șiragul.

În acele momente însă, din aer s-a format o siluetă umană, cu fața albă și cu plete blonde, având o privire prietenoasă și senină, care l-a privit în ochi și i-a vorbit în limba lui. (Soldatul a refuzat

ulterior să divulge ce i-a spus „sfântul”, afirmând că era un secret mare.) La scurt timp, silueta a dispărut, lăsându-l mult mai îmbărbătat. Lui da Silva i s-a părut că omuleții nu au văzut strania apariție fantomatică. Dar imediat, au început discuții agitate între ei; șeful s-a apropiat de cei doi răpitori care au rămas mereu lângă el și le-a spus ceva. Imediat i s-au acoperit iarăși golurile ochilor din cască și a fost luat din nou de subțiori și scos din sală. Când i s-au lăsat libere orificiile respective, s-a văzut așezat pe bancheta din aparatul care îl adusese de pe malul râului; lângă el și în fața sa erau din nou aceiași omuleți „mascăți”. A urmat din nou un drum foarte lung, cu aceleași variații și pulsații ale luminii din interior, cu aceleași senzații de schimbare a poziției vehiculului aerian și de șoc la aterizare. Scoțându-i cască, răpitorii l-au debarcat pe sol, târându-l o bucată de timp în întunericul de afară. Subit, și-a pierdut cunoștința.

S-a trezit în zorii zilei, cumplit de obosit, cu o barbă care îi crescuse prea mult pentru intervalul de mai puțin de o zi în care considera că fusese reținut.

Plecând la drum într-un peisaj cu totul diferit de cel în care fusese la locul de pescuit, după un timp a întâlnit oameni pe traseu. Întrebându-i ce localitate se afla în apropiere, a aflat cu stupeoare că se găsea în statul vecin, Esprito Santo, la cca. 360 km de locul de unde fusese răpit (!!); de asemenea, a aflat că ziua care abia începuse era vineri 9 mai (!). Se scurseseră deci peste patru zile de la răpirea sa, pe când el avusese senzația că întreaga aventură, atât de obositoare, ar fi durat mai puțin de o zi... Cum trecuseră oare în plus mai bine de trei zile? Unde se aflase el oare în tot intervalul respectiv, despre care nu-și amintea absolut nimic în plus? De ce era oare acest gol în timp, această „gaură în timp”?

În repetatele declarații făcute ulterior, dincolo de aspectele captivante și într-adevăr tulburătoare, au apărut totuși o serie de semne de întrebare. Neavând nici un martor, nu cumva acel soldat inventase întreaga poveste pentru a-și justifica lipsa de atâtea zile?

Cele peste douăzeci de declarații pe care a trebuit să le dea diferitor anchetatori și investigatori, inclusiv răspunsurile la tot felul de întrebări, nu au prezentat însă nici o fisură. În plus, atât ca soldat, cât și printre locuitorii din zona casei sale, da Silva era cunoscut ca un om serios și de încredere. La acestea se adăugau convingător și cele trei răni deschise care le avea pe umeri de la ciudata cască-mască, afecțiunea gambei drepte până la genunchi, inflamarea tot mai accentuată a ochilor – care a durat mai bine de o lună –, toate aceste afecțiuni nefiind doar simple semne care să și le fi făcut de unul singur... Totul indica o trăire efectivă a scenelor teribile pe care le descrisese fără nici o ezitare, în cele mai mici detalii.

Pentru cititorii care au avut ocazia de-a lungul anilor să se informeze într-o anumită măsură în acest domeniu ciudat al „răpirlor” de oameni la bordul unor aparate de zbor neobișnuite,

conduse de diverse ființe la fel de neobișnuite – mereu cu totul diferite unele față de altele –, se desprinde desigur o primă constatare : eroii respectivi, la fel ca și soldatul brazilian José Antonio da Silva, au trăit în modul cel mai real, organic, toate încercările dificile prin care au trecut. Dubiile care se conturează, totuși, sunt de cu totul altă natură...

În întreaga aventură, cu adevărat cumplită pentru omul nostru, sunt însă unele aspecte care nu numai că depășesc o logică normală a faptelor, dar anumite elemente frizează în mod provocator însuși ridicolul – ceea ce demonstrează în plus că soldatul brazilian nu a inventat nimic din întâmplarea în cauză.

Privind imaginea vehiculului zburător cu care a fost răpit da Silva (fig. 108) – desenat conform descrierilor detaliate ale soldatului –, nu ne putem opri dezamăgirea : aparatul nu are nici cea mai elementară alură de navă cosmică sau măcar terestră, semănând mai degrabă cu o improvizație meșteșugărească. Nici un specialist în tehnica zborului aerian sau a celui cosmic nu ar imagina o astfel de „colibă zburătoare”, lipsită de orice aerodinamică, care să aibă și „proptele” de susținere a „acoperișului”. Întreaga concepție a „aparaturii” de zbor ne apare ca efectiv ridicolă...

Dar și acele căști-mască, purtate de omuleți, apar ca ceva la fel de „neserios”. Deși „străinii” aveau și câte un furtun care sugera, împreună cu acea cutie de pe spatele lor, că ar fi respirat un „alt aer”, căștile cu pricina nu erau etanșe la nivelul costumelor cu care erau îmbrăcați. Și chiar dacă în interior ar fi avut o anumită etanșeizare, aspectul lor teatral apare mai evident din punerea și pe capul lui da Silva a unei căști similare, ce nu a evidențiat nici o utilitate în desfășurarea evenimentelor.

Ridicolul scenariului se dezvăluie însă cel mai bine în „discuția” avută de soldat cu șeful bărbos : prin intermediul unei tablîțe gen școală elementară de pe timpuri, șeful îi cerea în primul rând să-i obțină unele arme de foc de pe Pământ ! Dar, încă de la început, cititorul a remarcat că arma cu raze folosită de unul dintre răpitori era evident superioară oricărei arme de foc terestre. O civilizație capabilă să producă aparate de zbor fără elice sau jet reactiv propulsor a depășit desigur de foarte mult timp epoca armelor de foc. Solicitarea nu avea nici o tentă extraterestră și ar putea fi considerată drept o glumă. Dar scenariul în speță avea totuși un scop : tocmai acela de a crea un anumit ridicol, pentru ca, la un moment dat, oamenii să ajungă să-și dea seama că astfel de evenimente „ascund o altă realitate”, pe care pământeni trebuie să o descifreze ! Însăși propunerea ca soldatul – un om lipsit de cultură și de calificare – să devină „informatorul” și apoi „ghidul” unei nu știm cărei populații extraterestre, care ar vrea să „ocupe Pământul”, evidențiază din plin intenția de a se „juca un scenariu” care frizează ridicolul. (De altfel, această „temă” a ocupării planetei noastre de către o populație galactică este doar o idee a literaturii și a filmelor

de ficțiune fantastică, a căror „acțiune” trebuie să aibă la bază „un conflict captivant”; în realitate, o civilizație ajunsă la stadiul călătoriilor cosmice stăpânește într-un grad atât de înalt energiile și manipularea oricărui fel de materie, încât nu are nevoie de nici un fel de „cuceriri”; în plus, o evoluție științifică foarte avansată presupune și o evoluție morală foarte avansată¹⁹, plecarea în spațiu făcându-se în ideea cooperării și a ajutorării, nu a „invadării” și a purtării de „războaie interstelare”, astfel cum, din păcate, se manifestă încă omenirea terestră în relațiile dintre statele planetare și într-o anumită parte a culturii contemporane.) Dar însăși scena analizării foarte atente de către grupul de omuleți a obiectelor atât de simple pe care le avea cu el da Silva sau folosirea unui vas de piatră cioplită, relatată de el, apar ca elemente lipsite de veracitate și cu adevărat ridicole la nivelul unei civilizații cosmice. Deși trăită în mod efectiv, întreaga derulare a faptelor descrise – care i-au lăsat soldatului urme atât de dureroase pe corp – apare ca un fel de comedie tragică, înscenată cu un anumit scop, „ascuns” la prima vedere.

Dar parcă pentru a complica și mai mult întreaga regizare a unui amestec de fapte verosimile cu altele nereale, a survenit și acea apariție a „sfântului” sub forma unei fantome, pe care ostașul credea că numai el l-a văzut. Unii comentatori ai acestui caz au atribuit această manifestare suplimentară unei componente religioase a subconștientului lui da Silva. La această constatare, este inerent să ne întrebăm în ce măsură a participat subconștientul soldatului la desfășurarea întregului eveniment și care a fost partea „reală”? Cel puțin scenele cu tăblița de ardezie, picturile de pe pereți fiind și ele la nivelul unei școli elementare, scotocirea unor obiecte simple par și ele a face parte dintr-un strat al subconștientului, mai puțin profund însă. Vedem deci că participarea psihismului uman este o componentă deloc neglijabilă în astfel de evenimente și, în fapt, nu știm să apreciem încă dacă nu cumva și restul întregului scenariu nu „s-a jucat” tot la nivelul subconștientului lui

19. Spre deosebire de acea literatură SF și de filmele ficțiunilor cosmice tributare unor interese comerciale, cât și modului actual de a gândi al multor oameni, atât savanți ai științei docte, cât și cei ai cunoașterilor spirituale concep populațiile galactice capabile de schimburi informaționale reciproce și de călătorii interstelare într-un mod mai elevat: prin evoluția cognitivă și spirituală paralelă, relațiile spațiale se dirijează spre ajutorarea în sens evolutiv a populațiilor „mai tinere”, și nu spre invadarea și distrugerea lor, sau în transformarea lor „în colonii” pe care să le exploateze. Iată cum se exprima public încă de la începutul deceniului 7 un mare specialist american, care a condus importantul proiect științific „Ciclopții” în cadrul NASA și care a participat ca savant recunoscut la Simpozionul CETI de la Biurakan: „După toate probabilitățile, au existat și există civilizații în Galaxie de cca. 4 – 5 miliarde de ani. Este foarte probabil ca multe dintre ele să fi stabilit contacte interstelare. Dacă este așa, atunci comunicațiile au avut loc încă din epoci foarte îndepărtate (miliarde de ani) și semnalele pot să existe încă, pentru a ajuta populațiile tinere – *cum ar fi, de exemplu, cea terestră* –, să se asocieze la comunitatea galactică.”

da Silva, transpus într-o „altă realitate”, prin mijloace psihice manevrate la fel de abil ca și OZN-urile... Dar chiar într-o atare ipoteză, este evident că soldatul brazilian a trăit efectiv stările de groază, apoi acea confruntare a conștiinței sale cu „ispita”, precum și afecțiunile și suferințele trupului său, trecând printr-o neînțeleasă „gaură în timp”, în care memoria conștientă a fost deconectată.

Să mai urmărim încă o sinteză a unui alt caz brazilian, de asemenea larg mediatizat²⁰ :

În noiembrie 1972, poliția din orașul Itaperuna a fost sesizată repetat de tehnicianul Paulo Caetano Silveira (reparator de mașini de scris) că, la reîntoarcerile acasă mai târziu, a tot fost urmărit de extraterestri care zburau în OZN-uri luminoase. Din lipsă de elemente verificabile, acesta a fost considerat ca fiind un „obsedat”.

Dar în noaptea de 19 noiembrie, a survenit un eveniment care le-a schimbat impresia polițiștilor. În acea seară, Paulo Silveira a fost „răpit” pentru un timp de ființe nepământene, afecțiunile fizice suferite de tehnician fiind convingătoare.

Pe când Silveira revenea din teren cu automobilul său, însoțit fiind de prietenul Elvio Bianchi, un obiect luminos a coborât mult, apropiindu-se de mașina aflată în mers. În acele momente, Elvio Bianchi a căzut subit într-un somn profund, iar tehnicianul a simțit că nu mai putea conduce automobilul, ale cărui instalații electrice nu mai funcționau. Au urmat scene de groază, pe care numai cine le trăiește aievea le poate descrie amănunțit. Iată ce a declarat „răpitul” despre cele ce i s-au întâmplat :

„Ușa mașinii mele s-a deschis singură, ca prin farmec. Un intens fascicul luminos m-a atras în mod irezistibil către aparatul acela și m-am simțit ridicat, fără a face vreo mișcare. Am intrat în interiorul lui foarte normal, ca și cum aș fi ajuns acasă. Chiar în centru, fără să știu cum și pentru ce, m-am găsit întins pe o masă, gambele atârându-mi în gol. Un fel de mecanism a apărut la dreapta mea : două tipuri de gheare au coborât spre mine. Unele mi-au prins încheietura mâinii pentru a mi-o fixa de masă – fără nici o brutalitate –, iar celelalte m-au prins la înălțimea brațului. Un fel de tub de cauciuc cenușiu mi-a injectat un lichid în braț, puțin mai sus de cot. Cei trei „oameni mici” (n. a. : în majoritatea relatărilor de răpiri, au tot fost câte trei – sau doi – nepământeni care au acționat) au început să-mi facă o incizie în braț, fără să simt însă nici o durere. Nu mi-am dat seama de ceea ce făceau decât atunci când am văzut că îmi luau sânge într-un tub foarte fin, lung cam de vreo douăzeci de centimetri. Apoi, mecanismul s-a tras înapoi. Eu m-am ridicat și cei trei oameni mici mi-au arătat două tablouri agățate de pereți : unul reprezenta o hartă ; celălalt, fotografia unei explozii atomice. Când mi-au arăta cel de al doilea tablou, aceștia

20. Cazul a fost reluat și de Jean-Claude Bourret în cartea sa *La nouvelle vague des Soupcouples Volantes* – Ed. France Empire, Paris, 1974.

au început să se agite în toate felurile, fără să scoată însă nici un sunet. Mi-au arătat apoi un gen de butelie de oxigen, ca aceea care există în spitale. Și la asta s-au agitat mult. Era toată albă, parcă argintată. N-am înțeles nimic. Ei nu au încercat să-mi vorbească; nu știu de ce. Din partea mea, eu nu am reușit să le vorbesc sau mai degrabă nu-mi amintesc să fi încercat așa ceva. Ulterior, la comisariatul de poliție, am încercat să localizez pe o hartă regiunea care mi-au arătat-o pe primul tablou: era nordul statului Rio. La sfârșit am coborât, dar nu-mi amintesc cum, fără îndoială în același mod în care am urcat în acel aparat misterios. Eram complet năucit.”

Când Elvio Bianchi s-a trezit din somnul său adânc, l-a găsit pe Silveira întins peste mașină, cu ochii rătăciți și cu o rană la braț. Crezând că între timp survenise un accident auto, l-a luat de braț și, oprind un autobuz, l-a dus direct la spital. Acolo, medicul H.C. Tinoco a diagnosticat o stare de șoc, iar la braț o arsură de gradul trei care, după cum afirma și medicul Muniz Bussold, urma să se vindece după o săptămână. Dar, a doua zi, medicii au rămas cu totul surprinși când au constatat că arsura dispăruse și rămăsese doar o mică cicatrice acolo unde Silveira afirma că i se făcuse incizia.

Era evident că și acest tehnician a trăit o aventură teribilă, în mod efectiv, care, și în acest caz, dincolo de stările de încordare survenite în desfășurarea faptică, a fost confirmată și de afecțiunile suferite: arsura, incizia, starea de șoc și de „năuceală totală”. Cu toate că de această dată a existat un martor, el a fost scos din „joc” printr-un ciudat somn hipnotic, dirijat de la distanță din „obiectul zburător luminos”.

Dar cu tot realismul dur al trăirilor respective – întru totul adevărate la nivelul psihicului și al organismului aceluși tehnician brazilian –, și acum apar aspecte care sugerează direct tenta unui alt scenariu. Ca și în cazul nord-american extrem de mediatizat al soților²¹ Barney și Betty Hill (din 19 septembrie 1961), și în „convorbirea” (de această dată mută și fără transmitere telepatică) dintre echipaj și cel răpit, pământeanului i s-a arătat o hartă. Dar dacă lui Betty Hill i s-a arătat o hartă cu o zonă astrală, cazul brazilian evidențiază din nou ridicolul: harta respectivă era a unui teritoriu local, recunoscut ușor de anchetatori; însă care echipaj cosmic ar umbla cu hărți tipărite și încă puse pe un perete, ca un tablou? La bordul unei nave spațiale extraterestre există desigur hărți, dar, în mod evident, ele sunt computerizate și pot fi proiectate pe ecrane. De asemenea, este greu de crezut că un echipaj venit din Galaxie ar fi derulat întreaga acțiune doar pentru a preleva câteva picături de sânge ale unui om terestru, într-un tub capilar, la fel ca în laboratoarele cu aparatură demodată; încă în zilele noastre,

21. – Hynek, J. A.: *The UFO Experience* – v. nota 12.

– Gheorghiu, F.: *Temponauții galactici* – Ed. Moldova, Iași, 1993.

în laboratoarele din țările avansate nu se mai practică astfel de probe, fiind realizată o aparatură care, pusă direct pe piele, face imediat analizele specifice. Însăși hipnotizarea de la distanță a celor doi ocupanți ai automobilului (din nou într-un loc izolat), prin care Bianchi a fost adormit profund, iar Silveira a fost dus (oare și cu trupul organic?) și făcut să intre în presupusul aparat zburător „foarte normal, ca și cum ar fi ajuns acasă”, sugerează o acțiune de natură psihică bine regizată. Aparent, există totuși o dilemă, care la prima vedere pare greu de interpretat: este evident că Silveira a trăit aievea tot ceea ce a descris și urmele dureroase de pe trupul său sunt o dovadă în plus; de ce este oare mereu prezentă această îmbinare între elemente cu totul veridice și aspecte care sunt de domeniul ridicolului, respectiv o îmbinare între influențele psihice dominante și cele organice rezultate ca o consecință?

Față de valul de evenimente foarte asemănătoare petrecute pe teritoriul SUA, care au fost anchetate, selectate și publicate de diverși investigatori americani (v. nota 15), ufologul francez Jean Sider a întreprins în anii anteriori o anchetă similară pe teritoriul Franței. Drept urmare, din relatările verificate ca fiind demne de a fi luate în considerare, acesta a selectat un număr de treizeci și patru de evenimente franceze, care s-ar fi produs²² între anii 1921 și 1992. Iată unul dintre evenimentele respective, care la timpul său a fost mediatizat de presa franceză cât și de televiziunea centrală, deși nu a fost la fel de dur ca în cazurile nord-americane (v. *Lumi invizibile*) sau cele sud-americane:

În noaptea de 16 iunie 1976, pe la ora 01¹⁵, tânăra Héléne Guiliiana (21 ani) plecase singură cu automobilul din orașul francez Romans (Drôme) spre Hostun. La locul denumit Martinet, motorul s-a oprit brusc și farurile s-au stins. Abia atunci a văzut în întuneric, în fața ei, la vreo cincisprezece metri, că pe șosea staționa o masă luminoasă sferică, de culoare portocalie. Strălucirea acesteia a făcut-o să-și acopere ochii cu mâinile și, speriată fiind, a blocat portierele din interior. După un timp, și-a luat mâinile de la ochi; în fața ei nu se mai afla nimic; ușurată, a demarat motorul, care împreună cu farurile funcționau acum normal, astfel că a putut ajunge cu bine acasă. Trezind-o pe sora ei, aceasta i-a arătat că ceasul indica ora patru dimineața. Abia în acele momente, Héléne a realizat că trecuseră în plus aproape două ore și jumătate față de timpul necesar parcurgerii traseului respectiv, ore despre care nu-și amintea absolut nimic cum trecuseră... Din nou un gol temporal, o adevărată „gaură în timp”...

Ziariști din Lyon, aflând întâmplarea, au publicat-o, întrucât nu li s-a părut a fi un caz banal. Urmarea a fost că un investigator

22. Sider, J. : *Le dossier des abductions en France* – „Lumières dans la nuit”, No. 314/1992 și No. 317/1993.

ufologic a convins-o pe tânăra Guiliana să se supună unor chestionări în stare de hipnoză. Și astfel, au ieșit la iveală amănunte cu adevărat tulburătoare :

Din „marea formă luminoasă” care staționa pe șosea au venit doi omuleți, care au reușit să o ia din vehicul și să o ducă în „aparatură” care se afla în interiorul masei strălucitoare. Acolo, a intrat într-o cameră având pereți cu aspect metalic și cu jocuri de lumini roșii, galbene și albe ; apoi a fost întinsă pe o masă și a fost adusă un fel de lanternă mare, care i-a plimbat un spot luminos pe piept, făcându-i cercuri de lumină pe pulover.

Omuleții – care îi ajungeau până la nivelul gâtului – erau plini la corp și la față, gura le era mică iar nasul le era turtit ; erau îmbrăcați în niște combinezoane de culoare închisă (violet sau negru), care se prelungeau și deasupra capului.

Astfel, prin investigarea în stare de transă, s-a putut afla ce s-a întâmplat în acel gol temporal survenit în memoria tinerei Hélène. Deși aceasta nu a fost supusă la investigații dureroase și cu urme organice, cu scop demonstrativ, totuși e greu de crezut că niște ființe extraterestre ar fi venit pe Terra doar ca să joace niște cercuri de lumină pe pieptul unei tinere pământence, surprinsă singură în plină noapte, într-un loc cu totul izolat. Întreaga relatare sugerează mai degrabă continuarea demonstrării ușurinței cu care pământeni pot fi manevrați psihic, cât și a scopului ascuns de a se face publicitate asupra permanenței existenței în spațiul terestru a ființelor altei lumi, pe care înșiși pământeni trebuie să o descopere.

Șase luni mai târziu, în departamentul central-sudic Cantal, la sfârșitul lunii decembrie 1976, un eveniment de același gen a tulburat și viața unui tânăr de douăzeci de ani.

După ce a condus-o pe Françoise – logodnica sa – la casa părintească, pe la ora 22⁰⁰ tânărul s-a îndreptat spre locul mai izolat unde locuia cu familia, mergând pe bicicletă. Ieșind dintr-o pădurice, printre tufișuri a văzut înaintea sa două fascicule de lumină verzuie care plecau de undeva, de la nivelul terenului. S-a oprit și curiozitatea l-a atras să afle despre ce putea fi vorba. Și-a lăsat bicicleta de-o parte și s-a apropiat încetișor de locul cu pricina. La vreo treizeci de metri în față sa a putut vedea un aparat discoidal, bombat, având un diametru pe care ulterior l-a apreciat la vreo zece metri și o înălțime de circa cinci metri. A urmat însă un zgomot : s-a deschis o trapă în partea inferioară a ciudatului aparat și, luminați din interior, a văzut doi oameni îmbrăcați în costume de astronaut, cu căști pe cap, care le ascundeau fața. O dată ajunși pe câmp, aceștia au început să rupă iarbă și să o bage într-un sac. Cele două fascicule colorate au reapărut în direcția sa și tânărul, subit, nu s-a mai simțit în putere să părăsească locul de unde observa scena. Între timp, străinii s-au apropiat de el, rupând crenguțe din tufișuri și adunând pietre, pe care le tot introduceau

într-un sac. De frică, tânărul – căruia acum îi pierise curiozitatea – s-a trântit repede cu fața la pământ. Dar neștiuții străini au venit lângă el și, cu gesturi atente, l-au ridicat ușor în picioare ; apoi l-au luat și l-au dus în vehiculul aflat pe pajiște. Când trapa s-a închis în urma lor, pe tânăr l-a străfulgerat gândul că „s-a sfârșit cu el”.

Pătrunzând într-o sală mare, a văzut un grup de vreo zece persoane, fără căști, cu fețe bronzate, dar lipsiți total de păr pe cap. Dintre aceștia a venit spre dânsul un „străin”, pe care l-a considerat a fi șeful echipajului ; el i-a examinat cu atenție cicatricile și crăpăturile pielii din palme, pe care le avea de la muncile agricole. Apoi, a fost pus să se așeze într-un fotoliu din vasta sală. În continuare, „șeful” i-a cercetat cu aceeași atenție părul și urechile, deși cu toții aveau urechi la fel cu ale sale. După aceea, unul dintre necunoscuți i-a apropiat de cap un fel de cutie, părând că-i investighează craniul. Atunci a remarcat că „străinii” aveau numai câte patru degete, fapt care a făcut ca să-și dea seama că aceștia nu erau pământeni, ceea ce l-a înfricoșat și mai mult. În această stare, nu s-a opus deloc când i-au tăiat o şuviță de păr, i-au luat sânge și probe de salivă. În timp ce i se făceau prelevările, îi luminau intens ochii, împiedicându-i pleoapele să se închidă.

După ce i-au oferit o băutură, pe care tânărul a refuzat-o însă, cei doi răpitori l-au făcut să se ridice de pe fotoliu și, la fel de atent, l-au dus spre ușa de intrare. Imediat s-a și văzut afară. Însoțitorii l-au condus totuși exact la locul de unde îl luaseră și l-au pus cu fața la sol, așa cum l-au găsit inițial. Apoi, s-au reîntors la strania lor mașină. După stingerea celor două fascicule de lumină verde, obiectul discoidal s-a ridicat de la sol, devenind luminos ; cu o viteză extraordinară s-a înălțat în aer, încât după câteva clipe s-a mai văzut abia ca un punct luminos pe cer.

Întorcându-se la bicicleta sa, când a ridicat-o a simțit o durere puternică în umărul drept ; aceasta l-a făcut să-și aducă aminte că străinii „desenaseră” ceva pe mâna lui. Totuși, acasă nu a descoperit nici o lovitură și nici o rană în locul cu pricina.

Un timp, tânărul nu a spus nimănui despre cele ce i se întâmplaseră. Ulterior, s-a decis totuși să relateze faptele respective, cu condiția să nu i se publice numele.

Și în acest caz, la o primă lectură am fi tentați să considerăm întregul eveniment ca o reală investigare efectuată de cosmonauți extraterestri asupra vegetației, rocilor și chiar a unei ființe pământene, în condițiile unei discreții totale. La anchetele care au urmat, tânărul a răspuns foarte coerent și detaliat la întrebările puse și nimic din declarațiile sale nu a lăsat să se întrevadă o eventuală fantazare pe o atare temă. El s-a arătat foarte sincer în descrierea fricii sale dusă până la teroare supunerea subită față de toate cerințele străinilor care și-au impus cu ușurință voința lor în reacțiile psihice și organice ale „răpitolui”, toate detaliile părând a fi fost trăite foarte real de tânărul nostru.

Și totuși, regăsim și în această desfășurare întru totul reală aspecte care nu numai că apar ca ilogice, dar din nou frizează ficțiunea și ridicolul. Niște cosmonauți extraterestri adevărați nu ar fi procedat copilărește în prelevarea de eșantioane vegetale și de rocă, rupând iarbă și crenguțe la întâmplare, pe care le introduceau simplu într-un sac, împreună cu pietrele care le veneau la îndemână! Orice explorator al unei planete străine care ar aduna mostre de vegetație ar smulge cu atenție fir cu fir – inclusiv rădăcina întregă și învelită cu puțin pământ – și le-ar pune cu atenție în pungi individuale; la fel ar fi procedat și cu mostrele de arbuști, precum și cu bucățile de rocă, pe care le-ar fi ales cu toată atenția pentru a fi diferite. Dar la fel de fictivă și cu nuanțe de ridicol a fost și atât de atenta cercetare a părului și a urechilor tânărului, ca și cea a crăpăturilor din palme. Dacă părul lui ar fi fost într-adevăr un element de studiu, i-ar fi fost smulse câteva fire pentru a-i fi cercetată chiar rădăcina, care este un element distinctiv la fiecare rasă în parte (de exemplu, la populațiile africane care au părul creț, și rădăcina fiecărui fir de păr este spiralată). Or, nimic din prelevările de pe câmp și nici din investigările aparente asupra trupului celui răpit nu demonstrează un ridicat nivel științific, coresponsător unor cosmonauți veniți din alt sistem solar pentru a cerceta planeta Pământ...

Dar cea mai semnificativă cazuistică, ce evidențiază în mod pregnant reușita regizare a unor scenarii, care să-i tulbure și să-i captiveze pe cei ce nu știu încă să cântărească straniețea manifestărilor OZN și, respectiv, să-i determine pe cei care doresc să-și lărgească orizontul cunoașterii să facă pași în plus în înțelegerea unor realizări fundamentale ascunse mereu până acum, este desigur cea etalată de bogata literatură americană dedicată „abducțiilor”. Și poate că cel mai specific caz pentru întreaga problematică a „răpirilor” este cel atât de larg mediatizat de presă, cât și de autorul american Raymond Flower, care a scris trei volume privind istoria repetatelor evenimente care au survenit în mod straniu în viața lui Betty Andreasson-Luca. Dar ceea ce este deosebit de relevant în „istoria” respectivă este faptul că „eroina” unor răpiri succesive a fost „pregătită” încă din deceniile anterioare pentru a deveni cel mai demonstrativ exemplu în privința „contactelor-răpiri”, efectuate nu de cosmonauți extraterestri, ci de ființe ale unei lumi paralele terestre...

Personajul celor trei volume, care conțin anchetele unei duzini de investigatori, a oferit prin straniile sale trăiri însuși sensul real al amplului fenomen contemporan al „abducțiilor”. De origine finlandeză, familia Aho a emigrat în Statele Unite pe când Betty era copilă încă. După cum își aducea aminte eroina, „contactele pregătitoare” au început de la vârsta de șapte ani – în vara lui 1944: pe un câmp de lângă Leominster (în statul Massachusetts), un glob foarte strălucitor s-a rotit într-o zi în jurul ei continuu. La vârsta de 12 ani, s-a întâlnit într-o pădure cu o ființă nepământeană. Apoi, când

avea 13 ani, a survenit prima răpire²³, în plină zi. La vârsta de 17 ani s-a căsătorit cu Andreasson, din această căsătorie rezultând șapte copii. La 24 de ani s-a întâlnit iarăși cu un „străin” într-o pădure. Dar cele mai tulburătoare răpiri, cu un conținut demonstrativ extraordinar, au survenit începând din anul 1967 ; în cursul acestor „aventuri” ieșite cu totul din comun, a trăit într-adevăr emoții necunoscute de pământeni. S-ar părea că finalul genului respectiv de evenimente ar fi survenit în 1975, pe când avea 38 de ani.

Din relatările sale făcute investigatorilor în stare de transă hipnotică, Betty Andreasson-Luca a descris straniile întâmplări ca fiind trăiri în alte planuri de existență ; o atare noțiune fiind însă neînțeleasă încă, s-a interpretat mereu, în mod simplist, că ar fi fost dusă la bordul unor OZN. Ideea anchetării lui Betty sub hipnoză i-a fost sugerată autorului R. Flower, în anul 1977, de însuși fostul consilier al Air Force în problema OZN – dr. J.A. Hynek – (care ulterior avea să devină unul dintre cei mai cunoscuți ufologi din lume). Profesorul Hynek s-a sesizat la timpul respectiv – din articolele publicate în presă – de aspectele psihice care erau dominante în răpirile repetate survenite acestei femei. Iată câteva exemplificări succinte din retrăirile foarte agitate ale lui Betty, înregistrate în cursul a patrusprezece ședințe de investigare în stare de transă.

Într-o seară din anul 1967, pe când „eroina” se afla în bucătărie, toate lămpile din casă s-au stins subit ; în schimb, la fereastră părea că vine din exterior o lumină roșie-portocalie, pulsantă. Uitându-se pe fereastră, tatăl ei a văzut afară niște ființe ciudate care se apropiau de casă și care parcă se săltau în mers. Apoi, Betty și copiii au văzut cum ființele acele au intrat în casă trecând prin ușa de lemn care era închisă. Umanoizii erau mici de statură, aveau capul mare, însă maxilarul le era îngust și ascuțit iar ochii mari ; în locul nasului și al urechilor erau doar niște găuri, iar gura parcă nu era mobilă. Erau îmbrăcați în costume lipite de corp, de culoare albastră – foarte închis – dar strălucitoare. „Străinii” erau conduși de un „șef”, care era parcă mai înalt decât ceilalți. Fiind o creștină foarte credincioasă, Betty a considerat că veniții care trecuseră atât de direct prin ușă nu puteau fi decât îngeri...

Ființele cu pricina au luat-o și au dus-o mai întâi la bordul unui OZN de dimensiuni mai reduse, cu care a fost transportată într-un loc mult mai spațios, unde erau instalații complexe. Acolo i s-a făcut o examinare medicală foarte asemănătoare cu cea relatată în marea majoritate a răpirilor. R. Flower a considerat că, în continuare, i s-a oferit o viziune holografică, reprezentând traversarea unui oraș foarte ciudat pentru ea.

O mare parte din trăirile tulburătoare relatate de Betty Andreasson-Luca au rezultat din răpiri repetate cu aducerea ei

23. Sider, J. : *Témoins sous haute surveillance* – „Lumières dans la nuit”, No. 297/1989, Le Vaudoué.

mereu în alte locuri, rămase în subconștientul ei ca aduceri la bordul unor OZN, pentru chinuitoare experimente bio-medicale. Astfel, pentru a i se implanta „ceva” în cap, i s-ar fi scos globul ocular în exterior și extraterestrii ar fi „lucrat” în cavitățile respective. De altfel, ea ar fi asistat și la unele operații făcute asupra altor pământeni. Atunci ea a remarcat că necunoscuții umanoizi aveau numai trei degete (!). Dar cele mai șocante au fost descrierile privind „laboratorul” cu recipienți transparenți – conectați prin tuburi elastice la anumite instalații –, recipienți în care se aflau foetusii umani în curs de dezvoltare! Ba chiar mai mult, a văzut și diverse operații care s-ar fi efectuat asupra „micuților” din „borcane”. Putea fi oare vorba de hibridizări biologice adevărate sau i se proiectaseră în memorie unele viziuni holografice?

În viața lui Betty au intervenit și alte fapte „curioase”. În vara anului 1978 ea s-a măritat cu Bob Luca. Or, noul ei soț a avut și el o „întâlnire” cu un glob luminos, tot în aceeași vară a anului 1944 în care și Betty fusese „contactată” de un sferoid radiant. Dar coincidența respectivă nu a fost unică: în vara anului 1967, când a fost prima abducție efectivă a lui Betty, și Bob Luca a fost „răpit” și dus la bordul unui OZN, fiind luat chiar din automobilul pe care îl conducea! Or, Betty și Bob s-au cunoscut abia un deceniu mai târziu. Putea fi oare vreo legătură între ei și pe linia acestor coincidențe?

În anii de după căsătorie, Bob și Betty au afirmat că în repetate rânduri ar fi fost „supravegheați” de niște elicoptere fără numere de înregistrare și chiar de unii „oameni în negru”. Afirmările acestea proveneau dintr-o dorință de publicitate, dintr-o obsesie sau dintr-o realitate neînțeleasă de noi? Ceea ce a venit însă să nuanțeze caracterul de fond al evenimentelor stranii, trăite conștient sau arhivate în subconștientul lui Betty și a lui Bob, au fost acele „ieșiri din corp” comune, regăsindu-se amândoi mult deasupra solului ca „ființe luminoase”. Combinarea tuturor acestor stări psihice deosebite cu trăirile uneori terorizante impuse de ființele „străine” care i-au tot „abdus”, precum și un anume bigotism sădit printr-o educație religioasă foarte fermă, i-a făcut pe cei doi soți să considere – și chiar să-l convingă și pe autorul R. Flower – că ființele de la bordul OZN-urilor respective ar fi „îngeri”, care ar fi conduși de o ființă divină pe care Betty o denumea ca fiind „The One”. Extinzând această convingere, în cel de-al treilea volum, autorul american prezenta diverse extrase din Scripturi, pe care le considera că ar susține teza respectivă, trăgând următoarea concluzie: „dacă există o legătură adevărată între OZN și Biblie, atunci presupun că îngerii/mesageri au fost misionari extraterestri pe această planetă”.

Cititorii care au avut ocazia să parcurgă toate descrierile viziunilor trăite de Betty Andreasson-Luca au putut să constate aspecte pe care logica noastră – oricât de binevoitoare ar fi – nu le poate accepta. De exemplu, viziunea înconjurării ei la un moment dat de ființe omenești extrem de mici – de genul „Tom degețel” – parcă

ar face mai mult parte din ficțiunile sugerate de filmul „Planeta giganților”. Totuși, toate viziunile descrise de Betty au fost trăite în mod efectiv de această „eroină fără voie”, la fel cum toți „abdușii” le-au trăit în modul cel mai intens. Într-un atare context, într-un tot real, în care psihismul uman joacă rolul principal, deși atenția investigatorilor și respectiv a cititorilor a fost atrasă mai mult de aspectele cu caracter senzațional, multitudinea cazurilor de „abducție” se conturează la o privire de ansamblu ca un amestec complex de fenomene și efecte paranormale, induse de anumite inteligențe ale unei alte lumi; efectele biologice-organice, care au afectat zile, săptămâni sau luni de zile pe unii răpiți, par a fi „induse” prin mijloace psihice, neavând deloc caracteristicile unor intervenții medicale de felul celor descrise (arsuri de gradul trei care s-au vindecat într-o noapte, scoaterea ochiului în exterior etc.). De altfel, aceste aspecte nu se evidențiază numai în cazuistica deceniilor anterioare, ci și în evenimentele care continuă să se producă din când în când și în deceniul actual, fapt relevat atât la congresul internațional al „abducțiilor” organizat în decembrie 1991 la Las Vegas (Nevada), cât și în unele dintre cele mai recente cărți din domeniu.

Printre numeroasele cazuri prezentate și analizate în cartea *Abductions* (v. nota 15), profesorul de psihiatrie dr. J.E. Mack (de la Facultatea de medicină Harvard – SUA) a evidențiat și el evenimente complexe de contactări-răpiri „pregătite încă din copilăria unor abduși”, într-un tot similar cu cele relatate de Betty Andreasson-Luca. Astfel, de exemplu, studenta Catherine își amintea – în anul 1991, când avea 21 de ani – că prima sa răpire ar fi avut loc la vârsta de trei ani. Ființele care o duceau „unde”, într-un loc cu diferite instalații, erau urâte la chip, având cap mare, bărbie ascuțită, nas foarte mic, gură fără buze, ochi mari; cât a fost copil, „străinii” au luat-o de mai multe ori într-o mașină zburătoare, cu care ea s-a obișnuit treptat. Dar după această „pregătire”, care a durat mulți ani, când a devenit adolescentă, la un moment dat a fost supusă unei investigări bio-medicale foarte neplăcute. Dintre scenele rămase în memoria conștientă, ceea ce a conturat în mod într-un tot evident fondul strict psihic al trăirilor stranii prin care a trecut a fost impresionanta „vizită” prin săli imense, care s-ar fi aflat tot în interiorul unei nave zburătoare necunoscute, deși, văzută din exterior, aceasta nu era deloc atât de mare. Într-o primă sală, s-ar fi aflat sute de mese pentru operații; trecând în continuare într-un mare laborator, a putut vedea o multitudine de recipiente transparente în care s-ar fi aflat „pui de om” în curs de creștere artificială. (Se repeta oarecum aceeași viziune care îi fusese indusă și lui Betty Andreasson-Luca, cu „borcanele-incubator” pentru fœtușii umani; realizatorii acestor scenarii au fost oare aceleași inteligențe necunoscute, care, staționând într-o lume paralelă, ne atrag treptat pe noi, pământeni, prin metode captivante, spre cunoașterea unor adevăruri mai profunde?) Dar chiar mai mult, intrând într-un gen de sală de cursuri, acolo i s-au oferit scene din viețile sale ante-

rioare trăite în alte secole, aici pe Pământ. Bineînțeles, cititorul își poate da seama că imensele săli și marele amfiteatru nu puteau exista la bordul unui OZN, pe care la aducerea ei îl văzuse din exterior ca având dimensiuni cu mult mai reduse ; toate aceste scene erau în fapt niște viziuni – să le spunem, poate impropriu, „holografice” – induse pe cale energetică în psihicul lui Catherine. De altfel, însăși tânăra studentă și-a dat seama la un moment dat că acest amestec de scenarii – răpiri, combinate cu „plimbările” prin imensele săli-laboratoare, precum și cu incursiunile în viețile sale din alte epoci – constituie de fapt o cu totul altă realitate decât cea zugrăvită în literatura ufologică obișnuită cu privire la prezența și originea OZN-urilor.

Profesorul J.E. Mack a constatat și din alte cazuri similare că „abdușii” aveau viziuni cu locuri sau fapte care aparțineau parcă unui alt „spațiu” și unui „alt fel de timp”, trecând astfel – în mod totuși efectiv – într-o altă realitate, o „realitate alternativă” față de cea de toate zilele. În volumul anterior *Lumi invizibile* am reluat ca exemplificări din cadrul cazuisticii analizate de psihiatrul american și relatările asistentului social Dave (38 ani), cât și ale „abdușului” Peter (34 ani) ; ambii au trecut repetat prin suferințe organice foarte dure, combinate în mod asemănător cu viziuni din viețile lor anterioare și chiar cu viziuni din viitorul lor. Față de astfel de conexiuni, în „problematika OZN” s-a conturat pentru mulți investitori, cât și pentru mulți cititori atrași de importanța acestui nou domeniu al cunoașterii un fapt care ar părea șocant la prima vedere : evenimentele „răpirilor” la bordul unor nave zburătoare neidentificabile ar avea o legătură directă și cu fenomenele fundamentale ale reîncarnării sufletelor umane, cu cel al „citirii” trecutului și viitorului în „arhivele akashice”, cu manevrările foarte abile ale psihicului uman de către ființe dintr-o „altă realitate”, care au puteri excepționale în a induce tot felul de viziuni de tip holografic, precum și efecte biologice, mai mult sau mai puțin dure.

Analizând la rândul său declarațiile a peste șazeci de „abduși” și, respectiv, detaliile relatate în cazul a peste trei sute de răpiri, profesorul american dr. David Jacobs (de la Universitatea Temple) a relevat – în cartea sa *Secret Life* (v. nota 15) – o schemă tipică ce poate fi constatată în desfășurarea acestor evenimente, chiar dacă fiecare caz își are particularitățile lui. Făcând o recenzie a acestei cărți, omul de cultură francez Gildas Bourdais prezenta²⁴ următoarele elemente comune – în general – tuturor cazurilor de răpiri de către ființe „străine” care s-ar deplasa cu aparate zburătoare necunoscute ; reliefa elementelor în cauză, despre care profesorul-autor american a constatat că se tot repetă în sute și sute de declarații ale persoanelor afectate de astfel de manifestări dure, conturează într-adevăr un evident aspect de schemă-tip cu caracter strict psihic :

24. „Lumières dans la nuit”, No. 317/1993

- acțiunile de răpire și transportare la bordul unui OZN se desfășoară prin paralizarea voinței persoanelor abdușe. Răpiții sunt în general persoane mai tinere și în special sunt preferate femeile. Multe abducții s-au efectuat noaptea, asupra unor persoane care se culcaseră, ființele „străine” trecând *prin* uși sau *prin* ferestre închise. De asemenea, numeroși răpiți au fost „luați” din automobile închise. Transportarea răpiților către o „navă zburătoare” se derulează în condiții neplăcute și chiar cu unele suferințe organice.
- intrarea în OZN este în general rapidă, persoanele abdușe nereținând detalii prea multe. Aceștia se regăsesc într-o sală – de obicei rotundă – ale cărei dimensiuni variază de la câțiva metri până la cca. treizeci de metri.
- examenul fizic este făcut – în majoritatea cazurilor – de către două ființe de statură mică; acestea dezbracă foarte repede persoana răpită, o așează pe masă și efectuează diverse investigații cu aspect bio-medical (prelevări de lichide, examinarea organelor interne pornind de la ochi și sfârșind cu aparatul genital etc.). Uneori, persoanele au impresia că li s-au introdus anumite implanturi.
- investigarea mentală (*mindscan*). Pentru această fază intervine în scenă un personaj mai deosebit („șeful”), care ar avea autoritate asupra restului ființelor „străine”. Acesta procedează printr-o privire foarte pătrunzătoare, invadând și dominând total spiritul răpitului, care nu poate opune nici o rezistență.
- crearea unei legături afective (*bonding*). Ființa autoritară ar inspira totuși răpitului un sentiment de prietenie și de liniște sufletească, după ce fusese chinuit până atunci atât psihic, cât și organic.
- operații de reproducere. Dacă în deceniile anterioare au fost semnalate doar câteva cazuri de „hibridizări sexuale”, în ultimele două decenii au fost relevate stranii extrageri de ovule sau de spermă – prin mijloace adesea chinuitoare, precum și extrageri de foetusuri de la femei însărcinate. În realitate însă, acestea au fost numai induceri psihice, întrucât la controalele medicale efectuate imediat după „eliberarea din abducție” nu au putut fi constatate ca reale astfel de extrageri; și totuși, persoanele răpite – în special femeile – au trăit în chip extrem de stânjenitor sau chiar dureros acțiunile respective.
- alte experiențe. De la caz la caz, „abdușii” au fost supuși la diferite experimente stranii, nemitărite până atunci: „ispitirea” lor, examinarea cunoștințelor proprii, crearea unor situații emoționale puternice – în general de frică, de groază –, până la viziuni din vieți trecute sau ale dezvoltării tehnice, științifice și chiar sociale din viitor.
- prezentări de copii.

Vizitele în diverse săli de „incubație a foetusilor” de tip uman au fost regăsite și în cazuistica abducțiilor anchetate de profesorul D. Jacobs, în numeroase relatări. Detaliile erau în general aceleași : în serii de recipienți transparenti, umpluți aproape complet cu un arome lichid, se afla câte un „pui de om” în curs de dezvoltare pe cale artificială (să fie oare aceasta o soluție dintr-un mileniu viitor ?). Unele „eroine fără voie” au descris chiar și vizitarea unui gen de creșe, în care au văzut grupuri de copii ; aceștia erau lipsiți însă de vioiciune, părând a fi foarte fragili. Femeile răpite fiind îndemnate să-i ia în brațe, copiii se transformau imediat în copilași foarte plăcuți. Mai multor femei puse în astfel de situații li s-a sugerat că aceștia sunt propriii lor copii, gând care le era indus hipnotic.

(Astfel de viziuni stranii ar putea simboliza oare – sub formă tehnicizată mai apropiată de gândirea zilelor noastre – pregătirea într-o anumită manieră a sufletelor care urmează să se încarneze în viitorii copii? Iată deci încă o legătură foarte strânsă între manifestările OZN și „realitatea alternativă” a „lumii de dincolo” care ne tot oferă mereu cele mai variate argumente ale coexistenței noastre !)

Acest nou mod de a interpreta teribilele evenimente ale „răpirilor” – cu eliminarea senzaționalului și înlocuirea lui cu o analiză a modului în care psihicul uman poate fi influențat mult prea ușor – îl pune desigur pe cititor în fața unei noi dileme. Cititorilor care au reținut în special părțile senzaționale (cultivate de unii autori de articole și de cărți pe tematica abducțiilor) probabil că le va fi greu să accepte că toate chinurile efectiv trăite în mii de cazuri, de cele mai diferite persoane, ar fi fost doar viziuni de tip holografic induse prin energiile încă necunoscute ale telepatiei atât în psihicul subjugat al celor răpiți, cât și în trupul acestora.

Și totuși... Cine a citit declarațiile date de sute de martori care și-au descris groaza, suferințele și chinurile fizice trăite, dar a și cântărit conținutul și modul efectuării „investigărilor bio-medicale” precum și diferitele „conversații” purtate cu ființe nepământene – adesea cu aspect de fantome – a putut să constate acest amestec straniu între real și ficțiune, între veridic și ridicol. Or, într-un atare context, se evidențiază o regizare tipizată a diferitor scenarii care au cu totul un alt scop decât evenimentele redade captivant de o anumită literatură, care nu a pătruns fondul mult mai profund al manifestărilor de acest gen.

(Această „subjugare” și „manipulare” a voinței și a conștientului oamenilor – folosite de mii de ani de șamani sau de conducători ai triburilor, iar astăzi de unii medici și unii terapeuți – reprezintă, în fapt, manifestarea unei energii calitativ superioare, specifică entității spirituale – fie încarnată în trup organic de om, fie având trupul din materii subtile specifice „altei lumi” ; ființele care au înțeles puterea acestei forțe superioare și care și-au educat chiar modul de concentrare și de dirijare a ei pot induce cu ușurință oamenilor astfel de „trăiri ale unei alte realități” : Cine a asistat la experimente sau la

spectacole de hipnoză individuală sau colectivă a putut constata direct realitatea categorică a unor astfel de demonstrații.

Medici și terapeuți care practică hipnoza în mod onest, cercetând cu decență fenomenele conexe, au ajuns să cunoască bine faptul că pe această cale pot fi „ produse ” cele mai diferite boli, tot așa cum pot fi vindecate direct cele mai variate maladii – recente, sau cronice. Astfel, de exemplu, medicul austriac Alfred Lechler, prin studiile sale aplicative – pe care le-a și publicat –, a demonstrat efectiv că stigmatele (acele curgeri spontane de sânge din diferite locuri ale corpului) pot fi produse ușor prin hipnoză (și chiar prin autosugestie). Acest fapt a fost constatat și de alți cercetători. Chiar la noi în țară există terapeuți care în mod benefic vindecă boli prin astfel de practici, tot așa cum în mod malefic se produc uneori afectări ale unor persoane prin „vrăji” făcute de anumite femei sau bărbați (având un spirit malefic).

Treptat, mulți investigatori și mulți ufologi au înțeles substratul acestei categorii de manifestări „senzationale” ale OZN-urilor. Așa cum omul de știință dr. Jacques Vallée a convins în mare măsură „Colegiul Invizibil” asupra interpretării mai lucide a bogatei cazuistici acumulate doar în câteva decenii, aceea a ficțiunii psihice a derutantelor „abducții”, și alți investigatori ai „prezenței OZN” au ajuns treptat la o aceeași concluzie. Iată, de exemplu, cum se exprima²⁵ unul dintre cei mai ponderați susținători ai importanței științifice în studiul „prezenței OZN” – astro-fizicianul dr. Pierre Guérin, de la Centrul Național al Cercetării Științifice din Franța :

„Ceea ce știu este că toate contactele apropiate cu aceste ființe „străine”, inclusiv răpirlile, ni se arată ca fiind fictive, având un caracter de simulare.”

Adevărurile, oricare ar fi ele, plăcute sau neplăcute, trebuie privite în față, cu seninătatea înțelepciunii. În fapt, ni se oferă în mod cu totul veridic, la scară planetară, o amplă regizare din partea unor inteligențe ale unei lumi neștiute, mai evolute sub aspect cognitiv și al potențelor energetice, care se manifestă prin diferite scenarii demonstrative ce au la bază anumite „scheme tipizate”; repetarea lor de-a lungul timpului indică urmărirea unui anume scop, care la prima vedere ni se pare „ascuns”. Deși din fantezie, sau dintr-un caracter bănuitor înăscut, multe persoane insuficient informate au tot gândit că astfel de manifestări ar fi preludiul unei „invazii extraterestre”, realitatea este cu totul alta: întreaga cazuistică OZN, încă din timpuri istorice, nu evidențiază cu nimic un caracter agresiv, ci numai un caracter demonstrativ, o continuă chemare către cunoașteri mai înalte, spre o realitate mult mai complexă și mai profundă – legată direct de psihismul și, respectiv, de evoluția entităților spirituale care formează omenirea terestră.

25. Guérin, P. : *Un pilote de ligne parle* – „Lumières dans la nuit”, No. 318/1993, Le Vaudoué.

Desigur că această constatare, rezultată din acumularea an de an a unui documentar extrem de straniu, care a permis însă treptat să se elaboreze în mod analitic sinteze ale diferitor categorii de manifestări și fenomene specifice permanentelor acțiuni ale OZN și, respectiv, ale ființelor care le folosesc cu scopuri insuficient înțelese de pământeni, conduce la noi întrebări, inerente nivelului actual de cunoaștere. Și nu este deloc vinovată, într-un atare context al unor extraordinare regizări care uluiesc întreaga omenire, o întrebare pe linia unei „alte realități”, al unui „alt mod de a gândi”, cerut de însăși impresionantele manifestări ale OZN : aceste uimitoare „obiecte zburătoare” – mereu neidentificabile – nu sunt cumva și ele, într-o anumită măsură, niște „ficțiuni”, create în cadrul fantasticelor „scenarii” regizate de inteligențele superioare ale unei „alte lumi” ?

Păcatele tinereții

În cadrul bogatei cazuistici acumulate privind prezența și manifestările OZN în spațiul terestru și chiar în spațiul extraplanetar, cele mai numeroase „probe materiale” au fost înregistrările fotografice. Acestea ofereau – în cazul documentelor oneste –, pe de o parte, un plus de obiectivitate căci, astfel cum s-a menționat anterior, deși martorii sunt foarte sinceri, ei sunt totuși dependenți de subiectivismul inerent al organelor vederii umane ; pe de altă parte, fotografiile au oferit mereu detalii suplimentare, care le-au scăpat martorilor. Dar chiar mai mult, tehnica modernă a oferit specialiștilor și posibilitatea suplimentară de analizare a radiațiilor emise de straniile obiecte zburătoare, ochiul uman neputând distinge decât porțiuni foarte reduse ale spectrului de radiații electromagnetice. Și acest aspect s-a arătat adesea deosebit de important, întrucât, în zeci de cazuri, peliculele fotosensibile au înregistrat prezențe OZN care nu fuseseră sesizate de persoanele de la sol și, în diferite cazuri, nici de personalul tehnic aviatic aflat în zbor (fig. 109). De fapt, această problemă a „invizibilității” multor OZN constituie unul dintre aspectele fundamentale ale manifestărilor stranii ale acestor „obiecte zburătoare”, suscitând antrenarea multor cercetători de înaltă calificare ; și aceasta cu atât mai mult cu cât, în diferite evenimente, chiar cele mai perfecționate radaruri și monitoare electronice au fost „sfidate” prin repetate apariții și dispariții subite – pe ecrane – ale unor OZN strălucitoare. Pe această linie au fost larg mediatizate anumite „cazuri clasice”, ca de exemplu cel al „caruselului de la Washington” din nopțile de 19 și 26 iulie 1952 (care a alarmat conducerea armatei americane și pe însuși președintele Truman, prin manifestările provocatoare²⁶ de deasupra zonei prezidențiale interzise) sau cel din 17 iulie 1957 al avionului

26. Gheorghiu, F. : *Temponauții galactici* – Ed. Moldova, Iași, 1993.

special american RB 47 (când echipamentele sofisticate de la bord și radaruri de la sol au fost „șocate” de repetate apariții-dispariții ale unei mari „forme luminoase” care a zburat în tandem cu avionul pe un traseu de 1300 km – v. *Enigme în Galaxie*), sau cel din 11 noiembrie 1975 de la North Bay – Ontario (care a alertat nu numai radarele sistemului de sesizare militară NORAD, ci și aviația militară de la baze aeriene din zonă); cazuri similare, poate mai puțin spectaculoase, au avut loc și în alte țări, astfel încât problema în sine a justificat implicarea diferșilor oameni de știință.

Dar dacă documentarul fotografic ce a surprins prezențele aeriene ale unor OZN a devenit un material important atât pentru studiul specialiștilor, cât și pentru informarea opiniei publice, nu putem să nu menționăm și un fapt descalificator: ca în orice activitate omenască, și în acest cadru atât de important pentru omeneire au intervenit comportamente inferioare, de înșelare a semenilor. Astfel de acțiuni detestabile s-au produs în special în țări în care „senzaționalul” era plătit bine sau era un mijloc de evidențiere personală în mod public. Până la intervenția specialiștilor (din diverse domenii științifice și în special în tehnica fotografică), imagini ca cele oferite de G. Adamski (care afirma că le-a obținut la 13 decembrie 1952 la Palomar Gardens, în California) sau ca cele într-un totu asemănătoare prezentate de tânărul St. Darbishire (care au fost obținute la 15 februarie 1954 în localitatea engleză Coniston) au adus beneficii bănești, făcând ocolul lumii. Dar, după un timp nu prea îndelungat, a urmat demascarea trucajelor: cercetătorul englez L.G. Cramp a demonstrat în mod categoric că „obiectele zburătoare” din imaginile respective au fost în realitate niște corpuri de iluminat stradal²⁷ sau niște aparate anexe de la instalații frigorifice... Ufologul german ing. A. Schneider și-a făcut datoria de onoare reproducând demonstrațiile evidente ale acestor înșelătorii, precum și ale altor cazuri de trucaje, puse față în față cu documente fotografice foarte valoroase²⁸. Astfel de trucaje au mai fost găsite și în alte imagini, îndeosebi în SUA, însă, după anumite intervale de timp, au avut o aceeași soartă; intervenția tot mai calificată a diferitor ufologi, care doreau investigații și relevări într-un totu oneste, a condus la eliminarea treptată a multor „fotografii senzaționale”. Au existat și cazuri în care chiar ufologi cu experiență au fost înșelați pentru anumite perioade de timp. Astfel, de exemplu, investigatorul englez Brinsley Le Poer Trench și-a ilustrat coperta cărții sale *The Flying Saucer Story* (1966) cu o imagine trucată de ofițerul radiofonist în marină T. Fogl. După apariția cărții, ofițerul și-a recunoscut însă „gluma”, pe care o realizase cu o machetă. Și la noi în țară chimistul A. Pătruț a căzut în cursa unei situații oarecum similare (în fapt fără nici o intenție a autorului

27. Cramp, L.G., *Space Gravity and the Flying Saucers*, New York, 1955.

28. Schneider, A.: *Das Geheimnis des unbenannten Flugobjekte* – Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1976.

imaginii), folosind pentru ilustrarea copertei cărții sale *Fenomene de la Pădurea Hoia-Baciu* (1995) o poză pe care biologul Al. Sift „o lucraseră” tocmai pentru a demonstra diferența dintre documentele adevărate și cele trucate (v. cap. II din această carte). Și autorul francez Henri Durrant – cunoscut în literatura ufologică – și-a ilustrat coperta uneia dintre cărțile sale²⁹ cu imaginea unui extraterestru care ar fi fost fotografiat la Falkville (Alabama – SUA) de ofițerul de poliție J. Greenhaw – în octombrie 1976. Or, în revista „The Mufon UFO Journal” (No. 108), ufologul american W. Spaulding a prezentat, ca rezultat al unor expertize foarte serioase, concluzia că fotografia respectivă era doar un fals prelucrat cu abilitate.

Au existat însă trucaje în care au fost implicate anumite servicii oficiale, ce au rămas însă mereu în umbră ; implicarea acestora în astfel de acțiuni ar putea fi explicată prin două ipoteze total opuse :

- fie pentru compromiterea „ufologiei” în ochii opiniei publice dar și a specialiștilor din lumea științei, astfel cum s-a procedat ani de-a rândul, prin diferite metode – care au culminat în anul 1969 prin repudiul „Raport Condon”.
- fie, din contra, pentru întreținerea curiozității opiniei publice și chiar a specialiștilor asupra complexei problematice suscitată de prezențele OZN (scop urmărit prin însăși uimitoarele manifestări ale OZN-urilor).

Poate că cel mai recent și cel mai mediatizat trucaj – de mare amploare – în care au fost desigur implicate servicii oficiale în manieră care s-au dorit cât mai discrete, a fost acel film – prezentat aproape la toate televiziunile din lume în vara și toamna anului 1995 – privind „autopsia unui extraterestru” ; acesta ar fi fost recuperat în SUA, după ce un OZN s-ar fi prăbușit în apropierea localității Roswell, în iunie 1947. Dar contradicțiile ivite în însuși cuprinsul filmului, cât și în zecile de declarații ale unor așa-ziși martori – unii necinstiți, iar alții induși în eroare –, au demonstrat evidenta intenție a unui trucaj care s-ar fi vrut foarte abil și cu mare impact psihologic la nivel planetar. (În cartea *Lumi invizibile* am prezentat mai extins aspectele respective.)

Un caz a cărui demascare a durat câțiva ani de zile, după ce a indus în eroare ufologi experimentați din mai multe țări³⁰, a fost cel menționat în capitolul I în legătură cu campania „mesajelor UMMO”. (Cititorul a sesizat desigur aprecierea specialistului francez dr. C. Poher că acțiunea acestor mesaje ar fi fost susținută și ea din umbră de organisme oficiale necunoscute.) Pentru a face și mai convingătoare seria de „comunicări extraterestre”, mai mulți ufologi spanioli au primit și cinci fotografii care ar fi fost făcute în ziua de 1 iunie 1967 unui OZN ce avea emblema UMMO ; acesta ar fi

29. Durrant, H. : *Premières enquêtes sur les humanoïdes extraterrestres*, Paris, 1977.

30. – „Flying Saucer Review”, No. 5/1969, Londra.

– „Phénomènes Spatiaux”, No. 22/1969, Paris.

coborât foarte jos la San José de Valderas, în apropierea capitalei spaniole. Fotografiile ar fi provenit de la doi fotografi amatori care s-ar fi aflat în acele momente în locuri diferite dar apropiate și care au ținut, ca și în cazul mesajelor, să rămână anonimi. Combinarea, bine ticluită, a unei observări colective survenite în ziua respectivă în zonă asupra unei „forme luminoase” zburătoare, cu cele cinci fotografii foarte bine truate, i-a determinat pe ufologii spanioli A. Ribera și R. Fariols să considere imaginile cu pricina drept documente valoroase (fig. 110). Drept urmare, după publicarea unei serii de articole, aceștia au editat în comun o carte³¹ prin care au prezentat întreaga desfășurare a evenimentului și respectiv importanța fotografiilor primite de la necunoscuți, sub titlul *Un caz perfect*. Totuși, câțiva ani mai târziu, cei doi autori au acceptat să coopereze în mod onest la o expertiză extrem de minuțioasă a clișeeilor³²; aceasta s-a efectuat în laboratoare ale Centrului Național al Cercetării Spațiale din Franța, prin grija grupului GEPAN (sector al acestui centru, care era însărcinat cu cercetarea științifică a manifestărilor OZN). În final, sintetizând laborioasele analize efectuate, dr. ing. Claude Poher – conducătorul sectorului – a fost categoric: cele cinci clișee au fost truate și au fost expuse de o singură persoană – și nu de două persoane diferite. Iată și alte extrase (în completarea celor prezentate în cap. I) din comunicarea specialistului francez, făcută publică în Franța și în Statele Unite :

„R. Fariols și A. Ribera s-au pus în mod amabil la dispoziția mea și mi-au furnizat toate elementele pe care le-am cerut, îndeosebi negativele originale.

Am putut întreprinde studiul amănunțit al acestor clișee, grație mijloacelor tehnice impresionante (de altfel unice în Europa) de tratare a imaginilor, de la Centrul Național al Cercetării Spațiale, cu ajutorul și cu sfaturile inginerilor specializați în aceste tehnici.

Eu cred că efortul făcut pentru realizarea acestei cercetări nu ar fi putut fi dus la capăt altfel, întrucât anterior nu existau nici mijloacele respective, și nici competența necesară.

... Rezultatele studiilor conduc la ideea că aceste clișee sunt o înșelăciune, realizată cu ajutorul unei mici machete...”

Principalele reviste ufologice europene și-au făcut datoria de onoare publicând la scurt timp, în mod onest, concluziile dr. C. Poher³³, pentru eliminarea din circuitul informațional a încă unui fals documentar.

31. Ribera, A. și Fariols, R. : *Un caso perfecto* – Ed. Plaza & Jones, Barcelona, 1973.

32. Ca exemplificare a minuțiozității verificărilor efectuate de ufologi, este de menționat faptul că revista franceză „Lumières dans la nuit” nu a publicat setul de fotografii obținut în 1968 de E. Barnea asupra OZN din Pădurea Baciu decât după expertizarea lor de cunoscutul laborator LAET din Bruxelles (Belgia).

33. Buletinul „Center for UFO Studies”, 1977, Chicago – SUA ; „Lumières dans la nuit”, No. 166/1977, Lyon ; „Phénomènes Spatiaux”, No. 51/1977, Paris ; „Flying Saucer Review”, Vol. 26, No. 2/1980, Londra.

Să părăsim însă această digresiune, care a urmărit de fapt să-l informeze pe cititor asupra faptului că fiecare document fotografic privind prezența OZN a fost bine verificat, mereu, de către diverși specialiști și că după un timp – mai scurt sau relativ mai prelungit –, trucajele făcute de persoane necinstite au fost depistate și eliminate. În fapt, ufologii din întreaga lume sunt primii interesați să fie depistată și îndepărtată orice înregistrare fotografică falsificată, căci, în descifrarea aspectelor necunoscute atât de complexe oferite de manifestările OZN, nu se poate progresa decât în baza unui documentar total obiectiv.

Totuși, nu putem aborda încă fenomenele de bază ale straniilor prezențe aeriene surprinse pe pelicule fotosensibile, fără a departaja încă o categorie de înregistrări fotografice „ciudate”.

Este vorba în primul rând de fotografiile făcute de persoane foarte oneste, care însă, expunând clișeele la un anumit unghi față de Soare sau față de surse luminoase mai puternice, au constatat că le-au apărut în imaginile respective niște „sfârleze” (fig. 111 A și B) sau niște hexagoane, sau niște ovoizi, cu toții aparent luminoși, care nu existau în aer. Astfel de imagini se datorează unor reflexii suplimentare în masa lentilelor aparatelor de fotografiat și orice persoană cu experiență în domeniu le depistează imediat; fiind cunoscute ca atare, au intrat în limbajul internațional de specialitate prin termenul englezesc „lens flare” (sau termenul german „Katadioptrie”). Totuși, în primele decenii ale „tinerei ufologii”, când investigările manifestărilor OZN erau făcute de persoane fără experiență în noul domeniu – chiar dacă erau specializate în domenii tehnice sau științifice –, astfel de fotografii au satisfăcut dorința de senzational a diferitor autori de articole sau de cărți, fiind prezentate ca documente veritabile (de exemplu, OZN-urile de la Taormina – Italia – din vara 1954, prezentate de Fr. Edwards în cartea *Flying Saucers – Serious Business* – 1966, tradusă și în limba română în 1969; de asemenea, un clișeu cu o astfel de imagine falsă – expus de Bette Malles la 11 martie 1950 în California – a fost prezentat ca fotografia unei „nave cosmice” atât de autorii americani K. Arnold și R. Palmer – în cartea *The Coming of the Saucers*, cât și de revista germană „Weltraumbote” Nr. 64, iar mai apoi de autorul G. van Tassel – în cartea *I rode a Flying Saucer*).

Prin formarea treptată a unor ufologi cu experiență, care aveau și o pregătire științifică și tehnică mai deosebită, s-a depășit încetul cu încetul acea fază a „tinereții avântate” – cu păcatele ei inerente –, eliminându-se și această categorie de „falsuri inocente”. Astfel, aprecia revistă ufologică londoneză „Flying Saucer Review” din ianuarie 1965, precum și un număr special al cunoscutei reviste americane „LOOK” – din 1967 – dedicat manifestărilor OZN au evidențiat în mod autoritar problema eliminării imaginilor fotografice care au înregistrat acest gen de „lens flare”. Ulterior, revista ufologică „Flying Saucer” (No. 91/1976) a puternicului grup de

investigatori americani ICUFON a accentuat – și cu alte exemplificări – necesitatea descalificării imediate a clișeelelor cu imagini false de lentile, prin verificarea competență a oricărui clișeu oferit (titlul articolului era „The astounding analysis of the lens flare UFO”).

La acest sfârșit de secol XX, putem astfel aprecia că în bogata literatură ufologică – reviste și cărți – falsurile ivite în primele perioade ale ufologiei au fost eliminate, în cea mai mare măsură, din informarea publică ; acest proces de „curățire” onestă continuă de fapt în mod permanent, pe măsura apariției de noi înregistrări, verificările efectuate de ufologi bazându-se pe o experiență tot mai matură, cât și pe o aparatură tot mai perfecționată.

Dar această continuă acțiune de analizare tot mai competență a documentarului fotografic, acumulat în a doua jumătate a veacului nostru și în special a „tezaurului” constatat întru totul ca veridic, a dus ufologia modernă la o răspântie.

De fapt, s-a întâmplat un fenomen asemănător celui care a survenit în cursul secolului XX și în absolut oricare alt domeniu al cunoașterii și al realizării umane : acumularea de noi date prin descoperiri din ce în ce mai ample și de o finețe tot mai remarcabilă, precum și continua creștere a nivelului de cunoaștere și respectiv de interpretare științifică au impus permanent reconsiderări ale concepțiilor și ale teoriilor care, doar cu câțiva ani mai înainte, erau considerate ca valabile.

În ufologie, același fenomen general de reconsiderare, specific evoluției normale a cunoașterii umane, a fost suscitată în bună măsură și de bogatul documentar fotografic – bine verificat ca obiectivitate –, precum și de analize tot mai competente ale observărilor directe, investigate de ufologi tot mai experimentați. Drept urmare, s-a conturat și apoi s-au reliefat două aspecte esențiale de mare anvergură, care „au clătinat din temelii” concepțiile formulate în primele decenii – în acel început al observării moderne a prezenței OZN :

a) – într-un procent covârșitor, sutele de mii, milioanele de observări ale celor mai diferiți martori de pe întregul glob pământesc, precum și marea majoritate a înregistrărilor fotografice de „obiecte zburătoare neidentificabile luminoase” nu au avut ca subiect real „misterioase aparate de zbor”, considerate atât de general ca fiind „nave ale extraterestrilor”. În realitate, în cea mai mare măsură, prezențele strălucitoare deplasându-se mereu pe cerul diferitor continente au fost felurite „globuri radiante” – discutate mai extins în capitolul anterior ! Sute și sute de fotografii veridice, care se tot acumulează la nivel planetar – continuând să intrige pe specialiștii din diverse domenii care nu au urmărit totuși evoluția concepțiilor din ufologie –, vin să arate, să demonstreze în mod din ce în ce mai evident un fapt fundamental : în atmosfera terestră se deplasează continuu și se manifestă din când în când și vizibil entități ale „lumii paralele” care coexistă cu populația pământeană din timpuri neștiute. De ani și ani de zile, revistele ufologice și cărțile

acestei literaturi oferă noi și noi relatări ale unor observări directe și uneori noi imagini fotografice ale celor mai diverse „globuri” și „forme” strălucitoare, mai mici sau mai mari, care de fapt nu sunt absolut de loc niște „nave zburătoare”. Cititorii care și-au format o mică bibliotecă sau o arhivă pe tema ufologică vor putea constata singuri – prin revederea acestora – că, în marea lor majoritate, relatările și imaginile din anii anteriori ale OZN luminoase s-au referit la forme globulare sau ovoidale aflate în mișcare (fig. 112, 113 și 114); astfel de înregistrări nu au, în modul cel mai evident, nici o legătură cu fulgerele globulare sau cu plasmoidii atmosferici ionizați, dar nici cu „nave extraterestre”.

O elocventă dovadă în acest sens este oferită de documente fotografice întru totul asemănătoare, care au fost obținute în interiorul unei camere din locuința sa – la sfârșitul secolului XIX – de acel om de înaltă cultură care a fost Bogdan Petriceicu Hasdeu. Imagini ca aceea din fig. 115 ar putea fi apreciate ușor de amatori lipsiți de experiență ca fiind surprinderea unui OZN strălucitor; în realitate, în setul de fotografii de acest gen obținute de ilustrul gânditor, au fost surprinse prezențe nocturne ale unor globuri radiante de dimensiuni reduse, care „s-au lăsat” sau chiar „au dorit” să fie fotografiate de aparatul de fotografiat lăsat anume deschis – fără temporizare. În fapt, după moartea fiicei sale Iulia, la care a ținut foarte mult, filosoful român a căutat pe diferite căi să intre în contact³⁴ cu spiritul ei; fotografiile nocturne, din interiorul locuinței, au fost una dintre metodele pe care le-a folosit. (Setul de documente fotografice obținute de respectatul cărturar între anii 1893 – 1896 a fost publicat parțial în cartea sa *Sic cogito* (tipărită în numeroase ediții și aflată în păstrarea Arhivelor Statului din București.) O rememorare a originalității și stranieții acestor documente a fost făcută în 1979 de revista³⁵ „Fotografia”.

Cele mai neinspirate interpretări ale unor înregistrări fotografice, care au surprins prezențe aeriene luminoase și care au fost considerate mult prea ușor „nave extraterestre”, au fost suscitade de fotografierea unor grupuri de globuri radiante; astfel de documente au condus chiar la ipoteze pline de fantezie, specifice amatorilor lipsiți de cunoașterea intimității fenomenelor fizice specifice, cât și de o anumită experiență. Astfel, de exemplu, fotografia din fig. 116 – obținută în amurgul zilei de 11 noiembrie 1976 la Palma de Mallorca – a fost considerată de comandantul spaniol Lerdo de Tejado ca fiind

34. Concepția profund realistă și obiectivă care a stat la baza încercărilor sale și-a mărturisit-o în cartea sa *Sic cogito* :

„Cercetând spiritismul, eu nu caut cătuși de puțin să înduplec pe alții, să înjgheb o propagandă sau să fac prozele. Ținta mea se restrânge în sacra datorie de a-mi da seama, mie însumi, cu o deplinătate de sânge rece și nepărtinire, despre temeiurile curat științifice ale credinței mele.”

35. C. Săvulescu și Fiap, P. : *Neobișnutele fotografii făcute de B.P. Hasdeu* – „Fotografia”, Nr. 127/1979, București.

surprinderea unui OZN sferic ; o analiză calificată a eliminat însă ideea respectivă. Studiarea în mod tehnic a imaginii de către specialiști americani de la „Ground Saucer Watch” (din Phoenix – Arizona) a condus la un verdict categoric : nu era vorba de *un obiect distinct* ! Fotografia nu a fost trucată, dar nu înregistrase un obiect solid, ci o prezență difuză. La mărirea și analiza digitală cu diverse filtre, în interiorul acelei „aglomerări difuze” s-a văzut un grup de forme luminoase mici, având contururi globulare³⁶...

Un document edificator în acest sens a fost obținut la sfârșitul aceluiași deceniu 7, de asemenea în insula Mallorca, dar în altă zonă, de José Climent – fig. 117 ; în anii trecuți, imaginea a fost publicată cu subtitlul „OZN-ul de la Manises”.

Exemple de considerare mult prea rapidă a unor grupuri de globuri radiante drept „reflectoarele aprinse” ale anumitor OZN au fost incluse și în cartea *Alien Update* a ufologului englez Timothy Good³⁷ : fotografiile „obiectului de la Montreal” (Canada – 1990), a „obiectului de la Gulf Breeze” (SUA – 1991) și a celui de la Concord (SUA – 1992).

De altfel, și acea ordonare inteligentă pe un contur circular a grupului de peste douăzeci de entități globulare radiante care au fost fotografiate în Noua Zeelandă – la Motunau, în 27 octombrie 1979 – (fig. 41), a fost considerată, de asemenea, de către unii investigatori din cadrul grupului american MUFON, ca un mare OZN cu „farurile aprinse”.

Dar cele mai hazardate aprecieri, lipsite însă de motivație reală, au fost acele interpretări ale diferitor grupuri de globuri radiante ca fiind „proiectoare” și „lumini de poziție” ale unor OZN în formă de bumerang, de romburi, de triunghiuri, de diferite contururi poligonale sau ovoidale asimetrice. Acest mod fantezist de a concepe prezențe ale unor OZN de astfel de „tipuri constructive” iluzorii, în realitate inexistente, s-a format în special la nivelul anilor '90, fiind încă și acum o „modă” întreținută de investigatori și de publicații mult prea legate de conceptul strict limitat că tot ce strălucește pe cer și nu poate fi identificat este navă extraterestră... Astfel, de exemplu, Timothy Good a reluat în cartea sa *Alien Update* (v. nota 37) un articol al americanului dr. Samuel Greco (publicat în „MUFON UFO Journal”, No. 290/1992), în care OZN-uri nevăzute, în formă de bumerang sau triunghiuri, dar deplasându-se cu „proiectoarele aprinse” (în realitate fiind grupuri de globuri radiante), ar fi avut dimensiuni ce variau între cca. 17 metri și 200 metri (? !).

Însăși revista franceză „Lumières dans la nuit”, cunoscută pentru nivelul ridicat al informațiilor prezentate, a cedat acestei mode, publicând repetat astfel de interpretări fanteziste și dedicând chiar

36. Spaulding, W. și Adrian, F. : *Analisis por ordenador de una fotografia OVNI – „Stendek”*, No. 43/1981. Barcelona.

37. Good, T. : *Alien Update* – Ed. Arrow, Londra, 1993.

întregul număr 304/1990 celor mai ciudate forme închipuite de OZN-uri cu „faruri luminoase”. Cele peste o sută șaptezeci de schițe ale unor OZN nevăzute, dar approximate ca formă în raport cu amplasarea pe cer a grupurilor de globuri radiante – considerate din totală lipsă de informare ca fiind proiectoare aprinse –, evidențiază din păcate rămânerea la nivelul unor concepții depășite și o lipsă de abordare documentară modernă; în fapt, cantonarea în vechile idei din deceniile trecute reliefează distanțarea survenită între ufologii respectivi și cei care au aprofundat și sub aspect sintetic – la nivelul caracteristicilor generale rezultate din analize comparative la scară planetară – straniile manifestări ale OZN (cum sunt, de exemplu, dr. Jacques Vallée, Jena Sider, Paul Dong etc.). Investigatorii care au rămas la nivelul vechilor metode de analiză a cazurilor luate izolat demonstrează în fapt necunoașterea problemei complexității „lumii paralele” și a documentarului care relevă tot mai amplu această realitate fundamentală.

Eroarea colectivă care a încurajat și susținut această „modă” a anilor '90 a fost provocată și de așa-zisul „val belgian de OZN-uri”. Sute de martori și chiar personal al jandarmeriei au urmărit pe cerul acestei țări – în intervalul dintre începutul lunii noiembrie 1989 și începutul lunii mai 1990 – numeroase apariții și deplasări ciudate ale unor prezențe luminoase neidentificabile. (Reluând informații din surse belgiene, revista ufologică franceză „Lumières dans la nuit” specifică în No. 303/1990 că în perioada menționată au fost consemnate cca. o mie de relatări ale martorilor.) Majoritatea acestor manifestări s-au produs în estul și în sudul Belgiei. Dar cine a parcurs raportul de sinteză întocmit de investigatorii belgieni ai grupului ufologic SOBEPS (din Bruxelles), precum și relatări privind zecile de manifestări luminoase din seara și noaptea de 29 noiembrie 1989 din zona nord-estică a orașului Verviers³⁸ și, respectiv, a celor produse în noaptea de 30/31 martie 1990³⁹ a putut să constate un aspect legat direct de fantezia omenească (și din păcate și de necunoașterea unor realități ontologice): martorii civili și militari au văzut de fapt, în diferite locuri, tot felul de „lumini rotunde”, pe care le-au interpretat ca fiind proiectoare montate pe anumite aparate de zbor pe care însă nu le vedeau; multora „li s-a părut” că în spatele acestor surse luminoase ar fi fost niște „mase întunecate”, fie de formă triunghiulară, fie dreptunghiulară, fie de

38. „Lumières dans la nuit” No. 300/1989.

Este însă de relevat un fapt extrem de interesant, care vine să evidențieze în plus o fenomenologie mult mai complexă decât simpla constatare de OZN-uri la aparițiile radiante necunoscute. În vara anului 1815, tot în aceeași zonă a orașului Verviers, pe cer a persistat un timp un spectacol extraordinar: o bătălie de mare amploare (fig. 118), reluată din „arhiva eterică Akasha” în cele mai mici detalii! Desigur că între ambele fenomene există o legătură – pe linie strict fizico-energetică –, doar aparent inexplicabilă deocamdată.

39. „Science et Vie” – No. 877/1990, Paris.

formă sferică, conică sau chiar de formă poligonală... Remarcând deplasarea paralelă a acestor „lumini rotunde”, martorii au considerat – desigur, în mod subiectiv – că ceea ce vedeau pe cer erau lămpile de poziție sau reflectoare ale unor aparate zburătoare care nu au putut fi identificate de instalațiile militare. Încercările chiar mai simple ale unor ziare și reviste de eludare a evenimentelor amintite prin sugerarea observării de către martori a unor avioane „speciale” americane – ale NATO – (de tipul Stealth Fighter F 117 A) au fost dezmințite imediat de însuși ministrul belgian al Apărării – dl. Guy Coeme – și de ofițeri superiori belgieni, cât și de ambasada SUA.

O analiză mai atentă a celor câtorva clișee, obținute (fig. 119A și B) întâmplător de unii martori și publicate în numeroase reviste și cărți din diverse țări, evidențiază însă o cu totul altă realitate ; în fapt nici nu putea fi vorba de „OZN triunghiulare” sau de „reflectoarele trenului de aterizare” ale avioanelor F 117 A. Toate documentele fotografice în cauză demonstrează în mod categoric înregistrarea unor grupuri de globuri radiante mai mici și mai mari, ale căror radiații au variat însă pe traseu, atât ca intensitate, cât și ca nuanțe de culoare.

O încercare de analiză modernă a fotografiilor cu pricina efectuată la Universitatea militară din capitala Belgiei, prin separarea culorilor din radiația emisă de entitățile globulare, a dat cumva „apă la moară” ipotezei fanteziste a zborului unui „OZN triunghiular”. Astfel, la unul din clișee, prin separarea pe calculator a culorilor, la radiația albastră a apărut într-adevăr o zonă întunecată omogenă, care reunea pozițional trei globuri, dând impresia unei mase triunghiulare invizibile (fig. 119 A) ; dar la celelalte culori, în spațiul respectiv, nu apărea absolut nimic, era un spațiu gol ! (Această analiză a fost inclusă într-un film franco-canadian ce releva importanța studierii cu seriozitate a manifestărilor OZN.) Dar dacă fizicienii care au efectuat analiza ar fi cunoscut măcar unele elementele caracteristice ale comportamentului energetic al globurilor radiante și măcar elemente de fizică eterică, ei ar fi direcționat cu totul altfel considerațiile finale.

O sugestivă explicare a „masei întunecate” relevate de fizicienii belgieni în radiația de culoare albastră este oferită în mod convingător de însuși documentarul românesc privind diferite manifestări ale globurilor radiante : fotografii obținute de Al. Sift – precum cele din fig. 24, 25, 26, 27 – evidențiază faptul că, în anumite cazuri, entitățile globulare se învâluie cu o masă de materie eterică de o anumită categorie, care este înregistrată de pelicule fotosensibile ca o „masă întunecată” ; totuși analiza laboratorului belgian a oferit o indicație în plus : masa întunecată radia în albastru închis și nu era sesizabilă în spectrul altor culori. Dar ca o accentuare a valabilității acestei explicații oferite de documentarul românesc, o altă înregistrare obținută în zona pădurii Hoiia-Baciu vine să demonstreze că entitățile globulare delimitează cu ușurință învelișul eteric întunecat și pe contururi liniare ; astfel, în imaginea din fig. 120, în

detaliul mărit se poate remarca faptul că, în partea stângă, „stratul întunecat” exterior este „tăiat” în linie dreaptă, într-o manieră pe care nu ne-o putem explica. Dacă investigatorii și cercetătorii belgieni ar fi comparat acest document – care era cunoscut încă din anii trecuți în mediul european, prin publicarea lui chiar pe coperta revistei de largă circulație „Lumières dans la nuit”, No. 155/1976 –, probabil că eroarea respectivă nu ar mai fi fost stimulată.

Totuși, „moda” interpretărilor fanteziste a OZN-urilor triumphiulare care au proiectoare luminoase în vârfuri mai este încă în vogă ; faptul se datorează, în mod evident, lipsei de cunoaștere a amplului documentar care se acumulează treptat cu privire la realitatea fundamentală a existenței și a manifestării lumii paralele a entităților globulare radiante, precum și lipsei de aprofundare a cauzisticii OZN prin prisma caracterelor generale evidențiate, a „tipizării” manifestărilor acestor „obiecte” și, mai profund, a sensului și a scopului sutelor de mii de apariții și de interconectări cu ființele umane și animale pământene. Aflându-ne deci încă într-o etapă intermediară, numeroase publicații ufologice și unii autori ancorați în vechile concepții⁴⁰ continuă să cultive fantezia aceasta, nesusizând deocamdată ampla reconsiderare care se pregătește în întreaga ufologie. Treptat însă, atât ufologii care încă nu s-au orientat spre noile concepții, cât și publicul larg vor părăsi și această ipoteză „la modă” în anii '90, care mai este încă întreținută artificial.

b) – procentul mult mai redus de observări și înregistrări fotografice corecte, care rămân totuși ca reale consemnări ale prezenței și manifestărilor aeriene ale OZN-urilor „adevărate” – având forme constructive foarte variate și dimensiuni de la câțiva metri până la zeci și chiar sute de metri –, se referă în fapt la „obiecte zburătoare” care nu au fost niciodată și nu sunt în realitate niște nave construite din metalele materiei noastre, pe care o cunoaștem din cotidian. Dar chiar mai mult decât atât, din acest procent mai redus de „aparate zburătoare neidentificate” reale – văzute și înregistrate fotografic –, marea lor majoritate nu are deloc o origine extraterestră ! Pământul a fost desigur „vizitat” și continuă să fie mereu „cercetat”, dar de un număr cu mult mai restrâns de ființe extraterestre decât ar rezulta din observările consemnate. În plus, pentru OZN-urile venite din alte zone spațiale, trebuie să renunțăm la imaginile oferite de revistele, cărțile și filmele SF care ni le prezintă ca pe niște mari nave cosmice, realizate ca gigantice construcții metalice, deservite de motoare termonucleare sau fonice. La distanțele care separă sistemele solare ale Galaxiei, zborurile cosmice nu pot fi realizate nicidecum cu nave spațiale având mii sau zeci de mii de

40. – Good, T. : *Alien Liaison* – Ed. Arrow, Londra – traducerea în limba română sub titlul *Ei sunt aici* a fost editată de Valdo & Savas Press, București, 1993.
– Schillings, W. : *UFOs im Dreiländereck* – Ed. MG, Plaidt (Germania), 1995.
– Bürgen, L. : *Götter Spuren* – Ed. Herbig, München, 1993.

tone în greutate, indiferent care ar fi energia concepută pentru propulsie⁴¹. Principiul fizic al călătoriilor galactice sau extragalactice este desigur cu totul altul : pentru noi, pământeni, acest principiu este cu adevărat fantastic, dar, în fapt, este doar aparent fantastic ; totuși, tocmai în „principiul” respectiv se află esența existenței și a manifestărilor Obiectelor Zburătoare Neidentificate : „misterioasele” și „uimitoarele” OZN sunt „construite” în realitate din materii eterice – lipsite de greutate și de efecte inerțiale – și pot fi „materializate” pentru un anumit timp sub forma unor nave de zbor din materie densă, grea, prin impulsul energetic al „voinței” ființelor de la bord ! Întreaga lor „funcționalitate” bazându-se pe „fizica materiilor eterice” și respectiv pe „fizica energiilor spirituale”, OZN-urile aparțin în fapt unei „alte realități”, în care însuși timpul se scurge după alte legități. Deși ne vine greu să înțelegem, „timpul” în care ființele foarte evoluat se deplasează în imensitatea spațiilor cosmice este cu totul altul decât cel care ne revine nouă, ființelor pământene... Adevărata teorie a „relativității generalizate” va putea fi formulată abia după îmbinarea fizicii materiei dense pe care o studiază știința terestră contemporană, cu fizica materiilor eterice și cu cea a energiilor spirituale.

Ajunși la nivelul unor astfel de concluzii, care, și ele, sunt de fapt o fază intermediară în continuul proces al evoluției concepțiilor ufologice – impunându-se reorientări în modul de a gândi, cât și apelarea la noi cunoașteri –, survin desigur îndoieli și întrebări inerente, specifice logicii noastre materialiste : pe ce „dovezi materiale” se bazează astfel de concepții și concluzii și care ar putea fi procesele fizice care ar sta la baza unei atari fenomenologii ?

Așa „apar” și „dispar” OZN-urile

După cum cititorul a putut sesiza și din capitolul anterior, deși nu există încă o recunoaștere doctă a „fizicii eterice”, aceasta va revoluționa totuși, treptat, cunoașterile umane, începând chiar din veacul următor, întrucât știința contemporană a sesizat în fine această realitate fundamentală a existenței „materiilor super-fine”. Fenomenul electric, gravitația, magnetismul, radioactivitatea, deși existau încă de la începuturile creației întregului Univers, au fost descoperite „științific” doar în ultimele secole ; dar după recunoașterea și studierea lor „oficială”, stăpânirea legică a fenomenelor respective a revoluționat amply gândirea și realizările populației terestre. La fel se va întâmpla și după recunoașterea și aflarea legităților specifice materiilor eterice, care, în fapt, sunt componen-

41. O navă cosmică terestră care să fie propulsată termonuclear și să ajungă în sistemul stelei Barnard (situată la o distanță de 6 A-L) în 50 de ani ar trebui să aibă o greutate de 52000 tone. O navă fonică pentru călătorii în Galaxie ar trebui să fie lungă de 600 metri și să aibă o greutate de 100000 tone !

tele fundamentale a absolut tot ce există în cosmos, de asemenea încă de la acel „început”. Dar acest salt va fi doar un „pas”, care va atrage și chiar va impune „un pas următor” în evoluția continuă a cunoașterii umane, privind un alt fenomen fundamental pe care s-a bazat însăși existența „Cosmosului văzutei și nevăzutei” : așa cum omul, prin puterea musculaturii sale, pornind de la „gândirea” și „voința” sa, poate modela materia densă a mediului în care trăiește, în mod asemănător și ființele lumii paralele – care nu mai au trup organic, ci doar un „trup” din materii subtile – pot modela materiile eterice ale mediului lor prin focalizarea directă a energiei „gândirii” și a „voinței” proprii ! În fapt, aceste potențe esențiale pe care le are orice entitate spirituală – puterea de a gândi și respectiv de a emite idei sub forma unor unde informaționale, precum și puterea formativă de a voi – sunt atribute energetice specifice, veșnice și inseparabile, ale spiritului nemuritor, indiferent de felul mediului material în care își desfășoară etapele vieții sale cosmice.

Deși acest fenomen universal este aparent necunoscut, încă din trecut el a fost prezentat în învățăturile tuturor inițiaților care au descris analitic manifestările energetice nevăzute ale ființei umane și este „vizionat” în mod curent de acele persoane care sunt dotate natural – sau prin autoformare – cu „vederea superioară în mediul eteric”. În fapt, ființele spirituale, care prin evoluție individuală au ajuns să stăpânească forțele propriei gândiri-voințe – fie că fac parte din lumea paralelă, fie că sunt pământeni –, nu numai că pot vedea în mirifica lume colorată eterică, dar pot chiar să „modeleze” materiile eterice conform „ideilor” pe care le emit sub forma unor unde informaționale formatoare ; atari fenomene, specifice în întregul cosmos, le producem de fapt în mod curent și noi, fără a fi însă conștienți și fără a vedea ceva – dar într-o manieră încă inferioară –, prin „forme-gânduri” pe care le emitem permanent în jurul nostru. Dar chiar mai mult decât atât : persoanele care au ajuns la un nivel superior de stăpânire a energiilor deosebite, care pot fi emise formator prin concentrarea gândirii și a voinței proprii, au puterea de a acționa chiar asupra materiei dense din mediul nostru natural și a energiilor specifice ei, întrucât energia fundamentală a „gândirii-voință” domină autoritar toate formele de energie cunoscute de știința contemporană terestră. Demonstrații de acest fel au tot fost făcute mereu de-a lungul timpului și continuă când și când și în zilele noastre. Sunt binecunoscute, de exemplu, experimentele „stranii” repetate în public, cât și în fața unor specialiști, de israelianul superdotat⁴² Uri Geller, care numai prin simpla privire îndoia și rupea diferite obiecte metalice (fig. 121) ; demonstrațiile sale efectuate nu numai în spectacole publice, dar chiar la televiziunile principale din Austria, Germania, Anglia au uimit milioane de telespectatori europeni. Dar oprirea și apoi

42. Gheorghiuță, F. : *Spirit și Destin Cosmic* – Ed. Mold-Hermes, Iași, 1994.

repunerea în funcțiune – prin doar concentrarea privirii – a unui motor de peste o sută de KW al unui teleferic din munții Alpi a fost în fapt și o impresionantă relevare a modului în care energia spirituală domină total și fenomenul electromagnetic (pe a cărui formă de energie se bazează actuala știință și civilizație terestră).

Și dotatul experimentator francez Jean-Pierre Girard demonstra cu ușurință – atât în fața camerelor de luat vederi ale televiziunii centrale franceze, cât și separat, în fața unor specialiști metalurgi – îndoirea unor bare metalice sub acțiunea energiilor entității sale spirituale, transmise prin simplă privire.

Astfel de persoane superdotate nu sunt însă prea multe în lume ; demonstrații spectaculare asupra modului în care energiile noastre intime, care aparțin unui spectru radiant necunoscut încă de știință, pot domina materia și energiile ei au mai făcut și americanul Ted Serios, precum și elvețianul Silvio. Interesantă a fost organizarea de către fizicianul englez prof. J.B. Hasted a unor experiențe asemănătoare efectuate de unii tineri (între 9 și 12 ani) și apoi studierea extrem de fină a proceselor fizice care se produc în elementele metalice torsionate. Prezentând acest gen de studii la un simpozion⁴³ internațional de parapsihologie (desfășurat în Franța – la Reims – în decembrie 1975), profesorul J.B. Hasted a uimit asistența atunci când, răspunzând la o întrebare din public, a arătat că energia spirituală poate genera și radioactivitate atunci când o ființă evoluată spiritual „vrea” acest lucru :

„Am experimentat și cu subiectul Uri Geller. L-am pus în prezența unui contor Geiger (destinat să detecteze și să măsoare radiațiile nucleare): el a provocat reacții ale contorului, în absența oricărei radiații exterioare.”

Iată așadar că, sub controlul unor oameni de știință autentici, un alt gen de demonstrații efective și obiective releva faptul că energiile spirituale controlează și pot produce efecte nu numai de natură mecanică și electromagnetică, dar domină instantaneu și radioactivitatea în complexitatea ei. Se conturează astfel un fenomen fundamental, pe care fizicienii doresc de mult timp să-l clarifice, dar din păcate au tot ocolit esența sa procesuală : toate formele de energie pe care le cunoaște știința (cele patru forțe fundamentale), precum și forme neidentificate încă (antigravitația, telepatia etc.) sunt doar „forme parțiale” – separate –, derivate dintr-o energie primordială care are puterea de dominare totală asupra tuturor acestor forme individualizate ; or, cu această energie fundamentală a fost dotată de la început orice ființă spirituală ! Și totuși, în necunoașterea noastră, nu știm încă (desigur, cu excepțiile cuvenite) ce resurse formidabile ne-au fost acordate fiecăruia dintre noi chiar din acele momente onice în care am fost creați ca germeni spirituali...

43. *Rencontre internationale de Parapsychologie – Reims, le 16 et 17 Décembre – 1975* – Ed. Berg-Bélibaste, Paris, 1976.

Dar la simpozionul de la Reims, asistența a fost și mai surprinsă de cele spuse în continuare de profesorul J.B. Hasted :

„În cursul celei de a treia serii de experiențe cu Uri Geller, noi i-am dat o capsulă în care se afla o mostră de carbură de vanadium⁴⁴, pregătită pentru cercetări la microscopul electronic. Așezat la douăzeci de centimetri de capsulă, fără nici un contact cu ea, Uri Geller a spart mostra în două bucăți, din care una a dispărut imediat, chiar sub ochii celor care observau fenomenul, într-un mod absolut de neînțeles, întrucât capsula care conținea mostra a rămas închisă ermetic și nu avea nici o fisură. Acesta a fost primul fenomen de dispariție materială pe care l-am constatat și a fost de altfel singurul care nu a fost urmat de reapariția obiectului (ca în cazurile de poltergeist). Dar iată un alt exemplu : în timpul unei vizite a lui Geller la mine acasă, o statueta a dispărut dintr-o cameră vecină și, în aceeași clipă, a reapărut în aer în camera în care ne aflam, apoi a căzut pe pardoseală. De fapt, eu am asistat la cincizeci de dispariții cu reapariții asemănătoare, cea mai mare parte fiind produse de Uri Geller.”

Profesorul J.B. Hasted a fost un fizician reputat și, în experiențele sale, făcute în comun cu un grup de cercetători cu calificare superioară, a folosit o aparatură modernă și de performanță. Aceste constatări directe ale modului în care se pot dematerializa și rematerializa cele mai felurite obiecte din materie densă, alături de serii întregi de alte experimente semnificative, l-au convins atât pe el, cât și pe grupul de oameni de știință cu care conclucra de puterile extraordinare ale energiilor spirituale de a domina, controla și manevra nu numai electromagnetismul, radioactivitatea, coeziunea structurilor atomice, dar și forțele de legătură extrem de puternice ale particulelor elementare și subelementare⁴⁵.

Într-un atare context al unor aspecte fundamentale care își au originea încă din acele „prime clipe ale Creației, ale Universului”, ne este parcă mai ușor de înțeles, chiar dacă știința oficială nu poate oferi deocamdată prea multe explicații, acea conexiune care am constatat că există între energiile extraordinare ale ființelor spirituale, psihicul uman și uimitoarele manifestări ale OZN-urilor și „echipajelor” lor. Mergând spre orizontul acestor constatări, multe aspecte care au rămas mereu „inexplicabile” în straniile „demonstrații” care ne sunt oferite deceniu de deceniu de „prezența OZN” sunt parcă totuși mai accesibile unor interpretări logice : am putea înțelege acele influențări parțiale sau totale ale funcționării celor mai diferite instalații electrice (din case, automobile, avioane, până la centrale electrice de mare putere), producerea radioactivității pe suprafețe mai mici sau mai mari, afectarea – pozitivă sau negativă –

44. Carbură de vanadium este un material extrem de dur și rezistent la temperaturi înalte, fiind folosit – datorită acestor calități – în tehnica aero-spațială de vârf (n. a.).

45. A se vedea capitolul II – subcapitolul „Noua carte a junglei”.

a trupurilor ființelor terestre (umane, animale și vegetale); cele mai variate transmițeri telepatice de mesaje ale unor ființe spirituale din lumea paralelă sau ale unor „extratereștri”, hipnotizarea „abdușilor” și dominarea psihicului și a memoriei lor – până la retrăirea scenelor din vieți anterioare; extrem de complexa gamă a „manifestărilor OZN” nu ni se mai par acum a fi produsul unor instalații sofisticate și a unor aparate-minune care ar exista la bordul „navelor” respective și în dotarea echipajelor, evidențiindu-se un fenomen de o amploare impresionantă și de o simplitate care ni se pare încă fantastice: toate aceste manifestări extraordinare sunt rezultate din însăși proiectarea energiilor superioare ale unor ființe inteligente care sunt în interiorul OZN-urilor și care au un înalt grad de evoluție spirituală!

Dar nu este vorba numai de proiectarea unor astfel de energii în mediul exterior și asupra ființelor implicate; ne minunăm și acum cu toții cum pot astfel de nave zburătoare, de dimensiuni mai mici sau mai mari, să se propulseze fără nici un sistem tehnic evident – elice sau jeturi reactive, bănuind doar că este vorba de un joc al unor câmpuri de energie gravitațională și antigravitațională; nici un document fotografic din suita de înregistrări valabile nu ne oferă vreo indicație sub aspect strict tehnic. Dar pentru a produce antigravitație, ar fi necesare niște echipamente extraordinare și surse de energie la fel de importante... Martorii care au „vizitat” într-un fel sau altul interiorul celor mai variate OZN-uri nu au văzut însă nimic din toate acestea. Și atunci... este vorba în fapt de o aceeași producere a unor forme de energie secundare din energia de bază, energia fundamentală spirituală a unor entități foarte evolute, care, prin extraordinara putere a gândirii-voinței proprii, realizează chiar și propulsarea unor obiecte de zbor, pe care le-au construit de fapt din materii eterice a căror greutate nu contează decât în momentele „materializărilor demonstrative”, la unele aterizări directe pe sol. (Cititorii care au parcurs o parte din literatura informativă ufologică au putut remarca faptul că, în marea majoritate a cazurilor în care unele OZN coborau spre sol, ele rămâneau la mici distanțe deasupra terenului, pentru a nu se mai materializa total.)

Survine, desigur, o întrebare inerentă: de unde iau ființele foarte evolute, care emit continuu astfel de energii impresionante, resursele pentru a produce manifestările specifice, adesea de o amploare deosebită? Cititorul a sesizat însă în capitolul anterior prezentarea – în text și în ilustrație – a aceluși fenomen inedit de „pulsare permanentă” a corpului ființelor radiante, care ne relevă în mod direct procesul fizic de „alimentare” neîntreruptă cu energia cosmică ce străbate de miliarde de ani Universul, ca valurile unui gigantic ocean energetic. În fapt, pentru deplasarea locală sau spațială a OZN-urilor, la „bordul” acestora nu există nici un fel de motoare, nici un fel de depozite de carburanți; însuși ființele

capabile de a face astfel de călătorii, având obținută în timp „rafinarea” deosebită a substanțelor subtile ale propriului trup – ca urmare a atingerii unui grad ridicat de evoluție –, sunt „transformatorii” și totodată „manevranții” fluxurilor de energie absorbite selectiv din oceanul cosmic, care oferă energii nelimitate! Muncitorul canadian Michalak sau grupul de martori din insulele Canare, ce au privit în seara zilei de 22 iunie 1976⁴⁶ în interiorul aceluși OZN sferic total transparent coborât aproape de sol, sau sutele și sutele de „răpiți” – cu toții nu au văzut nici un fel de surse de energie și nici un fel de motoare. De aceea, „soluțiile tehnice” ca acelea propuse în mesajele ummite (v. cap. I) sau cele imaginare de unii specialiști din diferite țări – care nu se informaseră la timpul respectiv în mod exhaustiv asupra fenomenologiei esențiale care se află la baza manifestărilor OZN⁴⁷ – rămân numai simple mijloace imaginare, folosite doar pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că „problema OZN” implică un nivel mai ridicat de cunoaștere și de gândire decât cel cu care ne-am obișnuit în viața cotidiană. (De altfel, și prin acest aspect se poate constata că întreaga „acțiune UMMO” a fost, la timpul respectiv, un joc abil conceput, bine realizat și util o anumită perioadă de timp.)

Desigur, cititorii care au reținut faptul că OZN de la Quarouble a fost apreciat la o greutate de treizeci de tone și celor care știu că OZN din parcul de la Voronej a fost estimat la rându-i ca având o greutate de unsprezece tone, le va fi greu să accepte că simpla „gândire-voință” conștientă a unor ființe de la bord ar putea deplasa cu viteze uimitoare astfel de „mașini zburătoare”, dintre care multe arătau după mărimea lor tonaje cu totul superioare. Aparent, s-ar părea că „soluția tehnică” ar fi alta. Totuși, cititorii care au reținut principiile generale ale fizicii eterice vor putea să înțeleagă mai ușor fenomenologia complexă care se află la baza manifestărilor OZN, fenomenologie stăpânită cu extremă ușurință de entitățile superioare prin energiile extraordinare de care pot dispune.

În cartea *Lumi invizibile* reluasem explicația simplă și clară a inițiatului englez C.W. Leadbeater⁴⁸ privind scara și diferențierea structurală a celor mai elementare formelor ale materiei, începând de la particulele extrem de fine ale materiei eterice; asocierea acestora în foarte variate moduri oferă o diversitate largă de atomi care, la nivelul materiilor eterice, apar ca lipsiți de masă și numai în

46. Gheorghiuță, F. : *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996.

47. Fizicianul francez Jean-Pierre Petit (director la Centrul Național al Cercetării Științifice din Franța) a publicat un studiu („Science et Vie”, No. 702) prin care demonstrează că OZN-urile ar avea la bord ca surse de energie generatoare magnetohidrodinamice. În studiu, nu explică însă care ar fi sursa motoare, dimensiunile instalațiilor etc. O carte a sa pe această temă – *Enquête sur les OVNIS* – Ed. A. Michel, Paris, 1995 – a fost considerată calitativ deplorabilă („Science et Vie”, No. 877/1995).

48. Leadbeater, C.W.: *L'homme visible et invisible* – Ed. Rhea, Paris, 1903.

ultima parte a scării structurale constituie particulele elementare și apoi atomii materiei dense a mediului nostru material. Dar ceea ce este de o importanță extraordinară este faptul că toate felurile de particule și respectiv toate felurile de structurări „se supun” – în funcție de nivelurile specifice ale frecvențelor vibraționale – fluxurilor dirijate ale energiei fundamentale care este energia spirituală; aceasta poate acționa atât ca organizare „formativă” spațială, cât și invers – ca „desfacere” rapidă a structurilor și, respectiv, a „formelor” (preexistente sau constituite demonstrativ). Acesta este fondul procesual al „dematerializărilor” și al „materializărilor” realizate cu ușurință de ființe ajunse la un nivel înalt de „dotare energetică” – ca în cazul exemplificator al demonstrațiilor lui Uri Geller specificate de profesorul J.B. Hasted, de fizicienii americani dr. H. Putof și dr. R. Targ⁴⁹ (de la Stanford Research Institute), precum și fizicianul american E. Bird (de la Centrul de cercetări al marinei militare de la Silver Spring / Maryland); or, în întreaga ufologie, aceste procese fizice constituie baza reală și permanentă a uimitoarelor manifestări ale tuturor OZN-urilor!

Aflate în aer, fie în zbor, fie staționare, OZN-urile sunt în realitate niște „forme eterice”, niște „obiecte din materii eterice” care, având masa extrem de redusă, nu au greutatea și, respectiv, nici consistența obiectelor din materie densă. De aici rezultă și acea „sfidare” (mereu neînțeleasă de investigatori, cât și de mulțimea de cititori dornici de a afla și a înțelege cât de cât misterul OZN-urilor) a legilor atât de ferme ale gravitației terestre și ale inerției – legi care condiționează total orice manevră a aparatelor noastre de zbor construite din materii dense. Avioanele sau rachetele terestre nu pot în nici un fel să zboare în zig-zag⁵⁰, la schimbări de direcție trebuind să efectueze curbe tot mai largi (în funcție de viteză) și nici nu pot staționa în aer fără utilizarea unor motoare foarte puternice, așa cum OZN-urile au demonstrat într-atâtea cazuri – văzute și fotografiate. Înseși tulburătoarele transformări în plină deplasare aeriană ale „modelului constructiv” și chiar ale dimensiunilor uimitoarelor „nave zburătoare neidentificate” (cum a fost, de exemplu, cazul „demonstrației” citate anterior din insula Gran Canaria, unde sfera transparentă cu cei doi ocupanți și-a modificat subit diametrul devenind de zece ori mai mare (!), pentru ca apoi, din sferic, obiectul să devină fusiform (!) – sau cazul OZN-ului care a

49. „Nature” din 18 noiembrie 1974.

50. În seara de 15 noiembrie 1968 – la ora 20³⁰ –, Vasile Feneșan (din Cluj-Napoca) împreună cu un grup de colocatari au urmărit straniul zbor al unui OZN luminos, care se vedea ca o stea mai mare și care se deplasa cu viteză de la nord spre sud; pe traseu, porțiunile în linie dreaptă alternau cu porțiuni parcurse în zig-zag-uri ascuțite. Zig-zag-urile parcă aveau un program: două devieri spre dreapta și apoi două devieri spre stânga, cu amplitudini și unghiuri egale; înseși porțiunile în linie dreaptă erau egale între ele. Viteza avută era cu mult superioară celei a unui avion: traseul bolții cerești – între cele două orizonturi – a fost parcurs în mai puțin de un minut!

însoțit peste opt sute de kilometri – în martie 1985 – avionul TU 234 A pe teritoriul rusesc și care la un moment dat a devenit un „nor verde” mare cât lacul Pskov (!)⁵¹, sunt dovezi foarte concludente că, în aer, OZN-urile sunt doar „forme eterice” și nu niște nave zburătoare grele de zeci sau sute de tone. Numai atunci când, în scopuri strict demonstrative, ființele „de la bord” doresc să aterizeze pe sol – și nu rămânând în aer la câteva zeci de centimetri față de pământ –, prin aceeași putere dominantă a energiei lor spirituale „comandă” materializarea integrală a navei, pentru un anumit interval de timp. Înainte de a demara însă din nou spre înălțimi, prin același gen de comandă care domină orice structură a materiei, se produce revenirea la „forma eterică” identică – eliminându-se particulele „împrumutate” din mediul apropiat și care realizaseră „efectul de masă”; în acest mod, accelerarea navei, devenită din nou fără greutate, nu mai necesită miile sau zecile de mii de cai-putere, specifice aparatelor zburătoare terestre...

Apropiindu-și această schemă procesuală aparent simplă a unor fenomene fizice care aparțin unei fizici „globale” (care îmbină fizica materiei dense cu fizica materiilor eterice), cititorul va înțelege mai ușor și fenomenele atât de stranii ale „aparitiilor” și ale „disparitiilor” subite observate în numeroase „demonstrații” oferite martorilor din diverse țări. Gradul de materializare al OZN-urilor fiind controlat în mod inteligent, ne putem da seama că însăși alegerea unei structuri vizibile sau invizibile este un efect manevrabil de către ființele capabile să stăpânească fizica eterică. Într-un atare context, într-adevăr fantastic pentru nivelul nostru actual de cunoaștere precum și pentru modul nostru uzual de a gândi, se conturează explicația reală și pentru aparițiile și disparitiile subite survenite la urmărirea OZN-urilor de către radaruri; întreruperea subită a „ecourilor” radar și revenirea acestora după câteva secunde, tot din același loc, au fost demonstrații foarte semnificative (exemple americane din anii '50 – citate anterior – s-au repetat adesea, în diferite țări, chiar în cadrul „valului belgian” din anii 1989 – 1990 fiind raportate manifestări similare).

Dar deosebit de interesant este și faptul – de altfel, foarte natural în raport cu existența fundamentală a materiilor eterice – că adeseori există în mediul atmosferic diferite OZN-uri pe care oamenii nu le văd, dar care sunt totuși înregistrate „întâmplător” de diferite pelicule fotografice expuse în zonă. Acest fapt, remarcat în numeroase cazuri și de literatura ufologică, exprimă pe deplin acea dominare riguroasă a materiilor eterice prin energiile intime ale ființelor mai evolute: în funcție de „dozarea” precisă a nivelului energetic și a frecvenței radiației proiectate în întreaga masă a „formeii din particule eterice”, excitarea energetică selectivă conduce fie la emiterea de către particulele respective a unor radiații vizibile (când frec-

51. Gheorghiuță, F.: *Spirit și Destin Cosmic* – Ed. Mold-Hermes, Iași, 1994.

vența vibratorie este relativ mai scăzută), fie invizibile – dar din porțiunea spectrală mai dură, care impresionează totuși peliculele fotosensibile –, atunci când frecvențele impuse sunt mai ridicate. În fapt, fenomenul este întru totul similar cu cel întâlnit la globurile radiante, sesizat în capitolul anterior, întrucât chiar învelișurile exterioare ale acestora sunt constituite din materii eterice, iar radiația lor specifică rezultă din fluxul continuu de energie „transformată” de nucleul spiritual – ajuns la un nivel mai puțin sau mai mult avansat, al propriei evoluții spirituale. Și acest fapt este cu atât mai evident, cu cât prea puțini dintre cele peste cinci miliarde de oameni de pe pământ văd unele din cele câteva zeci de miliarde de entități globulare aflate în spațiul terestru, a căror existență începe să fie demonstrată și „material”, prin fotografiile obținute de unele persoane cu aptitudini mediumice.

Un document fotografic edificator, cu un anumit caracter de unicat, care demonstrează prea bine faptul că OZN-urile pot „să apară” în apropierea martorilor, fără să fie totuși văzute, este constituit de imaginea din fig. 122 ; în fapt, ilustrația respectivă este redată prin suprapunerea a două clișee expuse în același loc – în seara de 23 februarie 1995 – de către ing. Radu Petcu (directorul Inst. „Habitat-Proiect” din municipiul Iași) asupra unei frumoase panorame nocturne pe care o admira de pe dealurile capitalei Budapesta. Or, prezența aparent luminoasă, care plana în aer la mică distanță fără ca fotograful amator să o fi văzut, radia de fapt în mod invizibil pentru ochii umani, fiind înregistrată numai de pelicula fotografică (normală) din aparatul fotografic obișnuit care a fost folosit.

Prezențe aeriene ale diferitor OZN-uri invizibile și surprinse doar de filmele expuse de diverși amatori au fost remarcate de altfel încă din anii '50. Astfel, de exemplu, de o largă publicitate s-a bucurat ani de-a rândul documentul obținut în vara 1954 de către pilotul unui avion Convair care a fotografiat din zbor (în apropierea bazei aeriene americane Edwards) avionul militar B – 57 pe care îl însoțea ; la scurt timp însă, s-a constatat că pelicula înregistrase și prezența nevăzută – îndărătul avionului B – 57 – a unui disc zburător neidentificat, care era total aplatizat, fără dom central (era deci lipsit de spații care să permită presupunerea unor instalații energetice deosebite). De asemenea, o altă înregistrare mult mediatizată a unui OZN nevăzut de nimeni din mulțimea de oameni de la sol a fost și fotografia făcută de japonezul T. Nakayama unui grup de dansatori din insula Hawaii⁵² – în aprilie 1974. Dar la fel de surprins a fost și fizicianul italian dr. L. Magna când, pe o fotografie făcută de un trecător întregii sale familii, pe când vizitau centrul orașului italian Florența – în iulie 1978 –, a fost înregistrată și prezența în aer a unui OZN discoidal⁵³, nevăzut, de asemenea, de nimeni.

52. Magor, J.: *Our UFO Visitors* – Ed. Hancock, Toronto, 1977.

53. „Flying Saucer Review” – Vol. 41, No. 2/1996, Londra.

Ajuns treptat la astfel de constatări, cititorului acestei cărți i se mai recomandă un pas – poate cel mai tulburător – în cunoașterea mai apropiată a ceea ce sunt în realitate aceste uimitoare „obiecte zburătoare neidentificate” ; și acest pas, de altfel necesar, rezultă în fapt din acumularea în timp a unui bogat documentar fotografic, care a putut fi analizat comparativ cu celălalt „tezar documentar” modern – cel al ființelor radiante ale lumii paralele : OZN-urile nu sunt „aparate de zbor” proiectate de specialiști și fabricate în uzine de cea mai înaltă tehnicitate ale unor civilizații neștiute, aparate care să fie folosite în misiuni cosmice prin „dematerializări” și „rematerializări” repetate ! OZN sunt „concepute” și „realizate” direct din materii eterice prin simpla „gândire” și prin „voința formatoare-creatoare” a unor ființe care au ajuns la înalte niveluri de cunoaștere și de evoluție spirituală ! OZN-urile sunt în realitate niște „forme-gânduri”, cel mai adesea realizate admirabil, ale unor ființe care prin evoluție au devenit capabile să manevreze aplicativ legitățile naturale ale acelei „fizici globale” amintite anterior (fizica materiei dense și a energiilor specifice acesteia, îmbinată cu fizica materiilor eterice și cu energetica lor specifică), prin dirijarea conștientă a energiilor spirituale zăgăzuite în ființele de tip uman !

Dincolo de aparentul „vehicul de tip cosmic”, există un scop mult mai apropiat în „producerea terestră” a OZN-urilor pe care le vedem în mulțimile de evenimente anuale : pe de o parte, ele slujesc demonstrațiilor făcute de milenii pământenilor pentru a-i antrena mereu către noi orizonturi ale gândirii și ale înțelegerii sensului existenței terestre, iar pe de altă parte, acestea sunt „obiecte didactice” experimentale, pentru continua perfecționare a potențelor și a cunoașterilor superioare ale ființelor ajunse la un nivel de evoluție mult mai ridicat – dar încă nu la limite superioare. În cea mai mare măsură, existența cosmică a ființelor spirituale se desfășoară printr-o continuă descoperire și învățare a legităților care se află la baza admirabilei „funcționări” a gigantului edificiu universal, aflarea și stăpânirea legilor materiilor eterice corespunzând unor etape mai avansate în evoluția spirituală a fiecărei entități în parte (în capitolul anterior, cititorul a putut să afle – în reluare – precizarea făcută de Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul : abia la nivelul al cincilea de inițiere, ființele spirituale obțin posibilitatea de a „forma” orice obiect – oricât de mare – din materii eterice). Or, însăși „formarea” și manevrarea în spațiul terestru a celor mai variate OZN-uri, cu dezvoltarea diferitor demonstrații uimitoare și cel mai adesea tulburătoare, constituie nu numai o „școlarizare” pentru pământeni, ci și pentru entitățile mai evolute care aspiră legic la niveluri mai înalte de evoluție. Crearea din mai multe feluri de materii eterice a unor OZN-uri pe care pământenii să le considere ca vehicule extraordinare, amplificarea și reducerea controlată a nivelului de frecvență vibratorie a particulelor care compun „forma-gând” respectivă pentru a fi făcute vizibile-invizibile sau numai fotografiabile, „materializarea” și „dematerializarea” acestor aparent-obiecte zburătoare, accelerarea

lor la viteze extraordinare, toate acestea sunt în realitatea lor intimă „jocuri formatoare” – „experimente creative”, realizate în atmosfera și pe solul terestru de mii de ani, încă din epoci neștiute, mereu cu acest scop educațional dublu. Inițiativa științelor spirituale cunosc de mult timp aceste fapte și la fel de bine este știut din vechime – dar numai de cei care au ajuns pe anumite trepte ale evoluției – că, în fapt, „modelele de bază” ale OZN-urilor, precum și întreaga suită a proceselor fizice de formare creativă a OZN-urilor eterice și a materializării și dematerializării acestora au fost transmise entităților terestre mai evolute de către ființe înalt evolute venite din alți aștri ! Astfel de ființe au venit periodic și continuă să vină, dar ele nu se manifestă prin OZN-urile lor sau ca ființe de lumină decât extrem de rar ; de aceea, marele număr de OZN-uri văzute sau înregistrate tehnic de martorii tereștri este constituit în fapt din OZN-urile produse cu dublu scop educativ de entitățile mai evolute ale lumii paralele invizibile din spațiul terestru, și nu din „navele” vizitatorilor-învățători care vin temporar de pe alți aștri. Iată, de exemplu, cum relua pe la mijlocul veacului nostru dr. Meade Layne (întemeietorul Fundației „Borderland Sciences Research” – din California) o comunicare în acest sens⁵⁴, primită prin medium-ul american Mark Roberts :

„... tipul de nave discoidale vine din regiunea eterică a planetei Venus și modul de confecționare de către lumea eterică terestră a unor nave cu discul sau cu rebordul exterior vibrator a fost copiat de la venusieni.

Orice navă de acest fel, care străbate regiunea eterică a Pământului, trebuie să obțină permisul de trecere din partea lumii eterice terestre. Fiecare navă are un regim propriu de vibrații, un tipar invizibil, care poate fi făcut însă vizibil... Aceste nave nu sunt solide ; soliditatea lor se formează doar acolo unde merg și este în funcție de misiunea încredințată.

... Materia lor este astfel alcătuită, încât ele pot fi deplasate prin forța gândirii, la viteze depășind pe cele ale luminii. Nu mai este însă vorba de „materie” sau de „materie brută” în sensul cuvântului folosit de voi, atunci când se deplasează prin imensul abis al spațiului. Prin astfel de viteze, „aici” și „acolo” nu mai există ; spațiul-timp al lor este un continuum aici-acolo... dar, firește, voi trebuie să aveți legile și teoriile voastre !

... Navele eterice sunt de mai multe tipuri. Multe dintre ele apar schimbându-și forma atunci când sunt în aer.

... Toate aceste tipuri de nave vin dintr-o aceeași sursă. Toate sunt construite de Eterienii pământeni. Varietatea lor provine din faptul că multe dintre acestea sunt experimentale, iar pe de altă parte, și din aceea că diversele tipuri deserves scopuri tehnice diferite. Aceste nave sunt construite din materia planului eteric și astfel, ele nu sunt vizibile, fiindcă ele există în ceea ce noi numim „spațiul gol”. Ele intră în planul vostru – sau în nivelul vostru de percepere – printr-un proces de materializare.”

54. Layne, M.: *The Ether Ships Mystery and its Solution* – Ed. Borderland Science Research, CA, 1950.

Într-un mod similar se exprima pe la mijlocul deceniului opt și inițiatul englez Benjamin Creme. Răspunzând la o întrebare pusă în cadrul uneia dintre expunerile sale publice – pe care a ținut-o în anul 1984 –, acesta afirma acolo, și relua într-o carte⁵⁵, următoarea informare revelatoare :

„Nu există OZN-uri ostile și relatările care le-au prezentat astfel sunt pure ficțiuni. Manifestarea OZN-urilor este rezultatul unei cooperări interplanetare și se bazează pe intenții total pacifiste și benefice. Această cooperare, desigur, se derulează între Ierarhia noastră spirituală și a altor planete. Sunt convins că relatările care atribuie pasagerilor din OZN-uri comportamente neamicale sunt fructul imaginației bolnăvicioase a ființelor ome-nești fricoase. Scrierile și filmele SF sunt responsabile în mare parte de crearea unor asemenea reacții de frică. Ele au făcut un mare deserviciu fenomenului OZN, proiectând această formă-gând negativă.

În mod obișnuit, OZN-urile sunt invizibile. Ele sunt constituite din materie provenind de la cele patru planuri eterice ; cam 80% provine din două planuri, cele mai înalte. Sunt făcute să fie vizibile prin reducerea nivelului de vibrații ale atomilor lor, redevenind invizibile din momentul în care revin la frecvența vibratorie normală.”

Desigur, cititorii care vor fi surprinși de „fantasticul” acestor afirmații și constatări își vor pune în mod normal încă o întrebare : această succesiune de procese fizice ale unui amestec selectiv de particule necunoscute din materiile eterice aflate în patru planuri diferite, prin care „gândurile” unor ființe invizibile iau „formă” și se materializează mai mult sau mai puțin vizibil în diferite forme de OZN, nu este cumva doar produsul imaginației unor autori ? Dacă există o atare „altă realitate”, poate fi ea demonstrată prin „dovezi materiale” uzuale ?

Bogatul documentar – în continuă amplificare – al observărilor calificate și al înregistrărilor fotografice bine verificate privind prezențele și manifestările OZN a permis ca în ultimii ani să se demonstreze tot mai convingător acest fapt, de o importanță extraordinară : OZN-urile sunt într-adevăr „forme-gând eterice”, concepute la înalte nivele de cunoaștere științifică și tehnică (chiar dacă uneori sunt unele „scăpări” în realizarea lor – vezi, de exemplu, fig. 122) de către ființe inteligente mult evolute, care viețuiesc în lumea eterică terestră !

Din cadrul acestui documentar se desprinde, de exemplu, un aspect foarte interesant : la producerea „obișnuită” a OZN-urilor terestre se asociază câte două sau trei ființe radiante, dar sunt destule cazuri în care se asociază și mai multe entități. Printr-o gândire comună și prin energiile proprii, acestea realizează cele

55. Creme, B.: *Maitreya's Mission* – Ed. Partage, Londra, 1986.

mai diferite tipuri constructive (de aceea, fiecare OZN este mereu de un alt tip și de alte dimensiuni), etalând mereu alte performanțe. În majoritatea relatărilor unor „întâlniri” de diferite grade sau ale „abducțiilor”, s-a menționat într-adevăr apariția a doar două sau trei „ființe străine”. Chiar „trupurile” acestora au fost confecționate din materii eterice într-o aceeași manieră, întrucât, în mod curent, „trupurile” diferitor categorii de ființe din lumea invizibilă sunt sub forma acelor globuri radiante – prezentate anterior. În fapt, acesta este motivul pentru care, și în cazul ființelor respective, sunt văzute de fiecare dată alte „tipuri rasiale”; de asemenea, tot din această cauză uneori acestor ființe le lipsesc părți din corp (de exemplu, mâinile, la observarea directă de la Quarouble) sau au aspectul de „saci plini” – fără cap, mâini, picioare (v. *Lumi invizibile*); ba, mai mult, formarea din materii eterice a trupurilor „străinilor” explică direct și atât de dese observări ale mersului lor „plutind” și nu „pășind” pe sol.

Dar iată și „probe materiale” pe care unii cititori – mai precauți sau mai sceptici – doresc în mod special să le vadă și să le analizeze, pentru a se putea convinge de aceste realități fundamentale care au tot fost ascunse până în prezent, ceea ce le conferă acum o aură de „fantastic”. În ordine explicativă, în primul rând se situează un documentar fotografic românesc, inedit până în prezent, de o mare valoare științifică precum și informativă : fig. 123. Importanța acestuia provine din faptul că fotografii amator – dl. Ion Chelaru, din Câmpina – a surprins, fără să vadă cu ochiul liber absolut nimic, o primă fază de „construire” a unui OZN : asociindu-se, două sau trei ființe invizibile, ale căror trupuri radiuau în albul unui nivel mai înalt de evoluție, începuseră să concentreze în jurul lor un inel-tipar din materie eterică (probabil eter fierbinte, radiind în culoare roșie), pe conturul circular al „navei aeriene” pe care au realizat-o probabil în continuare ! (Din păcate, dl. Chelaru nu a mai făcut și alte poze cu același peisaj, prin care ar fi surprins poate și fazele următoare ; totuși, un alt clișeu expus în pădurea respectivă a înregistrat un interesant fenomen luminos, ca o „dovadă” că și solul sau pădurea atrăgeau prin energii locale manifestări libere ale unor entități radiante neștiute.) Extraordinara înregistrare fotografică a fost obținută în august 1982 în munții Banatului. (Documentul a rămas în toți acești ani în arhiva fotografului amator ca o curiozitate și mi-a fost transmis abia după edificarea acestuia în privința realității fundamentale a lumii globurilor radiante, prin citirea cărții *Lumi invizibile*.)

Fie din cazurile menționate pe scurt în această carte, fie din literatura formată pe tematica „răpirilor”, cititorii au putut să constate că în special la OZN-urile „mai mari”, în care adesea se aflau mai mulți „străini” în așa-zisul „echipaj”, apărea după un oarecare tip și un „șef”, care se distingea ca o persoană mai deosebită, cu o

comportare mai „blândă”, dar și cu puteri hipnotice mai profunde. Ar rezulta astfel că, pentru „construirea” unor OZN cu dimensiuni mai mari, există și un „instructor” cu un nivel mai ridicat al evoluției și respectiv al potențelor energetice, precum și asocierea mai multor ființe, care să-și concentreze energiile intime pentru aglomerarea și organizarea unei mase mai mari de materii eterice. De exemplu, în cazul arhi-cunoscutei „răpiri” a soților americani Barney și Betty Hill, sau în acea vizită acceptată de șoferul rus Oleg Kirsanov (în noaptea de 2 noiembrie 1989) într-un OZN de mari dimensiuni, astfel de grupuri de ființe „identice” (ca aspect și îmbrăcăminte), dirijate de o persoană-conducător mai deosebită, demonstau că sunt capabile să realizeze „obiecte zburătoare” foarte spațioase și manifestări „tehnice” impresionante. La grupurile mai mici, la care s-ar părea că nu mai există „instructorul” și care creează OZN-uri mai mici ca dimensiuni și cu caracter strict experimental, s-au evidențiat adesea adevărate „greșeli tehnice” și „rezolvări meșteșugărești”. Cititorul a reținut desigur acest aspect la cazul brazilian de la Bebeduro, la care OZN-ul respectiv (fig. 108) nu arăta deloc a navă aeriană – acele întărituri de tip „proptea” și lipsa oricărui aspect de aparat „conceput tehnic” sfidând ideea unei origini extraterestre. Dar și analiza mai atentă a imaginii din fig. 122 oferă aspecte de același gen; cei trei suportți din partea inferioară a „navei invizibile” erau derizorii sub aspect tehnic: mult prea subțiri față de volumul și „masa” discului aerian, neavând „tălpi” de așezare pe sol, nu-și puteau îndeplini în mod real rolul de suportți de aterizare; dar chiar mai mult, din imagine se poate vedea că extremitățile acestora arătau ca niște simple țevi, secționate însă într-un mod în care nici cel mai simplu meșter nu ar fi făcut-o... Însăși poziția „netehnică” a „capacului” din partea superioară indică o adevărată improvizație, lipsită de coordonarea unui „instructor” mai evoluat.

S-ar putea oare ca astfel de demonstrații ale lipsei de „tehnicitate” să fie într-o intenționată, tocmai pentru a-i face pe pământeni să constate că totuși OZN-urile nu sunt nave cosmice extraterestre?

Și la binecunoscutul set de fotografii documentare obținut de Emil Barnea – la 18 august 1968 – asupra „farfuriei zburătoare” care coborâse mult deasupra pădurii Baci, parcă tocmai pentru a fi fotografiată, pot fi constatate „elemente netehnice” (fig. 124). Astfel, în imaginea primului clișeu se poate remarca „o bombare” pe partea de sus a domului, care este însă total asimetrică⁵⁶, atât ca formă, cât și ca poziție; în plus, parcă ar fi fost realizată „din topor”. Însăși lipsa oricărui hublou sau a ușilor – evidențiată în fig. 125 și fig. 126 – (lipsă care, de altfel, este regăsită în întreaga suită documentară la nivel mondial) a ridicat încă din trecut mari semne

56. Gheorghită, F.: *Flying Saucer over Cluj*, Romania – „Flying Saucer Review” – Vol. 15, No. 6/1969, Londra.

de întrebare. Și parcă pentru a demonstra cât mai convingător că OZN-urile sunt „ produse locale ” din materii eterice, în tot felul de observări apropiate, martorii au văzut cum în pereții navelor au apărut subit niște „goluri”, care în final au fost „umplute” cu un același material apărut la fel de subit, fără închiderea vreunei uși glisante sau batante (fapt bine precizat, de exemplu, de cei doi americani „răpiți” de la Pascagula sau de rusul Oleg Kirsanov etc.).

Dar dacă remarcabilul document fotografic obținut de ing. I. Chelaru în Munții Banatului (fig. 123) ne oferă imaginea „începutului de construire” direct în aer a unui OZN, pe parcursul anilor au fost obținute, în diferite locuri din lume, înregistrări fotografice și ale altor faze intermediare ; documentele respective au surprins aglomerări de materii eterice de mai multe categorii în cadrul unor „forme-tipar” specifice, fapt care se remarcă prin coloritul diferit al radiațiilor emise de „obiectele” în curs de „modelare” și confirmă specificarea citată anterior a inițiatului englez B. Creme privind folosirea a patru feluri de materii eterice. Formele intermediare date „aluatului eteric” evidențiază clar – fig. 127, 128, 129 – conturarea treptată a profilului de „farfurie zburătoare” ; în ultima fază – fig. 130 – „aliajul” încă „fierbinte” radiază în roșu, ca un obiect metalic parcă atunci scos din „cuptorul de tratament termic”. Această succesiune de imagini, plecând de la fig. 123, ne demonstrează extrem de sugestiv procesul fizic, atât de straniu pentru modul nostru de a gândi – și totuși, atât de real –, al construirii de OZN-uri în însuși spațiul atmosferic terestru (și nu în uzinele de pe nu știm care planetă galactică), relevând totodată potențele extraordinare ale energiilor creativ-formatoare ale gândirii-voinei ființelor spirituale ajunse la niveluri superioare de evoluție.

Astfel de „OZN-uri eterice” – construite cu scopuri demonstrative sau de instruire în „cunoașteri cosmice” – a căror „materializare” treptată merge până la transformarea lor în nave zburătoare reale pentru noi (din materie densă, cu greutate de zeci sau sute de tone) – nu sunt totuși „obiecte de zbor definitive”. O dată îndeplinită misiunea pentru care au fost create sub îndrumarea unor „maestri superiori”, întreaga „formă eterică” a OZN-urilor folosite este dematerializată cu ușurință, tot sub puterea energiilor spirituale care au participat la conceperea lor. Și într-adevăr, există documente fotografice care demonstrează și această acțiune „inversă”, inerentă în manifestarea OZN-urilor experimentale. Dar poate cel mai sugestiv dintre acestea este chiar un document românesc – prin faptul că, făcând parte dintr-un set ilustrativ, oferă o bună comparare a fazelor de manifestare : după ce și-a îndeplinit misiunea demonstrativă de a coborâ foarte jos pentru a fi fotografiat ca „navă zburătoare metalică” (fig. 124), iar apoi a început să strălucească într-un mod straniu (fig. 125), OZN-ul fotografiat de E. Barnea deasupra pădurii Baciu, accelerând subit spre înălțimi, începuse să se dematerializeze (fig. 126) ! Comparând detaliile mărite ale obiec-

tului respectiv înregistrat în trei poziții aeriene diferite, faptul este evident : în primele două clișee „aparatură zburătoare” era „întreg”, pe când în cea de a treia înregistrare se constată că o parte din rebordul încă strălucitor dispăruse⁵⁷. Cum a putut oare să dispară subit, în cele câteva secunde ale trecerii de la un clișeu la altul, o porțiune dintr-un „aparat aerian” a cărui imagine inițială (fig. 124) dădea impresia unei construcții metalice de dimensiuni suficient de mari? Se impune doar o singură explicație : OZN-ul respectiv era constituit dintr-o „altă materie”, care putea fi destrămată foarte rapid, prin fluxul „comandat” al unei „alte energii” – capabilă să domine structurarea acelei materii neștiute...

O imagine asemănătoare poate fi vizionată și în documentarul ufologic oferit de „Internet” abonaților rețelei internaționale de informații, în cadrul acesteia fiind inclusă o înregistrare a unui OZN al cărui dom „se destrămasă”, de asemenea, parțial !

Un eveniment foarte semnificativ, larg publicat în literatura ufologică⁵⁸, a fost și cazul „Doctorului X”, care a fost anchetat pe diferite căi și de ufologul francez prof. Aimé Michel. Deși l-am prezentat sintetic și în cartea *Lumi invizibile*, revin pe scurt, pentru a-l însoți de această dată cu imagini sugestive și edificatoare :

În noaptea de 1/2 noiembrie 1968, biologul „Dr. X” (cu o funcție importantă într-un oraș din centrul Franței) a fost trezit de strigătele copilului, care dormea într-o cameră alăturată. Ducându-se să vadă care era cauza, a intrat într-o „baie de lumină” care pătrundea prin fereastra dinspre grădină. Privind afară, a asistat cu totală uimire la modul în care două mari obiecte discooidale strălucitoare – identice ca formă și dimensiuni – se apropiau încet unul de altul. Acestea se aflau la câteva sute de metri de casă, la mică înălțime față de sol și produceau cu intermitență efecte luminoase suplimentare (fig. 131 A). Dar ceea ce a urmat a fost „fantastic” : în plin spectacol nocturn, cele două „aparatură aeriene”, tot apropiindu-se, *au intrat unul în altul* (!), ca, după câteva secunde, să rămână unul singur ! Și apoi, culmea ! Subit, acesta s-a „dizolvat”, rămânând în locul respectiv doar un glob intens strălucitor, care a fișnit cu mare viteză spre înălțimi. În aer, acolo, a mai plutit câteva momente o ceață alburie, care s-a risipit și ea rapid...

Așadar, un glob intens strălucitor a fost capabil – în acest caz – să construiască singur și apoi să „destrame” două OZN-uri de dimensiuni apreciabile (calculule făcute ulterior, prin comparare cu înălțimile copacilor, au indicat pentru fiecare obiect zburător un

57. Gheorghiuță, F.: – *Nouveaux aspects sur le cas de Cluj* – „Lumières dans la nuit”, No. 116/1972, Lyon.

– *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996.

58. – Pinotti, R.: *UFO: Missione Uomo* – Ed. Armenia, Milano, 1976.

– Schneider, A.: *Das Geheimnis der UFO* – Ed. H. Bauer, Freiburg im Breisgau, 1976.

– Michel, A.: *El caso del Doctor X* – „Stendek”, No. 29/1977, Barcelona.

diametru de cca. 65 m și o înălțime de cca. 16 m), care, la rândul lor, au demonstrat că erau constituite, de asemenea, dintr-o „altă materie” – în fapt un amestec de materii eterice ! Unii sceptici, care au apreciat întreaga descriere a martorului nocturn ca fiind o fantezie sau un vis al D-lui X, au fost convinși totuși ulterior asupra realității faptelor prin „dovezi” foarte ciudate : în acea noapte, biologul a fost vindecat total de o rană care nu i se mai închidea de doi ani, cât și de o rană mai recentă, extraordinarele efecte datorându-se probabil unei raze emise la un moment dat asupra casei din obiectul rămas singur, înainte de a se destrăma. În plus, atât lui, cât și copilului, la scurt timp le-au apărut în jurul ombilicului niște triunghiuri roșietice (fig. 132), care nu au putut fi identificate ca patologie și nici tratate medical ; spre neplăcerea întregii familii, aceste pigmentări curioase au tot apărut și dispărut periodic, ani de-a rândul, în baza unui „program” care le-a fost parcă „imprimat telepatic” sau prin intermediul acelei raze nocturne.

Dar într-o altă zonă a Franței, la Taizé, geologul Gérard Petit și studentul François Tantot au asistat, și ei, patru ani mai târziu – în noaptea de 7/8 septembrie – la faza finală a unei dematerializări a unui straniu obiect aerian, aflat, de asemenea, nu mult deasupra solului (caz prezentat și în *Lumi invizibile*).

Iată, așadar, că în locuri situate la sute și mii de kilometri distanță unele de altele, un același gen de înregistrări fotografice precum și relatări ale unor martori care au fost considerați credibili au venit să se alăture altor suite de documente și declarații bine verificate, cu toate demonstrând un fapt fundamental a cărui importanță privește întreaga omenire : Obiectele Zburătoare Neidentificate sunt întru totul reale, dar sunt „obiecte” realizate din „materii eterice”, care pot fi aduse cu ușurință la starea de obiecte din materie densă, ca apoi să fie „dematerializate” cu aceeași ușurință, prin energiile superioare ale gândirii-voinței unor ființe mult evolute, aparținând de asemenea unei lumi eterice...

Analizând critic „fenomenul OZN” în ansamblul său, americanul John Keel – un cunoscut investigator al fenomenelor stranii – a constatat încă din anii trecuți caracterul strict psihic al „abducțiilor”, precum și lipsa de materialitate permanentă a OZN și, respectiv, a „echipajelor” acestora. În una din interesantele sale cărți⁵⁹, relevând aspectul psihologic al manifestărilor OZN și prelungita repetare de către „străinii” respectivi a unor acelorași „scenarii” demonstrative (temă pe care a reluat-o și în cartea sa *Enigma creaturilor stranii*), John Keel afirma cu convingere următoarele :

„Farfuriile zburătoare nu vin de la vreo civilizație de tipul Buck Rogers, de pe o planetă îndepărtată. Ele sunt din spațiul nostru apropiat, dintr-o parte a continuum-ului spațiu-timp în care viața, materia și energia diferă radical de cele ale noastre.”

59. Kell, J.: *Operation Trojan Horse* – Ed. G. Putman's Sons, New York, 1971.

Reluând aceste idei care încep să fie preluate treptat de tot mai mulți „gânditori” care au sesizat analitic această realitate „radical diferită”, autorul George E. Vandeman se exprima la rându-i, în cartea *Ruleta psihică* (tradusă în limba română – ediția a II-a fiind apărută în 1993), într-un mod la fel de categoric :

„OZN-urile nu sunt mașini construite, durabile, solide, tangibile. Ele nu sunt reale în sensul în care această carte este reală. Ele nu necesită întreținere sau combustibil. Chiar cei care au văzut aceste obiecte i-au descris pe „extraterestri” ca ieșind afară prin pereții navelor lor, întocmai ca niște stafii ; căci este clar că aceștia nu sunt altceva decât niște stafii, niște apariții, elemente ale imensului cosmos, elemente create de veacuri...”

Într-un atare context, ne putem da seama cu toții că acest tezaur documentar fotografic acumulat de-a lungul ultimelor decenii, în special, oferă tututor oamenilor deschideri tulburătoare către noi orizonturi ale cunoașterii și ale înțelepciunii umane ; această „oferire” se adresează, desigur, în primul rând, aceluia care au intuit că întreaga „fenomenologie OZN” ascunde ceva esențial, ceva mult mai important decât cuprinde gama valorică a culturii și a științei actuale. Depinde astfel de fiecare în parte dacă va „deschide fereastra” sau nu, către aceste orizonturi și dacă va folosi pentru propria evoluție spirituală noile cunoașteri care, pentru a ne atrage, ne sunt mereu relevate în maniere nu numai captivante, ci direct impresionante.

Lecții milenare

Probabil că multe dintre manifestările OZN – consemnate ca evenimente și fenomene stranie atât în arhivele oficiale din zeci de state, cât și în literatura ufologică – i-au făcut pe unii cititori să-și pună o întrebare mult mai legată de modul nostru de a gândi în mod cotidian : în fond, la ce ar putea servi oare aceste „demonstrații de forță” atât de ciudate, atât de tulburătoare și uneori atât de penibile ?

Dar cine a parcurs mitologia unor popoare vechi, care s-a format treptat încă din timpuri când nu se structuraseră diferitele religii, ajunge implicit la o constatare cu caracter general : pe tot globul, au intrat în cele mai vechi „povestiri” și mituri felurite ființe minunate, care tot „coborau” și apoi „urcau” în văzduh, în diferite moduri „miraculoase”. Și tot ca un aspect general provenit din negura timpurilor, în tradiții foarte vechi, ființele cele mai minunate au rămas relevante prin acțiunile lor de „învățare” a oamenilor în activități cu caracter practic ; abia în etape ulterioare, ființele minunate au orientat învățăturile și către precepte cu caracter etic. Acțiunile „civilizatoare” ale acestora au rămas ca aprecieri mitice încă din timpurile îndepărtate ale omenirii, și reflexe ale acestei considerări arhaice le regăsim în modul în care autorii culți ai antichității au relevat faptele uimitoare ale zeilor mai înainte și în

timpul Evului de Aur al omenirii. Religiiile – ca doctrine social-etice – s-au cristalizat mult mai târziu, după ce omenirea făcuse pași evidenți în evoluția ei socială.

Un interesant exemplu pe această linie, extras din vremuri arhaice, a fost redat de fizicianul francez Patrik Drouot în una⁶⁰ din interesele sale cărți, atât de utile sub aspectul unui nou mod de a gândi. (Neexistând scrierea sau lucrări de artă semnificative din acele ere arhaice ale începuturilor omenirii, suntem desigur nevoiți să încercăm a obține informații și prin alte căi de investigare, chiar dacă acestea nu ne oferă garanții „științifice-oficiale” asupra veracității relatărilor ; totul e să evităm ficțiunea.) Acest exemplu a rezultat din dialogul purtat de P. Drouot cu un cercetător american al profunzimilor psihicului uman, în deceniul trecut ; deși convorbirea a fost în fapt un experiment personal, ea are totuși nuanțe de veridicitate prin asemănarea rezultatelor, comparate cu experiențe de același fel efectuate de alți cercetători. Iată un extras deosebit de semnificativ :

„În 1985, Gregory Paxson mi-a propus să mă facă să retrăiesc prima mea încarnare terestră... M-am regăsit om preistoric, cu un trup scurt și gros, cu o față alungită, scofâlcită, cu păr pe obraz, cu plete căzându-mi pe umeri...

... În ultimul moment... mi-a propus să merg către evenimentul cel mai important al acelei vieți. M-am regăsit imediat într-o savană cu iarbă înaltă. La vreo sută de metri de mine, am văzut un obiect ovoid luminos, plutind pe deasupra ierbii. Am căzut în genunchi, plin de uimire, și am murmurat : Zeii sunt acolo, Zeii au revenit ! Ce aberație, o Farfurie Zburătoare în plină preistorie !...
... Mă ridic și încep să merg cu pas ezitant, atras, fascinat, de acel lucru pe care nu-l văzusem niciodată mai înainte.

Cei vreo sută de metri i-am parcurs repede și am început să urc trei trepte de lumină, o lumină moale, dar solidă, pe care puteam să mă sprijin.

... Dar, subit, am simțit o durere violentă în cap.

Durerea s-a intensificat brutal. Presiunea în capul meu era de neimaginat și abia puteam să vorbesc.

– Oprește, oprește totul ! i-am strigat lui Gregory...

S-au scurs trei ani de la experimentul lui Gregory Paxson. Într-o seară, la Paris însă, scena respectivă mi-a revenit brusc în minte... M-am văzut mergând cu un pas ezitant... apoi am urcat cele trei trepte și, de această dată, am reușit să traversez fără dificultate peretele de lumină. Acolo se aflau trei ființe diafane. În mod curios, acel „obiect” mi se părea mai mare în interior decât era la exterior.

... Aveam sentimentul că am intrat în înțelepciunea universală, că puteam să știu, să cunosc, să descifrez sensul ascuns al lucrurilor.

În cap mi s-a produs subit ceva ca o sfâșiere, asemenea unei stufe care se rupe, și parcă promisem cheile înțelegerii originii omenirii, rațiunea de a fi a fiecărui om de pe Pământ și tot ce

60. Drouot, P.: *Mémoires d'un voyageur du temps* – Ed. Du Rocher, Paris, 1994.

se afla dincolo de timp. Un val de nebunie mi s-a urcat însă în conștiința mea și, într-o manieră holografică, m-am auzit rugându-le pe acele ființe diafane :

– Nu mă lăsați așa, nu mă lăsați așa ! Închideți-mi conștiința, nu aș putea suporta, nu aș putea rezista...

Unul dintre ei a făcut o mișcare cu mâna și totul s-a încetșosat, memoria mea s-a șters și am uitat imediat.”

Această relatare, această retrăire a unei întâmplări petrecute poate cu sute de mii sau chiar, poate, cu milioane de ani în urmă, înregistrată într-o arhivă necunoscută de noi a conștiinței nemuritoare a unei ființe umane care astăzi este fizicianul francez Patrick Drouot, ar putea fi oare numai un produs actual al psihicului său sau al unei fantezii ascunse ? Dacă cititorul a mai avut – sau va mai avea – ocazia să citească și alte cărți sau articole din noua literatură care s-a format pe această temă – sau chiar să afle direct evenimente similare –, va putea cântări singur veracitatea straniei întâmplări arhaice și a retrăirii ei.

Am citat totuși acest extras, întrucât el conține esența „problemei OZN” – atât sub aspectul ei fenomenologic, cât și ca sens al relațiilor dintre „Noi”, pământeni, și „Ei” – acele ființe mult mai evolute ale lumii eterice paralele. În plus, făcând o comparație între acel „eveniment preistoric” și „întâlnirile apropiate”, și chiar „răpirile” contemporane nouă, constatăm însă un fapt sesizat în mod efectiv de ufologii analiști care au cântărit sintetic fenomenologia OZN : „scenariul” oferit pământeanului păros și scofălcit a fost întru totul asemănător scenariilor atât de bine regizate și în timpurile noastre ! Și atunci, ca și acum, trei ființe nepământene se aflau într-un „obiect” care înăuntru era mai mare decât văzut de afară și care, încă de pe atunci încercau să ofere pământenilor o cunoaștere ce depășea cu mult mintea omenească... Și atunci, ca și acum, obiectul luminos staționa plutind la mică înălțime față de sol, oferind pământeanului atras telepatic cele trei trepte de „lumină solidă”, pentru a-l lăsa să treacă apoi printr-un perete la fel de luminos... Inducerea unor astfel de imagini fictive era și atunci, ca și acum, un efect obținut cu o aceeași ușurință de acele ființe care își făuriseră niște trupuri „diafane”, printr-o aceeași stăpânire superioară a legiților fizice ale materiilor eterice.

Dar partea cea mai remarcabilă a evenimentului arhaic, imprimat într-o manieră „fantastică” pe suportul material al conștiinței nemuritoare, a fost desigur acea încercare de a conecta entitatea spirituală a omului pământean la o „cunoaștere cosmică”, prin transpunerea lui într-o „realitate alternativă”. Astfel, sub controlul hipnotic al „zeilor”, ființa lui spirituală a fost descătușată subit de dominarea materiei dense a creierului său de om terestru și, brusc, conștiința sa eliberată, a beneficiat de comunicarea directă cu înțelepciunea transcendentă ; fusese „conectat” probabil doar la nivelul energetic al conștiințelor celor trei „gazde”, dar frecvențele vibratorii

mult mai ridicate ale energiilor radiate de acestea i-au produs pământeanului aflat încă la un scăzut nivel de evoluție – și, respectiv, la o frecvență oscilatorie scăzută – acel „val de nebunie” la care ființa lui spirituală și fizică nu putea rezista. „Nu mă lăsați așa ! Nu așa putea suporta ! Nu așa putea rezista !” au fost reacțiile sale la conectarea cu energiile calitativ-superioare, și deci foarte puternice, oferite de ființele mult mai evolute ale unei alte lumi... Și această lume eterică, nici până acum cunoscută de pământeni, exista și era încă de pe atunci ajunsă la nivele superioare de evoluție, probabil chiar înainte de apariția speciei biologice umane pe Pământ...

Aceasta este în fond esența majoră a „prezenței OZN” : coexistența populației pământene cu o altă „omenire” mult mai evoluată, stabilită în planurile eterice ale globului terestru și rămasă de milioane de ani invizibilă pentru ființele în carne și oase ; doar din când în când, în mod demonstrativ și numai cu intervenții benefice de ajutorare și stimulare a evoluției ființelor omenesti, entitățile eterice au intervenit în viața zilnică a „celor de jos”, încercând mereu să-i antreneze către cunoașteri superioare și către comportamente etico-sociale care să le ridice nivelul vibrator al propriilor conștiințe. În fapt, însăși această lume nevăzută din planurile eterice ale Pământului a fost ajutată la rândul ei de ființe și mai evolute, care au venit din alte lumi eterice astrale⁶¹ și care încă din timpuri neștiute au transmis entităților „mai luminoase” ale lumii paralele (și uneori chiar câtorva pământeni) înalte cunoașteri cosmice și chiar și „tehnica” de a construi OZN-uri prin puterea superioară a gândirii-voinței.

În milioanele de ani ale existenței speciei umane, omenirea a progresat însă foarte lent și, deși în diferite perioade a atins anumite culmi ale realizărilor cognitive și materiale, evoluția etică a conștiințelor a fost mereu redusă, neoferind „rafinarea” necesară a substanțelor subtile individuale care să descătușeze potențele spirituale deținute de fiecare om în parte. De aici a rezultat și perpetuarea „ascunderii realității fundamentale” de către lumea paralelă invizibilă, menținând aceleași „scenarii” atât timp cât nu era înțeles fondul ontologic și sensul existenței terestre și cosmice ; tot din această „întârziere în evoluție” a rezultat și necesitatea organizării periodice a diferitor „jocuri” impresionante, pentru ca oamenii să aibă mereu trează măcar cunoașterea faptului că „deasupra” există ființe mult mai potente care văd totul și, totodată, să facă pași spre marile cunoașteri. Și, într-adevăr, omenirea paralelă a tot apărut sub diverse forme pe cerul planetar, a tot coborât din când în când „din cer” sub aspectul celor mai diferiți zei sau ființe miraculoase, stimulându-i pe pământeni să facă eforturi pentru progresul individual și general, atât sub aspect cognitiv și material, cât și în evoluția spirituală.

61. – Bailey, A. A.: *Rayons et Initiations* – Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.
– Gheorghită, F.: *Lumi invizibile* – Ed. Polirom, Iași, 1996.

Au trecut câteva milioane de ani de când există specia umană în cadrul biologic al Pământului ; dar abia acum, doar de vreo două secole, știința terestră încearcă să descopere singură marile „taine” ale existenței noastre planetare. Desconsiderând însă mult prea ușor vechile cunoașteri, primite de inițiații care au existat mereu în diferite locuri de pe Pământ prin „colaborarea” oferită cu discreție de ființele „diafane” mai evolute ale lumii paralele, știința contemporană strict materialistă nu a depășit încă pragul îmbinării ei cu acele cunoașteri fundamentale transcendente. Chiar și astăzi, după aceste milioane de ani de viațuire terestră, dar de progres spiritual extrem de lent, câți oameni din cei peste cinci miliarde de locuitori ai Terrei s-ar putea „conecta” la puternicele energii ale „conștiințelor” unor ființe superioare, capabile să stăpânească legitățile materiilor eterice ? Așa cum menționează Maeștrii și inițiații științelor spirituale (și cum am relatat în capitoul anterior), doar ființele care au ajuns la nivelul cinci de inițiere, de evoluție spirituală, obțin accesul la atari posibilități – în care sunt incluse și crearea formativă a OZN-urilor sub impulsurile energetice ale gândirii-voinței individuale sau de grup. Cititorul a reținut desigur acea relevare privind nivelul încă extrem de redus al evoluției spirituale în cadrul omenirii, redată de inițiatul englez B. Creme (în cartea sa citată anterior) prin următoarea statistică, cu adevărat ciudată pentru lumea neinformată : numai la cca. opt sute de mii de oameni, entitatea lor spirituală se află la stadiul primei inițieri ; doar cca. două sute patruzeci de mii de locuitori ai Terrei au ajuns la nivelul celei de a doua inițieri ; cea de a treia treaptă evolutivă au atins-o numai cca. trei mii de persoane ; la cel de al patrulea nivel evolutiv au ajuns doar cca. patru sute cincizeci de oameni ! Celelalte peste cinci miliarde de ființe omenesti care viețuiesc pe solul terestru mai au încă extrem de mult „de învățat” și mai au de făcut eforturi individuale pentru a se situa pe calea „rafinării” proprii gândiri, a propriului comportament etico-social, a propriilor substanțe eterice, care continuă să înăbușe potențele extraordinare ale propriului nucleu spiritual. În sine, „prezența și manifestările OZN” sunt de fapt unul dintre mijloacele importante pe care lumea paralelă mult mai evoluată le folosește cu o răbdare la fel de impresionantă ca și acțiunile respective, pentru a obține în timp „cosmici” școlarizarea miliardele de ființe spirituale terestre, cu scopul îndepărtat de a le aduce la nivelul altor lumi cosmice evolute. Aceasta este în fond esența viețuirii terestre și omenirea trebuie să ajungă să înțeleagă în profunzime sensul real al existenței sale cosmice ; dar această înțelegere poate fi obținută în special printr-o amplă reconsiderare a actualului mod de gândire mic-materialistă a cotidianului, cât și a perspectivei vieții noastre, precum și printr-o limitare la strictul necesar al măruntelor interese biologice și o dirijare întru totul conștientă către realitățile și posibilitățile majore ale energiilor spirituale.

Această reorientare a gândirii individuale trebuie să țină însă cont de un fapt – care în sine este un fenomen fizic ce trebuie bine

cunoscut : numai emisiile noastre radiante care au o gândire „benefică” posedă acea frecvență vibratorie mai ridicată, capabilă să ne „rafineze”, propriile substanțe subtile ce îmbracă nucleul spiritual, numai „gândurile bune” față de semeni și față de tot ce există în jurul nostru sunt acelea care conduc la evoluția spirituală. Și Isus, care a știut mai bine decât oricine de pe Pământ că „iubirea spirituală” oferă radiația cea mai purificatoare, a transmis pământenilor doar prin câteva cuvinte, extrem de profunde, baza unei întregi religii, baza unei noi gândiri pe care omenirea trebuie să și-o însușească : „iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!”. Fondul fenomenologic care se află în spatele acestor cuvinte este deosebit de complex, întrucât el sintetizează amplul și îndelungatul proces al evoluției spirituale, dar el este însăși puntea spre viețuirea cosmică.

Există în Univers o radiație fundamentală a cărei importanță nu a fost sesizată încă de omenire ; această emisie energetică permanentă are o frecvență vibrațională foarte ridicată, ce o face să fie energia cea mai purificatoare, fiind un flux radiant care a stat la baza gândirii Creației ; această radiație „divină” este tradusă de psihicul ființelor din întregul cosmos prin cel mai înălțător sentiment : cel al iubirii spirituale. Giganticul proces al evoluției la scară cosmică urmărește, în fapt, aducerea – în timp – a radiațiilor emise de gândirea tuturor ființelor inteligente, la nivelul vibrator al „rezonanței” cu această radiație fundamentală. Și omenirea terestră trebuie să înțeleagă la rândul-i amploarea și importanța majoră a acestui fenomen radiant universal, cunoscut de lumea eterică paralelă, care ne ajută în acest sens din vremuri milenare.

Cine a cercetat cât de cât realizările artistice ale antichității, a sesizat desigur repetarea la diferite popoare a unei aceleiași teme ciudate : ființe de tip uman sau semi-uman reprezentate cu aripi, ca pentru zborul aerian. Raportând însă mărimea aripilor la greutatea trupurilor acelor ființe și comparând cu ceea ce știm astăzi din tehnica de zbor a păsărilor, cât și a avioanelor, ne dăm seama ușor că aripile respective erau total insuficiente pentru zboruri reale. În schimb, probabil că aparițiile cu deplasări în aer a acelor ființe „zburătoare” au fost totuși reale, constituind una din formele folosite în timpurile îndepărtate de către ființele eterice pentru a face „demonstrații” impresionante privind „o altă realitate”. Sculpturile asiriene, picturile antice egiptene, indiene, chineze, desenele din codexurile mayase au întreținut milenii de-a rândul reprezentările unor ființe care zburau prin aer, fiind de fapt fără greutate și care își „modelau” variate forme de oameni înaripați ; coborând pe sol „în misiune”, se materializau probabil ca atare, pentru anumite intervale de timp. Așa s-au format miturile și credințele intrate profund în tradițiile omenirii cu privire la existența „în cer” a unor ființe minunate și cu puteri miraculoase.

Dar pe cerul tinerei omeniri, pentru ca demonstrațiile să fie și mai impresionante, apăreau încă din timpuri străvechi și „aparate de zbor” – OZN-urile din vechime –, care erau sau „modele copiate”

după indicațiile instructorilor astrali, sau erau concepute în „modele” accesibile înțelegerii oamenilor ieșiți din primitivism. Astfel, în literatura și în arta antică ce s-a mai păstrat prin milenii, regăsim atât în Orient, cât și în Occident foarte numeroase referiri și reprezentări ale unor „care zburătoare” – adesea minunat împodobite –, cu care „zeii” străbăteau cerul și îi vizitau pe pământeni coborând printre ei pentru intervale scurte, făcându-le variate demonstrații ale puterii lor de a stăpâni formele neștiute ale materiei. Mitologiile vechilor popoare asiatice și europene abundă în descrierile „carelor cerești” de tot felul, în care zeii și chiar unii regi „de origine divină” călătoreau nu numai în atmosfera planetară, dar și în Univers !

Iată una din numeroasele referiri de acest gen care există, de exemplu, în epopeile încă mult apreciate ale vechii literaturi sanscrite (citat din *Budhasvamin Brihat Kath Shlokasamgraha* selectat de autorul englez W.R. Drake în cartea sa *Gods and Spacemen in the Ancient East* – Ed. Sphere Books, Londra, 1976) :

„Asemenea unui grup de nori luminați parcă de curcubeu, o trupă de care ce strălucea într-o splendoare aurie a umplut întregul spațiu al bolții cerești, uimind, printr-o extraordinară frumusețe a felurilor pietre prețioase, pe asceții care priveau de la distanță sosirea lor din cer. Carele au coborât. Carul regelui suprem al Vidyaharașilor avea forma unei flori de lotus ornamentată cu douăzeci și șase de petale, care erau din rubin. El însuși stătea în locașul din centrul carului, format parcă din smarald, iar pe petale stăteau femeile sale minunat de atrăgătoare.”

Cititorul remarcă, desigur, reușita regizare decorativă menită să impresioneze ființele pământene, întreaga înscenare neputând fi realizată decât din materii eterice. Dar dacă, în trecut, astfel de demonstrații ale unor aterizări pline de fast își aveau rolul lor – „carul zburător” fiind singurul „aparat de zbor” ce putea fi înțeles de oamenii acelor timpuri –, în zilele noastre a fost eliminat „fastul” ; acum vehiculele „minunate” și „persoanele de la bord” nu mai impresionează prin frumusețe și podoabe, lăsându-se să fie fotografiate extrem de rar (fig. 133) în condiții energetice aparent ciudate. Pentru a se realiza puternice efecte de impresionare, ce aveau și rolul de a introduce în tradiții și în credințe atât ideea superiorității ființelor „din cer”, cât și implantarea pregătitoare a ideii de zbor, pământenilor li se ofereau și scene cu „care cerești” trase de animale, de păsări sau chiar de zâne, toate acestea fiind la fel de strălucitoare. De exemplu, în epopeea sanscrită *Ramayana* sunt des menționate carele zburătoare trase de cai, asini, lebede. De altfel, și în epopeile popoarelor sud-europene⁶² și nord-europene

62. În cartea *Astralii în antichitate* (Ed. Polirom, Iași, 1996) a autorului englez W.R. Drake (traducerea în limba română a cărții sale *Gods and Spacemen in Greece and Rome*) este prezentat un mic ansamblu din ceramică, ce sugerează un zeu cu înfățișare de lebedă – probabil Zeus apărut astfel în fața Ledei –, aflat într-un car zburător tras de lebede.

regăsim descrieri ale „carelor zeilor” trase de lebede sclipitoare. Dar o pregnantă adaptare la nivelul de cunoaștere și interpretare al diferitor populații o regăsim și în tradițiile și reprezentările artistice ale vechilor chinezi : dincolo de munții Himalaya, „carele cerești” nu mai erau trase de animalele și păsările specifice Indiei, ci de dragonii specifici⁶³ credințelor populare chinezești (fig. 134).

O adaptare similară la „elementele tehnice” apropiate puterii de înțelegere a locuitorilor din diferite zone ale globului terestru o regăsim și în ceea ce au „înregistrat” pentru posteritate vechii egipteni. Total dependenți de apele marelui fluviu Nil, pentru felahii antici, ca și pentru cei moderni, barca era vehiculul care le era cel mai accesibil în imensitatea deșertului. Și astfel, înșiși „zeii” foloseau acest mijloc de călătorie pe cer, „barca solară” zburătoare fiind vehiculul (fig. 135) ființelor cerești și chiar al faraonilor de „origine divină”.

În Evul Mediu ca și în epoca Renașterii, până în epoca Modernă, OZN-urile create din materii eterice în diferite scenarii care trebuiau să întrețină anumite credințe și anumite frământări ale minții omenești au fost schimbate, fiind eliminate total regizările cu „carele cerești”. Oamenii vedeau acum „corăbii zburătoare”, cu catarge și cu pânze, ai căror marinari erau îmbrăcați cu haine de epocă⁶⁴.

Desigur că în Epoca Modernă, OZN-urile și-au schimbat din nou aspectul în cadrul scenariilor oferite diferitor populații, alături de variatele „forme luminoase”, apărând în deplasări aeriene „noi tipuri constructive” de vehicule minunate. Manifestările stranii ale unor astfel de „aparate aeriene” au evidențiat încă în ultimele două veacuri, mai mult decât oricând, scopul lor de stimulare a ideilor de progres conceptual și creativ, fapt care explică în mare măsură de ce în secolul XIX, cât și în secolul XX majoritatea aparițiilor de OZN-uri au fost observate în special pe cerul Statelor Unite și pe cel al Europei. Astfel, în prima parte a veacului trecut, pe deasupra Angliei și a SUA în special au tot fost văzute ciudate „baloane alungite” care îi uimeau pe martori atât prin manevre și viteze nemaiauzite, dar uneori și prin iluminări de la înălțime a mari suprafețe din cartiere locuite din diferite localități. Presa timpului a publicat tot felul de desene⁶⁵ „senzaționale”, întrucât la vremea

63. Yuan Ke: *Miturile Chinei antice* – traducere în limba română la Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1987.

64. În cartea *Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă* (Ed. Științifică, București, 1969), autorul american Fr. Edwards relua un text medieval care menționa apariția unei farfurii zburătoare deasupra orașului irlandez Cloera. În evenimentul produs în mileniul anterior, mulțimea ar fi văzut și un „marinar” care a coborât pe o frânghie ca să recupereze ancora ce se agățase de arcada intrării în biserică, tocmai în timpul slujbei. Înscenarea este evidentă, și astăzi ni se pare chiar ridicolă: un aparat zburător ce avea ancoră (!), legată cu frânghie!

65. Bougard, M.: *Des Soucoupes Volantes aux OVNI* – Ed. Sobeps, Bruxelles, 1976.

respectivă încă nu fuseseră inventate dirijabilele și nici surse electrice de iluminat. (Abia în anul 1890, industriașul german F. Zeppelin a transpus această idee a „baloanelor alungite”, construind primul dirijabil cu structură solidă).

În a doua parte a secolului XIX, a urmat însă o altă fază de „stimulare”, prin înscenări tot mai spectaculare. Corăbiile medievale cu catarge și cu pânze acționate de frânghii erau – la rândul lor – de mult timp „părăsite”, în regizările oferite pe cer fiind introduse – spre uimirea a mii și mii de locuitori de pe teritoriul Statelor Unite – „vapoare zburătoare” care aveau coșuri din care ieșea fum negru specific (fig. 136), precum și alte dotări tehnice caracteristice ; în plus însă, a fost lansată și o idee care avea să dea roade peste câteva decenii : „vapoarele aeriene” aveau și aripi ! (La 17 decembrie 1903, americanul Orville Wright a zburat, pentru prima oară în lumea modernă, cu un avion). Am reluat mai pe larg diferitele consemnări ale presei din secolul XIX – în *Lumi invizibile* –, demonstrând că separat de zborurile demonstrative efectuate de „vapoarele” respective deasupra unor orașe, în câteva cazuri astfel de nave au și aterizat, oferind scenariu de o altă factură. Regizările aveau acum o altă schemă, care avea să se dovedească a fi oarecum „tipizată” și pentru multe aterizări din cea de-a doua parte a veacului nostru : de la „bordul” uimitoarelor aparate aeriene, unii „străini” – care cunoșteau totuși foarte bine limba vorbită în zonă – se făceau că inspectează exteriorul navei, ca apoi să inițieze discuții fugare cu unii martori singuratici.

Dar în conținutul discuțiilor respective, cât și în cel al descrierilor făcute de martori asupra „vapoarelor zburătoare aterizate” erau și elemente total ilogice, care aparent frizau ridicolul. Așa, de exemplu, la observarea colectivă survenită în aprilie 1887 la Merkel (Texas), oamenii au văzut cum ancora unui vapor aerian rămăsese agățată de o șină de cale ferată și cum o persoană a coborât pe frânghie (ca și la Cloera, cu o mie de ani mai înainte – vezi nota 64) pentru a o degaja ; în final, acesta a tăiat funia și „vaporul” a plecat mai departe în zborul său provocator. Scenariul își avea desigur o doză bună de ridicol, pe care oamenii ar trebui să-l sesizeze măcar după un secol : un vapor, zburător, de construcție metalică, avea o ancoră legată cu o frânghie, care până la urmă a fost tăiată...

Zece ani mai târziu, în aprilie 1897, căpitanul J. Hooton a vizitat într-o poiană din statul Arkansas un „vapor aerian” aterizat, la care i s-a „jucat” un alt scenariu ridicol : vaporul zburat datorită unor roți(!) acționate prin aer comprimat (!). Tot în aprilie 1897, la Jossierand – Texas, doi membri ai „echipajului” unui alt vapor zburător, dorind o găleată cu apă (!?), l-a invitat pe fermierul F. Nicholas să le viziteze nava ; la bord i s-a spus că vaporul ar fi fost construit dintr-o materie care se menține singură în aer și care este în curs de fabricare în alt oraș (o ironie la adresa lipsei de cunoaștere și a credulității simpliste, din păcate valabile încă și în zilele noastre), și că ar fi alimentat cu electricitate condensată (o altă ironie, sau poate o nouă provocare).

În secolul XX, în special după anul 1947 – în care s-a declanșat epoca actuală a aparițiilor și a manifestărilor OZN –, vechile prototipuri ale baloanelor alungite și ale vapoarelor zburătoare (modele care în fapt au fost mereu premergătoare realizărilor ulterioare ale tehnicii terestre) au fost eliminate la rândul lor, introducându-se variate „prototipuri” de nave spațiale; desigur, în paralel, au tot apărut – și chiar din ce în ce mai mult – și straniile „forme luminoase” care, treptat, s-a demonstrat a fi diferite categorii de „globuri radiante” ce se lăsau văzute din când în când sau numai fotografiate. Noile scenarii demonstrative, care evidențiau impresionante efecte energetice, biologice, sau psihice, au constituit în fapt seriale de „lecții moderne” privind o fizică fundamentală mult mai amplă decât cea cuprinsă în tratatele științifice. Deși prin aspectul captivant, bine regizat, al diverselor manifestări din cadrul tot mai numeroaselor apariții ale OZN a fost stârnită imaginația unor mari mulțimi de oameni – în epoca noastră fiind atrași de cazuistica OZN zeci de milioane de oameni –, prin importanța fenomenologică extraordinară au fost stimulate și mulțimi de oameni de știință și de specialiști către eliberarea gândirii și a capacităților creative, spre noi orizonturi. În acest fel, amplul fenomen care domină secolul XX, de succedare tot mai rapidă a tot felul de „reconsiderări” în toate domeniile concepțiilor și ale realizărilor umane, a fost accentuat într-o măsură deloc neglijabilă și de scenariile bine regizate, oferite mereu de ființele neștiute care se manifestă prin intermediul OZN-urilor. În fapt, lecțiile lor milenare au rodit încet în timp, dar au menținut și ele mereu în conștiința omenirii credința în existența unei lumi invizibile superioare, au implementat din epoci anterioare ideea și dorința de a construi aparate de zbor, au susținut mereu conceptul existenței în alți aștri a felurite ființe precum și a unor „frați întru rațiune”, au întreținut cunoașterea existenței sufletului și a procesului său evolutiv – combinată cu necesitatea unei etici sociale generale, au inițiat mereu ființe, omenesți mai evaluate asupra posibilităților imense pe care le avem, ca energiile gândirii-voinței să fie declanșate prin însăși rafinarea propriei entități spirituale.

În ultimele trei decenii ale veacului nostru însă, numărul și complexitatea demonstrațiilor oferite de ființele evaluate ale lumii eterice paralele prin intermediul manifestărilor OZN s-a amplificat în mod cu totul deosebit, întrucât în această a doua parte a secolului XX omenirea a făcut salturi importante în progresul general.

Încă atât de stranie pentru noi, prezența OZN nu și-a asumat însă numai această misiune de „într-ajutorare” a omenirii terestre în evoluția ei spirituală în vederea obținerii nivelurilor superioare cerute de evoluția la scară cosmică. Într-un mod și mai puțin știut, ființele superioare ale lumii eterice se preocupă, de asemenea, din timpuri arhaice, de menținerea unor condiții favorabile evoluției înseși a planetei noastre; Pământul, ca și oricare alt corp cosmic,

își are și el ciclul propriu de viață, pe etape specifice, atât ca masă planetară în cadrul unui sistem solar, cât și ca lăcaș ce are misiunea de a adăposti și favoriza evoluția variatului ansamblu al formelor de viață din cadrul biosferei sale. O demonstrație foarte ciudată a acestei „griji” suplimentare, care, în fapt, se desfășoară tot în beneficiul umanității și a tot ce este viu pe Terra, pare a fi făcută iarăși din când în când, printr-un alt gen de manifestare a „prezenței OZN” ; este vorba de acele amprente circulare sau cu alte forme geometrice, din lanurile cerealiere, intrate în literatura ufologică sub denumirea englezească de „crop circles”. În ultimele decenii ale acestui sfârșit de secol XX, astfel de urme ciudate – de mari dimensiuni – pe care nimeni nu a văzut „cine” și „cum” le-a făcut⁶⁶ în diferite colțuri ale lumii, au stârnit și ele multe discuții oficiale, cât și în cadrul opiniei publice. Explicațiile – care în unele state din Europa se doreau a fi cât mai docte – au început prin a le pune pe seama unor turbioane atmosferice, au fost considerate jocuri ale unor elicoptere, s-a trecut psihologic la insinuarea unor glume, la darea vinei pe arici și numai o parte din investigatorii ufologici au fost convinși că, în fapt, ar fi opera unor OZN foarte abile. Este însă adevărat că lipsa unor observări directe nu putea impune ferm o anumită explicație. Totuși, acel eveniment nocturn petrecut lângă Arad în vara anului 1994, care a impresionat puternic mai mulți martori localnici⁶⁷ și a fost prezentat și în străinătate⁶⁸ ca un caz foarte semnificativ de producere a amprentelor de către OZN-uri, a reorientat multe considerații. Dar cele mai clare explicații asupra acestui gen mai puțin obișnuit de manifestări le-a oferit inițialul englez Benjamin Creme în cadrul unei conferințe publice din septembrie 1990 și apoi în una din cărțile⁶⁹ sale :

„Cu excepția câtorva mistificări izolate (care au fost tentative foarte grosolane de reproducere a misterioaselor cercuri din lanuri de grâu sau de alte cereale), aceste urme circulare au fost realizate din OZN-uri de către Frații din spațiu. Ele au mai multe niveluri de utilitate. Mai întâi, constituie o reamintire constantă – pentru noi – a prezenței lor pe cerul terestru. Dar ceea ce este important, este faptul că fiecare cerc e magnetizat

66. „Urmele circulare din lanurile de grâu” au fost descoperite în ultimele patru decenii în câteva zeci de țări – din Australia până în Canada, din Japonia până în Anglia; cele mai numeroase „demonstrații” s-au semnalat pe teritoriul englez, dar ele au fost relevate și în multe alte țări, din Europa până în Rusia. Martorii la producerea amprentelor respective au fost numai în România și în Costa Rica.

67. Cazul a fost prezentat pe larg în revista „RUFOR”, Nr. 9/1994 (din Tg. Mureș) și în cartea *Anotimpul OZN-urilor* a autorilor Marinache, R.; Someșan, O. și Ghilea, S. (Ed. Mirador, Arad, 1995).

68. Relatarea importantului eveniment românesc de la Arad s-a făcut, însoțită de fotografii, în revistele ufologice „Flying Saucer Review” – Vol. 39, No. 3/1994 (Londra) și „Lumières dans la nuit”, No. 326/1994 (Paris).

69. Creme, B.: *Maitreya's Missions* – vol. 2, Ed. Partage, Londra, 1986.

și ocupă un loc specific pe liniile de forță ale câmpului magnetic terestru. Fiecare cerc este un fel de vârtej care drenează energia și iradiază regiunea înconjurătoare. Pe ansamblu, ele nu sunt amplasate la întâmplare și formează o grilă, un sistem întretesut de energii foarte benefice pentru noi. Această grilă fiind realizată în mod științific, este foarte puțin probabil ca vreun grup de observatori, oricât de bine-intenționați ar fi ei, să poată determina punctul exact în care vor putea observa producerea unor cercuri viitoare...”

După un an – în iulie 1991 –, într-o discuție publică similară,
B. Creme a evidențiat și alte aspecte inedite :

„Fenomenului OZN îi datorăm enorm. Ei supraveghează ansamblul planetei și lumea obține astfel un beneficiu energetic enorm. Prin aceste amprente circulare din câmpurile de cereale, Frații din spațiu refac în planul fizic, într-un anume mod, „rețeaua” câmpului magnetic terestru. Fiecare din aceste forme circulare reprezintă o chakra sau, altfel spus, un vârtej de energie magnetică. Apărut inițial în Marea Britanie, fenomenul s-a răspândit în întreaga lume. La început, ca întotdeauna, scepticii au respins fenomenul. Mi-ar fi indiferent dacă aceștia l-ar eluda, considerându-l un mister insolubil, dar a-l elimina, pretinzând că aceste cercuri sunt provocate de un „capriciu al vânturilor”, relevă curată stupiditate și este o insultă adusă inteligenței umane ; orice inteligență medie ar sesiza imposibilitatea unei origini meteorologice și ar fi suficient să vină în teren și să vadă cercurile respective, pentru a fi convinsă.

Dar pentru a se asigura că astfel de explicații, eronate, nu se vor răspândi, Frații din spațiu au început să formeze, în plus față de cercuri, și dreptunghiuri (n. a. : pentru edificare, am inclus ilustrarea a două exemple semnificative prin fig. 137 A și B) ; or, nici un vânt nu acționează în unghiuri drepte, în triunghiuri sau în configurații complexe precum cele care apar acum. Fiecare dintre aceste forme reprezintă o ideogramă și le-ați recunoaște pe unele⁷⁰ dacă ați fi familiarizați cu o anumită semnificație, fapt intuit de multă lume. Ele rememorează vechile noastre relații cu Frații din spațiu.”

Acest „tratament magnetic”, aplicat pentru îmbunătățirea schemei liniilor de forță ale câmpului magnetic planetar cu „ampretele demonstrative” ale figurilor geometrice imprimate printr-un procedeu neînțeles încă de noi (tulpinile plantelor nu sunt strivite, ci doar presate și torsionate într-un anumit sens), în lanuri și ierburi înalte din diverse locuri de pe globul terestru, constituie în fapt doar un exemplu mai restrâns din numeroasele activități mult mai ample ale acelor ființe din lumea eterică mult mai evolute decât

70. În *Lumi invizibile* am reluat imaginile amprentelor foarte interesante din satul german Grasdorf (fig. 18 și 19), din mijlocul cărora au fost scoase din pământ niște talgere de aur foarte vechi, care conțineau în basoreliev însăși ideograma amprentelor” ! (n.a.)

noi. O parte din „ashramul” acelor ființe extrem de potente – care au atins gradele cinci și șase de inițiere – formează însuși grupul restrâns al Maștrilor – Ierarhia –, care se îngrijesc permanent și până în cele mai mic detalii nu numai de amplul proces al evoluției omenirii, ci – așa cum am menționat anterior – și de evoluția tuturor formelor de viață din cadrul biosferei, precum și de evoluția însăși a planetei – în existența ei de entitate astrală. Iată cum prezintă Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul⁷¹ doar câteva din astfel de activități extraordinare de ample, care leagă direct existența și evoluția omenirii de fenomene cosmice încă atât de necunoscute pământenilor și care au fost mereu relevate încă din timpuri străvechi, în „lecții milenare” oferite cu o imensă răbdare, întregii omeniri :

„Maestrul este și el instruit, învățând să manevreze energiile extraplanetare, care sunt însă circumscrise printr-un cerc solar ce nu poate fi depășit. Maștrii care s-au decis să urmeze cea de a doua Cale sunt învățați să stăpânească și să orienteze energiile sistemice, precum și anumite energii emanate din constelația Balanței sau cele de la o stea din Ursa Mare. În stadiile cele mai avansate și când este mult mai evoluat decât indică denumirea de „maestru”, El lucrează în mod conștient pe planul mentalului cosmic. Activitățile sale se vor orienta atunci spre corelarea energiilor din Ursa Mare cu cele din constelația Pleiadelor, în dubla lor relație cu sistemul nostru solar și doar în mod auxiliar cu Pământul nostru.”

Dar în cadrul activităților extraordinare relevate permanent – în mod benefic – populației terestre de către acele ființe mult evolute, capabile să producă prin propria lor gândire-voință OZN-uri de orice dimensiune și manifestări energetice cu totul impresionante, precum și să manevreze energii cosmice fantastice, este interesant să mai prezentăm și un alt aspect al „lecțiilor milenare” dedicate acestui proces planetar atât de necesar, al evoluției omenirii. Iată cum îl expunea inițiatul Benjamin Creme în cadrul unei prelegeri ținute în ianuarie 1988 (v. nota 69) :

„Acest pasaj din învățăturile Agni Yoga ilustrează rolul inspirator pe care Ierarhia nu încetează să-l îndeplinească în domeniul științei. Ea proiectează în sfera mentală a planetei noastre numeroase „clisee” pe care noi le „captăm”⁷². Aceasta este

71. Bailey, A. A.: *Rayons et Initiations* – Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

72. Cine a studiat istoria diferitor descoperiri și invenții din Epoca Modernă a putut să constate că multe dintre acestea au fost realizate în aceeași perioadă, simultan, de câte două sau trei persoane din țări diferite, care nu știau nimic din ceea ce lucrau și realizau ceilalți; în final, a contat doar primul care a comunicat „noutatea”. De exemplu, englezul I. Newton a elaborat, în același timp cu germanul G. W. Leibniz, bazele calculului diferențial, dar savantul englez le-a comunicat cu două luni înaintea lui Leibniz. Există numeroase situații similare și până în zilele noastre; și cercetători români au suferit astfel de pierderi de priorități – cum a fost cazul lui N.C. Paulescu, descoperitorul insulinei etc. (n.a.).

adevărată sursă a invențiilor și a descoperirilor noastre. În citatul menționat, expresia „condensarea pranei” nu se referă decât indirect la acumulatorii de energie orgonică ai lui Wilhelm Reich. Așa cum i-a conceput și i-a folosit Reich, aceștia acumulează energia din două sub-planuri eterice inferioare : cel de al treilea și cel de al patrulea...”

POSTFAȚĂ

Parcurgând această carte, cititorul a putut constata, pe de o parte, diferite aspecte (prezentate poate prea fugar) ale unor cunoașteri fundamentale care fac parte din ampla „fizică eterică” specifică întregului Cosmos ; pe de altă parte, a regăsit amintite – de asemenea, prea fugar – unele relații pe care le avem noi, pământenii, cu o lume invizibilă paralelă – cea a ființelor spirituale fără trupuri din materii dense-organice, dar care, în funcție de nivelul lor de evoluție, pot folosi creativ prin energia Gândirii și a Voinței proprietățile intime ale materiilor eterice și ale celor dense. Desigur, prezentarea aspectelor incluse în carte nu putea fi decât sintetică, întrucât în spatele fiecăruia din aspectele respective se află ample domenii fenomenologice, sesizate doar în mică parte de literatura specifică formată în ultimele decenii ale secolului XX ; ceea ce este totuși important, este faptul că, alături de literatura cu caracter informativ a fiecărui nou domeniu în parte, au început să fie editate și lucrări științifice care îmbrățișează astfel de teme, pregătind treptat acea „unificare” dintre știința doctă și încă atât de ascunsă știință spirituală, unificare ce va surveni în mod necesar într-un viitor nu prea îndepărtat.

Din stranietatea aspectelor care au fost prezentate, cititorul a putut vedea că, în fond, extrem de complexa „problemă OZN” – ca prezențe ciudate și ca manifestări uimitoare și adesea tulburătoare – este, de fapt, doar unul dintre impresionantele mijloace folosite din timpuri străvechi, prin care ființe de înaltă evoluție spirituală, aparținând unei lumi eterice în general invizibile, se preocupă activ să antreneze omenirea într-un amplu proces de evoluție spirituală individuală și colectivă ; toate acțiunile respective au dovedit o răbdare parcă atemporală, dar au evidențiat și autoritatea care o conferă stăpânirea unor mari energii și a unor puteri ce ni s-au părut mereu „supranaturale”. Însă, dacă până acum minunatele „lecții milenare”, oferite prin variate manifestări uluitoare – atât prin „prezența OZN”, cât și prin alte metode folosite în același scop –, au avut permanent o manieră regizorală de „ascundere” a acestei coexistențe fundamentale, sfârșitul de secol XX marchează o îndepărtare semnificativă a multor voaluri care mențineau alura de fantastic a unei „alte realități”. În acest nou cadru temporal, amplul fenomen de „reconsiderări cognitive”, declanșat la nivel planetar în

ultimele decenii, care a cuprins gândirea, comportamentul și manifestările creative ale unei mari părți din omenire, conduce implicit și la o interpretare mai apropiată de fondul esențial al straniilor manifestări OZN.

S-ar putea ca unii cititori să nu fie de acord cu necesitatea reconsiderării propusă în această carte privind ipotezele explicative enunțate anterior în literatura ufologică. În fapt, paginile de față nu doresc să convingă, ci invită la o documentare cât mai extinsă și la o analiză cât mai obiectivă. Nimeni nu a progresat însă cantonându-se în elemente de cunoaștere și în concepții pe care le-a considerat la un moment dat ca definitive. Numai cercetând mereu, comparând analitic în mod obiectiv și fără idei preconcepute, și „intuind” ceea ce este veridic în ceea ce ni se pare încă a fi straniu, miraculos sau fantastic, ne putem apropia de realitățile fundamentale. Or, a venit timpul nu numai să ne apropiem de ele, ci chiar să le cunoaștem...

ILUSTRĂȚII

Fig. 1 A

Grupuri de câte trei-patru OZN-uri discoidale, asemănându-se între ele, au fost fotografiate în diferite locuri din lume. La mărirea imaginilor s-a constatat că întotdeauna „aparatele zburătoare” difereau ca dimensiuni și detalii constructive, deși, după o logică tehnică, ar fi trebuit să fie identice. (Fotografie făcută din avion, deasupra orașului german Schweinfurth – 4 noiembrie 1972 – foto : Uri Geller)

Fig. 1 B

În urma unei „transcomunicări” înregistrată pe bandă de magnetofon, elvețianul Eduard Meier a obținut în cursul anului 1975 o serie de fotografii asupra unor grupuri de OZN care, în mod repetat, au zburat în apropierea capitalei Zürich. (Imagine înregistrată la 27 februarie 1975.)

Fig. 2

Fiecare OZN este de un alt tip constructiv. De ce ? Sutele de modele văzute sau fotografiate până în prezent – totdeauna diferite – par să excludă fabricarea lor de către mari industrii specializate... (Deasupra culmilor Huascoran – Munții Anzi, Peru – martie 1967 – foto : Augusto Arranda)

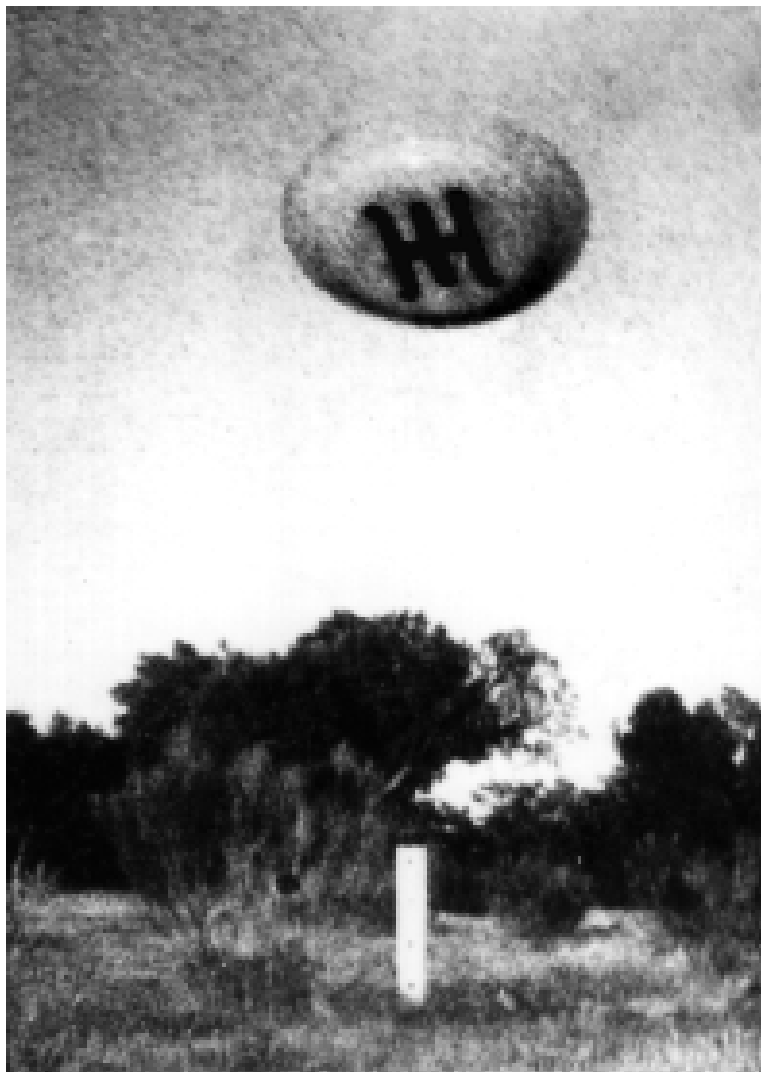

Fig. 3

Scrisorile-mesaj misterioase (dactilografiate la mașini de scris) care ar fi fost emise de „extratereștrii” veniți de pe planeta UMMO aveau toate aceeași embleă, identică celei de pe partea inferioară a acestui OZN ; uimitorul „obiect zburător” ar fi fost fotografiat de o persoană ce a rămas anonimă, în ziua de 1 iunie 1967, la San José de Valderas – în apropierea capitalei Spaniei.

Fig. 4

Din anul 1835 și până în anul 1965, într-un conac din Raynham Hill – Norfolk – Anglia, apărea când și când o fantomă cu alură feminină. S-a spus că ar fi fost a unei locatari mai vechi a clădirii – Dorothy Walpole –, dar unii autori (ca, de exemplu, D. Scott Rogo) au prezentat-o sub numele de „Lady Brown”. Pe lângă aspectul captivant al trupului translucid constituit dintr-o materie eterică, atrage atenția triunghiul (din aceeași materie) de la picioarele entității; acest triunghi poate fi o importantă indicație asupra tipului de materie eterică (v. cap. II). (Raynham Hill – 19 septembrie 1936 – foto: Indre Shira)

Fig. 5 A

Profesorul catalan Luis José Grifol mi-a transmis această imagine însoțită de următoarea precizare : „Eu văd astfel de prezențe aeriene strălucitoare începând din vara anului 1977, iar din august 1980 am reușit să le fac vizibile atât pe muntele Montserrat, cât și în alte locuri din Spania și din străinătate, pentru multe mii de persoane.”

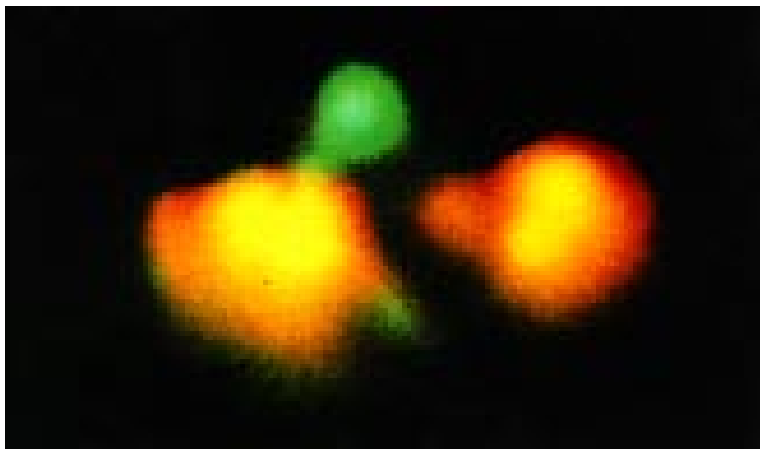

Fig. 5 B

Formele luminoase, având contururi rotunde, care se vehiculează în atmosfera terestră, emit radiații cu diferite lungimi de undă, înregistrate pe peliculele fotosensibile în culori diferite. Iată, de exemplu, una dintre numeroasele prezențe de acest fel, surprinsă de profesorul Luis José Grifol la nord-vest de Barcelona. (Masivul Montserrat – 13 august 1978)

Fig. 5 C

În marea majoritate a cazurilor, aceste prezențe aeriene radiante nu sunt vizibile. Totuși, ele sunt adesea înregistrate de peliculele fotosensibile ; există și unii hipersensibili care le sesizează prin vedere eterică. Entitățile din această clișeu nu au fost văzute ; deși aparatul de fotografiat a fost mișcat, imaginile celor două globuri sunt clare, indicând un timp scurt de staționare și, respectiv, o radiație intensă. (Iași – 22 septembrie 1978 – foto : ing. Florin Gheorghită)

Fig. 6

În Antichitate și în Evul Mediu, astfel de prezențe neștiute erau considerate „apariții ale zeilor” sau „prezențe divine”. Strălucirea lor argintie indică, desigur, potențe energetice superioare. Clișeul a surprins Luna și, dedesubt, un glob radiant nevăzut. (Cluj-Napoca – foto: biolog Al. Sift)

Fig. 7

Peste patruzeci de „participanți nevăzuți”, având forma unor globuri intens radiante au ținut să se manifeste și în România. Pătrunzând fără să știe nimeni în Sala Floreasca, la o expunere a maestrei Shri Mataji, ele au activat energetic mediul eteric din spațiul parcurs, făcându-l să emită radiații invizibile, dar sesizate de pelicula fotografică. (București – februarie 1990)

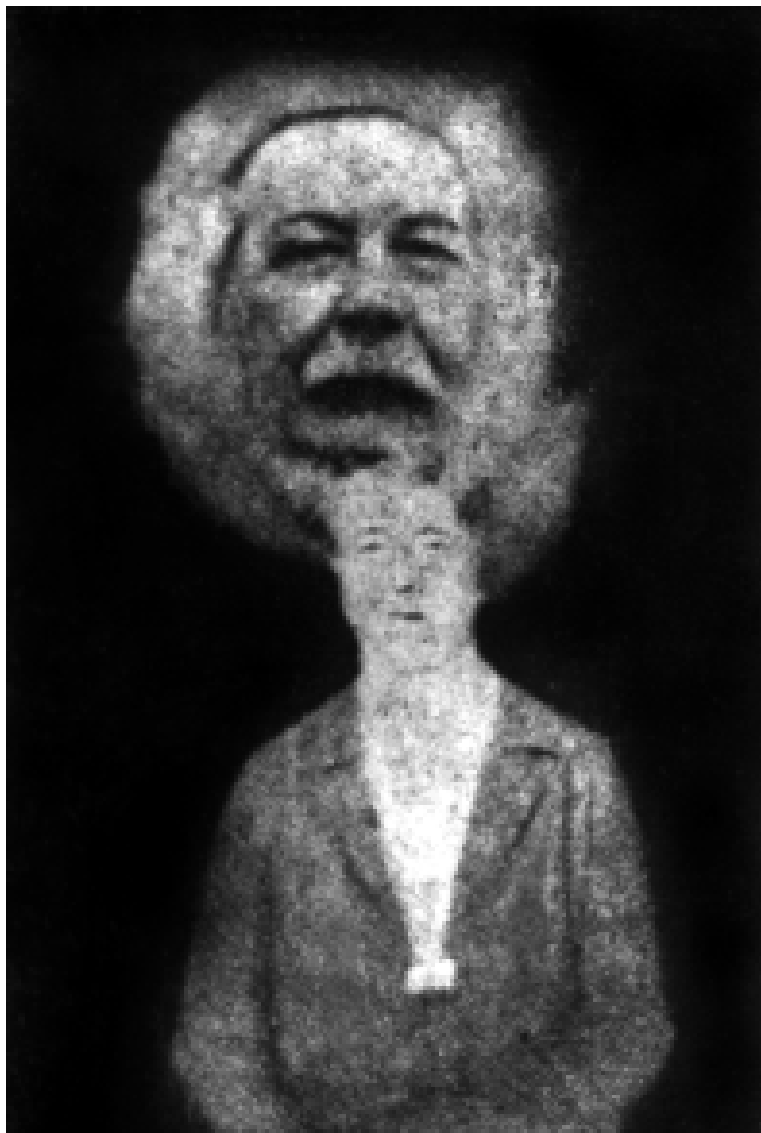

Fig. 8 A

Atunci când au un anumit nivel de evoluție, entitățile „din lumea de dincolo” se pot „materializa” ; de obicei, își „formează” numai capul și doar uneori (în funcție de scop) și restul trupului. După decesul său, cel ce a fost scriitorul britanic Sir Conan Doyle i-a oferit soției această fotografie „împreună”, pentru a-i dovedi nemurirea ființei-suflet.

Fig. 8 B

Acest cap uman „materializat” parțial în plină natură demonstrează că „lumea de dincolo” se află pretutindeni în jurul nostru. Dar chiar mai mult, așa cum specifica și autorul francez Gabriel Delaune, „locuitorii lumii invizibile au pus totul în acțiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu.” (Plaiul din vestul municipiului Cluj-Napoca – 16 septembrie 1973 – foto : biolog Al. Sift)

Fig. 9 A

În mediul apropiat solului terestru, ființele globulare cele mai numeroase sunt „entitățile roșii”. Clișeul a surprins deplasarea grăbită a unei astfel de entități deasupra munților Alpi din Elveția. (iulie 1959 – foto: Franz Hlawa)

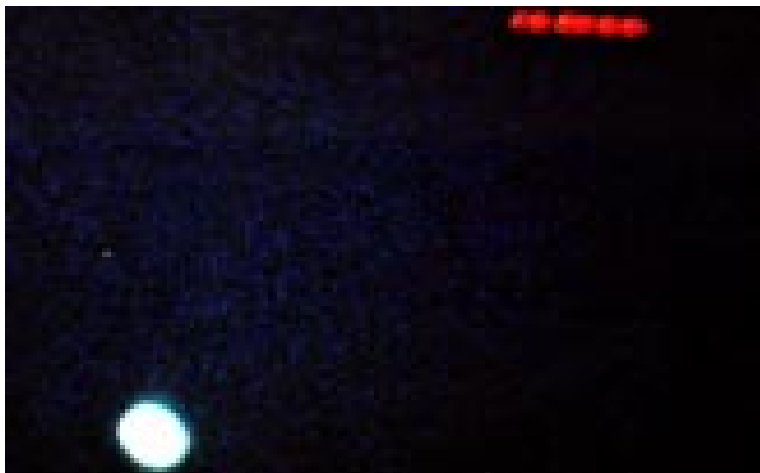

Fig. 9 B

Aflat în Italia, spaniolul José Maria Alegre a făcut numeroase fotografii nocturne. Pe două clișee a apărut o succesiune surprinzătoare: primul clișeu a surprins prezența a șase entități roșii, aflate la diferite distanțe între ele; al doilea a înregistrat însă un fapt aparent uimitor: cele șase ființe globulare s-au aliniat în mod inteligent într-un „șirag” perfect ordonat! Forma luminoasă albă este probabil planeta Venus. (Masivul Gran Sasso – munții Abruzzi – decembrie 1978)

Fig. 10 A

Există și entități ale căror radiații sunt înregistrate de peliculele fotosensibile ca fiind albastre. Documentul este obținut de cercetătorii grupului italian ENU – Livorno, în noaptea de 9 noiembrie 1979, în localitatea Poggio-Castellaccio. (Petele roșii au rezultat probabil din spălarea incompletă a filmului.)

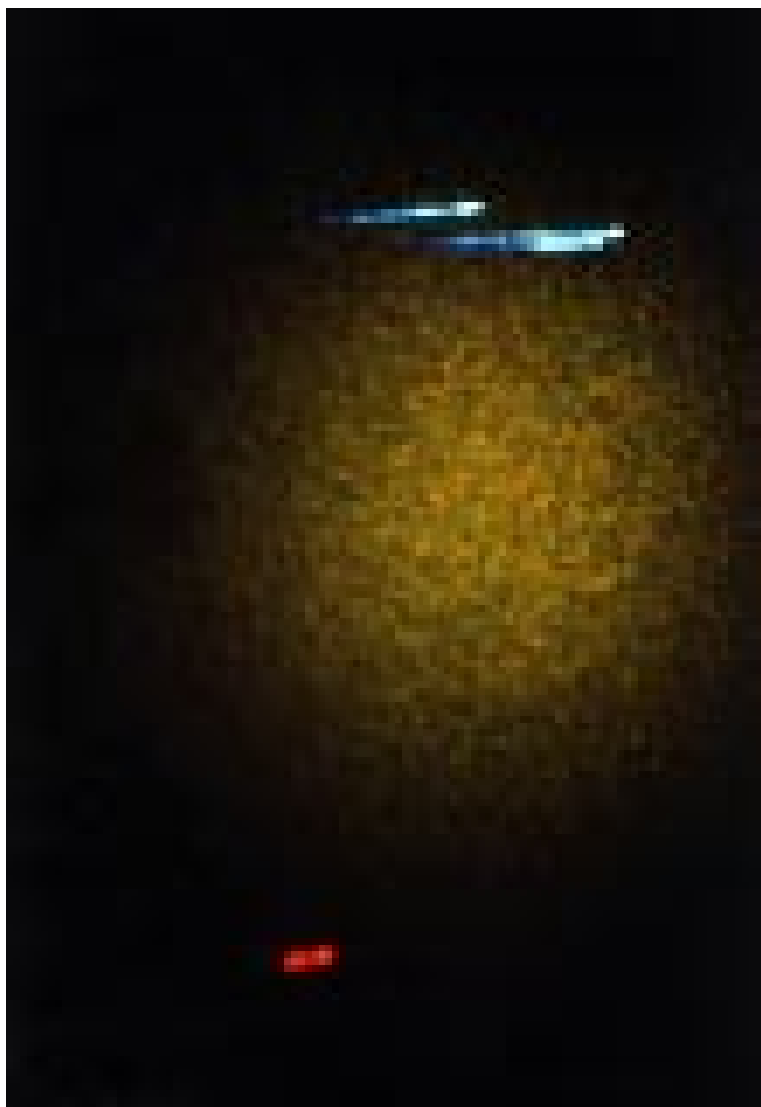

Fig. 10 B

Și în spațiul aerian spaniol se vehiculează entități globulare care, în deplasarea lor „pulsată”, emit radiații albastre. La mare distanță, staționa o pereche de „ființe roșii”. Mai dificil de explicat – deocamdată – este prezența acelu sferoid de mari dimensiuni, de culoare galbenă, având o structură granulară. (31 ianuarie 1982 – foto : prof. Luis José Grifol)

Fig. 11 A

În mediul terestru se află și ființe globulare ale căror emisii energetice sunt înregistrate ca radiații albe. Văzută și cu ochiul liber, această entitate radiantă a fost surprinsă în zona Genova-Bolzanto – în seara de 28 septembrie 1977 – pe mai multe clișee ale unui film pentru domeniul infraroșu, expus de investigatorii italieni de la grupul GRCU – Genova.

Fig. 11 B

Entitățile globulare albe se apropie mult de oameni, rămânând însă – în general – nevăzute. (Iași – toamna 1981)

Fig. 12 A

Detașându-se de trupul rămas în transă, medium-ul Reine spunea că vede multe entități din „lumea de dincolo” ca având forme alungite. Iată un document fotografic românesc ce confirmă spusele sale, consemnate cu peste opt decenii în urmă. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu – 14 iunie 1974 – foto : fizician dr. Gheorghe Văсарu)

Fig. 12B

Există și entități invizibile „întunecate” a căror formă este alungită. Clișeul a înregistrat deplasarea foarte rapidă a unei astfel de ființe – care s-a întors din drum –, sub forma unei dăre curbe întunecate. Atrage de asemenea atenția o ușoară luminozitate din jurul „formei” invizibile, fapt ce indică un anumit potențial energetic al acesteia. (Zona alpină Laveno – nordul Italiei – 18 decembrie 1977)

Fig. 13 A

Entitățile alungite văzute de medium-ul Reine îi apăreau acesteia ca fiind dintr-o „ceață fluorescentă” și având mărimea unei mâini. Înregistrările fotografice românești confirmă spusele ei. (Lizierea pădurii Hoia-Baciu – 18 septembrie 1968 – foto : Viorica Sift)

Fig. 13 B

Aproape trei decenii mai târziu – față de momentul realizării clișeului 13A –, au fost surprinse în aceeași zonă trei entități ovoidale care radiau invizibil o „lumină albă”. (Liziera pădurii Hoia-Baciu – 21 octombrie 1995 – foto : tehn. Géza Bukaresti)

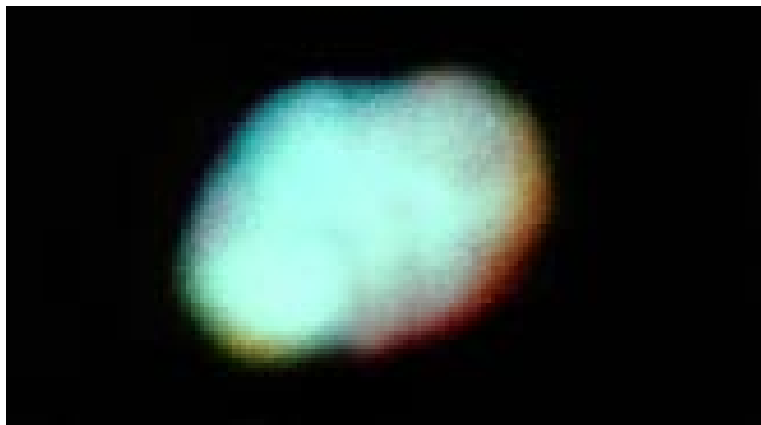

Fig. 14

Concluziile medium-ului Reine – consemnate de P.-E. Cornillier – erau tulburătoare, dar ferme : „Aceste forme luminoase conțin Spiritul – conștiința, voința –, toată ființa umană în puterea ei !”. (Masivul Montserrat, Barcelona – anii '80 – foto : prof. Luis José Grifol)

Fig. 15 A

Un fenomen ce pare straniu : deplasările entităților invizibile se fac printr-o pulsare continuă : după o secvență în care radiația „trupului globular” este înregistrată de pelicula fotosensibilă, urmează o secvență în care sferoidul „dispare energetic”. Realimentându-se însă cu energie din mediul înconjurător, printr-un proces fizic necunoscut, entitatea devine din nou fotografiabilă ; fenomenul continuă astfel permanent, cu o viteză foarte mare. (Iași – 10 decembrie 1976 – foto: tehn. Ion Ciobanu)

Fig. 15 B

Deplasările pulsate constituie un fenomen specific entităților radiante invizibile. Această imagine surprinsă în interiorul unei camere dintr-un bloc de locuințe demonstrează în mod categoric lipsa de valabilitate a vechii interpretări care sugera, pentru acest gen de documente, înregistrarea unor „fulgere globulare pulsante” – în fapt inexistente. (Iași – 22 iulie 1975 – foto : cond. arhitect Andrei Frențz)

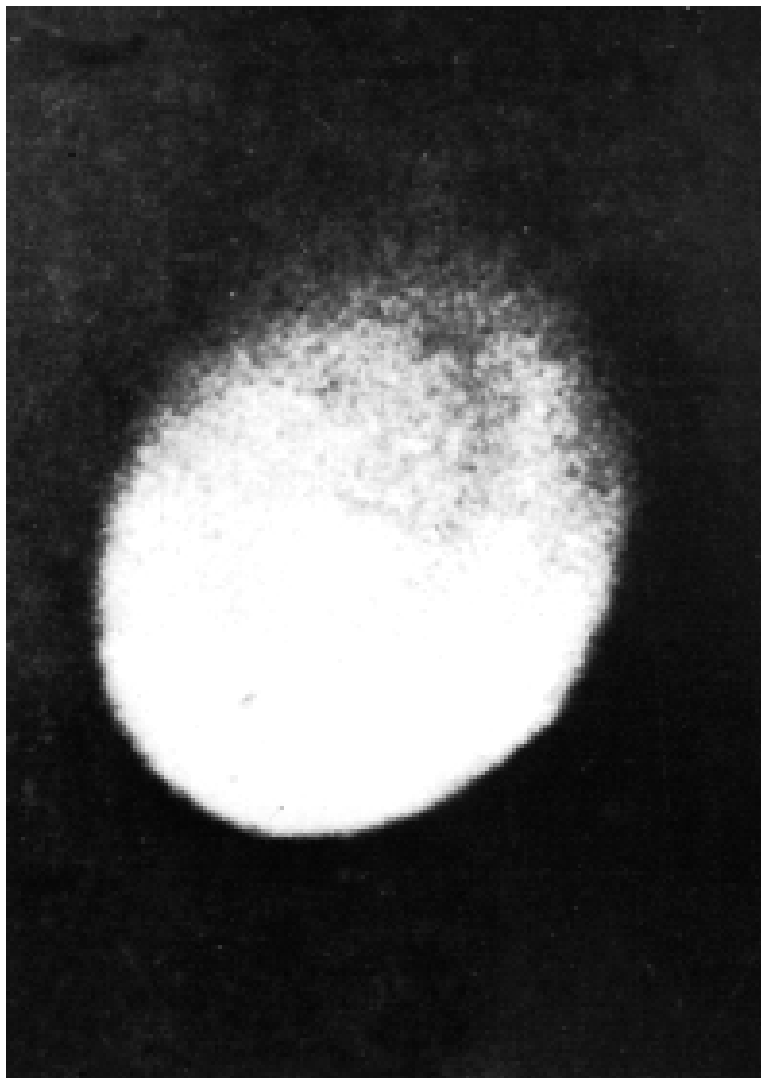

Fig. 16 A

În literatura ufologică s-a menținut o interpretare insuficient analizată și care începe să fie reconsiderată : formele luminoase rotunde văzute pe cer ar fi OZN. Cercetarea atentă a înregistrărilor evidențiază însă diferite prezențe plasmaticе, fără „detalii constructive”. Această imagine, publicată repetat sub titlul „OZN strălucitor deasupra Braziliei”, a fost obținută de un economist din Rio de Janeiro la 9 decembrie 1954 ; în realitate, fusese fotografiată o ființă globulară radiantă.

Fig. 16 B

Documentul fotografic de mai sus a fost prezentat decenii de-a rândul ca surprinzând un grup de OZN-uri luminoase. Clișeul expus de Shell Alpert în dimineața zilei de 16 iulie 1952 a înregistrat de fapt deplasarea pe deasupra bazei americane Salem, a patru forme globulare radiante, asocierea lor indicând un comportament inteligent.

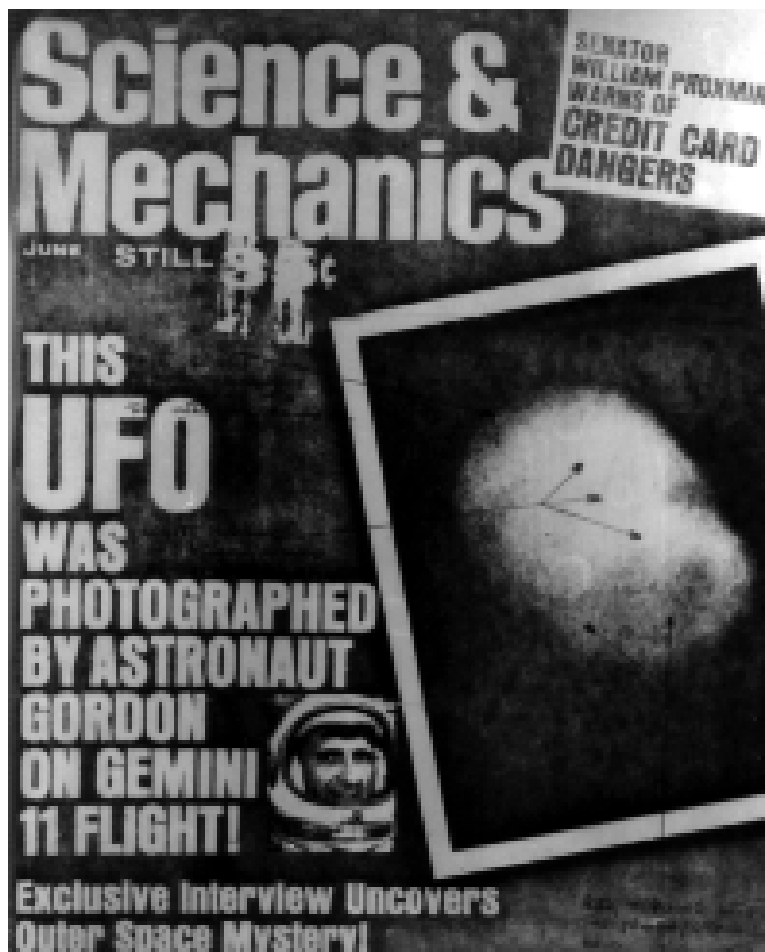

Fig. 17 A

„Formele luminoase” văzute și fotografiate de astronauții americani în spațiul extraplanetar au fost considerate mereu în informațiile pentru public și în literatura ufologică drept OZN-uri. Dar straniile prezențe spațiale care se deplasau cu schimbări spectaculare ale direcției nu evidențiau „detalii constructive” ci apăreau doar ca „forme radiante” având contururi rotunde. Imaginea este relevantă pentru modul cum prezenta, la timpul respectiv, o cunoscută revistă americană unul din documentele fotografice obținute din capsula spațială „Gemini 11”, de astronautul R. Gordon, la 13 septembrie 1966.

Fig. 17 B

Și acest obiect (călător spațial care și-a intersectat traiectoria cu orbita fixă a capsulei terestre și apoi și-a schimbat direcția), fotografiat din aparatul „Gemini 11” în septembrie 1966 de către astronauții R. Gordon și Ch. Conrad, nu avea absolut nici un element care să justifice denumirea de „navă cosmică extraterestră”. Astăzi îl putem considera – mai apropiat de realitate – drept un „glob intens radiant”. (Document difuzat de NASA)

Fig. 18 A

Și în apropierea solului lunar există entități globulare radiante ! Misiunile programului „Apollo” au adus numeroase filme care au înregistrat acest gen de prezențe tulburătoare. Pentru a viețui, ființele globulare nu au nevoie de o atmosferă formată din gazele materiei dense, ci doar de medii eterice și de radiația cosmică ! (Secvență din filmul primei aselenizări, expus în iulie 1969 de astronautul Edwin Aldrin, în timpul istoricei misiuni „Apollo 11”).

Fig. 18 B

Detaliu mult mărit dintr-un alt clișeu al filmului expus de astronautul E. Aldrin la apropierea de solul lunar. În această imagine, cele două entități radiante surprinse anterior – fig. 18A – la distanță una de alta, au fost „fotografiate” în momentul în care s-au alăturat (v. fig. 39). În secvențele ulterioare ale acestui film (difuzat parțial de NASA), entitatea mai mică a fost înregistrată ca îndepărtându-se.

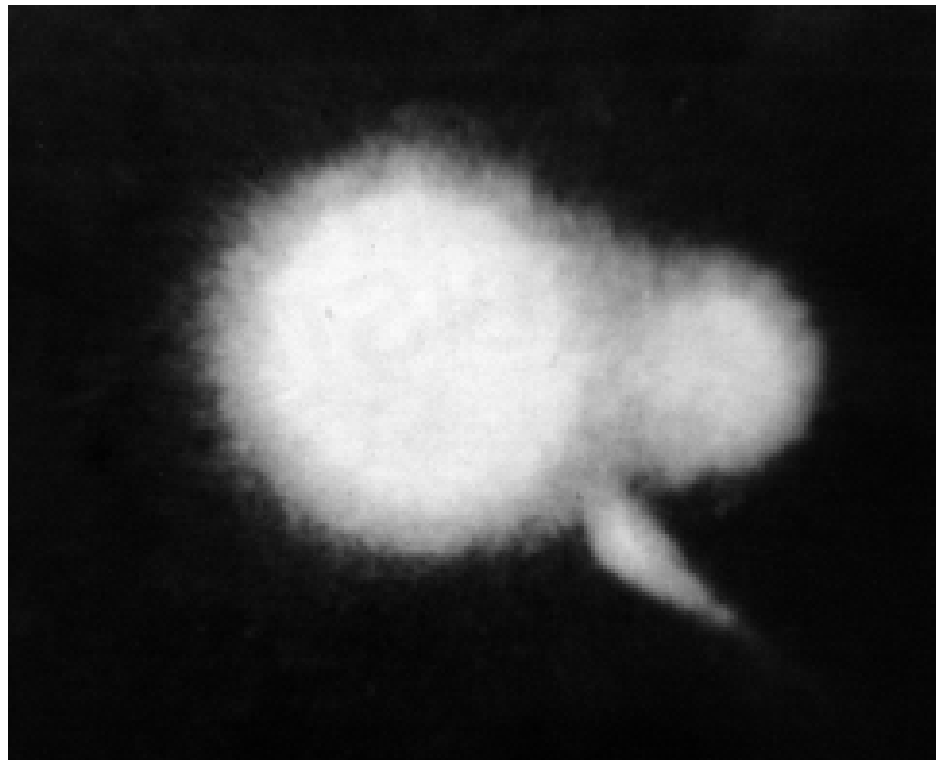

Fig. 18 C

Și următoarele misiuni selenare „Apollo” au adus pe Pământ filme care au surprins diferite entități globulare ce se deplasau în spațiul Lunii. Iată, de exemplu, unul dintre documentele obținute de astronautul Thomas Mattingly în timpul expediției „Apollo 16” – prezentat de NASA – asupra a două ființe globulare aflate în deplasare (datorită mișcării rapide a acestora, clișeul a înregistrat emisia radiată pe traseu sub forma unei dâre).

Fig. 19

Acest interesant document fotografic a fost considerat, ani de-a rândul, ca înregistrarea „defilării” unui grup de OZN-uri strălucitoare. Cercetătorii de la grupul american „Grund Saucer Watch” (din orașul Phoenix – Arizona) au eliminat însă această ipoteză. „Șirul indian”, ordonat evident în mod inteligent, era, în realitate, constituit din entități globulare ale căror radiații s-a constatat că pulsau. (Montreal – Canada, august 1973, foto : Michel Imbeault)

Fig. 20

Unii fotografi au surprins, fără să știe, diferite acumulări ale unor alte forme de materie. În raport cu aerul din jur, acestea evidențiau anumite potențe energetice specifice. Aglomerările de „materie invizibilă albă” (v. fig. 103) – a cărei radiație discretă este asemănătoare atât corpului diferitelor OZN-uri cât și învelișului exterior al entităților globulare – par a fi constituite din eter chimic (v. cap. II). (Pădurea Hoia-Baciu – foto : biolog Al. Sift)

Fig. 21 A

În plină natură se vehiculează și aglomerări neorganizate ale unui alt tip de materie invizibilă, care este înregistrată de filmul alb-negru ca o masă întunecată. Două clișee succesiv expuse au evidențiat „curgerea” maselor întunecate. Judecând după intensitatea întunecării redată de film, aglomerările au fost probabil din eter fierbinte (roșu invizibil). (Plaiul din vestul municipiului Cluj-Napoca – iulie 1972 – foto : biolog Al. Sift)

Fig. 21 B

Un detaliu mărit permite distingerea unor „halouri” în jurul fiecărei aglomerări de materie eterică invizibilă ; acestea indicau, pe de o parte, o anumită dispersie locală a particulelor fine, iar pe de alta, evidențiau lipsa unui defect de prelucrare a filmului. În plus, atrage atenția acea dără din partea dreapta-jos a imaginii, care amintește de dărele similare înregistrate la procesele atomice.

Fig. 22

Biologul Al. Sift a văzut venind din înaltul cerului o formă luminoasă ; se pare că ea a dorit să fie fotografiată. Clișeul a surprins atât o parte din radiația emisă pe o porțiune a traseului (trena verticală), cât și o interesantă polarizare orizontală a emisiei energetice. (Pădurea Hoiia-Baciu – 16 septembrie 1973)

Fig. 23

Deși se aștepta ca în rapida sa coborâre acea formă rotundă strălucitoare (fig. 22) să se zdrobească de sol, biologul a văzut, spre surprinderea sa, cum ea și-a schimbat brusc direcția, reducându-și tot mai mult dimensiunea și densitatea, pentru ca în final să dispară subit ! Este de relevat un fapt interesant : detaliile terenului îndepărtat se văd mai bine „prin” trupul globular, decât în restul imaginii !

Fig. 24

Entitățile radiante albe se deplasează extrem de rapid. În fracțiunea de secundă a expunerii clișeului, au fost înregistrate două staționări succesive, precum și urma deplasării acelei ființe globulare nevăzute. (La vest de Cluj-Napoca – foto : biolog Al. Sift)

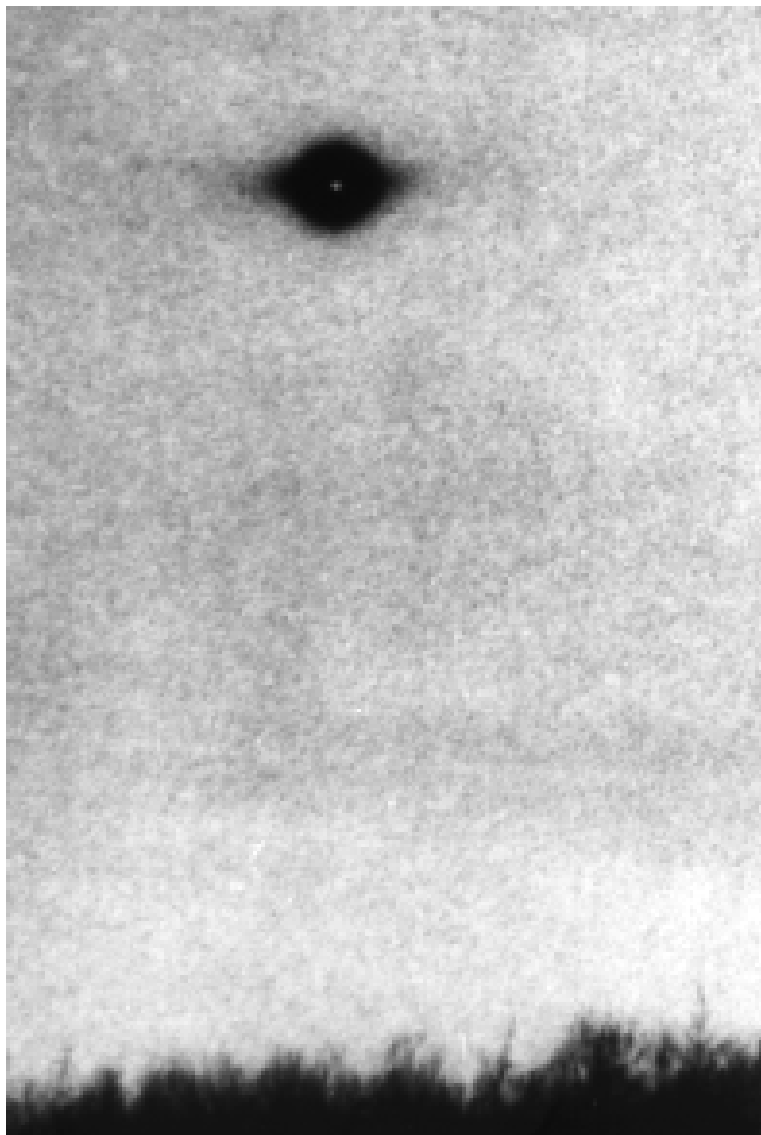

Fig. 25 A

Unele entități, a căror radiație este înregistrată ca având culoarea „albă”, prezintă o particularitate aparent inexplicabilă : în jurul lor au un halo întunecat, care absoarbe intens fotonii luminii solare. Haloul are cu siguranță un rol protector, separându-le de un mediu exterior greu de suportat. (Pădurea Hoia-Baciu – 25 aprilie 174 – foto : biolog Al. Sift)

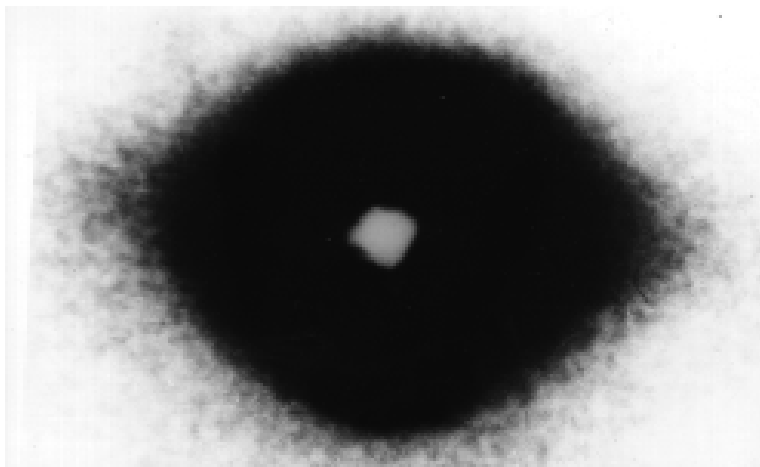

Fig. 25 B

Detaliul mărit al prezenței nevăzute din fig. 25 A evidențiază clar faptul că centrul strălucitor nu este un „obiect tehnic” din materie densă. Dispersia spre exterior a haloului întunecat demonstrează că „învelișul” respectiv este constituit din particule foarte fine aparținând unei alte categorii de materie decât cea a aerului înconjurător – cu siguranță, un anumit tip de materie eterică.

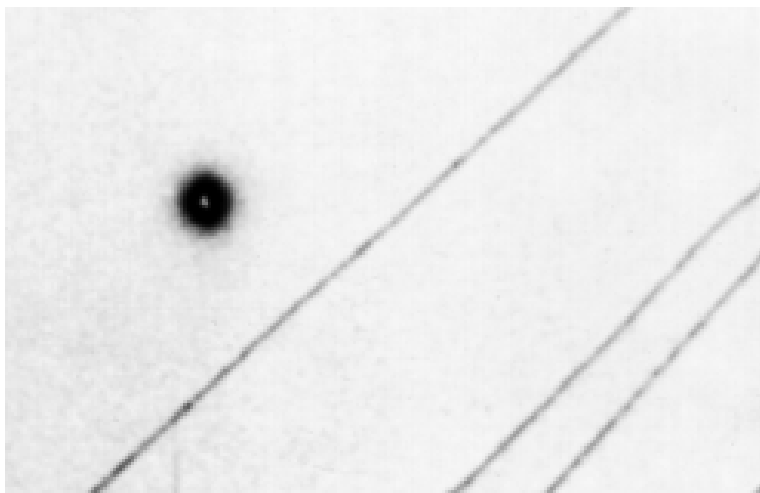

Fig. 26 A

O asociere extrem de interesantă : patru ființe globulare albe s-au reunit nevăzute sub același înveliș protector întunecat. (Cluj-Napoca – 10 martie 1974 – foto : biolog Al. Sift)

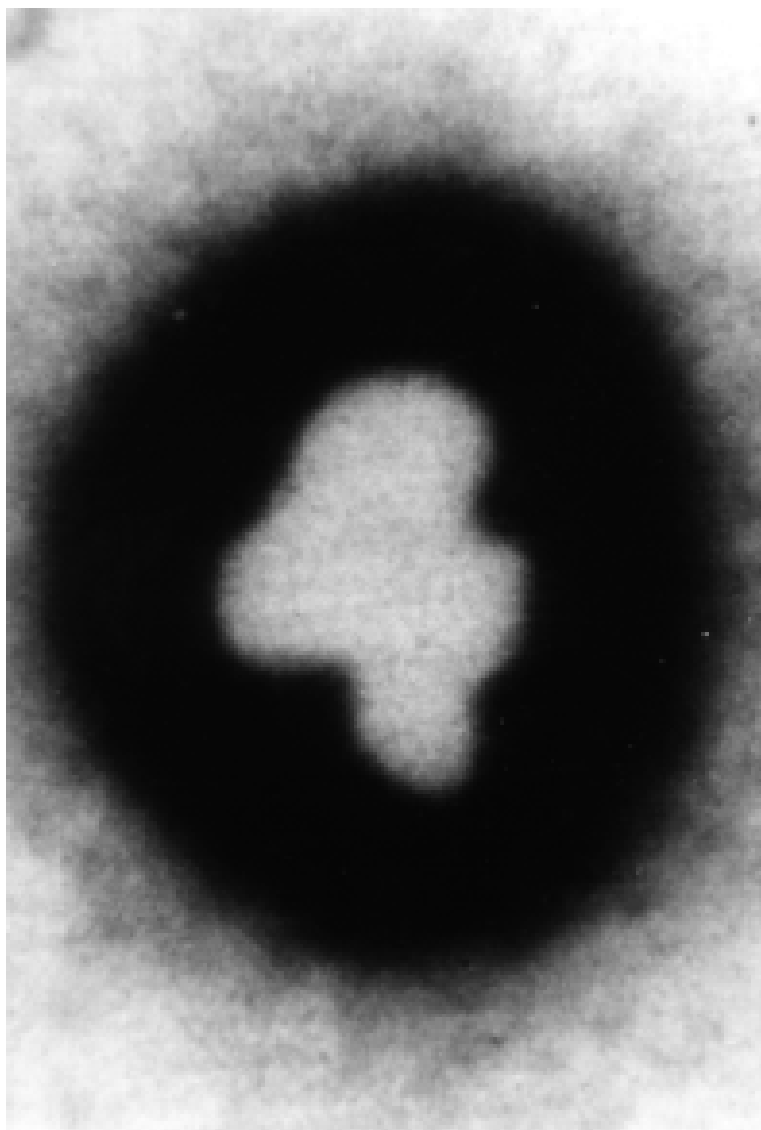

Fig. 26 B

Și în acest caz, detaliul mărit – din fig. 26 A – evidențiază un înveliș din materie eterică ; după intensitatea întunecării, se pare că era „eter fierbinte”. Alipirea celor patru ființe globulare în chiar forma cifrei „4” redă o evidentă intenție inteligentă. La acest gen de alipiri, probabil că are loc un amplu schimb de informații, în vederea unor acțiuni comune.

Fig. 27

Există globuri radiante mici care și ele „știu” să-și formeze învelișuri protectoare din materii eterice absorbante de fotoni luminoși. (Pădurea Hoia-Baciu – 10 octombrie 1976 – foto : biolog Al. Sift)

Fig. 28

Biologul Al. Sift a surprins și prezențe invizibile cu trupuri constituite dintr-o materie eterică întunecată. (Lunca Someșului Rece, la vest de Cluj-Napoca – 20 mai 1976 – foto : biolog Al. Sift)

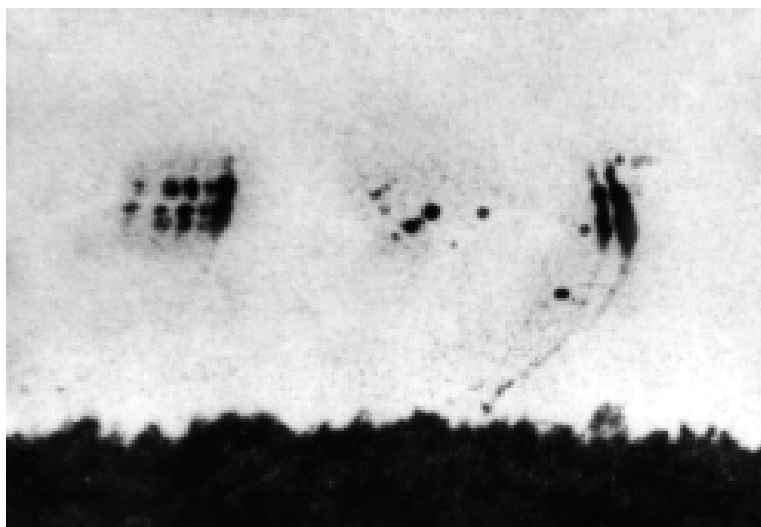

Fig. 29

S-ar părea că entitățile invizibile întunecate preferă ambianța energetică oferită de păduri. (Pădurea Hoia-Baciu–iulie 1972 – foto: biolog Al.Sift)

Fig. 30

Printre fotografiile „interesante” obținute de biologul Al. Sift sunt și înregistrările de figuri umane nevăzute (v. fig. 8 B, precum și, în *Lumi invizibile*, fig. 94). După obținerea imaginii, constatând prezența acelei „pietre” cu chip de om, biologul a mers imediat în teren să o identifice. Dar în locul respectiv nu exista o astfel de „sculptură”, nici măcar o piatră obișnuită, și nici iarba nu prezenta urme că acolo ar fi fost ceva. (Cheile Baciului – la vest de Cluj-Napoca – 29 iulie 1972)

Fig. 31

Pe plaiurile pădurii Hoia-Baciu se plimbă uneori ființe umanoide invizibile, ale căror siluete sau părți din schelet sunt înregistrate câteodată de peliculele fotosensibile. (Septembrie 1968 – foto : biolog A. Sift)

Fig. 32

Același clișeu – din care a fost preluată fig. 31 – a înregistrat alături de soții Sift și silueta nevăzută a unui câine-lup foarte docil !

Fig. 33

În cadrul ciudatelor prezențe invizibile surprinse de biologul Al. Sift către liziera pădurii Hoia-Baciu, a fost înregistrat – la 7 august 1974 – și un bizar „aparat zburător”; cu acesta „se plimbau” trei entități globulare, care probabil că l-au și conceput.

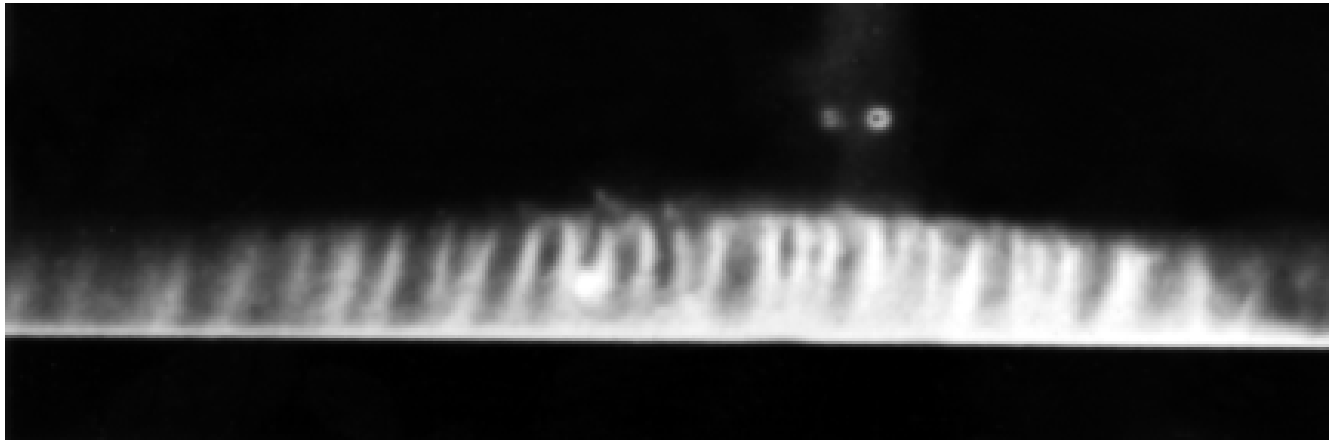

Fig. 34 A

Studiind efectele energetice stranii care se produceau într-o porțiune restrânsă a pădurii Hoia-Baciu, prin intermediul clișeelor-martor ecranate și lăsate sub frunziș acolo unde constatase prezențe globulare invizibile, biologul Al. Sift a înregistrat și alte fenomene neobișnuite. De exemplu, pe un clișeu a surprins „efectul Kirlian”, care, în laboratoare, este obținut folosind potențiale electrice ridicate și de înaltă frecvență. Care putea fi sursa care a generat această imagine, căci în pădure nu existau nici un fel de instalații tehnice ? (Clișeu-martor lăsat în intervalul 16-26 septembrie 1973)

Fig. 34 B

Aceeași peliculă fotosensibilă din fig. 34 A a înregistrat și stranii efluvii cu diferite potențe energetice, care încă nu pot primi o explicație științifică.

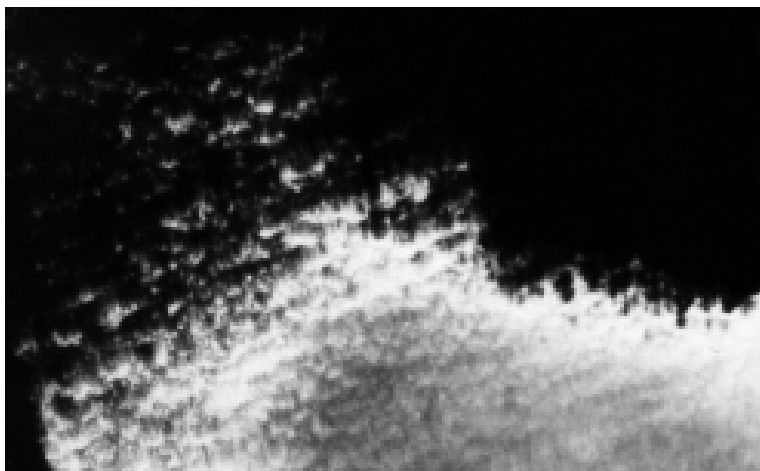

Fig. 34 C

Un alt clișeu-martor ecranat și sigilat, lăsat de asemenea sub frunzișul uscat din „zona activă”, a surprins o curgere a unei materii ciudate, care avea potențe energetice și care, spre exterior, se dispersa discret. (Clișeu-martor lăsat în intervalul 30 septembrie – 5 octombrie 1973)

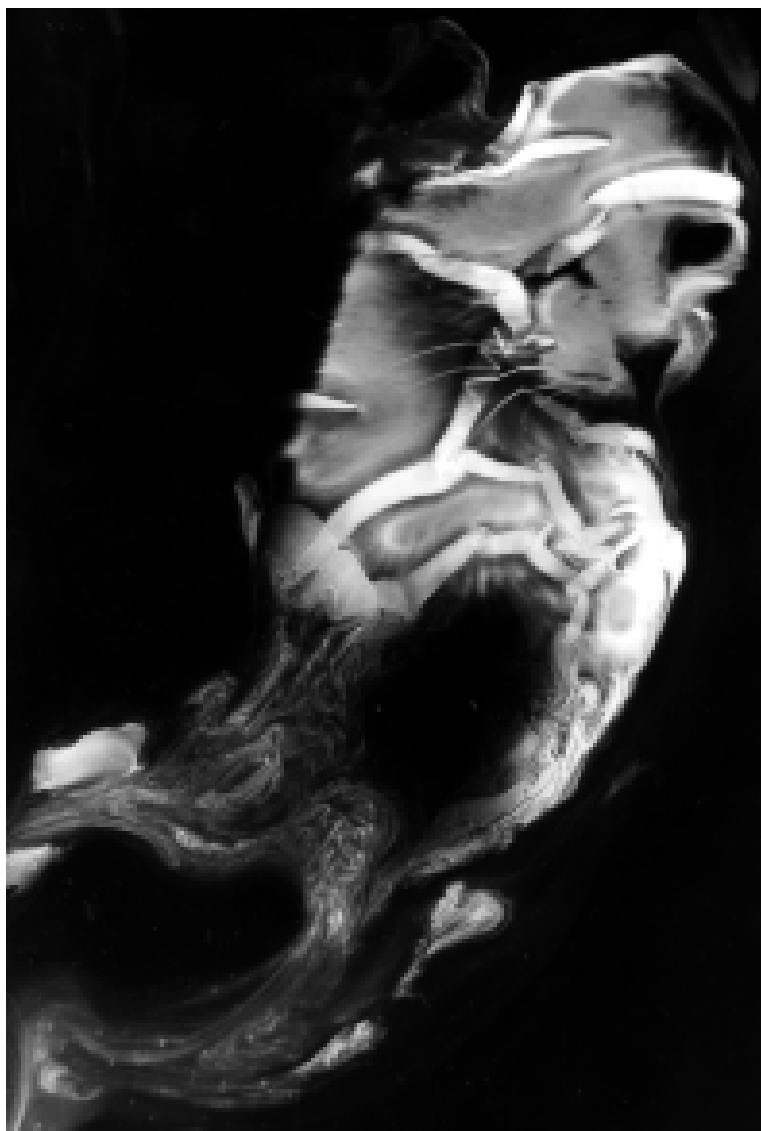

Fig. 34 D

Cel mai extraordinar experiment al biologului Al. Sift a fost efectuat după anul 1980, când, retras din mediul social, s-a concentrat asupra manifestării propriilor energii ascunse. Conform unei scrisori ce a însoțit imaginea de mai sus, clișeul a surprins dematerializarea unei pisici, al cărei trup biologul l-a destrămat prin puterea voinței !

Fig. 35 A

Ca și în alte clișee, și în acest exemplu se constată un fapt interesant : sosirea cu mare viteză (dâra din partea stângă) și amplasarea entității globulare în centrul cadrului vizat indică o evidentă dorință de a fi fotografiată. Cei de față nu au văzut această prezență, care pentru ei și pentru lumina solară era transparentă ; în schimb, radiația „îmbrăcăminții” din materie eterică a ars parcă substanțele chimice ale filmului. (Dobrogea – vara 1992)

Fig. 35 B

„Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator, care să ne poată fi de folos ca medium, dăm buzna în cabinetul lui de lucru ca să ne fotografiem și noi”, (din consemnările prof. Scarlat Demetrescu) (Slănic-Moldova – august 1939 – foto : deputat Stamboliu)

Fig. 35 C

„Locuitorii lumii invizibile au pus totul în acțiune, au încercat toate procedeele ca să ne dovedească faptul că trăiesc mereu ; iar când nu se pot materializa, fotografia a demonstrat că existența lor continuă în cuprinsul spațiului.” (G. Dealaune) (Piatra Neamț – vara 1994 – foto : prof. Elena Florescu)

Fig. 36

Și globurile colorate mai mici se grăbesc uneori să se așeze în centrul cadrului, pentru a fi fotografiate. (Holdița-Broșteni – valea Bistriței – 14 august 1990 – foto : ing. Constantin Ostap)

Fig 37

Pentru a reliefa marea diferență care există între imaginile entităților radiante surprinse întâmplător în cadru natural și trucajele fotografice (făcute cu scop speculativ), biologul Al. Sift „a lucrat” un set de fotografii demonstrative, folosind iluminarea artificială ; imaginea de mai sus este una dintre „artefacte”. Biologul mi le-a transmis cu caracter informativ și nu le-a mai dat nimănui. Din păcate, după moartea lui, chimistul A. Pătruț le-a găsit întâmplător și, considerându-le „senzaționale”, le-a publicat ca atare în cartea *Fenomenele de la pădurea Hoia-Baciu*.

Fig. 38

Un alt „artefact” strict demonstrativ prelucrat de AI. Sift, dar nedifuzat. Există o mare diferență – pe care biologul a vrut să o evidențieze prin setul prelucrat artificial – între documentele surprinse în mod natural și cele falsificate într-un laborator : în primul rând, la evenimentele veridice, sunt foarte rare cazurile când au apărut două OZN-uri identice – atunci când au fost mai multe, diferențele „constructive” între ele erau evidente ; în al doilea rând, niciodată pozițiile unghiulare față de sol ale OZN-urilor din grup nu au fost identice, așa cum apar în imaginile „prelucrate” ; în al treilea rând, atât OZN-urile, cât și entitățile radiante evidențiază la suprafața exterioară o anumită difuzie specifică, datorată materiilor eterice proprii, difuzie care lipsește în setul de imagini publicate intempestiv de A. Pătruț (prin trucaj, fenomenul respectiv nu poate fi reprodus).

Fig. 39

În aer, nu departe de aparatul fotografic, au fost surprinse două prezențe globulare alipite care, după o scurtă deplasare, staționau în aer nevăzute ; acestea schimbau probabil informații. Ambele erau învăluite în straturi de materii eterice diferite : cel interior, activat energetic mai intens, părea a fi din aceeași categorie ca și „trupul” fotografiabil al entităților ; cel exterior, probabil protector, era dintr-o materie eterică tot invizibilă, dar redată de film ca fiind mai întunecată (v. fig. 25-27). Presupunerea chimistului A. Pătruț (publicată în cartea menționată anterior) că această pereche ar fi fost pe sol și că ar fi avut un diametru de 28-30 metri este eronată ; dărele „albe” au fost produse în apropierea fotografului și nu pe pământ. (Lunca Someșului Rece, la vest de Cluj-Napoca – foto : biolog Al. Sift)

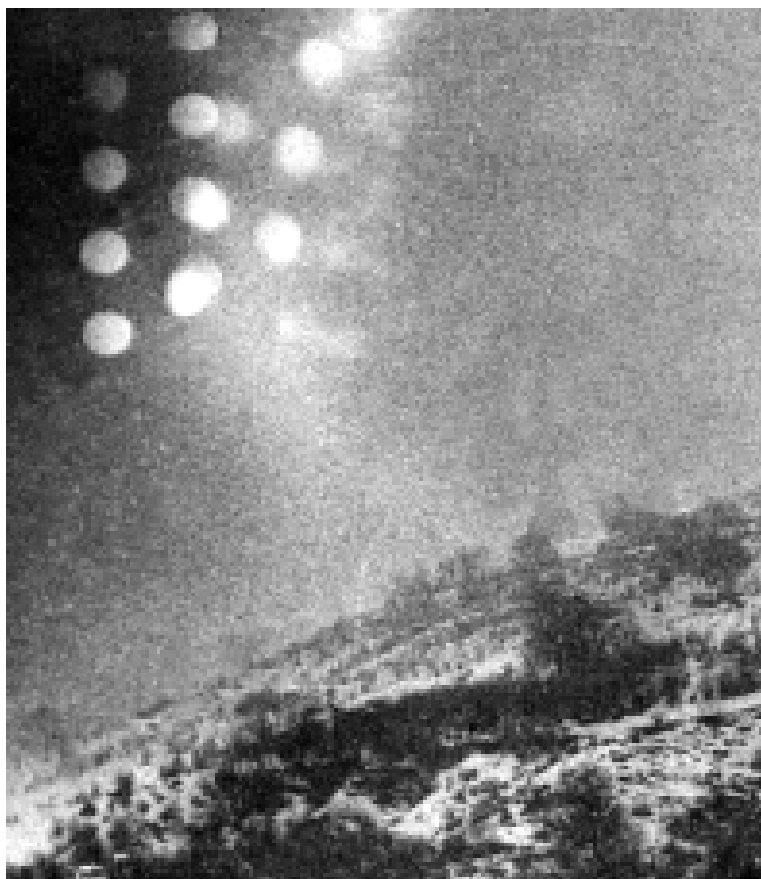

Fig. 40

Unsprezece entități globulare au ținut să fie fotografiate împreună și s-au ordonat în mod inteligent pe două șiruri verticale paralele. Intenția rezultă în mod evident și din dărele care au fost înregistrate la deplasarea unora dintre globuri, cât și din „salturile” locale pentru realizarea unor poziții echidistante. (La vest de Cluj-Napoca – 11 ianuarie 1976 – foto : ing. Csaba Borbáth)

Fig. 41

Un alt exemplu de ordonare spațială inteligentă : un grup de peste douăzeci de ființe globulare invizibile – care au apărut pe clișeu ca având o radiație albastră-alb strălucitoare – s-au „așezat la sfat” într-un cerc perfect. (Motunau – Noua Zeelandă – 27 octombrie 1979 – foto : Lou Blackburn)

Fig. 42

În atmosferă există și un alt tip de ființe nevăzute. Acestea au aspectul unor „celule”, dar formele lor sunt cu totul labile. Trupul unor astfel de entități este mult extins în spațiu, relevând însă o densitate scăzută ; „nucleul” pare a fi un glob de dimensiuni mai reduse și apare mereu întunecat. (La vest de Cluj-Napoca – 3 aprilie 1974 – foto : CETI – 5)

Fig. 43

„Ființele celulare”, deși sunt invizibile, au un potențial energetic superior mediului înconjurător. Faptul este pus în evidență prin efectele radiante de la nivelul „membranei” care separă trupul eteric labil de mediul aerian. (La vest de Cluj-Napoca – 3 aprilie 1976 – foto :CETI – 5)

Fig. 44

Uneori și „ființele celulare” se apropie mult unele de altele, probabil pentru a schimba informații. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu – 1 mai 1976 – foto : CETI -5)

Fig. 45

Fotografiate în spațiul aerian al Statelor Unite încă din anii '50 de către cercetătorul american T.J. Constable, și denumite de acesta prin termenul de „critters”, diferitele „ființe celulare” par a fi foarte numeroase în mediul apropiat solului terestru. (La vest de Cluj-Napoca – 10 octombrie 1976 – foto : CETI -5)

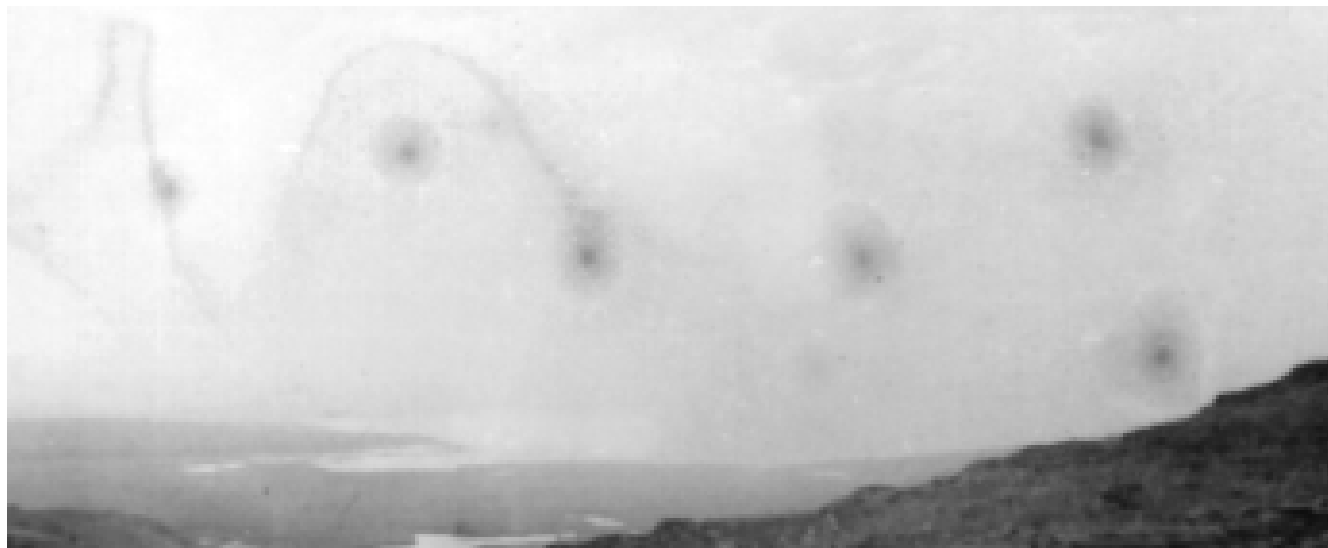

Fig. 46

O indicație utilă pentru cercetarea „ființelor celulare” este oferită de un document fotografic în culori : atât „corpul” cât și „nucleul” acestora – deși invizibile – sunt redată pe film ca având o culoare maronie. (Cetatea medievală Heraclea-Enisala, Dobrogea, vara 1972 – foto : prof. dr. Cantemir Râșcuția)

Fig. 47

Un document italian confirmă (împreună cu alte înregistrări similare) atât nuanța maronie a ființelor celulare invizibile, cât și fenomenul general al unor degajări energetice la suprafața de contact a trupului lor cu aerul înconjurător. (Sicilia, Italia – vara 1976 – foto : GRCU – Genova)

Fig. 48

Cu toate că multe „ființe celulare” au trupul asemănător unor OZN, ele rămân totuși doar o categorie de „locuitori” ai lumii invizibile din spațiul terestru. În imaginea de mai sus, trupul era maro-închis, iar activarea energetică a mediului înconjurător a fost înregistrată ca fiind din domeniul culorii roșii. (Bangkok, Thailanda – anii '70 – din arhiva GRCU – Genova)

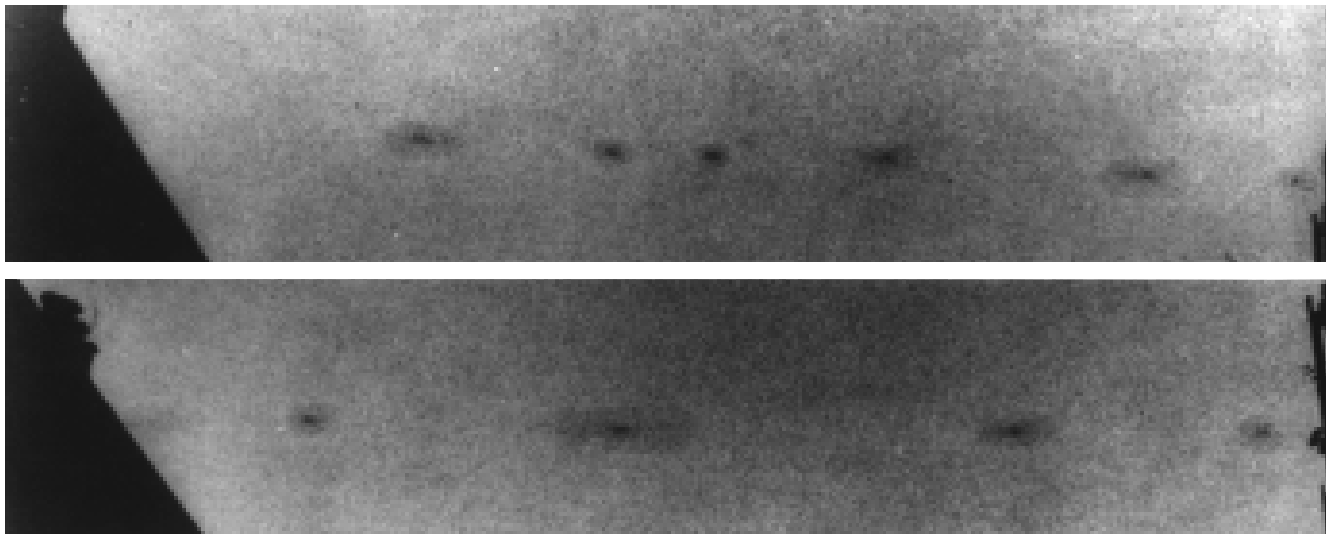

Fig. 49

Ființele celulare se manifestă și ele inteligent. Investigatori italieni de la GRCU – Genova, vizitând România în anul 1978, au fotografiat deplasarea în „șir indian” a unui grup de nouă astfel de „creaturi”, care au fost surprinse deasupra mănăstirii Voroneț, din Bucovina. După un an, au înregistrat și în apropiere de Genova o „călătorie aeriană ordonată” care, implicând un șir mai lung, a fost redată de paisprezece clișee consecutive ! (Arenzano, Italia – 13 septembrie 1979 – foto : GRCU – Genova)

Fig. 50

Dintre documentele fotografice vizând prezențe și deplasări de entități globulare albe, această imagine se remarcă în mod deosebit printr-un detaliu ciudat : în partea centrală a „trupurilor” celor două ființe era o concentrare de formă lamelară mai densă și mai intens radiantă ; totuși, de la sol, acestea au fost văzute doar ca doi sferoizi luminoși. (Bolzaneto, Genova – 1 octombrie 1977 – foto : GRCU – Genova)

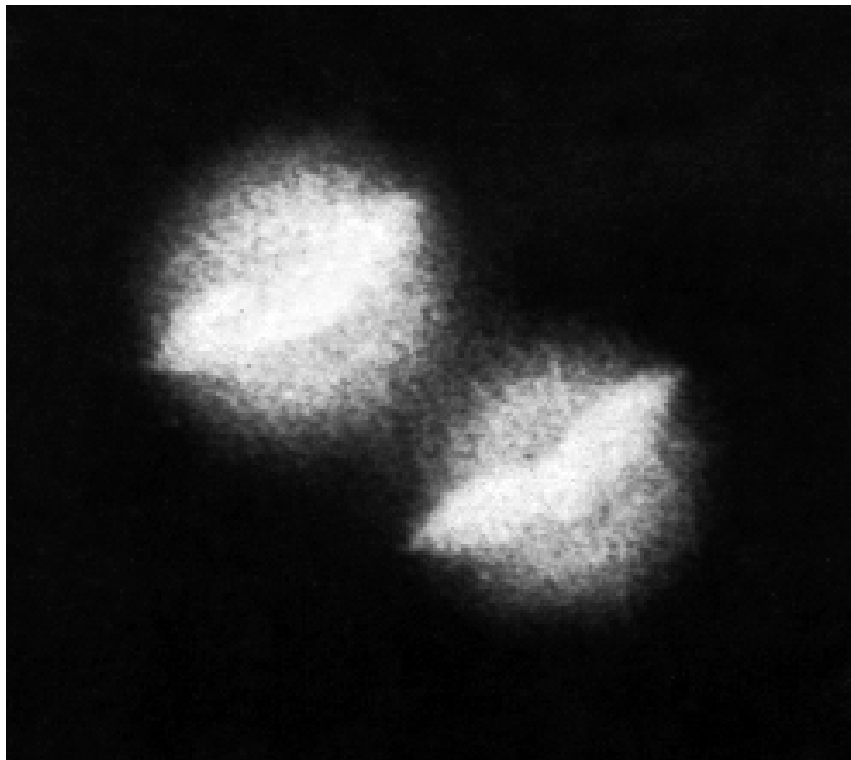

Fig. 51 A

Ființele globulare se adună și în grupuri. Probabil că un astfel de spectacol l-a determinat pe J.W. Goethe să formuleze – în urmă cu secole – acea remarcă valabilă și astăzi : „Rămâne de știut dacă acolo era un sălaș de spiriduși sau o adunare de creaturi luminoase”. (Zona di Rossi, Genova – 24 iunie 1979, miezul nopții – foto : GRCU – Genova)

Fig. 51 B

Grupuri de entități albe, care, având probabil aceeași frecvență vibratorie, se asociază în deplasări și acțiuni comune, au fost surprinse și în alte părți ale lumii (v. fig. 41). (Cercoux, Franța – 22 martie 1979 – foto : André Mounier)

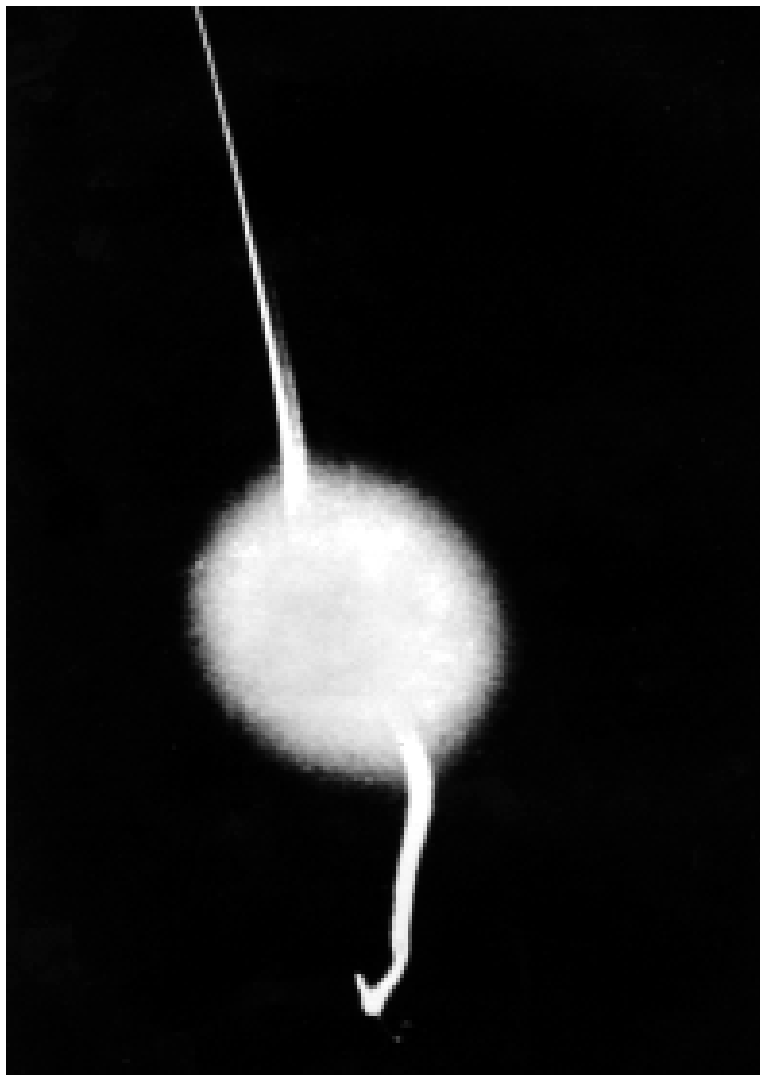

Fig. 52

Un document fotografic unicat, ce dezvăluie un aspect „fantastic” al lumii invizibile : o entitate radiantă de mici dimensiuni, fiind atrasă de radiația benefică a unei entități albe, a traversat pur și simplu „trupul globular” al acesteia ! Imaginea confirmă o informație mai veche privind „foamea” de energie a entităților mai puțin evolute pentru domeniul radiațiilor emise de ființele invizibile superioare. (Zona Genova – 29 octombrie 1977 – foto : GRCU – Genova)

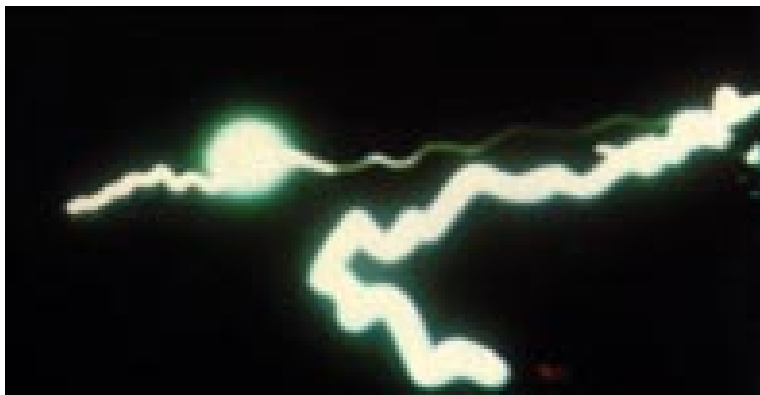

Fig. 53

Când ființele globulare se deplasează cu viteză foarte mare, pelicula fotografică înregistrează radiația emisă de partea lor centrală – care este adevărata sursă energetică – sub forma unei dâre luminoase mai înguste ; forma sferică – de pe traseu – cu diametrul mai mare indică o scurtă staționare în locul respectiv. (Zona Genova – 4 mai 1979 – foto : GRCU – Genova)

Fig. 54

Și investigatorii genovezi au înregistrat entități ale căror radiații specifice au fost redade de filmele color ca fiind de culoare roșie. (Zona Genova – 11 iulie 1979 – foto : CUN – Genova)

Fig. 55 A

Așa cum le-am indicat anterior investigatorilor italieni, prezența mai multor entități invizibile poate fi sesizată și prin creșteri ale radioactivității locale. Unul dintre clișeele filmului pentru infraroșu, care a fost expus la o indicație a contorului Geiger de 0,3 mR/h, a surprins deplasări stranie ale ființelor globulare nevăzute. (Castellacco–Livorno, Italia – 1 septembrie 1979 – foto : ENU – Livorno, document GRCU – Genova)

Fig. 55 B

Indicațiile contorului Geiger au condus în noaptea de 1 septembrie 1979 la obținerea de către grupul ENU – Livorno a mai multor clișee în care mulțimi de entități nevăzute erau antrenate în deplasări aeriene.

Fig. 56

Investigatori de la GRCU – Genova au obținut și înregistrări ale unor „nori radianți” invizibili. La 12 aprilie 1978, prezența nevăzută a unei astfel de aglomerări de materie eterică activată energetic a fost sesizată de creșterea subită a radioactivității la 0,24 mR/h, timp de douăzeci de secunde. („Zona activă” din apropierea Genovei – GRCU – Genova)

Fig. 57

Așa, cum am prezentat și în *Lumi invizibile* (fig. 52 și fig. 53), investigatorii de la GRCU – Genova și cei de la CUN – Prato au obținut documente fotografice care au surprins grupuri de globuri radiante invizibile efectuând diverse „jocuri” aeriene, după un același program. (Deasupra unei fabrici din Arenzano, Genova – 29 octombrie 1977 – foto : GRCU – Genova)

Fig. 58

Deplasări ale unor grupuri de entități radiante au fost înregistrate și în România. Cine ar bănuși că într-o cameră mică de la etajul cinci al unui bloc de locuințe pot circula atâtea entități nevăzute, dintre care unele efectează aceleași „modele”? (Iași – 22 iulie 1975 – foto : cond.- arhitect Andrei Frentz)

Fig. 59 A

Uneori, grupuri de entități radiante albe vin din înaltul cerului, coborând deasupra orașelor, cu un scop comun neștiut de „cei de jos”. (Iași – 28 ianuarie 1978 – foto : cond.-arhitect Andrei Frentz)

Fig. 59 B

Un detaliu mărit din cadrul fig. 59 A relevă două aspecte extrem de importante în manifestările ființelor globulare : pe de o parte, evidențiază „hrănirea” ritmată și continuă a acestora, iar pe de altă parte, evidențiază executarea inteligentă a acelorași „modele spațiale” riguros paralele, în cadrul unei neștiute acțiuni comune.

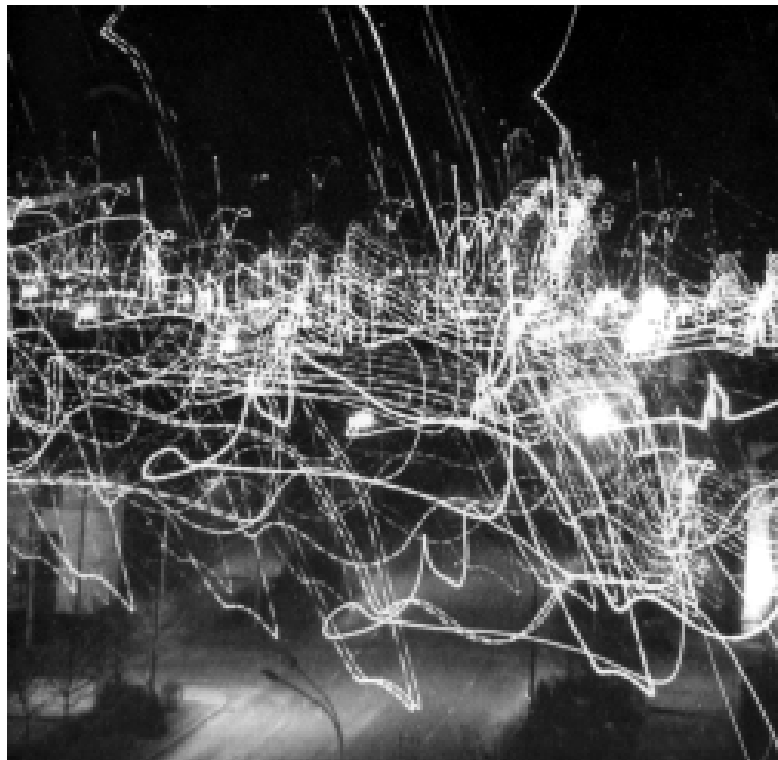

Fig. 60

În unele cazuri, deplasările în comun, cu un anumit scop pe care încă nu-l putem înțelege, sunt efectuate de grupuri foarte mari de entități radiante invizibile. Această imagine – care este un detaliu dintr-un clișeu ce a cuprins un cadru cu o lărgime de peste un kilometru – relevă zborul pulsat a peste o sută de astfel de ființe. (Iași – 7 februarie 1978 – foto : cond.-arhitect Andrei Frentz)

Fig. 61

Preluarea ritmată a „hranei” de către ființele globulare, din mediul ambiant, era explicată astfel de entitatea superioară care i-a transmis prof. S. Demetrescu ample cunoștințe spirituale : „Când duhul se dilată, inspiră fluid din spațiu. Când se contractă, elimină fluidul uzat sau viciat din perispirit”. (Los Alamos – SUA – august 1961)

Fig. 62

Un traseu ciudat : variații de viteză în deplasarea pulsată, cu schimbări de direcție și o staționare scurtă urmată de „decizia” îndreptării către o sursă de radiații – care era de fapt o lampă a iluminatului stradal... Fotografur-amator a rămas surprins constatând strania prezență, pe care nu o sesizase vizual. (Yorkshire, Anglia – vara 1961 – foto : R.C. Jennigs)

Fig. 63

În funcție de viteza deplasării, pelicula fotosensibilă înregistrează, mai mult sau mai puțin distinct, pulsările specifice ale hrănirii ritmate, efectuate continuu de ființele radiante invizibile. (Ploiești, Palatul Culturii – 1972 – foto : Constantin Vasilescu)

Fig. 64

Și în plină stradă pot fi surprinse entități nevăzute care se deplasează fără odihnă, pulsându-și radiațiile proprii viețuirii. (Râmnicu Vâlcea – 15 noiembrie 1995 – foto : tehn. Liviu Ungureanu)

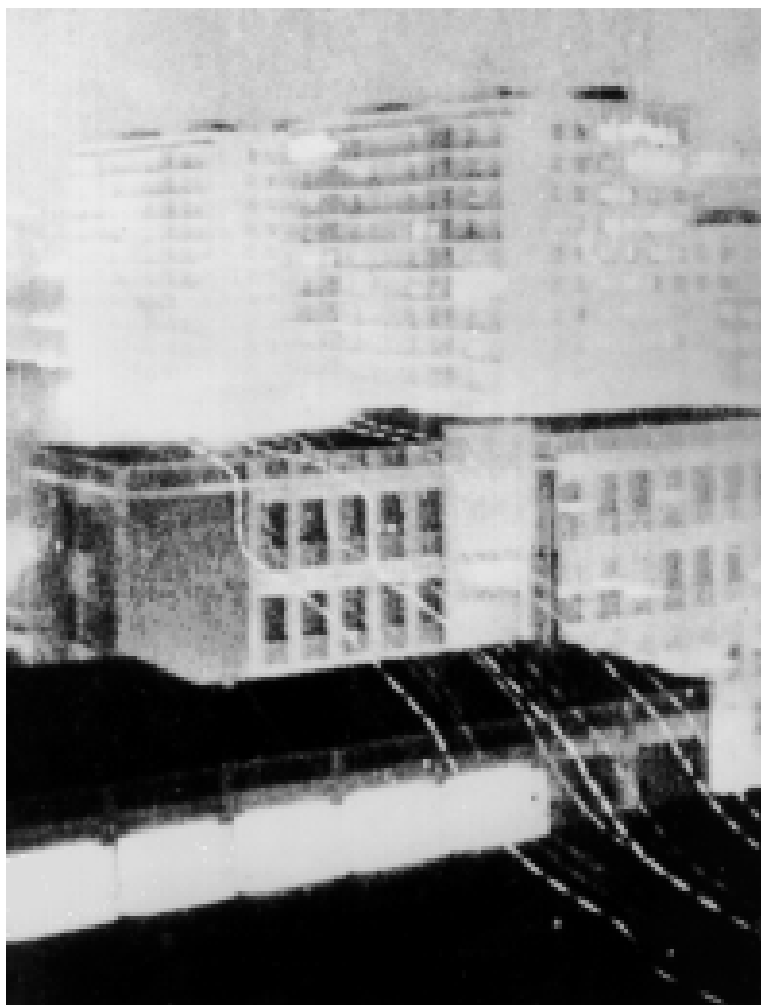

Fig. 65

Entitățile globulare se deplasează sau staționează în întreaga lume, pulsând ritmic pentru a-și efectua schimbul energetic fundamental. (Barcelona – vara 1967 – foto : Manuel Civera)

Fig. 66 A

Sunt momente când în diferite locuri se vehiculează mulțimi de entități radiante invizibile, care se deplasează pulsând; astfel de documente fotografice evidențiază în plus lipsa de veridicitate a vechii ipoteze privind existența așa-ziselor „fulgere globulare perlate”. (Londra – Parcul Victoria – 10 noiembrie – foto: Stefan Chorvat)

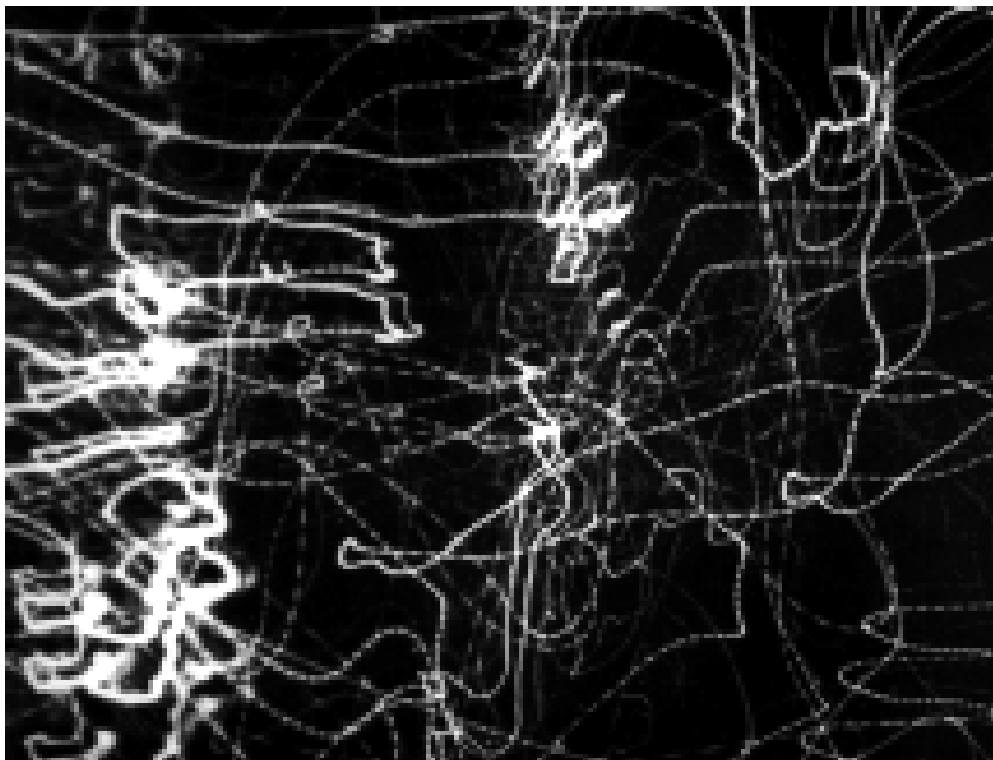

Fig. 66 B

Când astfel de mulțimi de ființe globulare sunt surprinse pe pelicule color, se demonstrează că fiecare dintre ele are radiații specifice, redată printr-o bogată paletă cromatică. (Cairo, vedere nocturnă din turnul central – august 1985 – foto : Recuerdo Guzman)

Fig. 67

Clișeele alb-negru înregistrează ființele lumii invizibile, care radiază în culori diferite, sub forma unor entități globulare mai mult sau mai puțin întunecate. (Stațiunea Neptun, Lacul Dulce – iulie 1982 – foto : ing. Ion Chelaru)

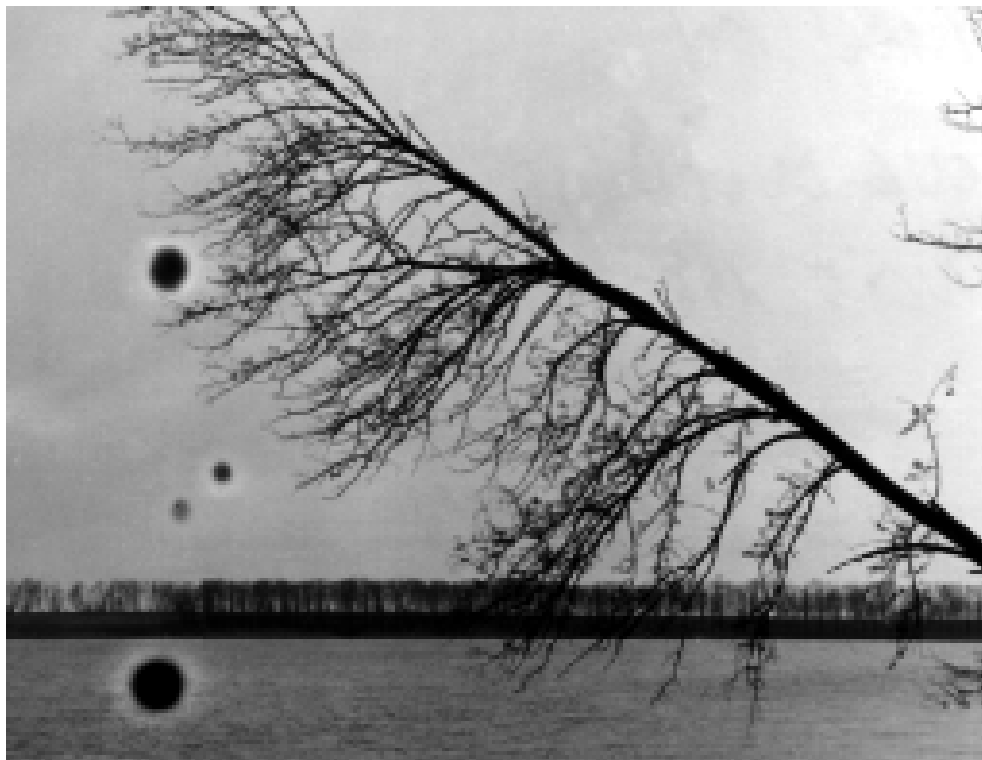

Fig. 68 A

Stațiunea Poiana Brașov atrage nu numai turiști, ci și o mulțime de ființe globulare nevăzute. (Poiana Brașov – martie 1980 – foto : ing. Ion Chelaru)

Fig. 68 B

S-ar părea că pădurile atrag multe entități ale lumii invizibile (acest fapt a fost înregistrat și de biologul Al. Sift – v. fig. 29). (Poiana Brașov – martie 1980 – foto : ing. Ion Chelaru)

Fig. 69

Și entitățile întunecate doresc să fie fotografiate. Atrage atenția haloul luminos din jurul fiecărei ființe nevăzute, indicând potențe energetice proprii, care activează particulele (eterice) din mediul apropiat. (Câmpina – 1 mai 1985 – foto : ing. Ion Chelaru)

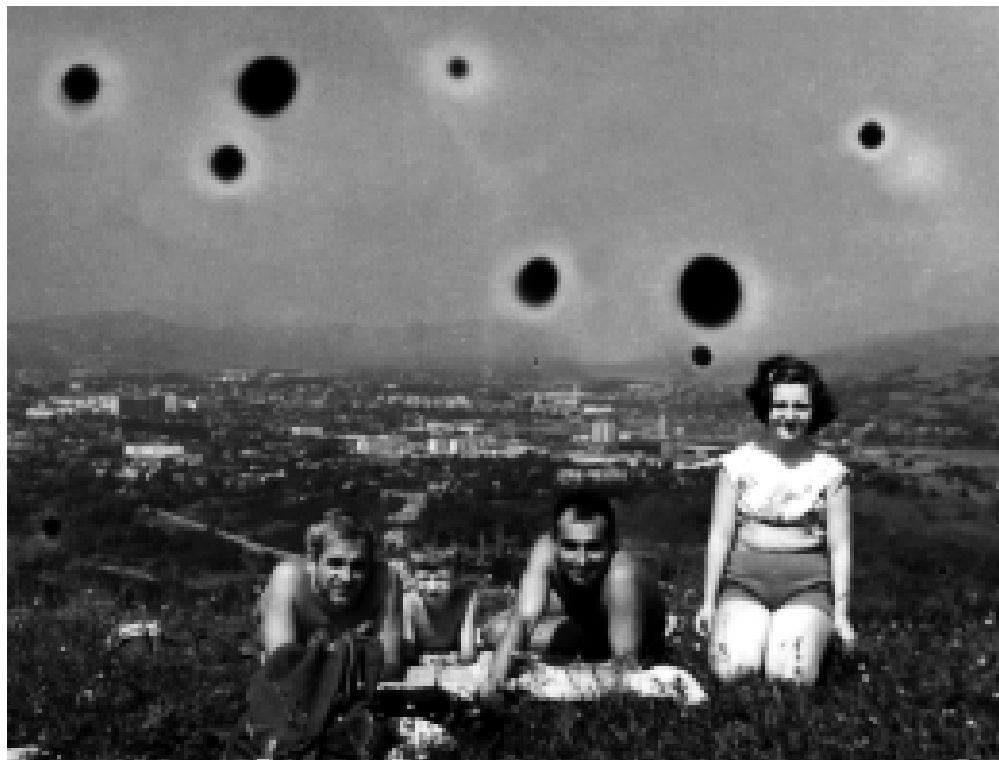

Fig. 70

Este întru totul evident că entitățile globulare nevăzute se află peste tot și că mare parte dintre cele care emit radiații colorate preferă zonele împădurite. (Masivul Piatra Craiului – cabana Brusturet – 1 mai 1981 – foto : ing. Ion Chelaru)

Fig. 71

Și deasupra orașului Sighișoara au fost înregistrate deplasări ale unor ființe globulare invizibile care aveau radiații de culori diferite. S-ar părea că halourile individuale slab luminoase se formează numai atunci când potențialul energetic propriu este ridicat. (Mai 1987 – foto : Ing. Ion Chelaru)

Fig. 72

Globurile întunecate țin în mod expres să participe și ele la manifestații ale pământenilor ; v. *Lumi invizibile*, imaginea de la puciul din august 1991 de la Moscova. (Volgograd – pe dealul Mamaiev – ziua Victoriei – 9 mai 1991)

Fig. 73

Un detaliu interesant privind structurarea „trupului globular” al unor ființe mai întunecate este și „autoprotejarea” acestora, pe direcția deplasării, cu un strat mai dens – sau poate chiar diferit ca tip de particule. (Stațiunea Muntele Mic, Carpații Meridionali – august 1980 – foto : ing. Marian Rădulescu)

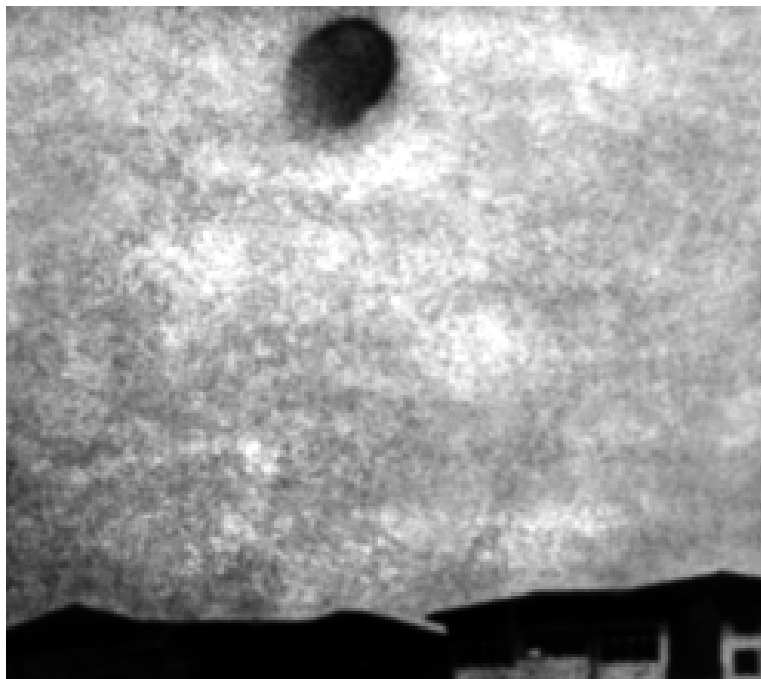

Fig. 74

Documentul fotografic românesc din fig. 73 a venit să confirme, peste ani, acest document similar, care, la timpul său, a fost prezentat ca o „curiozitate fotografică”. (Roma – 22 aprilie 1973 – foto : M.B.)

Fig. 75

Toate cele cinci ființe globulare colorate s-au grăbit să se apropie de fotograf, pentru a fi „și ele prinse în poză”. (Liziera pădurii Hoia-Baciu – 1 octombrie 1994 – foto : tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 76 A

Tot pe 1 octombrie 1994, într-o altă zonă din apropierea pădurii Hoia-Baciu, același fotograf a surprins, fără să știe șase entități globulare, ale căror trupuri erau „îmbrăcate” probabil cu materii eterice de diverse tipuri.

Fig. 76 B

După cinci secunde de la expunerea clișeului din fig. 76 A, sesizând gândul fotografului de a mai expune un clișeu – acesta deplasând însă aparatul spre stânga –, cele șase ființe nevăzute „au știut” să se adune foarte repede și să se așeze exact în centrul imaginii nou vizate.

Fig. 77 A

La una din vizitele periodice în zona pădurii Hoia-Baciu, ing. Csaba Borbáth și tehn. Géza Bukaresti au fost însoțiți pe drum de două entități mai întunecate. (21 octombrie 1995 – foto : tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 77 B

Cele două ființe globulare întunecate (din fig. 77 A) i-au însoțit pe investigatori pe o distanță de mai bine de un kilometru.

Fig. 77 C

Ambele entităţi nevăzute au ţinut să fie „pozate” în toate clişeele expuse pe drum.

Fig. 77 D

Ultima înregistrare a drumului în comun. Deşi la prima vedere s-ar părea că „petele negre” ar fi defecţiuni de prelucrare a filmului, la o analiză mai atentă se constată aspecte foarte interesante : prin „trupurile” celor două entităţi întunecate se văd bine detalii ale terenului din spatele lor ; nu a fost deci o defecţiune tehnică, clişeeul nefiind afectat chimic. În plus, se constată „săltări” locale ale ambelor entităţi, care au ştiut să se amplaseze în centrul cadrului vizat. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu – 21 octombrie 1995 – foto : ing. Csaba Borbáth)

Fig. 78 A

Acest document fotografic oferă o demonstrație deosebit de interesantă a felului în care ființele globulare întunecate devin fotografiabile : absorbind din mediul exterior anumite particule de materie invizibilă, prin efort energetic intim le activează până la nivelul emiterii unor radiații specifice frecvenței vibratorii proprii. Din această cauză, „trupul globular” apare parcă din „nimic”, persistă un timp și, deplăsându-se, pierde potența activării – înregistrată de clișeu ca dispariție subită ; după o „realimentare” energetică, prezența globulară își reactivează particulele împrumutate, devenind iar fotografiabilă ! (Liziera pădurii Hoia-Baciu – 2 iulie 1994 – foto : tehn. Géza Bukaresti)

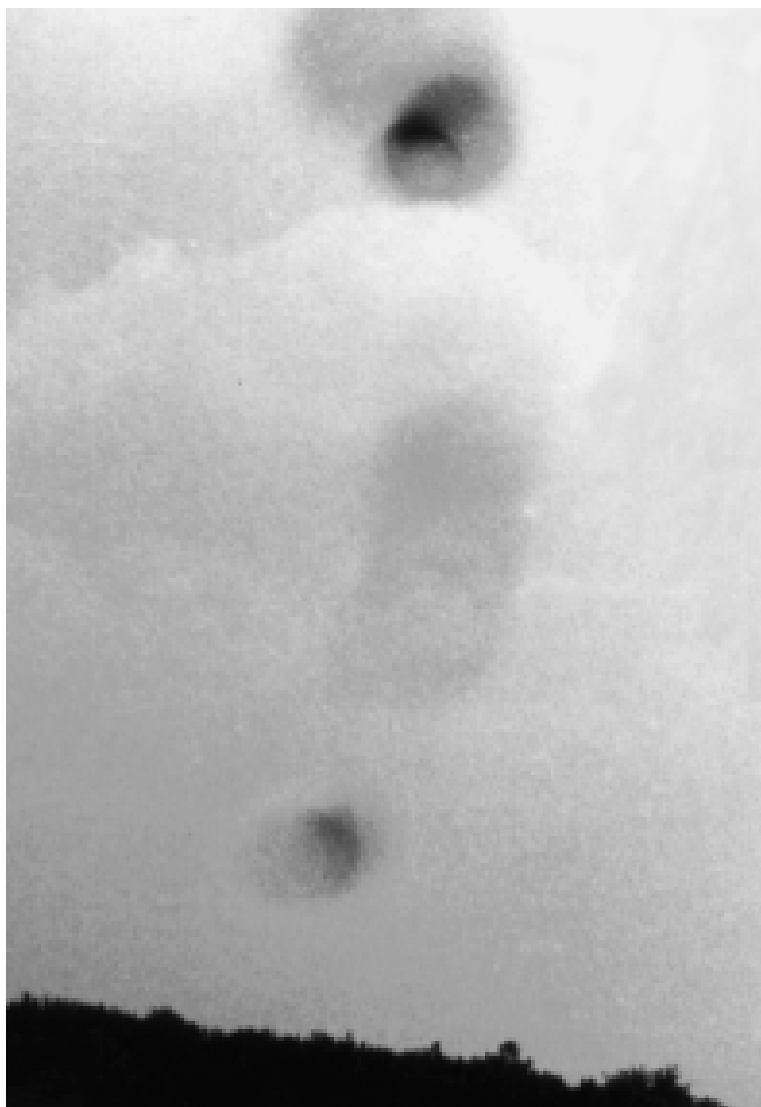

Fig. 78 B

Detaliul mărit din cadrul imaginii 78 A evidențiază mai clar faptul că, în mod normal, entitățile lumii nevăzute sunt insesizabile atât pentru ochiul uman, cât și pentru peliculele fotosensibile. Numai după „îmbrăcarea” cu anumite categorii de particule eterice și numai după activarea lor energetică, pot deveni fotografiabile ; pentru a deveni și vizibile, este nevoie de o activare cu totul deosebită.

Fig. 79

Constatările oferite de documentul redat în fig. 78 (A și B) și menționate în textele ce le însoțesc sunt și mai bine puse în evidență de un document fotografic anterior, în care au fost surprinse trei încercări repetate ale unei entități întunecate de a se „materializa” și a staționa pentru a fi fotografiată. Nedispunând probabil de potențele energetice necesare, iar timpul de expunere fiind foarte scurt, încercările făcute au eșuat. (Pădurea Hoia-Baciu – 9 mai 1976 – foto : Csaba Borbáth)

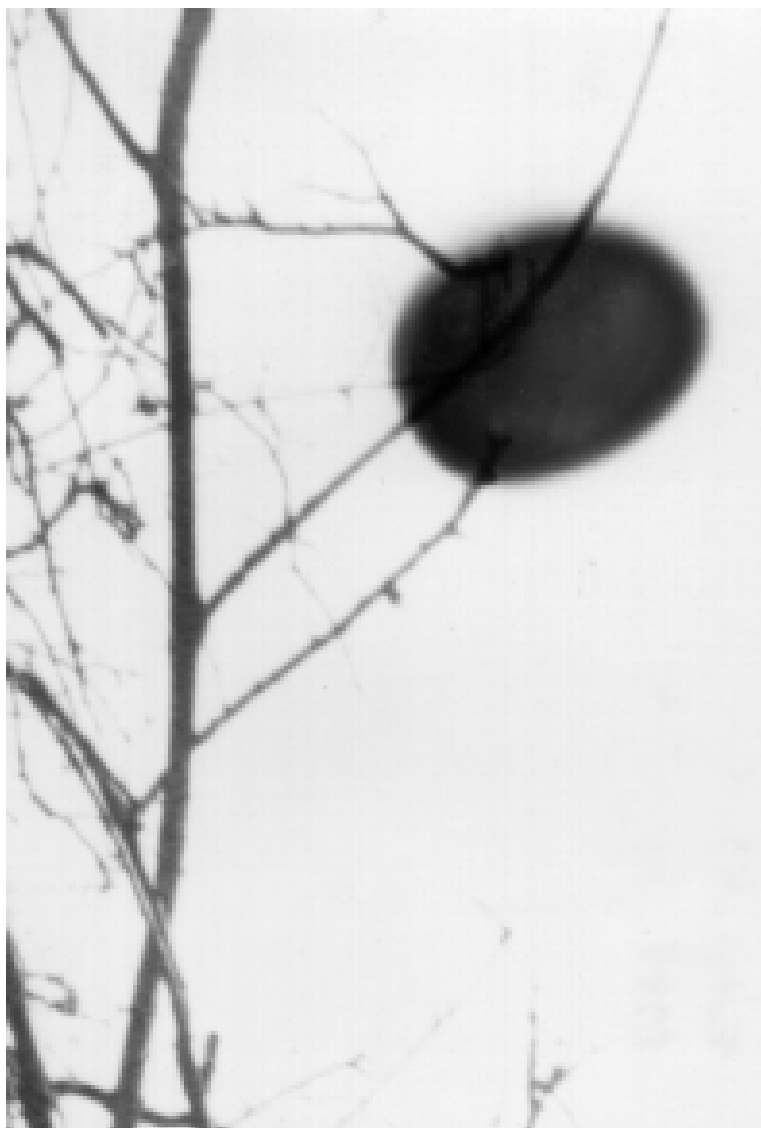

Fig. 80

Un document fotografic deosebit de interesant : porțiunile de rămurele aflate în imediata apropiere a entității întunecate invizibile au „împrumutat” substanțe de la aceasta ; manșoanele întunecate astfel realizate s-au extins pe crenguțe, chiar și peste conturul prezenței neștiute. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu – 22 aprilie 1995 – foto : tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 81

Un fenomen similar celui prezentat în fig. 80 a fost surprins cu peste două decenii în urmă : un copac bolnav care se usca „împrumutase” – probabil de la persoanele din apropiere (biologul Al. Sift, autorul și un tânăr) – materie eterică invizibilă strălucitoare ; din ea își făcuse mai multe manșoane, în porțiunile cele mai afectate. (Pădurea Hoiia-Baciu – 19 mai 1974 – foto : ing. Florin Gheorghită)

Fig. 82

O înregistrare foarte ciudată : în interiorul unei forme globulare nevăzute se distinge capul unui câine ! Oare unele entități întunecate invizibile sunt „sufletele unor animale” ? (Pădurea Hoia-Baciu – 11 iunie 1995 – foto : Géza Bukaresti)

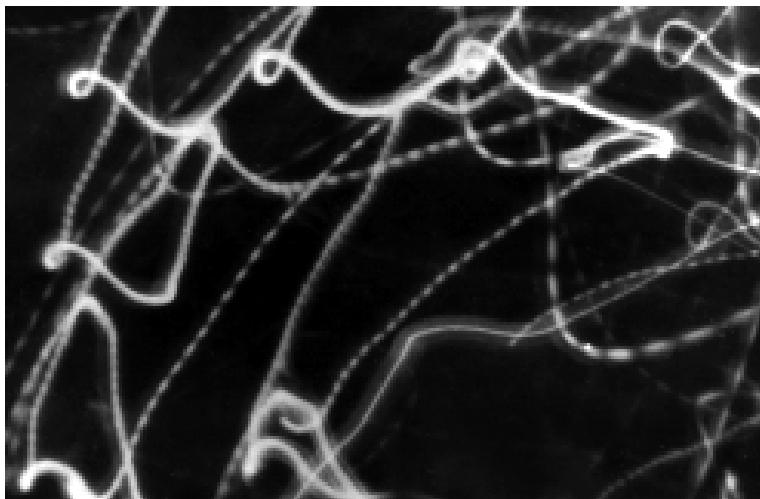

Fig. 83 A

Comparând traseele pulsatorii cu timpul extrem de scurt al expunerii clișeului la lumina unui blitz, rezultă că fracțiunile de timp necesare „hrănirii” ritmate sunt extraordinar de reduse. Imaginea a fost obținută de o tânără din Rusia, la o conferință internațională de Sahaja Yoga. (Timișoara – Sala Olimpia – 25 octombrie 1992)

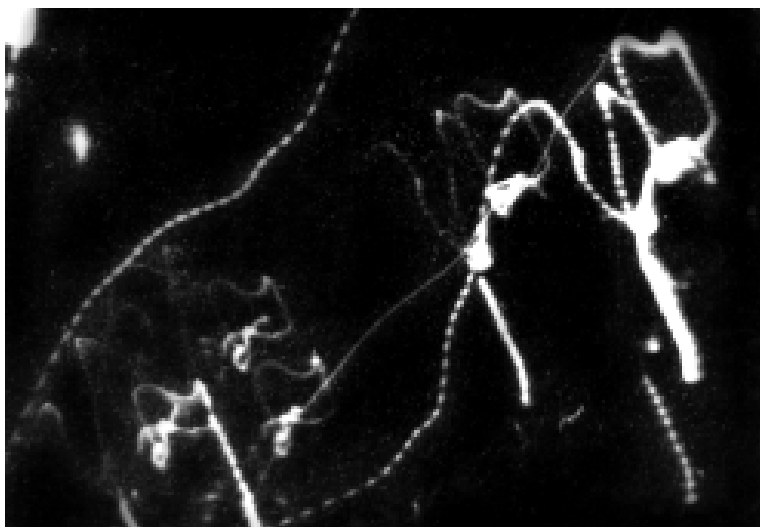

Fig. 83 B

O altă imagine obținută în aceeași împrejurare confirmă constatarea anterioară.

Fig. 84

Trupul globular al ființelor din lumea invizibilă este constituit din particule într-atât de fine, încât este total transparent iar peliculele fotosensibile nu-l sesizează. Sferoidul „gol” din imagine emitea în jurul său o energie atât de mare încât activa intens mediul înconjurător, în spațiul „razelor” putându-se constata fenomene energetice în cascadă. (Iași – 22 septembrie 1978 – foto : ing. Florin Gheorghită)

Fig. 85

O entitate neștiută a ținut să fie fotografiată în momentul în care „binecuvânta” și ea cununia unei personalități din București. Sesizând că expunerea clișeului se face în infimul timp al unui blitz și fiindu-i necesară o deplasare ultrarapidă, entitatea nu și-a mai densificat întregul trup globular ; drept urmare, pulsările specifice au condus la înregistrarea pe film doar a unor „lamele” – corespunzătoare părții sale centrale (v. fig. 50). (București, Biserica Sf. Constantin și Elena – 13 septembrie 1992)

Fig. 86

La o conferință europeană, în prezența maestrei Shri Mataji, un grup de entități nevăzute, care participau și ele, au fost surprinse la expunerea unui blitz într-o deplasare în comun, cu schimbări de direcție conform unui același „program”. (Cabella Ligure, Italia – octombrie 1991 – documentar ing. Dan Costian)

Fig. 87 A

Entitățile radiante participă nevăzute la cele mai diverse manifestări ale oamenilor : un ciudat „joc luminos” efectuat de două mici grupuri de globuri radiante care veniseră la o nuntă și care s-au forțat să devină rapid „fotogenice”. (Iași – toamna 1985)

Fig. 87 B

Cununiile religioase atrag peste tot diferite ființe radiante invizibile, care doresc totuși să fie fotografiate. Imagine dintr-o biserică din Bucovina.

Fig. 88

După „năvala” de entități radiante care au fost înregistrate fotografic ca participante nvăzute la o cununie religioasă din monumentală mănăstire Golia din Iași (v. *Lumi invizibile*, fig. 57), o parte din acestea au venit împreună cu nuntașii la restaurantul Cotnari. Nici aici nu au fost văzute în deplasările lor rapide pe deasupra persoanelor aflate la mese fiind surprinse doar de clișeul expus la lumina blitz-ului.

Fig. 89

Există entități care vizitează localurile de consumație. Iată-le și într-un local din București.

Fig. 90

Ființa globulară s-a grăbit mult ca să ajungă în centrul cadrului în fracțiunea de secundă a blitzului ; din această cauză, „îmbrăcarea fotogenică” a întregului trup i-a reușit abia în faza finală. În pulsările anterioare, nu și-a putut densifica decât partea centrală, sub forma unor lamele radiante (v. și fig. 85), (Imagine surprinsă la o conferință dintr-o tabără studențească – vara 1995)

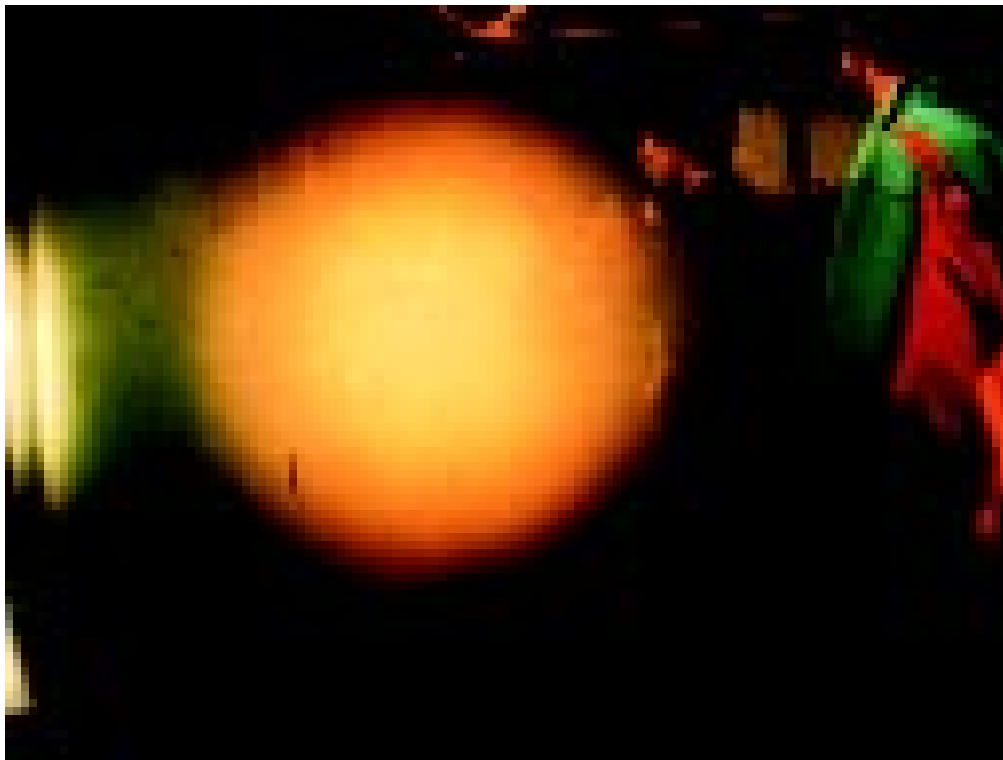

Fig. 91

Astfel de înregistrări, obținute în plină natură, a unor entități globulare pulsante, care în marea lor grabă de a fi fotografiate nu au reușit să-și formeze întregul trup globular, ci doar partea centrală – sub forma unor lamele radiante – au primit o interpretare prea puțin analizată : „discurile luminoase” – în realitate imateriale – ar fi fost OZN-uri discoidale care „se săltau” în aer. (Oregon, SUA – 22 noiembrie – 1966)

Fig. 92

Această imagine a fost prezentată în mod simplist ca surprindere a unui OZN care s-ar fi deplasat pe verticală prin mișcări sacadate. De fapt, a fost o ființă globulară ce nu a reușit în scurtul timp al expunerii să-și „îmbrace fotogenic” întregul trup sferic (v. fig. 85). (Munții Anzi, Argentina – decembrie 1968)

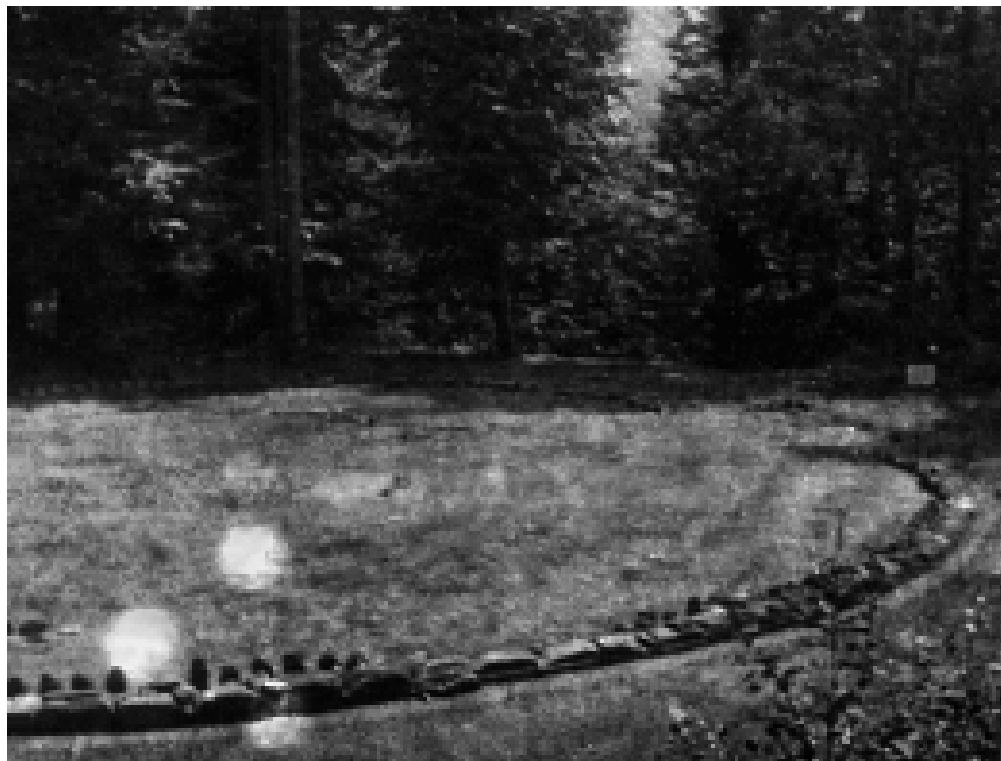

Fig. 93

Ființele globulare staționează sau se deplasează solitare chiar și în locuri mai izolate. Iată una dintre imaginile surprinse de un veghetor – prin anii '80 – asupra unui codru puțin umblat de oamenii din zona orașului Huși.

Fig. 94

Entitățile radiante albe staționează uneori și chiar se deplasează la nivelul ierbii, fără să o ardă (așa cum ar face un eventual fulger global, având un potențial electrostatic ridicat). (Sarmisegetuza, Marele sanctuar circular – anii '80 – foto : ing. Dan Brăneanu)

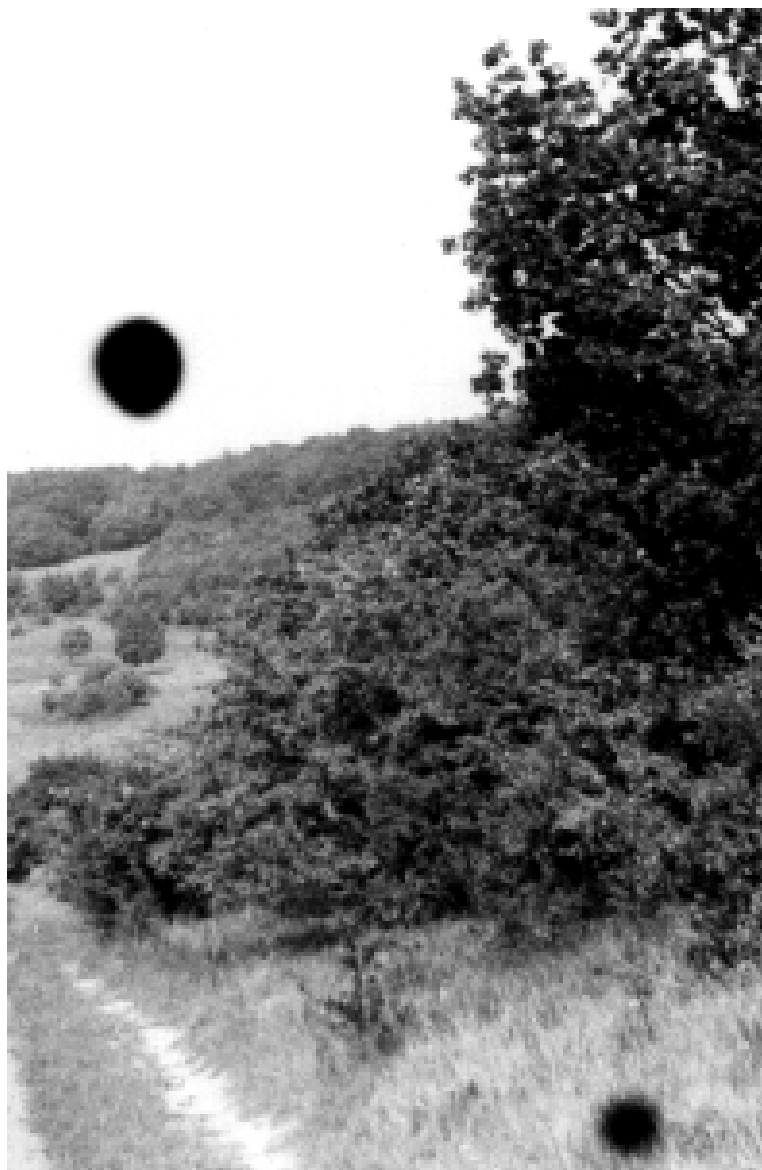

Fig 95

Și ființele globulare întunecate coboară nevăzute la nivelul ierbii, de asemenea fără a o arde. (Liziera pădurii Hoia-Baciu – 11 iunie 1995 – foto : tehn. Géza Bukaresti)

Fig. 96

Și la nivelul asfaltului stradal staționează și se vehiculează invizibil entități globulare întunecate. (Stațiunea Mamaia – august 1987 – foto : ing. Marius Manea)

Fig. 97

Ființele globulare sunt peste tot, atât în mediul natural, cât și cel urban – în locuințe, în săli de conferințe, în biserici, în muzee, pe stradă etc. –, rămânând însă aproape întotdeauna invizibile. Nici medică Corina Mihaela Veisa (din Iași), care vizita împreună cu fiica o biserică luterană din Tg. Mureș, nu au văzut prezența „cețoasă” ce a dorit mult să fie fotografiată. (Tg. Mureș, Biserica Luterană – 10 august 1996 – foto : Sonia Veisa)

Fig. 98

Atât în atmosferă, cât și în spațiul cosmic există numeroase feluri de materii eterice ; particulele specifice, fiind de o finețe extraordinară și având proprietăți fizice diferite de cele ale materiei dense, nu au putut fi identificate cu actuala aparatură științifică. Masele de materii eterice pot fi puse însă în evidență prin activarea lor de către energiile ființelor spirituale. Iată o manifestare a unor entități globulare nevăzute, care participau și ele la un Simpozion internațional de Sahaja Yoga ; radițiile emise de acestea au activat mase difuze care, redând pe clișeu o nuanță roșie, erau probabil din eter fierbinte ; în zonele mai strălucitoare, fusese activat probabil și eterul lumină. (India, statul Mahevashttra, decembrie 1992 – documentar ing. Dan Costian)

Fig. 99

Un alt clișeu expus (cu blitz) la același Simpozion (indicat în textul fig. 98) a surprins o secvență diferită a straniei manifestări energetice. Asemenea documente – cu caracter unicat – demonstrează că funcție de frecvența vibratorie a radiațiilor ființelor invizibile, atunci când se realizează rezonanța cu fiecare categorie de materie eterică, masele activate emit la rândul lor radiații ce pot fi fotografiate, având culori specifice.

Fig. 100

Și entitățile întunecate pot activa energetic mediul eteric ambiant atunci când își intensifică în mod voit propria emisie radiantă. (În apropierea Moscovei – primăvara 1990 – foto : Nikolai Nilov)

Fig. 101

Astfel de activări energetice ale materiilor eterice din spațiul apropiat constituie evident un fenomen specific pentru manifestările ființelor invizibile. (Florești, Rep. Moldova – 15 aprilie 1990)

Fig. 102

În „fizica eterică” se cunoaște încă din trecut (datorită persoanelor care prin propria evoluție au obținut vederea în mediile eterice) faptul că particulele maselor de „eter lumină” se asociază liber în forme triunghiulare. Documentul fotografic, unicat, demonstrează realitatea acestui fenomen specific (v. și fig. 4). (Lunca Someșului Rece – 29 iulie 1974 – foto : biolog Al. Sift)

Fig. 103

Cercetătorii „fizicii eterice” cunosc bine faptul că există un ciclu diurn al inspirației-expirației de către Pământ a unui fluid din categoria „eterului chimic”. Printre alte procese specifice, acesta participă direct și la răcirea aerului. Probabil că la răcirea bruscă a temperaturii survenită într-o zi de vară în municipiul Iași a intervenit direct și valul de eter chimic surprins în fotografie. (Cartierul Alexandru cel Bun din Iași, vara 1985 – foto : Marius Manea)

Fig. 104

Persoanele care au obținut vederea în mediile eterice au aflat direct că masele de eter chimic, dacă nu sunt perturbate, se asociază în formă de semilună și devin fotografiabile atunci când sunt activate. S-ar părea că un astfel de fenomen a fost înregistrat pe cerul capitalei statului american Ohio. (Columbus, SUA – octombrie 1973)

Fig. 105

Martori din diverse țări, precum și unele înregistrări fotografice au relevat producerea în partea inferioară a diferitelor OZN-uri a unor mase de „abur dens”, care uneori era colorat. În concepția „OZN = nave extraterestre”, astfel de efecte erau considerate ca jeturi reactive – de sustentație, sau de propulsie. În realitate, fenomenul este cu totul altul și el trebuie analizat prin prisma fizicii eterice. (Viborg, Danemarca – 17 noiembrie 1974 – foto : M. Lauersen)

Fig. 106

Muncitorul canadian Stephen Michalak „a vizitat” un OZN, care – la 20 mai 1967 – aterizase în fața lui, în zona Falcon Lake. Deși din interiorul aparatului respectiv auzise venind vocile a trei persoane, înăuntru nu a găsit pe nimeni... După ce a ieșit afară, pentru a-i fi crezută relatarea ciudatului eveniment și pentru o mediatizare mai intensă, a fost „însemnat” cu douăzeci și patru de arsuri circulare. Un an și jumătate după aceea, a fost tratat de afecțiuni organice neobișnuite, specifice în parte unor iradieri.

Fig. 107

Încă din vremuri străvechi există consemnări privind aparițiile pe cer ale unor nori cu „forme ciudate”. În deceniile noastre, ele au fost considerate ca fiind OZN-uri. Erau oare într-adevăr OZN, ascunse în nori, sau erau niște „jocuri” ale unor ființe din „lumea invizibilă”? Acest nor extrem de ciudat (asemănător cu norii „tip OZN” fotografiați și deasupra metropolei braziliene Rio de Janeiro) a fost fotografiat deasupra orașului Mexico City.

Fig. 108

Cine ar putea crede că o astfel de „colibă” cu proptele ar fi o navă extraterestră ? Și totuși, desenul a fost realizat în baza descrierilor soldatului brazilian José Atonio da Silva, care ar fi fost răpit de trei umanoizi nepământeni folosind acest vehicul zburător. Bineînțeles că nici un specialist în tehnica zborurilor aeriene sau spațiale nu ar concepe un astfel de prototip de nivel meșteșugăresc. Realitatea, abil ascunsă de ființele care i-au indus în subconștient atât imaginea acestui „aparat”, cât și întreaga „aventură”, a fost desigur cu totul alta...

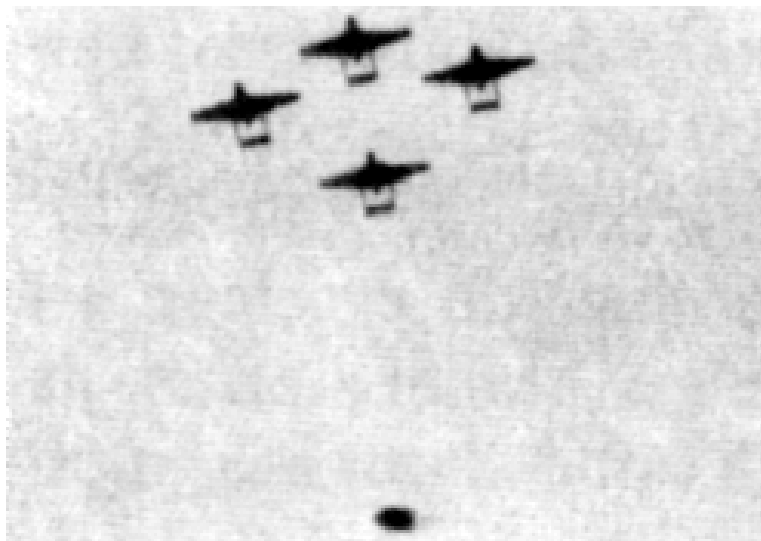

Fig. 109

Nici echipajele acestor avioane, nici personalul tehnic de la sol, nici chiar cel ce a expus clișeul, nu au văzut că mica formație aviatică era urmată îndeaproape de un „obiect zburător necunoscut” ! În literatura ufologică mai există documente fotografice – din diferite țări – care au surprins avioane urmărite de OZN-uri invizibile. (Aeroportul din Roma – 11 mai 1952 – Umberto Troversatti)

Fig. 110

Cele cinci imagini (care ar fi fost obținute de doi fotografi) ale unui OZN ce ar fi coborât mult spre sol, la José de Valderas (în apropiere de capitala Spaniei), au fost considerate inițial ca documente veritabile. Analize cu aparatură modernă, atât în laboratoarele Centrului Național al Cercetării Spațiale din Franța, cât și în cel al Grund Saucer Watch din SUA, au constatat că întregul set a fost un trucaj – realizat abil de un singur fotograf.

Fig. 111 A

Când sursele de lumină – Soarele sau lămpile iluminatului stradal – emit fluxuri luminoase intense, dacă acestea fac un anumit unghi față de aparatul de fotografiat, clișele înregistrează una – sau mai multe – imagini false. Ele se datorează reflexiilor produse în masa de sticlă a lentilelor și au intrat în literatura tehnică sub numele de „lens flare” – sau „Katadioptrie”. În imaginea prezentată – obținută în 1973 – nu a fost înregistrat un OZN, așa cum ar putea crede unii amatori, ci s-a format o imagine falsă, datorată numeroaselor surse de lumină care înfrumusețau aspectul nocturn al Budapestei.

Fig. 111 B

Același efect de „lens flare” apare și în această imagine din municipiul Iași. „Sfârlezele” aeriene nu sunt OZN-uri, ci un exemplu tipic de imagini false.

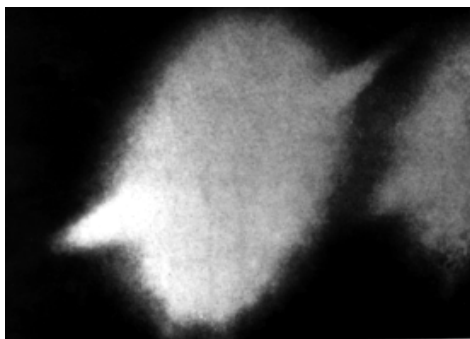

Fig. 112

Cea mai mare parte a fotografiilor de „OZN luminoase” publicate în literatura ufologică nu au surprins de asemenea „obiecte zburătoare”, ci prezențe și manifestări ale diferitelor entități radiante, ale căror forme semănau doar cu aspectul OZN-urilor ! (Germania – august 1995 – foto : Christian Swarzer)

Fig. 113

Acestei imagini a „două OZN strălucitoare” i s-a făcut o largă publicitate. Fotografia color relevă că, spre margini, ele erau portocalii, spre interior galbene, iar în centru erau de un alb-sclipitor. Martorii, au precizat pulsarea continuă a radiației. De fapt, toate detaliile analitice evidențiază înregistrarea fotografică a unor entități globulare, și nu a unor „aparate zburătoare”...

(Massachusetts – SUA – 15 aprilie 1971 – foto : Stella Lansing)

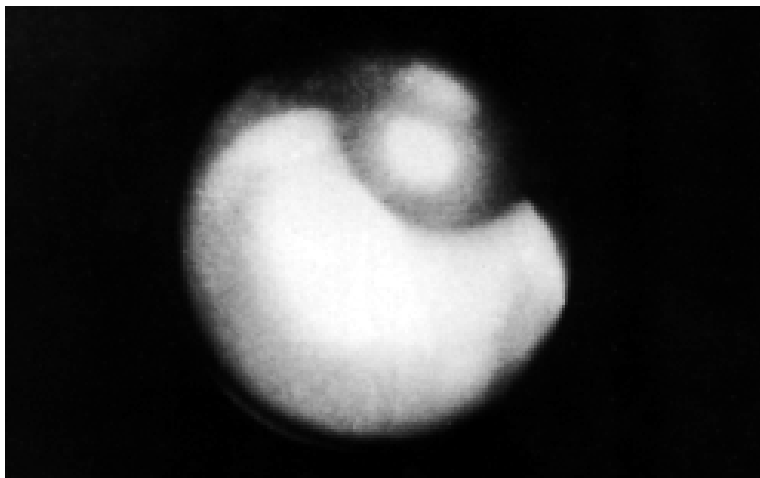

Fig. 114

Această fotografie ciudată a fost prezentată ca înregistrare a unui OZN staționând în aer. Nimic din conținutul imaginii nu indică însă realitatea unui aparat zburător. Dar, asemănându-se mult cu imagini similare obținute de profesorul spaniol Luis José Grifol, devine evident că era vorba de una sau două entități globulare. (Uzés, Franța – 19 noiembrie 1974 – foto : Christophe F.)

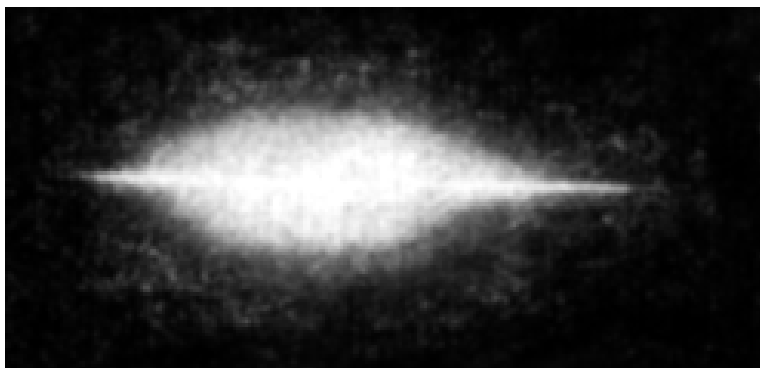
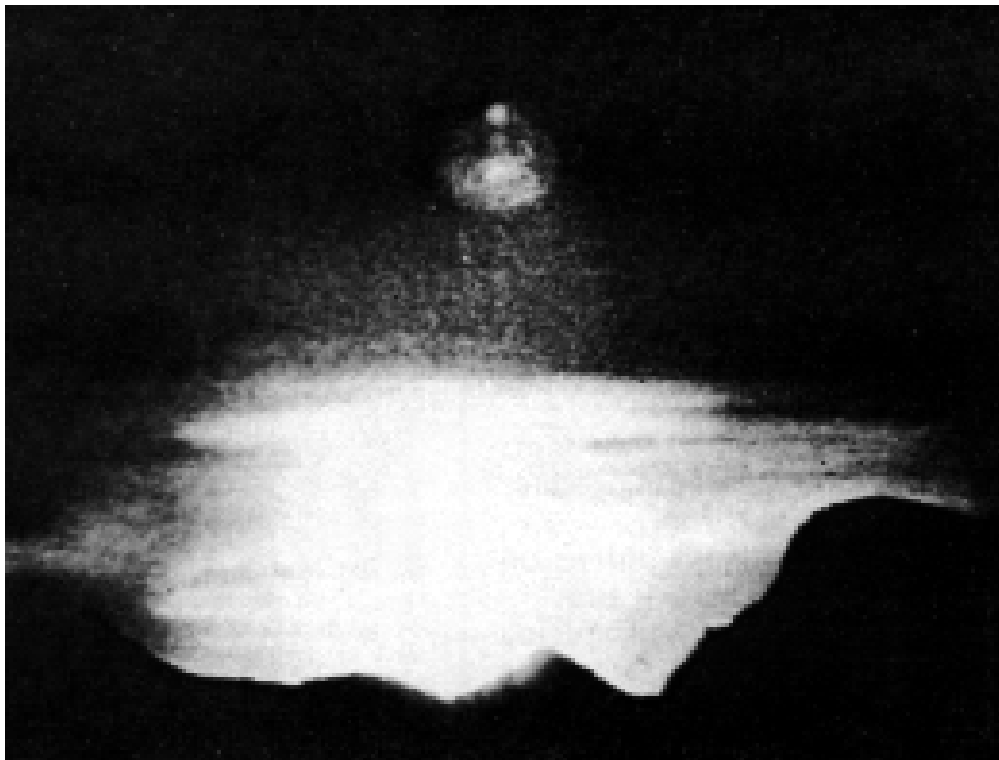

Fig. 115

La sfârșitul secolului XIX, eruditul om de cultură Bogdan Petriceicu Hasdeu lăsa în cameră, în timpul nopții, un aparat de fotografiat neobturat. A obținut, astfel, un set numeros de clișee înregistrând prezențe radiante invizibile. Multe dintre imaginile respective ar putea fi interpretate astăzi simplist ca fiind ale unor OZN-uri de mari dimensiuni, deși entitățile „pozate” în cameră erau de ordinul a câtorva zeci de centimetri (v. și textul de la fig. 39).

Fig. 116

Din lipsă de informare și de documente comparative, numeroase prezențe luminoase aeriene au fost considerate mult prea ușor a fi OZN-uri. Chiar și comandantul spaniol Lerdo de Tejada, văzând această siluetă strălucitoare, a crezut la fel. Analiza tehnică a documentului fotografic în laboratorul grupului american „Grund Saucer Watch” (din Phoenix, Arizona) a stabilit însă că nu era un „aparat de zbor”, ci o asocierie a două forme radiante „rotunde”, învăluite într-un „mantou” comun. Detaliul mărit este foarte asemănător cu fig. 18 B și cu fig. 39. (Palma de Mallorca, Spania – 11 noiembrie 1976)

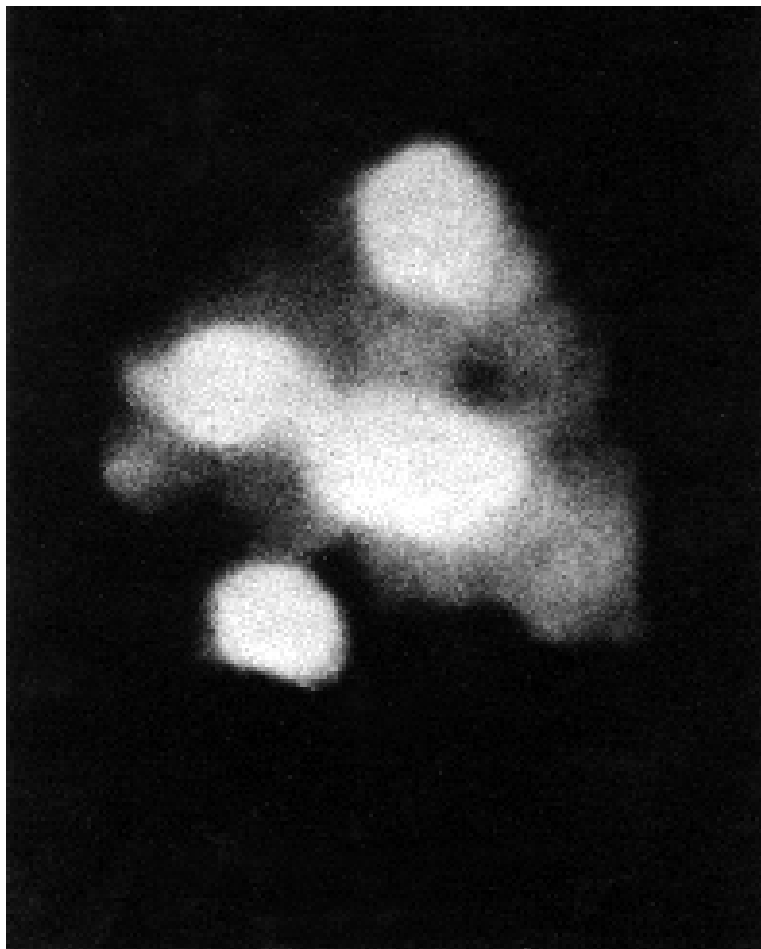

Fig. 117

Până și grupuri de entități radiante au fost apreciate foarte ușor ca fiind „luminile” unor OZN. Acest document fotografic – obținut de fotograful-amator José Climent în anii '70, de asemenea în insula spaniolă Mallorca, a fost publicat sub denumirea de „OZN-ul de la Manises”.

Fig. 118

În intervalul noiembrie 1989 – martie 1990, deasupra estului Belgiei au survenit repetate deplasări aeriene ale unor prezențe luminoase ; toate acestea au fost considerate drept OZN-uri. În realitate, era vorba despre entități globulare. Cele mai spectaculoase manifestări au fost urmărite deasupra orașului Verviers. Tot deasupra acestui oraș, în vara anului 1815, s-a derulat, de asemenea, un spectacol fantastic, reprodus de un martor în tabloul de mai sus : o luptă cumplită între două armate ! Există, desigur, cauze comune care au determinat ambele categorii de manifestări în același loc.

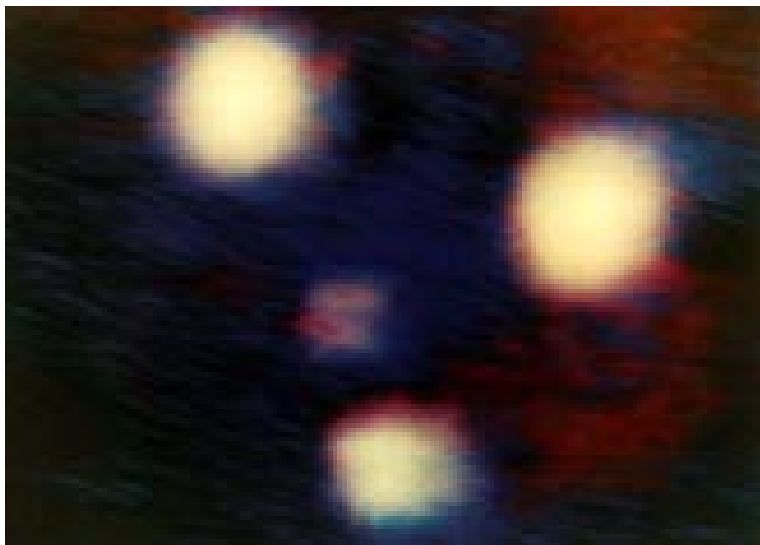

Fig. 119 A

Grupurile de entități radiante observate în cursul „valului belgian” de apariții luminoase au fost considerate – în mod evident eronat – drept „lumini de poziție” ale unor OZN de „formă poligonală”.

Fig. 119 B

O altă înregistrare fotografică din cadrul „valului belgian” evidențiază clar că nu putea fi vorba de „faruri” ale unor OZN construite în modele poliedrice ; astfel de interpretări fanteziste relevă lipsa de documentare privind conținutul de fond al „problemei OZN”.

Fig. 120 A

Deși în cadrul „valului belgian” nu au fost observate și nici fotografiate „aparate zburătoare” propriu-zise, un fizician din Bruxelles a identificat într-o fotografie locală – în spectrul culorii albastre, dar nu și în cel al altor culori – prezența între „luminile” respective a unei materii ordonate în formă de triunghi ; așa a apărut ideea unor „OZN triunghiulare”, cu semnalizatoare de poziție în vârfuri. (În realitate, la vârfuri au fost surprinse doar întâmplător în această poziție niște entități radiante). Iată însă un document clarificator : o entitate globulară cu un halo din materie întunecată (probabil de culoare albastru închis) a fost înregistrată ca având o latură perfect liniară a haloului. (Plaiul pădurii Hoia-Baciu – 1 ianuarie 1975 – foto : ing. Florin Gheorghiuță)

Fig. 120 B

Detaliul mărit al prezenței globulare din fig. 120 A relevă în mod clar „tăietura” laterală liniară a haloului ; acest fenomen (deocamdată inexplicabil) clarifică fără nici un dubiu „forma triunghiulară” întâmplătoare a haloului comun celor trei entități radiante din documentul fotografic belgian (care nu au fost în nici un caz „luminile de poziție” ale unui „OZN triunghiular”).

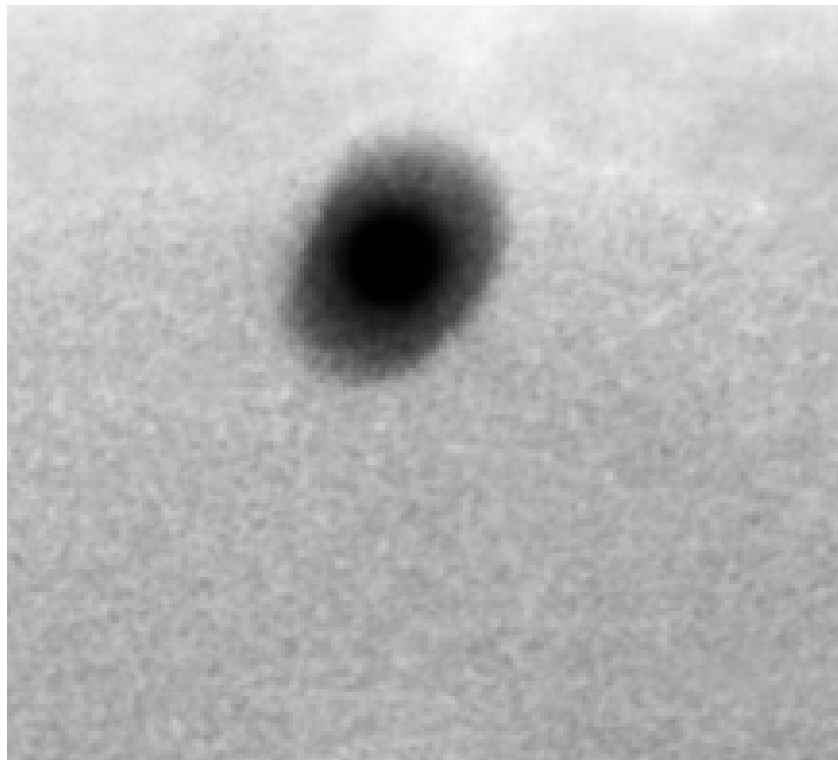

Fig. 121

Energiile de natură spirituală domină autoritar nu numai materiile eterice, ci și structurile materiei dense. Prin concentrarea unor energii intime, încă neștiute, asupra unui cuțit, lama acestuia s-a îndoit brusc în fața martorilor stupefiați. Astfel de experimente simple, repetate de Uri Geller la mai multe televiziuni europene, au fost vizionate de milioane de telespectatori.

Fig. 122

Majoritatea OZN-urilor sunt invizibile. Ele devin fotografiabile sau vizibile numai când inteligențele care le dirijează modifică voit frecvența vibratorie a materiei din care sunt constituite. Acest OZN nu a fost văzut de fotograf-amator și nici „fenomenul luminos” din partea inferioară, care era o prezență distinctă și nu un jet propulsiv (obiectul nu are un ajutoraj specific). Atrage însă atenția aspectul „meșteșugăresc” atât al suportilor (țevi simplu tăiate, fără tălpi), cât și al „capacului” superior. (Budapesta – 23 februarie – 1995 – foto : ing. Radu Petcu, directorul Inst. „Habitat Proiect” din Iași)

Fig. 123 A

Un document fotografic excepțional ; „așa se nasc” OZN-urile ! Pelicula a surprins ceea ce ochiul uman nu vede : prima fază de „construire” în aer a unui OZN. Asociindu-se în acest scop, două – sau trei – ființe globulare albe au început prin a concentra în jurul lor inelul de bază din materie eterică (culoarea roșie ar indica „eter fierbinte”, dar nu este obligatoriu, ființele mai evoluat ale lumii invizibile utilizând, în general, pentru diverse „construcții temporare” „eterul chimic”). (Munții Banatului, Valea Cernei – august 1982 – foto : ing. Ion Chelaru)

Fig. 123 B

lată o a doua fază a realizării unui OZN în atmosferă ! Ființele inteligente au acumulat multă materie eterică în jur lor și au activat-o energetic (masa roșie), pentru a o supune mai ușor voinței și gândirii lor formatoare. (În apropiere de New York – anii '60 – foto : Mark Roth)

Fig. 123 C

Există și alte moduri de „a construi” OZN-uri : trei entități globulare s-au alăturat în modelarea, începând din interior, a corpului discoidal din materie eterică (după strălucire „eter chimic” sau „eter lumină”); în paralel, pentru „carcasa exterioră” s-au folosit aglomerări de „eter fierbinte” (de culoare roșie), care erau atrase și activate încă de la distanță, radiind și acestea datorită impulsului energetic emis de ființele globulare. (Masivul Montserrat, Barcelona – anii '80 – foto : prof. Luis José Grifol)

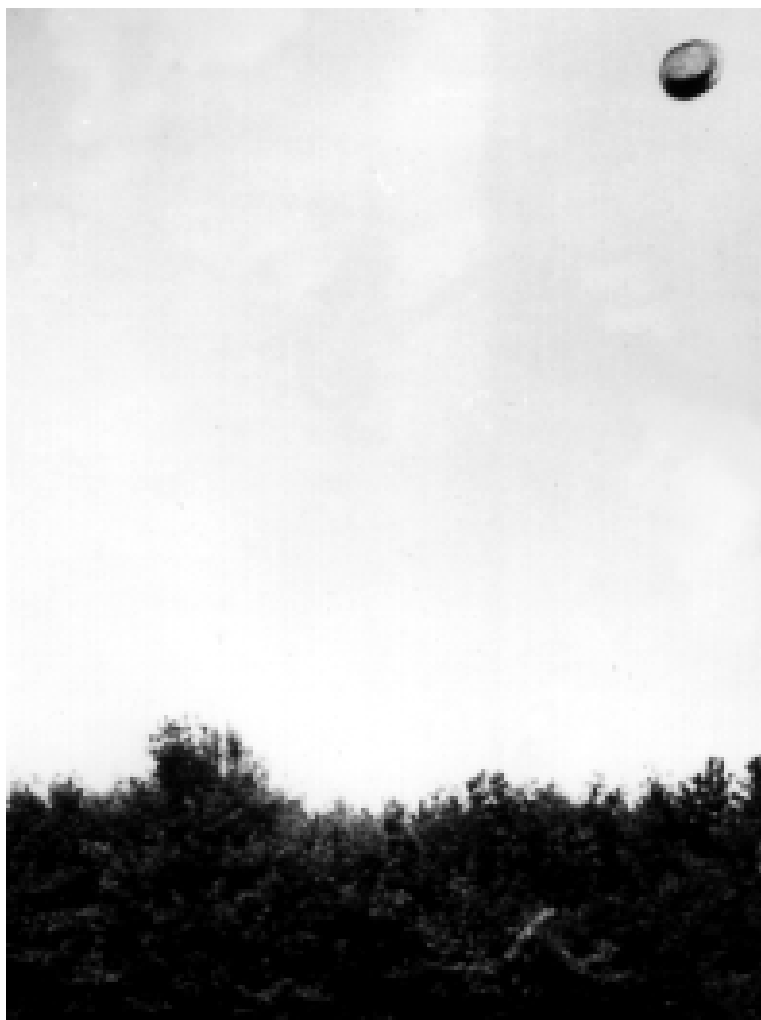

Fig. 124

Dintr-o poiană din pădurea Baci, tehnicianul constructor Emil Barnea a urmărit, împreună cu trei însoțitori, deplasarea lentă a unui ciudat și tăcut aparat zburător, care coborâse mult deasupra copacilor ; inspirat, l-a fotografiat în mai multe clișee succesive (dându-mi ulterior filmul să-l analizez). Imaginea mărită a „obiectului aerian” (fig. 126 A) intrigă atât prin lipsa de hublouri, cât și printr-o bombare locală a domului ; lipsa de simetrie și în special aspectul „ca făcut din ciocan” îndepărtează ideea realizării „aparaturii” într-o industrie de înaltă performanță. (Pădurea Baci – 18 august 1968)

Fig. 125

Un al doilea clișeu expus de Emil Barnea a surprins „farfuria zburătoare” într-o poziție răsturnată, în care suprafața sa exterioară strălucea mai intens decât Soarele. Apare însă și o ciudată întunecare a unei porțiuni din rebord, illogică în raport cu unghiul de cădere al razelor solare.

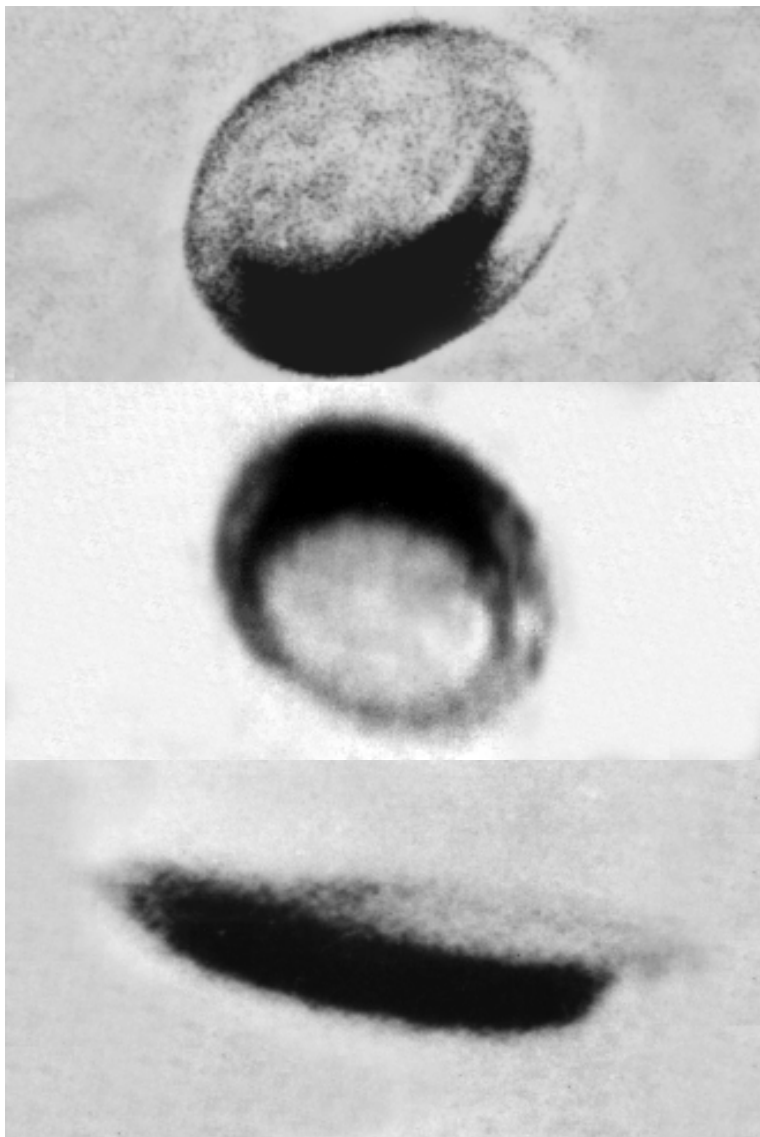

Fig. 126 A

Comparând detaliile mărite ale „obiectului zburător” surprins de Emil Barnea în trei clișee succesive, ultima imagine oferă o surpriză aparent fantastică : o parte din rebord dispăruse – se dematerializase ! Așadar, OZN-ul fotografiat la pădurea Baciul nu a fost un aparat metalic, ci construit din materii eterice... !

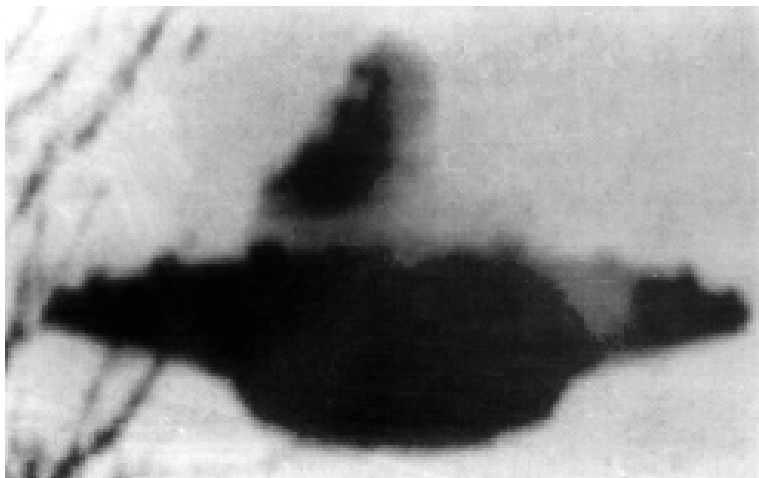

Fig. 126 B

Un alt document fotografic care a surprins, la rândul lui, dematerializarea parțială a domului unui OZN, obținut cu ani în urmă în SUA.

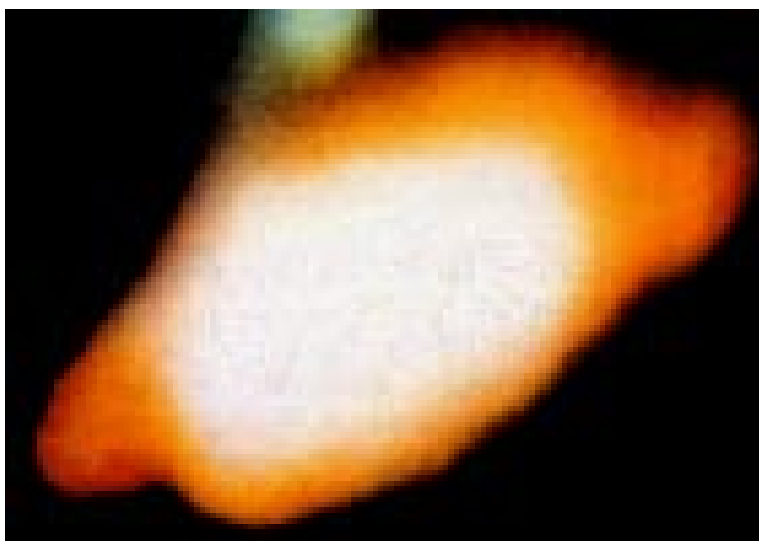

Fig. 127

O înregistrare fotografică stranie! Ea sugerează o altă fază în „modelarea” unui OZN din „aluatul din materii eterice”. Nu putem ști dacă ființa globulară verde (din partea superioară) fusese implicată și ea în construirea demonstrativă a „aparaturii zburătoare”. (Spania – deceniul '80 – foto : prof. Luis José Grifol)

Fig. 128

Pentru unii oameni de știință francezi, surpriza descoperirii acestei imagini pe un film expus la 17000 metri altitudine (dintr-un avion Concorde echipat să studieze o eclipsă de Soare) a constituit o enigmă de nerezolvat. Dar pentru cititorul care a analizat ilustrațiile cărții și a reținut aspectele fizicii eterice, explicația este imediată : așa se „formează” în atmosfera terestră – ca proiecții ale gândirii ființelor invizibile –, extraordinarele „nave zburătoare” din materii eterice, pe care le denumim „OZN”. Fig. 123 A, B și C au înregistrat primele faze ale „construirii” de OZN-uri ; această imagine oferă o fază următoare. (Deasupra Africii Centrale – 30 iunie 1973 – foto : electronist Jean Begot)

Fig. 129

lată o fază și mai avansată a „formării aeriene” a unui OZN ; deși corpul discoidal este mai bine conturat, domul și alte detalii ale exteriorului nu sunt încă „finisate”. (St. George, Minnesota – SUA – 21 octombrie 1965 – foto : Arthur Strauch)

Fig. 130

Așa arată o „farfurie zburătoare” proaspăt ieșită din lumea eterică și transpusă în spectrul fotografiabil și vizibil. Atrage atenția radiația roșie emisă de întreaga sa suprafață, fenomen care devine explicabil, în parte, prin urmărirea succesiunii de imagini prezentate anterior (în special fig. 123, 127, 128, 129) (California – 11 iunie 1966 – foto : Gabriel Green)

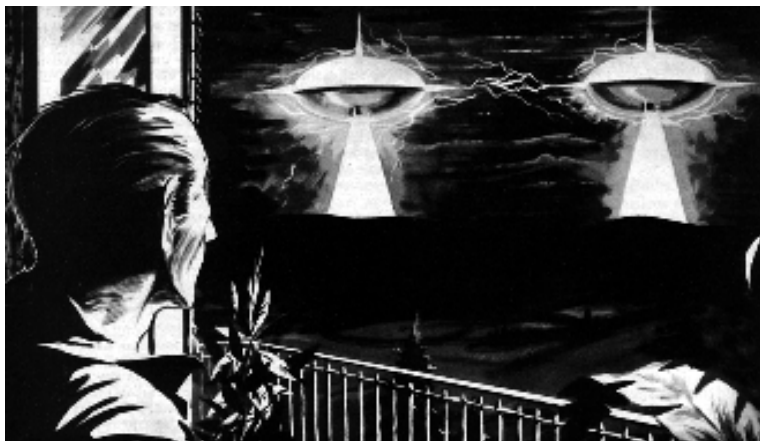

Fig. 131 A

Un fantastic spectacol nocturn produs în centrul Franței : două OZN asemănătoare, fiecare cu un diametru de cca. 65 metri, care staționau în aer la mică înălțime, s-au apropiat reciproc până... au intrat unul în celălalt ! La fel ca toate celelalte OZN-uri, nici acestea nu erau din materie densă, ci din materie eterică ! Noul „OZN” s-a dizolvat în aer, în locul lui rămânând o entitate globulară intens strălucitoare ! Aceasta a țâșnit cu mare viteză spre înălțimi, lăsând în urmă-i o ceață alburie, care s-a risipit și ea... (Desen realizat după descrierile „Dr. X”, privind straniul eveniment din noaptea de 1/2 noiembrie 1968)

Fig. 131 B

Aceasta este ultima fază a dematerializării OZN-urilor ! Fotograful-amator Arlindo G. Dos Santos avea să declare : „Am fost foarte surprins : a făcut CHIUU și apoi s-a transformat în fum !” (Minos Gerais – 16 mai 1979)

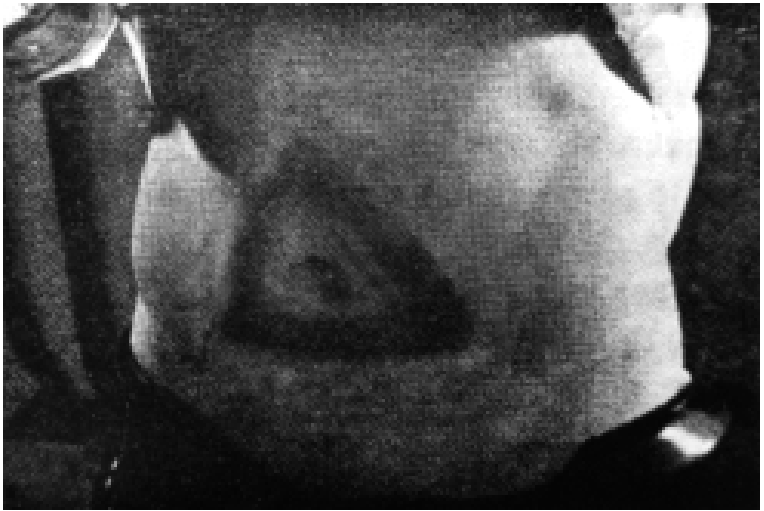

Fig. 132 A

Ca dovadă că relatările „Dr. X” nu au fost imaginare, în noaptea respectivă acestuia i s-au vindecat atât o rană ce persista de ani de zile, cât și una proaspăt făcută ; în plus, în jurul ombilicului i-a apărut o pigmentare roșiatică, în formă triunghiulară, pe care medicii nu au putut-o identifica nici ca patologie, nici ca tratament. Deși i-a dispărut după câteva zile, a revenit periodic ani de-a rândul.

Fig. 132 B

Și copilului său (care l-a trezit din somn pe „Dr. X” în noaptea de 1/2 noiembrie 1968) i s-a format aceeași pigmentare în jurul ombilicului. La fel, aceasta a apărut și dispărut periodic ani de zile.

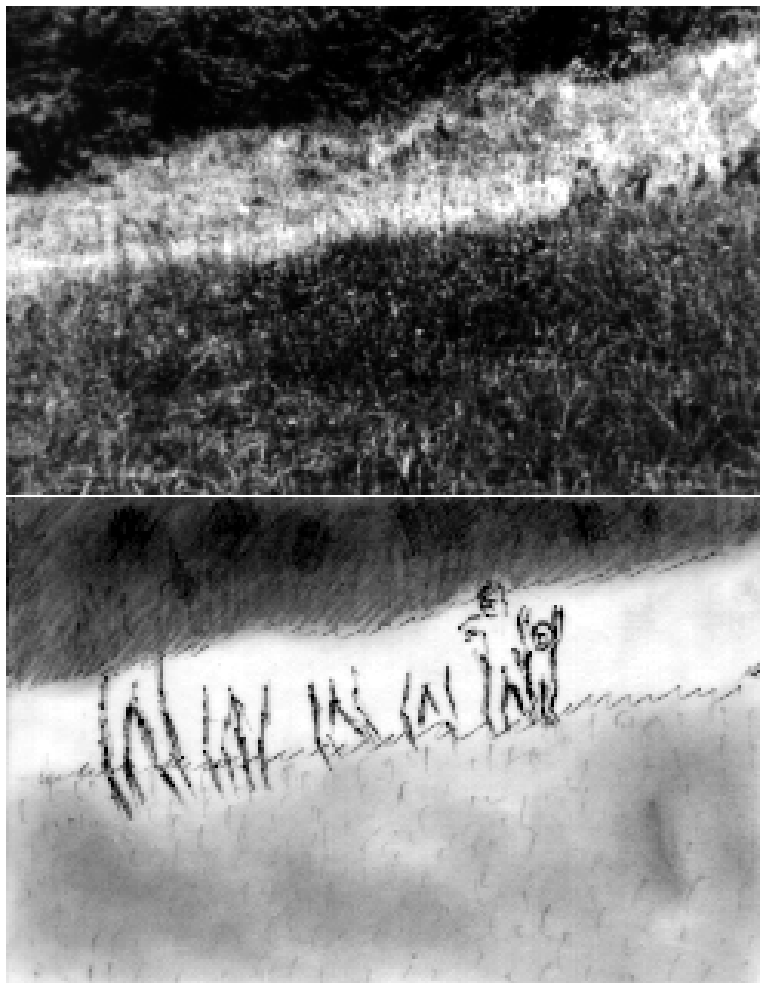

Fig. 133

În Antichitate, ființele mai evolute din lumea invizibilă își demonstau prezența prin aterizarea unor OZN-uri ce aveau forma unor care minunat împodobite, pentru ca pământeni să fie impresionați și să știe că „în cer” există ființe cu puteri extraordinare. În zilele noastre, OZN-urile care aterizează sunt văzute ca „nave spațiale”. Există însă și unele invizibile ce pot fi, uneori, fotografiate ; la astfel de demonstrații, peliculele fotosensibile înregistrează „pete” mai mari din materie eterică radiantă și, eventual, siluete ale unor umanoizi la fel de invizibili. (Liziera pădurii Hoia-Baciu – iulie 1970 – foto : biolog Al. Sift)

Fig. 134

La populațiile indo-europene, în Antichitate, intraseră în tradiții acele „care ale zeilor” trase de animale sau păsări strălucitoare, sau chiar zâne – ce erau specifice fiecărei regiuni geografice. La vechii chinezi, asemenea „care cerești” erau trase de dragoni sau de cai. Așa a fost zugrăvită, de exemplu, călătoria suveranului de origine divină Muwang spre zeița Xi Wangmu.

Fig. 135

O altă adaptare regională a formei OZN-urilor antice o regăsim la vechii egipteni ; la ei, călătoriile în locuri îndepărtate erau călătorii cu barca pe Nil sau pe „apele spațiului”. În morminte, în mastaba și în unele piramide, au fost găsite reprezentări artistice ale „bărcilor solare” cu care zeii apăreau și dispăreau în cer. Iată cum a fost „înregistrată” sosirea din înaltul cerului a unui grup de cinci zei. (Scena din mormântul lui Inherkha)

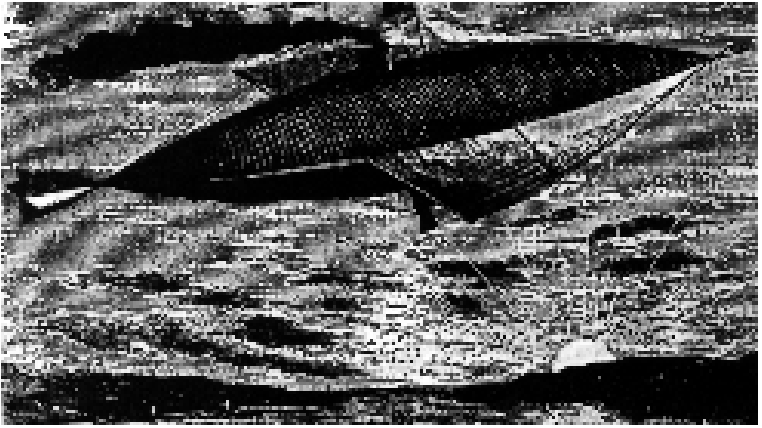

Fig. 136

După ce, în Evul Mediu, OZN-urile demonstrative apăreau pe cer sub forma unor corăbii zburătoare cu pânzele desfășurate – care, în fapt, nu erau decât forme-gând eterice, ca și OZN-urile actuale –, în secolul XIX, modelul a fost schimbat : cerul Statelor Unite și chiar al Europei era străbătut de uluitoare vapoare zburătoare. Iată un exemplu zugrăvit de presa vremii.

Fig. 137 A

În diferite țări și pe toate continentele, în culturi cerealiere diferite au fost descoperite amprente geometrice de mari dimensiuni ; acestea erau realizate prin presarea puternică a plantelor, fără a fi strivite. Ani de-a rândul a fost discutată originea lor, întrucât nu existau martori ; unele ipoteze oficiale erau chiar ridicole. Abia la evenimentul din iunie 1994, de la Arad, au fost localnici care au văzut OZN-ul care le-a realizat. (O porțiune din pictograma de la Alton Barnes – Anglia, descoperită la 12 iulie 1990 / v. *Lumi invizibile*)

Fig. 137 B

În anul 1990, inițiatorul englez Benjamin Creme preciza cu totală convingere : „Aceste urme circulare au fost realizate din OZN-uri, de Frații din spațiu. Ele au mai multe niveluri de utilitate”. („Crop circles” de la Oliver’s Castle – Anglia – foto : Chad Deetken)

Fig. 137 C

„Pretenția că aceste cercuri sunt provocate de un «capriciu al vânturilor» relevă curată stupiditate și este o insultă adusă inteligenței umane”. (Amprenta de la Avebury Henge – Anglia – descoperită la 11 august 1994 – foto : Steve Alexander)

ISTORIE CONTEMPORANĂ

Victor Suvorov – *Spărgătorul de gheață*
Cine a declanșat al doilea război mondial ?

Victor Stoica – *Soldații de plumb*

Jacques de Launay – *Marea Prăbușire (1944-1945)*

LA LIMITA CUNOAȘTERII

Florin Gheorghită – *Lumi invizibile*

Raymond Drake – *Astralii în Antichitate.*

Roma și Grecia

DIVERTISMENT

Edgar Rice Burroughs – *Tarzan în Valea*
Mormântului

Robert van Gulik – *Ucișorii din Han-Yuan*

Adrian Neculau (coordonator) – *29 de teste pentru*
a te cunoaște

în pregătire :

LA LIMITA CUNOAȘTERII

Raymond Drake – *Întâlniri de gradul trei în*
Antichitate. Roma și Grecia

DIVERTISMENT

Adrian Neculau (coordonator) – *26 de teste pentru*
cunoașterea celuilalt

Bun de tipar : februarie 1997 Apărut : 1997
Editura Polirom, B-dul Copou nr.3 • P.O. Box 266,
6600, Iași • Tel. & Fax (032) 214100 ; (032) 214111

Tiparul executat la Polirom S.A. 6600 Iași,
Calea Chișinăului nr. 32
Tel. & Fax (032) 230323 ; (032) 230485